

Thử yêu côn đồ

Contents

Thử yêu côn đồ	2
1. – Chương 1	2
2. – Chương 2	5
3. – Chương 3	9
4. – Chương 4	12
5. – Chương 5	16
6. – Chương 6	20
7. – Chương 7	24
8. – Chương 8	29
9. – Chương 9	34
10. – Chương 10	38
11. – Chương 11	43
12. – Chương 12	47
13. – Chương 13	52
14. – Chương 14	56
15. – Chương 15	61
16. – Chương 16	65
17. – Chương 17	69
18. – Chương 18	72
19. – Chương 19	75
20. – Chương 20	78
21. – Chương 21	82
22. – Chương 22	87
23. – Chương 23	93
24. – Chương 24	98
25. – Chương 25	102
26. – Chương 26	109
27. – Chương 27	116
28. – Chương 28	120
29. – Chương 29	124
30. – Chương 30	129
31. – Chương 31	133
32. – Chương 32	139
33. – Chương 33	143
34. – Chương 34	147
35. – Chương 35	150
36. – Chương 36	155
37. – Chương 37	159
38. – Chương 38	164
39. – Chương 39	169
40. – Chương 40	173
41. – Ngoại Truyện	178

42. – Ngoại Truyện 2	181
43. – Ngoại Truyện 3	185
44. – Ngoại Truyện 4	189
45. – Ngoại Truyện 5	190

Thử yêu côn đồ

Giới thiệu

Triệu Minh Minh: Nhà tiểu thuyết online, rất thích mơ mộng, hơi tưng tưng nhưng rất đáng yêu. :3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-yeu-con-do>

1. – Chương 1

Chương 1: Buổi xem mặt thứ n...

- Tiêu chuẩn của mình thì rất dễ nha. Chỉ cần: Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 3G, không tiếp chân dài nào ngắn đặc biệt là côn đồ lưu manh!- Có người hỏi nên tôi tuân ra 1 tràng mặc kệ cho con Yến giật tay.

.....

- Quang Huy à, anh có thích em không? Chúng ta cũng tìm hiểu lâu rồi nhỉ?- Tôi cúi đầu e ngại, ngại là đúng rồi. Con gái lần đầu tỏ tình với người mình yêu cơ mà. “Bạch mã hoàng tử” nhìn tôi mỉm cười rồi gạt đầu. Trời ơi, cái gạt đầu của anh làm tôi muốn gãy cổ theo luôn vậy đó. Anh kê sát mặt mình vào mặt tôi và...

“Cốp...cốp” Tiếng gõ bàn của cô giáo khiến tôi “vỡ mộng”. Dẫu chỉ là giấc mơ em xin mơ hoài (Ngôi nhà hạnh phúc- Thủy Tiên). Tôi bật dậy vượt vượt lại mái đầu rồi lu xu bu của mình rồi lau nước bọt đang chảy ra bên khóe miệng. Cô mỉm cười “hiền từ”:

- Hôm nay mơ tới đâu rồi em? Anh ấy đồng ý chưa?

Cả lớp cười ồ lên, trời ơi, xấu hổ chết mất. Cô biết chuyện này là do tuần trước tôi cũng ngủ gật, cô lại lay lay vai tôi. Tôi lấy tay đánh cái bốp vào tay cô, miệng vẫn cười mãn nguyện:

- Đang đi chơi với “bạch mã hoàng tử” đừng có quấy rầy!

Tôi phụng phịu:

- Em... Cho em học tiếp nha cô!

- Học hay là ngủ? Theo quy chế cũ, nhanh!- Cô tuyệt tình. Trời ơi, đây là lần thứ n tôi phải quỳ gối trước cửa lớp ở giờ học của cô. Tôi ôm cặp đi ra cửa, tay che miệng ngáp dài 1 cái. Tụi bạn cũng đã quá quen với việc tôi phải bỏ tiết giữa chừng như thế này rồi. Kể ra cũng rõ khổ, híc híc, tôi- Triệu Minh Minh, nhà

tiểu thuyết online thích mơ mộng. Mơ mộng cả ngoài đời và lúc ngủ. ==” Ước mơ rất nhỏ nhoi của tôi là có bạn trai. Hự hự, đã bao năm phòng không gối chiếc, đi gặp mặt biết bao nhiêu cậu, sau những lúc đó toàn là có thêm bạn trai của bạn mình. Nhìn tôi cũng không quá xấu, chỉ có cái là cặp kính cận dày hơn bình thường. Tính ra cũng không lùn lắm, 1m58, nặng 50kg. Nè nè, không có béo nha, BMI vẫn ở mức người bình thường mà. Tôi ôm cái cặp ngồi xếp bằng trước cửa lớp, khi nào cô ra thì giờ cặp lên đầu, chân quỳ gối. Biết vậy giả vờ đau bụng xong lên phòng y tế nướng hết buổi sáng rồi. Tôi chờ đợi thời gian trôi qua, đầu vẫn gật gà gật gù như con gà mờ. Vậy mà sượng nha, khỏi học hành gì sắt, trống đánh thì cứ te te xách cặp đi về. Tôi ngồi đó như con cún chờ tiếng trống gọi hồn về với xác.

“Tùng...tùng...tùng...” Cuối cùng thì trống cũng đánh, tôi ôm cặp đứng dậy. Hạnh diện là người đi ra khỏi lớp đầu tiên, Yehhh!

- Nhỏ kia!- Giọng con bạn tôi lạnh lạnh phía sau, tôi đã chơi với nó từ nhỏ cho đến giờ rồi í. Nó chạy lên câu vai tôi cười ha hả:

- Anh có thích em không?

- Có ai biết bí mật của tao chưa?- Tôi hỏi nhỏ nó. Nó lắc đầu:

- Chưa nghe chữ Quang Huy, chỉ có tao nghe thôi! May may quá.- Tôi thở phào nhẹ nhõm. Nếu tụi bạn trong lớp biết tôi thích cự hot boy của trường tụi nó sẽ bảo tôi đĩa theo chân hạc à coi. Đeo được cũng đeo nữa. Tôi khịt mũi rồi đi tiếp. Con bạn tôi cười hề hề:

- Có định tìm anh nào tiêu chuẩn: Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 3G, không tiếp chân dài nào ngắn đặc biệt là còn đồ lưu manh chưa?

- Còn ai ngoài hoàng tử mà tìm?- Tôi chép miệng, chỉ trong mơ tôi mới thật sự thấy mình quan trọng, mới thấy mình là công chúa sánh đôi cùng hoàng tử.

- Chiều nay đi xem mặt nha! Nghe nói là toàn anh đẹp trai đó... Mà không muốn tìm thì cũng phải đi theo cho đủ nha, ăn kimbap đó!

“Kimbap” mắt tôi sáng rực, tất nhiên là đồng ý. Tôi cũng đã mất niềm tin vào tình yêu sét đánh của mấy buổi gặp mặt rồi, tôi đi theo cũng chỉ để “phá mối”. Hải Yến- bạn thân tôi không đến nổi ê sác 1 ẻ như tôi, nó thay bồ như thay áo nhưng chẳng ai chất lượng cả. Như tôi cũng được nha, có bạn trai 1 lần thì chất của chất, biết đâu được? OK OK, chỉ là biết đâu được. Tôi và nó cùng đi bộ về nhà, nhà tôi cũng khá gần trường nên đi bộ cho thể thao, chứ tôi thuộc loại lười vận động mà thích tống vào mình 1 lượng calories khổng lồ, bảo sao không được nick nê mê dễ cưng: Lợn Lười. Lúc trước nghe cũng dễ thương lắm cơ “Heo Lười” nhưng giờ thì toàn gọi Lợn.

Tôi cởi giày ra rồi treo áo khoác, nón vào móc. Tôi uể oải đi vào nằm phịch lên sô pha. Mẹ tôi đang nấu ăn trong bếp đi ra dứ dứ cái chảo:

- Con gái con lười đi học về không tắm rửa rồi vào nấu cơm, mày ẻ cũng đúng rồi...

- Ể đang là xu thế của thời đại, ẻ không phải là không ai của mà là ở giá cho trai nó thêm...- Tôi trả lời mẹ mình, không quên bật dậy chạy đi chỗ khác, không thì mẹ tôi cho 1 cái chảo là thăng thiên. Bà chống nạnh:

- Để rồi coi nha! Vào nhặt rau nhanh...

- Dạ ạ ạ ạ...- Tôi ngân dài 1 cách uể oải rồi thực hiện mệnh lệnh của nữ chủ nhân căn nhà giao phó. Được 1 lúc thì ba tôi đi làm về. Ông đi vào bếp ôm sau lưng mẹ tôi, 2 ông bà này cứ sến súa như vợ chồng son, son sắc cái nỗi gì mà ra con nhỏ 18 tuổi học lớp 12 rồi nè. Mẹ tôi lập tức hiện diện lại nào là... Anh đi làm có mệt không? Đi tắm rồi nghỉ ngơi đi anh, chút em làm cơm xong rồi gọi anh xuống. Thế nào mà chẳng nói chuyện với con Minh Minh này như thế? Chắc chắc, ba tôi cũng không vừa, diễn cải lương cơ đấy... Anh phụ em nấu cơm được không? Em làm cũng mệt rồi... Tôi đem rổ rau đưa cho ba:

- Thưa ba mới về. Ba giúp mẹ đi, trong 3 người con là người mệt nhất mà không ai quan tâm cả!

Tôi nhanh chân chạy lên phòng, ở dưới đây nghe chữ à? Tôi ngã lưng lên cái giường yêu dấu rồi tiếp tục ôm mộng đẹp ban này. Phải mơ cho đủ tiền mới được. ^^

“Có điện thoại kia Lợn Lười, không nghe máy bà bóp chết bây giờ!!!” Tiếng chuông điện thoại đặc biệt của con Yến cài cho tôi, nghe cái giọng chát chúa của nó là muốn ngủ cũng không ngủ được. Tôi với tay cầm điện thoại áp vào tai:

- À không xê nhô...

- Nhô bà mày, 2 giờ là đến cuộc hẹn rồi giờ không thấy tăm hơi là sao?

- Bây giờ là mấy giờ?- Tôi vẫn không mở mắt xem dù điện thoại có cài đặt đầy đủ.

- 1 giờ 45.

Tôi bật dậy như cái máy, mở tủ quần áo kiểm bộ nào mới nhất, xinh nhất để mặc. Tuy là không tìm người yêu nhưng cũng không thể để mất mặt. Tôi mặc cái áo khoét eo kèm áo ống cùng chiếc quần sooc, tóc buộc cao đuôi ngựa. Ngắm nghía mình trong gương thật kĩ mới đi xuống nhà. Ba tôi đang xem ti vi, thấy tôi thì hỏi:

- Con đi đâu mặc đẹp thế?

- Đi xem mắt ạ.- Tôi đáp, ông gơ tay làm điệu bộ cổ lên, tắt thẳng:

- Cổ lên, nhớ ra mắt chàng rể cho ba!

- V...âng.- Tôi mang giày vào . Mẹ tôi đem đĩa trái cây đưa cho ba tôi:

- Con nhỏ này em tuyên án là nó sẽ ế tới già...

- Minh à, sao lại nói con mình như vậy?

Mẹ là vậy, lúc nào cũng chạm vào nỗi đau xót xa của tôi. I hate you, mẹ tôi đang vênh mặt vì có ba tôi “hốt hàng” đây mà. 5 phút sau, tôi có mặt trước quán ăn đã hẹn. Có vẻ mọi người đã tụ hợp đông đủ, thiếu mỗi tôi thôi. Thấy tôi, Yến vẫy vẫy tay. Tôi cười rồi đi vào kéo ghế ngồi cạnh nó, đối diện anh chàng nào đó. Tôi liếc nhìn 1 lượt các chàng trai. Ôi chu choa mạ ơi, có 1 anh chàng đẹp trai không thua kém gì bạch mã hoàng tử nha. Nhưng có vẻ cậu ta hơi lạnh lùng, vẻ mặt hằm hằm không đoái hoài đến cô gái nào tại đây mặc cho các cô tạo dáng làm duyên. Các anh chàng kia cũng tỏ vẻ rõ ràng ranh ganh tỵ nha.

Tôi cũng mỉm cười xã giao với 1 số cậu... Haizz, đúng là “hồng nhan bạc mệnh” 1 lần nữa chẳng ai chú ý đến tôi. 1 cậu lên tiếng, theo tôi biết cậu này tên là Hiếu.

- Các bạn thích mẫu con trai thế nào?

- Mình chỉ cần chung tình, tính cách dễ thương là được.- Con nhỏ bạn tôi lại giả trò, chung tình để nó đá cho đau á? Kim Hoàng cũng cùng lớp nhưng không thân thiết với tôi cho lắm bày tỏ:

- Mình không biết, chỉ cần hợp với mình là được rồi!

4 cô đầu tiên đã trình bày xong, giờ đến lượt tôi. E hèm...

- Tiêu chuẩn của mình thì rất dễ nha. Chỉ cần: Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 3G, không tiếp chân dài nào ngắn đặc biệt là còn đồ lưu manh!- Có người hỏi nên tôi tuôn ra 1 tràng mặc kệ cho con Yến giật giật tay. 5 chàng trai kia mắt tròn mắt dẹt nhìn tôi, gì cơ chứ? Tôi nói thật mà!!! Cái cậu xinh zai không biết danh tánh là chi cười hắc ra 1 cái. Đúng là cả bọn mê trai, thấy cậu ta cười thì y rằng rút cả hàm dưới lên bàn, chỉ có tôi là bình tĩnh nuốt nước bọt. ^^ Rốt cuộc thì mấy cô đều 1 em với 1 anh, chỉ có tôi và cậu bạn “bị câm” không ai màng đến. 4 đôi đó quyết định tách ra đi tầng 2 bỏ tôi 1 mình lê bước về nhà. Tôi vẫn đi bằng 2 chân của mình 1 cách chậm rãi và miệt mài. Muốn 1 lần thất tình mà cũng không được là sao? Ông trời có mắt hay không vậy? Tiện chân đá cái lon miệng hét 1 tiếng:

- Bọn khốn! (Ám chỉ tụi bạn đang đi tầng 2).

- Ấy da.- Tôi nghe tiếng va chạm của chiếc lon rồi nhìn theo hướng phía trước. 1 đám con trai đang ở đó, có vẻ bặm trợn và du côn. Tôi mếu máo:

- Tôi xin lỗi... Tôi không cố ý mà!

- Cô vừa chửi chúng tôi là bọn khốn?- Tên húng cái lon vừa rời của tôi tiến đến. Trời ơi, ngay chẳng con đầu đàn rồi, sao bây giờ? Tôi đi thật lùi ra sau. Cuộc đời tôi ghét nhất là phải gặp cái bọn bặm trợn lưu manh. Không lẽ ông trời con 1 người bạn trai trong đám này sau khi nghe con thét gào? Nhưng hình như là không rồi. Á, tôi được cứu rồi...

- Ế ế ế, người quen! Giúp tôi được không?- Tôi bặm môi nhìn cậu bạn đẹp trai ban nãy xem mặt tình cờ đi ngang. Ấy cha, sức mạnh đẹp trai đúng là mãnh liệt nha, bọn đầu gấu rút đầu lại ngay tức khắc. Cả bọn đồng thanh:

- Đại ca!

À thì ra là... hả??? “Đại...ca???” Gặp đúng thú dữ rồi. Ấy da, mẹ ơi con xuân này không về T[^]T. Cậu ta đi lại nhìn tôi nhếch mép. Tôi cười hề hề:

- Quen mà, đúng không?

- Đúng! Nếu là nhỏ này thì tiếp tục đi!

Trời ơi, tôi có nghe lầm không? Đau tai thiệt nha! Tôi đã làm gì nên tội??? Cái đồ khó ưa, chihuahua đáng ghét!!!! Biến thái!!! Biến thái!!! Nói rồi cậu... à mà không, hẳn ta ung dung đi tiếp bỏ mặc cô gái yếu đuối củ chuối như tôi ở lại. Tôi phải tự lực cánh sinh thôi, hy vọng 5 năm tiểu thuyết sẽ giúp ta thành công... Nam mô a di đà Chúa...

2. – Chương 2

Chương 2: Oan gia trái chủ. . .

- Nguyễn.Thanh.Tuấn.- Hấn gằng giọng cái tên mình rồi liếc mắt xuống tôi. Trời ơi, sao mà cứ ám tôi hoài vậy???

.....

Tôi cẩn cẩn môi suy nghĩ, chỉ còn cách này, xin lỗi vì em sẽ nói dối các anh trai nha. Bọn họ tiến tới gần tôi, bẻ tay rôm rốp. Tôi nhìn bọn họ nhếch mép:

- Không biết trời cao đất rộng là gì cả, đàn chị của các người mà cũng dám đụng vào sao?

Bọn họ ngạc nhiên, ế hề hề, trúng kế rồi. Tôi cố trấn an mình nói tiếp:

- Ban nãy đại ca các người chỉ là... muốn xem ta dạy dỗ các người thế nào thôi... Giờ muốn gì? Tất cả cùng xông lên hay từng người?

Tôi thầm gọi bố gọi mẹ trong bụng, tôi không biết nếu bọn chúng cùng xông lên tôi còn toàn vẹn cái thân để mà chôn không nữa. Ấy thế mà, bọn họ sợ thật. Phải chuẩn thôi, nếu họ mà biết chắc không yên thêm 1 cú nữa. Tôi khinh khỉnh quay đi. Vừa quay ra đằng sau đầu tôi đã đụng trúng ai đó, định dùng kế tiếp tục nhưng... ôi thôi rồi... Chihuahua đầu đàn đang nhìn tôi, hẳn nhếch mép làm cho tôi muốn méo miệng. Tôi vô cùng vô cùng biết ơn ông trời đã cho cái kế để tẩu thoát nhưng cũng oán hận ông trời là trốn không trốn. Giọng hẳn lạnh tanh:

- Cô trong băng đảng nào vậy? Tôi không nhớ là tôi cho cô dạy dỗ đàn em mình!

Cái tên này từ tử lạnh chui ra hay sao mà cái gì cũng lạnh sắt. Tôi cẩn cẩn môi không trả lời, tại sao tôi lại xui xẻo đi xem mặt trúng phải cái tên biến thái thích ức hiếp con gái này vậy chứ? Bọn đàn em ngờ nghệch ban nãy thấy vậy thì tiến lên bao vây. Đối phó với 1 con mèo Kitty thì có cần kéo nguyên đàn Chihuahua thế không? Tôi hoảng loạn, để xem còn kế sách nào nữa không. Khóc, đúng rồi, khóc. Con trai sẽ rất mềm lòng nếu con gái khóc. Tôi hu hu khóc như con nít bị giật kẹo. Bọn đàn em có chút ngạc nhiên tuy nhiên “con” đầu đàn vẫn sắt đá. Hấn khẽ nói nhỏ vừa đủ cả bọn nghe:

- Mặt cô khóc rất giống con hà mã!

“Bứt...bứt...” Tiếng dây thần kinh đang đứt trong đầu tôi thì nhau “nổ máy”. Hắn là loài gì thế? Cầm thú, đúng, cầm thú. À không, thua cả cầm thú mà có hơn thì cũng chỉ là thể loại hơn cầm thú. Nước mắt hoa lệ giàn giụa thế mà nói giống con hà mã. Đã thấy cô nào khóc đẹp giống tôi chưa? Anh khóc chắc hẳn rất giống con tinh tinh đó. Tôi lau nước mắt, liếc hắn:

- Mấy người đủ chưa? Ăn hiếp 1 đứa con gái vui lắm hay sao?- Tôi quay lại đằng sau nhìn tên đã bị tôi phi cho cái lon.- Tôi xin lỗi rồi mà, có phải là tôi cố ý đâu? Cái lon trúng cái đầu chứ đâu phải trái dừa chứ? Có cần đi bệnh viện khám không? Đi học xong thì không về nhà, tùm năm tùm bảy phá làng phá xóm, nhìn là biết đồng phục trường Minh Đăng rồi. Các người học lớp nào? Nhất định tôi sẽ báo cho thầy giám thị!

Tôi tuân 1 tràn cảm xúc đang phập phồng trong lồng ngực. LoL~ =)))~ Tụi đàn em đằng sau đều đỏ mặt tía tai. Tôi không nhìn thấy sắc mặt của hắn do đứng đối diện, với lại hắn cao quá. 1m86 là ít nha! Tôi đi vòng qua hắn, hắn chắn tay lại:

- Con gái gì mà dữ như con cạp. Minh thì là con vịt đòi tiêu chuẩn bạn trai toàn là thiên nga. Tôi đoán không lầm là cô đang ế nên mới tham gia xem mặt.

Nội khí xung thiên rồi nha, cái tên này, chạm vào vết thương trong tim mà nấn mà bóp cho nó ra máu. Tôi vịt thì sao? Nhà anh hết gạo chắc? Tôi mơ mộng thì sao? Cái thể loại chân dài não ngắn, du côn, du đảng có dăng hiên ta cũng chẳng thèm. Ta phỉ nhổ vào mặt. Tôi nghiêng rằng:

- Anh thì tốt quá chắc? Anh cũng đi xem mặt kìa, anh cũng chẳng có ai phải về 1 mình giống tôi đó thôi!

- Nghe gì không? Đại ca đi xem mặt đó, còn về tay không cơ. Tính ra 2 người này cũng có duyên phận! Đây là tích góp các câu bàn tán của bọn đằng sau. Hắc hắc, cho chưa, nhà người cũng ế chảy thây mà làm cao. Cũng đúng thôi, con trai có tí nhan sắc mà tính cách như quỷ vương, ai thèm hót chó!!! Tôi nghiêng nhiên rất rất hài lòng. Hắn đang tức đỏ mặt, tính ra bọn đầu gấu này hiền chán, ta đã hiền mà bọn chúng còn hiền hơn. Hắn nhếch mép:

- Cô học trường Minh Đăng?

- Thì sao?- Tôi hí hửng chẳng sợ chi.

- Lớp?

- 12A1. Lớp giỏi nhất đó!- Tôi lè lưỡi, dốt nhất thì có nhưng những tên này thì biết gì mà bình luận.

- OK. Tôi tính sổ cô sau, giờ thì...- Hắn bẻ tay rôm rốp, trời ơi, đã nói là tính sổ sau rồi mà còn khởi động tay chỉ dùng dùng vậy. Tôi nhắm mắt, thôi thì chịu trận vài cú đi.

Bóp...bóp...

- Đại ca ơi tha cho bọn em!- Nghe tiếng van xin tôi hé mắt ra, thì ra là huynh đệ tương tàn. Thôi, còn đợi lúc nào nữa, chạy cái rồi kể chuyện tiếp ọi người nghe sau nha. Chạy 1 đoạn xa rồi tôi mới đứng đó thở dốc. Hắc hắc, tính ra bọn đầu gấu đó cũng đầu trâu, óc heo gớm. Con đầu đàn thì cũng có thể tính là nhiều đầu hủ nên thông minh hơn chút đỉnh. Lúc này có lẽ do đồng bọn bàn bạc quá nhiều chuyện của hắn đây mà. 1 lần nữa, tôi uể oải lê bước về nhà.

Rãnh rãnh lòi PTS CS3 ra blend cơ mà mới phát hiện ra cách blend mới nên khoe tock nè ^^ . Thôi tiếp tiếp...

- Con về rồi! Còn cơm không ạ?- Tôi tháo giày ra rồi nằm dài trên ghế sofa. Mẹ tôi đi ra, nét mặt rất chi là đáng ghét:

- Thấy chưa, có anh nào chịu đâu???

- Mẹ cũng chỉ có mình ba khi mẹ đã 30 đó! Con sẽ dắt bạn trai về trước độ tuổi đó của mẹ cho xem!- Tôi lè lưỡi rồi chạy lên phòng. Lúc này đĩa kimbap chẳng thấm thía gì cái bao tử nghỉ ngơi từ lúc về nhà đến 4 giờ chiều nay, chắc phải ra ngoài tìm cái gì ăn thôi. Nếu tôi xuống lục cơm thì mẹ sẽ bảo:” Có anh nào hót hàng thì sẽ đi tầng 2, được ăn lần 2 thì sẽ không về nhà ăn cơm nguội!” Cơm nguội thì có sao không? Chỉ là con... híc híc... không thích thức ăn ở ngoài thôi. Tôi mở cái rèm cửa bên phòng ra cho ánh nắng chiều rọi vào. Tôi ung dung khoan tay lên thành cửa nhìn xuống. Trời, trời, trời thương hay sao mà cho tôi mở

cửa sổ trước khi đi tìm thức ăn giữa khu rừng hoang. Đàn chó chihuahua ban nãy đang “đánh hơi” con mèo Kitty thì phải, bọn chúng lạng qua lạng lại trước cửa nhà tôi. Điều này không ổn, nhưng tôi đối. Á, Hải Yến. Tôi gọi cho nó:

- Tầng 2 xong chưa???

- Xong rồi! Có gì không?- Nó hỏi.

- Mua cái gì đem đến cho tao đi, tao đói lắm lắm rồi đó. Nhưng rõ khổ, ban nãy nhờ đụng trúng 1 con chihuahua, giờ nó kéo cả đàn đánh hơi trước cửa nhà tao đó! Tao rất rất thù mày, tại mày mà tao mới phải đau khổ đất tội với cái tên trùm giang hồ khuôn mặt đẹp như hoa hồng nhưng tính cách thì là hoa phân lợn đó... Mày thì...

- Đừng nói nữa...- Nó nói khê. Tôi tức muốn xì khói luôn, con bạn mê trai này, còn dám bênh vực nữa sao? Tôi tiếp tục:

- Mày thì ngon rồi, vợ được anh Hiếu. Cũng may cho tao là ban nãy không vợ đại cái thằng trùm giang hồ, tao mà đi chơi với nó á, tao với nó đánh nhau trên phố luôn. Con người gì mà khó ưa, nhỏ nhen như con gái...

- Đưa điện thoại cho tôi...- Giọng nam, sao vậy? Thằng cha Hiếu gì mà vô duyên rứa? Chuyện con gái đang bàn tán với nhau mà cũng giành nói. Trong phút chốc, tôi nhận ra... giọng của con chihuahua đầu đàn. Thảm rồi, lần này thảm rồi. Chẳng nhẽ con bạn tôi bị hấn bắt cóc rồi sao? Chắc là do ghen với tên Hiếu rồi cướp bạn gái đây mà. Tôi quát bên đầu dây:

- KHÔNG ĐƯỢC LÀM HẠI BẠN TÔI! TÔI SẼ GIẾT ANH ĐÓ!

- Cô nói tiếp đi, nhỏ nhen như con gái rồi còn gì nữa?- Câu từ hấn nói rất nhẹ nhàng nhưng tôi nghe nó nặng cả tạ, muốn thủng màng nhĩ. Bao nhiêu nhiệt huyết và can đảm của tôi theo gió mà bay. Tao xin lỗi mày Yến à. Hãy để thằng bạn trai mới bảo vệ ày, tao sẽ giúp tình cảm 2 bây thêm khăng khít. Tôi cúp máy cái cụp rồi quăng cái điện thoại ra xa sợ hãi.

30 phút sau. . .

“Cốc...cốc...”

- Mẹ à?- Tôi hỏi vọng ra, tay vẫn gõ gõ laptop trên đùi.

- Mẹ mày đây!- Giọng con Yến, OMG, tôi chạy ra mở cửa. Mừng quá, nó vẫn lành lặn, thế là tên Hiếu trông có vẻ nhỏ con đó đã chiến thắng cái tên to xác óc trâu. Hura!!!! Nó đẩy tôi vào phòng rồi đưa cho 2 cái bánh bao. Đúng là con bạn hiểu tôi, ăn 1 cái thì bị xệ cmnr. Ăn 2 cái cho đồng đều hé hé (nàng ta đang nói đến cái chi rứa? =)))~ Đầu óc tiểu thuyết miết nó thế đấy!) Tôi ăn ngấu nghiến trong vòng 5 phút. Ăn xong, tôi xoa xoa cái bụng. Nó e ngại hỏi tôi:

- Ngon không?

- Ngon! Mày mua ở tiệm nào thế?

- Tao không biết, cái này...

Nó chìa cho tôi 1 tấm giấy, tôi cầm lên đọc:” Bánh bao rất ngon có đúng không? Lần này là bánh bao nhân thịt heo, lần sau là bánh bao nhân thịt...cô đó. Tôi cũng sẽ ăn ngon lành như cô đã từng!”

Yêu tinh, ác ma, con bạn phản bội. Tôi hoảng sợ nhìn nó. Nó cười hì hì nhìn tôi. Việc này có khiến mày vui không Yến? Tôi ngẩn người 1 lúc rồi hoàn hồn. Tôi nói:

- Khai mau, trước khi ta chém đầu!

- Lúc nãy tao và Hiếu đi chơi về, tình cờ gặp anh đẹp trai ban nãy. 2 người đó đang nói chuyện thì mày gọi đến, tao có thói quen bắt loa cho nên...

- Tao còn lo lắng là mày bị hấn ta bắt cóc. Mày nữ lòng nào đem bánh bao nhân thịt...heo về cho tao ăn??-Tôi mếu máo, trời ơi, là trùm giang hồ xịn đó. Tôi cạch mặt nó rồi đuổi ra khỏi phòng, mặc kệ nó năn nỉ. Tưởng bà dễ mềm lòng với con bạn phản bội như nó hay sao? Tôi leo lên giường đặt laptop lên đùi viết

truyện. Bộ truyện tôi đã định hoàn rồi nhưng... chắc phải thêm mắm dặm muối vô cho nó dài ra. Sao ta? Người yêu cũ của nam chính là nam, bay từ Mỹ về với ý định giành lại? No no no, thế thì phá hỏng hình tượng nam chính của ta rồi. Cái này được nè, tình đơn phương. 1 tên con trai xinh đẹp như hoa, bề ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong yếu mềm. Tuy vậy, hắn là hóa thân của chihuahua kiếp trước. Rất là ác độc nha. Dùng đủ thủ đoạn để giành nam chính. (Chị xin lỗi bọn em, chị thương chihuahua lắm!) Tiếp theo thì để từ từ tính tiếp. Hình như mình quên cái gì đó! Gì vậy ta? Á, tên nhân vật đáng ghét đó. Tôi khịt mũi gọi cho con bạn phản bội:

- Ê, tên trùm du côn ban này tên gì?

- Mày tha thứ cho tao rồi hả?- Giọng nó lạnh lạnh bên đầu dây.

- Éo. Trả lời câu hỏi của tao nhanh lên! Tao ày 1s.- Tôi gạt phắt câu hỏi của nó.

- Tao không biết!

- Vậy mày đi hỏi thằng bồ của mày đi... Tao đang cần!

- Để làm gì?- Nó ngờ ngợ hỏi.

- Chuyện của người lớn, mày biết làm gì?

- Ồ.- Nó tắt máy. 5 phút sau, điện thoại tôi vang lên tiếng tin nhắn:” Nguyễn Thanh Tuấn.” Tên đẹp, tên đẹp, quả là cái tên đẹp. Thằng cha “bánh bèo” này sẽ lên thớt của ta haha. Hứ, đặt nick nôm thường gọi chắc là ” thằng đàn bà”. So đo từng chút với con gái, bộ bà không phải con gái hay sao??? Chờ đó! Tôi nắm chặt tay thành nắm, ngửa cổ lên trời cười ha hả như các nhân vật phản diện hại được tiểu thư nào đó trong phim cổ trang. Đúng, đúng, là tiểu thư.

12 giờ khuya. . .

- Chúng ta đi xem phim nha!- “Bạch mã hoàng tử” đang nở nụ cười yêu nghiệt nhìn tôi, người gì đâu mà thấy ghét quá đi à. Nhìn cái mặt muốn cắn hết sức vậy đó.(Chị này bị ngược sung???) Tôi tất nhiên là đồng ý 2 tay 2 chân luôn. Đến rạp chiếu phim, tôi và anh ngồi cạnh nhau rất hạnh phúc. Đột nhiên, có ai đó chen vào giữa.Nè, giấc mơ có bản quyền mà còn chen lấn nữa? Tôi nhìn mặt tên đó, trời ơi, là chihuahua đầu đàn đó! Ấm ngoài đời chưa đủ hay sao mà còn bay vô đây nữa cha nội? Đặc biệt, hắn đẩy tôi qua ghế bên cạnh tay nắm tay với Huy. Không thể được, hắn đang kể mặt vô định hun hít gì hoàng tử của tôi. Á, kinh khủng quá!

- KHÔNG G G G G G G!!!- Tôi tỉnh giấc, đưa tay lau lau mồ hôi túa ra như tắm. Tên này thật lợi hại, biết xâm nhập giấc mơ bất hợp pháp nữa. E , kinh quá. Tôi nhìn lại đồng hồ, trời đất, 7 giờ trong khi 7 giờ vào học mà tôi chẳng chuẩn bị gì hết. Tôi ba chân bốn cẳng vệ sinh cá nhân rồi phi thẳng xuống nhà hồng học chạy sang trường. Cũng may, cổng chưa đóng, không phải leo. Mà có leo cũng không sao, leo miết cũng mòn sắt cả rồi hí hí. Tôi thanh thoi đi vào lớp, bay vào chỗ của mình và bắt đầu giấc mộng khác. Nhưng hôm nay lớp tôi bị mắc thằng bố hay sao mà nó nhao nhao cả 15 phút, đưa thì lóng nhóng ra cửa, đưa thì chạy thẳng ra cửa luôn, chắc có quý nhân nào đó đến. Quý nhân nào thì cũng mặc kệ, bà đang thiếu ngủ mà chẳng thể ngủ bù đây. Cô giáo “ma đầu” đi vào lớp nở nụ cười “thiên thần thiên nhiên”, nhìn cô cười mà quai hàm tôi nó mở cả ra, miệng chi mà rộng như miệng ếch. Chắc là do la mắng tôi nhiều quá! Thấy cũng tội mà thôi, cũng kệ. Hí hí. Cô cất vọng oanh vàng:

- Lớp chúng mình có học sinh chuyển đến, em vào đi!

Mấy đứa con gái trong lớp tôi ồ lên. Thôi rồi, khuôn mặt xinh như hoa hồng đang mặc đồng phục của trường, áo khoác ngoài thì buộc vào thắt lưng nhìn cũng ta đây lắm, tay cầm chiếc cặp chạy ngược ra sau, về mặt bắt cần đời. Dây thần kinh của con gái lớp tôi bị mai một hay sao mà bọn chúng phản kích lạ lùng. Giống như Vblog 10 của An Nguy nói về con gái chỉ thích trai đều, bọn này bị lạm phim Hàn lắm rồi. Tiểu thuyết gia như ta mà còn chẳng ưa cái thể loại này. Nhặng nhít, tưng tưng, khủng khiếp chuột (Cô đó!==""). Tôi lấy cặp che mặt mình lại, hy vọng hắn đừng có thấy. Cô mỉm cười nói tiếp: *Cô cũng thuộc loại mê zai nên hồ hởi đúng rồi!*

- Em giới thiệu đi!

- Nguyễn.Thanh.Tuấn.- Hấn gằng giọng cái tên mình rồi liếc mắt xuống tôi. Trời ơi, sao mà cứ ám tôi hoài vậy??? Nếu mai này hấn có chết thì xin hấn cho vài con số để bù lại lỗi lầm hấn đã làm với tôi. Cô thấy hấn như thế thì cười già lã:

- Em chọn chỗ đi!

Hấn chẳng ậm ừ gì mà đi xuống, con nhỏ nào trong lớp cũng hy vọng hấn chọn mình. 1 lũ mê zai, aizzz. Hấn dừng đúng ngay chỗ tôi, tim tôi đập 1 cái thịch, chết rồi, lần này chết thiệt rồi. Không ngờ hấn thù dai như thế, chuyển đến lớp tôi mà còn chọn chỗ cạnh tôi nữa! Hấn nhìn Hải Yến bên cạnh tôi rồi chỉ xuống bàn dưới. Con nhỏ có vẻ tội nghiệp, chỉ lẳng lặng thực thi. Đả đảo chế độ côn đồ, vùng lên, phải vùng lên nhưng... da gà của tôi thì nhàu vùng lên chứ tôi chẳng vùng nổi rồi. Hấn quăng cặp cạnh tôi rồi ngồi xuống. Tôi cười gượng gạo:

- Trùng hợp nhỉ?

- Cô nghĩ thử xem!- Hấn trả lời qua loa rồi nằm dài trên bàn, có lẽ là hấn chuẩn bị ngủ giống tôi. À, vậy cũng thoải mái, ít ra cả 2 cùng ngủ thì sẽ không cãi nhau. Nhưng hấn bảo tôi nghĩ là sao nhỉ? Hình như hôm qua hấn có hỏi... Á, Triệu Minh Minh, sao mà ngu dốt vậy? 1 thằng con trai lạ hoắt hỏi lý lịch cũng khai hết. Giờ nó ở bên cạnh hành hạ mày, bắt lực, kiệt quệ rồi. T^T Mà... có khi nào hấn tiếp cận mình để tiếp cận anh Huy không nhỉ? Dám lắm, dám lắm à nha! Giấc mơ ơi, đừng có thành sự thật, kinh khủng lắm. Tôi chỉ biết thầm khóc cho thân phận bọt bèo của mình mà thôi. Huhu... Mấy đứa con gái trong lớp thì nhìn tôi ganh tỵ. Ôi ganh với chả tỵ, sang đây bà cho 1 vé rồi cùng này. Rõ khổ là bà không có vé, tôi quay xuống nhìn nhỏ bạn mà méo mếu, khóc không thành tiếng. Chuối ngày đau khổ sắp bắt đầu rồi!!!

Mọi người cmt cho ý kiến nha, truyện này Win viết bằng cảm xúc của mình nên cũng thoáng, khá nhanh!^^

3. – Chương 3

Chương 3: Anh em nhà họ. . .

- Ủm, hấn ta bị gay. Chắc có lẽ vì yếu sinh lý từ bé nên không có cảm giác với con gái. Có thấy hấn lạnh lùng không?- Xung quanh gật gật đầu (Hớ hớ hớ :3).

.....

“Em đang bay trong giấc mơ riêng mình tìm lại hơi ấm thân quen nhưng sao lạnh lẽo bàn tay này...”(Gương-Đông Nhi) Tôi vẫn đang say giấc nồng thì có ai lay lay vai. Bực bội, tôi lườm bà:” Đừng có động vào bà, bà rạch nát mặt bây giờ!”

- Cô cũng gan!- Giọng nói với ngữ điệu ngang phè phè, lạnh xè xè phả vô bản mặt lợn của tôi. Tôi nhồm đầu dậy nhìn dáo dác, tôi quay sang người bên cạnh. Hứ hờn, hấn đang chống cằm nhìn tôi, vẻ mặt hoàn toàn không vui. Bà phải chịu đựng cái bản mặt đura đám của nhà người đến khi nào đây? Minh đứng là oan gia với ông trời, lúc nào gọi ông, ông ta đều:”Tự xử đi con!” Thế éo nào mà vẫn được người đời gọi là trời là thiên? Tôi cười hề hề:

- Có chuyện gì thưa đại ca?

- Tôi là đại ca của cô sao?- Hấn hừ lạnh 1 cái, cái mõm chihuahua của hấn khinh khỉnh khiến tôi chỉ muốn dùng dao lóc từng lát thôi.

- Thì người bề trên, người dưới phải biết lễ!- Tôi mĩa mai, nào hấn ngán chẳng hiểu chi đâu. Hấn liếc tôi 1 cái bếng ngót:

- Nếu tôi nhận cô làm “đàn em” thì mỗi lần đánh nhau cô ra đứng khóc hay cãi lý?- Hấn hỏi quá sock khiến tôi há hốc mồm. Tôi đánh giá hấn quá thấp chăng? Tôi cứng họng không trả lời được. Hấn nói tiếp, giọng vẫn ngang phè phè mà theo tôi là giọng thái giám:

- Tôi không phải người bề trên, tôi không biết lên đồng như cô!

Lên đồng? Có quá đáng lắm không đại sư huynh? Chỉ là tôi hồn nhiên mong muốn mình bình yên thôi. Bà mà lên đồng thì bà bảo tể thị con cho bà ăn vãi. Tôi cố gắng kiềm chế nở nụ cười:

- Vậy anh gọi tôi dậy có gì không?

- Tại tôi không ngủ được.- Dây thần kinh trong não tôi đã ít rồi giờ cứ cho nó đứt theo từng ngày có phải lẽ không? Không ngủ được thì uống thuốc ngủ, cứ ngủ 2 đứa đều ngủ thì không phải cãi nhau, không thấy bản mặt thối tha của hấn chứ. Tôi kiềm chế lần 2, cười như muốn đắm vào mặt hấn:

- Vậy còn gì nữa không? Tôi ngủ tiếp!

- Biết chơi caro không? Tôi với cô đấu?- Hấn nhếch mép kiêu ngạo. Caro thì chị không giỏi, cứng chảnh bao nhiêu thì chị cũng đủ biết tay nghề rồi. Tôi lắc đầu:

- Tôi chơi không giỏi!

- Tôi sẽ hướng dẫn.- Chà chà, tên này có vẻ rành rọt đây. Hấn lôi 1 sấp giấy trắng trong cặp ra đặt lên bàn. Cái này là chuẩn bị chơi caro hay phòng hờ nhà vệ sinh trường hết giấy? Tôi cứng cả quai hàm run run đánh con x đầu tiên. . .

1 ván. . .

2 ván. . .

3 ván. . .

Tôi đứng dậy cười ha hả, vừa nhảy vừa múa vui mừng:

- CÁI ĐỒ CHƠI YẾU MÀ ĐÒI RA GIÓ, ANH THUỘC LOẠI CHÂN DÀI NÃO NGẮN CŨNG PHẢI RỒI! CẢ BA VÁN ĐỀU THUA HẾT BA VÁN, HỎI THỬ TRONG LỚP XEM CÓ AI ĐÁNH THUA TÔI HAY KHÔNG? A HAHHAHAHA...

Tiếng dế kêu Gì ta? Có điều gì không đúng lắm. Cô giáo đang nhìn tôi 1 cách kì lạ, đang giờ học, thôi tiêu rồi. Cả lớp cũng trăn trăn nhìn tôi. Hấn đang che miệng cười thỏa mãn. Ế, hấn ngu thiệt mà! Sao không nhìn hấn mà nhìn tôi? Tôi lẳng lặng ngồi xuống cho xong chuyện nhưng cô không có vẻ muốn buông tha khi đi xuống chỗ tôi cầm sấp giấy của hấn lên. Cô phẫn nộ:

- Giờ học 2 em ngủ đã đành, giờ còn chơi cờ làm ồn lớp. Cho nên...- Cô nhìn hấn, hấn đang hằm hằm nhìn cô.- Minh Minh ra ngoài lớp quỳ cho cô!

Hả? Tôi có nghe lầm không? Tôi nhìn cô chớp chớp mắt:

- Còn hấn?

Cô ngập ngừng:

- Do không gây mất trật tự nên không đến nỗi nào!

Thiên vị, rõ ràng là thiên vị mà. Trên đời này còn phép tắc gì nữa không? Tại sao ông lại vui đập con như loài hoa héo tàn thế? Tôi nghiêm nhiên không đồng ý nhưng cũng phải xách cặp đi ra khỏi lớp. Tôi ôm cặp, đứng lên liếc hấn:

- Đi ra cho tôi đi...

- Không ngờ chân cô ngắn não cũng ngắn.- Hấn nở nụ cười điệu chưa từng thấy. Vậy là do hấn giả vờ á? Tôi khựng lại rồi vô hồn bước tiếp. Con chihuahua đầu đàn này không thuộc loại não ngắn như tôi nghĩ rồi. Suy ra tôi nào ngắn? Tôi bản thân ngồi chết trân ở cửa lớp. Số của tôi là không thể rời khỏi cái cửa lớp thân yêu rồi.

Sau tiếng trống chuyển tiết, tôi trở vào lớp. Hấn đang ngủ. Tôi thẳng thừng ôm cặp ngồi cạnh con Yến, ngồi cạnh hấn có ngày đứt mạch máu nhiều quá mà chết. Nó quay sang nói nhỏ với tôi:

- Trông vậy mà bá đạo ghê mày nhỉ? Tội mày quá!

- Mày còn nói, hôm qua là ai ủng hộ đem bánh bao cho tao ăn?- Tôi trợn mắt, nó cười hề hề:

- Xin lỗi mày! Mê trai không phải là cái tội.

- Khi nào mày bóp chết tao mới là có tội đúng không?- Tôi hầm hầm nhìn nó bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống. Nó chu mỏ nhưn mày làm ra vẻ “điều đó là dĩ cmn nhiên”. Dằn xuống, dằn xuống, bạo loạn nữa là ba mẹ vào gặp giám thị.

Tiết Toán trôi qua tẻ nhạt, đúng rồi, tôi ngủ mà chẳng mơ thấy gì, không tẻ nhạt chứ là gì nữa? Hình như ngủ nhiều quá hay sao mà 2 tiết cuối tôi mở mắt thao láo cho đến ra về. Cũng may, hần ngủ nên không biết trời trăng mây đất. Tôi xách cặp ra về, con Yến cũng lẻo đẻo theo. Tự nhiên có 1 bọn con gái chặn đường tôi lại, là mấy đứa trong hội “Mê Trai Không Chớp Mắt” đây mà. Chuyện này thì tôi cũng gặp phải rồi nhưng là của con Yến, tôi đi cùng, hôm nay phải đổi ngược lại rồi. Bọn nó bảo tôi đi ra sân sau, bà rất rõ nhưng bà vẫn đi xem thế nào. Đến nơi, con nhỏ mê trai thứ nhất lên tiếng:

- Mày có vẽ rành Thanh Tuấn?

- Thú thật, không giấu gì các người. Tôi rất rành là đằng khác!- Tôi chép miệng. Tụi nó mở to mắt nhìn tôi. Tôi tỏ vẻ tiếc rẻ:

- Có muốn nghe không? Lâm li bi đát lắm!

Bọn nó cũng tò mò nên quên bém việc phải xử tội con lợn này. Tôi kéo tụi nó lại tảng đá nói:

- Ủm, hần ta bị gay. Chắc có lẽ vì yếu sinh lí từ bé nên không có cảm giác với con gái. Có thấy hần lạnh lùng không?- Xung quanh gật gật đầu (Hớ hớ hớ :3).- Ấy da, biết hần để mắt đến ai không?

- Ai? Ai?- Bọn xung quanh mắt tròn mắt dẹt tò mò, lũ ngốc này nó tin tiểu thuyết gia sái cổ luôn í. Haha. Tôi khê thở dài:

- Có like fanpage của Quang Huy trên facebook không?

- Tất nhiên là có rồi!

- Chính hần lập ra đó!- Tôi nhú mày, chính tôi lập ra đó *Khác nhau hoàn toàn nhĩ?*

- Aizz, chẳng lẽ cậu ta thích anh ấy?- 1 đứa lo lắng.

- Chớ còn gì nữa? Con trai đã ít mà chúng nó còn yêu nhau!- Tôi thở dài lắc đầu tỏ vẻ thương tâm. Yến khều khều vai tôi. Tôi phải ra tiếp tục buồn đưà lê. Giọng nó có vẻ không được khỏe:

- Minh...Minh...

- Mày bệnh hay sao mà nói chuyện khó nghe thế? Tiếp tiếp đi mấy cậu...- Tôi quay lại cuộc vui. Bọn nó nhìn ra đằng sau tôi rồi 1 đứa cười hề hề:

- Bọn tôi đi trước!

- Ế, chưa xong mà!- Tôi vẫy vẫy tay lại nhưng tụi nó chạy nhanh như gió. Lúc này tôi mới quay lại nhìn con bạn. Tôi trợn tròn mắt, thì ra nãy giờ hần là người khều vai tôi. Tôi cười như mếu. Mặt hần rất ư là nóng nẩy và bặm trợn. Tên du côn nào cũng như thế mà! Huhu. Hần nói chuyện lạnh tanh:

- Tôi gay bao giờ? Tôi yếu sinh lí bao giờ?

Tôi nín bặt không trả lời, giả điên là tốt nhất. Hần cười ma mãnh:

- Có muốn kiểm chứng không?

- Đồ biến thái!- Tôi hét lên, lấy tay che mắt rồi phi 1 cước vào “em trai” của hần. Tôi chỉ nghe hần hự 1 cái, tôi phải nhanh chóng tẩu thoát, vừa chạy tôi vừa nói với nhỏ bạn:

- Tao đi trước đây!

- Ê ê ê...- Nó gọi với lại đằng sau nhưng tôi vẫn vụt đi. Về đến nhà, tôi khóa cổng nhà lại. Tôi nhảy chân sáo đi vào, toàn thắng, toàn thắng, Minh Minh muôn năm. Hố hố. Mẹ tôi đang trong bếp chưa hay tôi về nên tôi lặng lẽ lên phòng không để mẹ sai khiến và chứng kiến những cảnh “nóng bỏng” không muốn nhìn. Oppa Unnie à, 2 người không thấy ngại khi con của 2 người đã lớn tòng ngồng mà chứng kiến hay sao? Tôi ngã lưng trên chiếc giường êm ả, mở laptop lên. Ồi, có nhiều cmt về truyện quá nè. Ví dụ 1 số thử nha: Sao bạn tính cho hoàn cơ mà? (Reply: Mình nghĩ nên kéo dài ra!) Tên Tuấn cũng đẹp mà sao ác thế?(Reply:

Đúng đúng, mình thích bạn!) Bạn có phải là hủ nữ không? Đừng nói là cho nam chính thành với Tuấn nha!
(Reply: Mình thích bách hợp hơn, nhưng vẫn thích người bình thường nhất!). . .

Bách hợp: Thể loại truyện les.

Hủ nữ: Những đứa con gái thích con trai yêu nhau.

Tôi mở rộng ra thêm là do yếu sinh lí từ bé, không có cảm giác với con gái nên thành ra đú bám nam chính. Hắc hắc, cho chữa nha bé con. Nhưng điều tôi lo lắng nhất là làm sao đối mặt với hấn trong ngày mai!?!
.....

- Em vừa đánh nhau sao?- Huy ngồi trên sofa xem tivi. Thấy hấn về mặt mày nhăn nhó thì hỏi. Hấn quàng áo khoác và cặp lên ghế bục vội:

- Em vừa bị con nhỏ khùng đập “em trai” đó!

- Hả?- Anh ngạc nhiên nhìn hấn. Hấn mặt vẫn hằm hằm không trả lời. Anh cười nắc nẻ:

- Ai mà gan thế?

- Em đã nói là nhỏ khùng rồi mà.- Hấn vò đầu tức tối. Huy lắc đầu:

- Biết đâu là duyên phận của em!

- Duyên con khỉ, em mà có bạn gái như con lợn đó em đã xẻo thịt lâu rồi.

- Có cần nghiêm thế không?- Anh trêu. Hấn không thèm trả lời nữa mà nín thin. Đột nhiên hấn bật dậy nhìn anh:

- Anh có cách nào để chơi caro giỏi không?

- Sao?- Anh hỏi lại 1 cách khó hiểu.

Thì ra là đó giờ chàng ta chưa bao giờ chơi caro nên nằng thảng ban này là đúng rồi. Hôm qua bọn đàn em túm tụm lại chơi nên chàng cũng lơ đãng theo nhìn. Thấy thú vị nên nhào vào. Cơ mà chẳng tên đàn em nào đánh thắng hấn cả. (Người thua sẽ bị cốc đầu nên cho tiền bọn nó cũng không dám). Cho nên hấn ta ngạo mạn thách đấu với Minh Minh nhà ta. Thú vị à nha! Quang Huy hướng dẫn hấn 1 số nước đánh bí mật, hấn cười hề hề, ngày mai hấn sẽ có cơ hội lên mặt tiếp tục. Đột nhiên hấn nhớ đến câu chuyện ban này Minh kể, nằng nói hấn thích anh ruột của mình. Chẳng lẽ, con nhỏ đó thích anh Huy? Hấn xoa xoa cằm đắm chiêu. Thảo đi vào cười hiền:

- Tuấn!

- Chị...- Hấn cũng mỉm cười, nụ cười rất hiền lành và thoải mái.

4. – Chương 4

Chương 4: Tiếp cận mục tiêu. . .

- Cho xin số điện thoại i...- Tôi trưng bộ mặt cún con đáng yêu muốn cắn. Hấn hỏi:

- Ai?

- Thì anh người, chẳng lẽ số nhà người?- Tên này tu ở núi nào thế? Bị tẩu hỏa nhập ma nên ảo tưởng sức mạnh à?
.....

Hấn đối với người chị này có chút cảm mến. Chắc có lẽ vì chị quá hiền, quá đáng yêu và xinh xắn. Tuy nhiên, chỉ có thể nói là mến chứ thích rồi dẫn đến yêu là hơi nhiều. Chị Thảo là bạn học cùng trường cấp 2 với Huy cho đến giờ, 2 người khá thân thiết. Người ngoài nhìn vào ai cũng bảo họ đẹp đôi, nghiêm nhiên, người có tình ý là chị. Còn anh vẫn im lặng không đáp lại, có lẽ vì anh chưa quên được mối tình đầu đau đớn. Nhiều lúc hấn cũng muốn trách anh lắm chứ, chuyện đã qua 3 năm rồi, đến lúc anh nên vứt bỏ là vừa.

Người đã khuất cũng không sống lại được, hà tất phải dần vật đau đớn. Nếu người chị thích là hân, liệu sẽ khác??? Hân thở dài 1 cái, chắc phận của hân cũng ế chảy thây như nàng nói. Tuy nhiên, con gái trên đời này chết hết thì hân cũng chẳng vợ đại nhỏ đó!

Vào buổi chiều đẹp trời hôm ấy, tinh thần tôi cũng phấn chấn hẳn mà xách túi đi dạo phố. Hoa nè, sao hôm nay em nở rộ đẹp đến thế? Mây nè, sao hôm nay em trong hơn mọi ngày? Tất nhiên là có lí do. Facebook đang dậy sóng share fanpage của chihuahua đầu đàn. Đã nói là fans rồi thì cái gì họ cũng chấp nhận được, kể cả chuyện yếu sinh lí và là gay. Tôi nhảy chân sáo đến siêu thị.

- Ê, là nhỏ đó phải không?- Tôi vừa đi ngang đàn chihuahua thì phải. Bìn tìn, từ từ mà run. Ta nói trong cái rủi nó có cái xui, tôi ba chân bốn cẳng chạy trước. Mai mốt tôi sẽ phải đăng kí gia nhập đội điền kinh của trường để cải tạo lại vận tốc mới được. Tôi quay đầu nhìn, bọn chúng đang đuổi theo sát nút. Trời đất ơi, hết con đầu đàn giờ đến tận nguyên đàn. Sao tụi này cứ ám tôi hoài vậy? Ế đã ám, giờ còn bị chó ám! Tôi rẽ vào 1 con hẻm xa lạ với hi vọng trốn thoát nhưng... ngõ cụt. Tôi đã nói mà, ông trời là oan gia của tôi. Tôi đứng lại thở dốc định trở ra thì cả bọn đã chắn lối đi. Tôi cười hề hề:

- Gặp nhau rồi!

- Trùng hợp nhỉ?- Tên “cái lon” hôm bữa cười. Trùng hợp sao? Thấy tụi cưng là chị chạy toát mồ hôi mẹ mồ hôi con rồi, ở đó mà trùng với hợp. Tôi tiếp tục trưng bản mặt vui vẻ:

- À, mẹ bảo tôi phải đi mua bê về ế, gấp lắm, đi trước nha!

- Bê về ế là cái gì?- Tên đó tiếp tục hỏi. Đã tôi cố tình nói tránh rồi mà còn hỏi nhằng. Tôi đáp:

- Kotex đó, tự tin khoe cá tính! Gấp lắm, không được chậm trễ...- Nói rồi tôi đi về phía tên đó với hi vọng cả đàn tách ra. Tên đó vẫn đứng nguyên tại chỗ, không thân thiện gì cả, định trả thù dịp trước chăng? Sao mà “quân tử” thù dai thế?

- Tôi có việc này muốn nói với cô...- Hân cười thân thiện. Hề, tôi cũng cười lại.

- Vâng?

- Nhờ cái lon hôm bữa của cô mà tôi tỉnh ngộ. Thấy cô với tôi cũng có duyên, tôi chưa có người yêu, cô cũng vậy hay...- 18 năm sống, đây là lời tỏ tình đầu tiên, cảm động, hết sức cảm động. 1 phút mật niệm về những tháng năm cơ hàn trước đây. Tuy nhiên, tôi nhìn hân từ trên xuống dưới. Tôi này chắc cao khoảng 1m1, (đúng là 1m62) mặt mũi ngơ ngáo ngáo như thằng đưng. (Thằng điên). E hèm, đọc lại cái tiêu chuẩn ọi người nghe nhé: Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 3G, không tiếp chân dài nào ngắn đặc biệt là còn đồ lưu manh! Tôi giật giật khoe miệng:

- À... mình sẽ suy nghĩ rồi trả lời sau. Giờ thì mình đi... trước nha!- Tôi chọn cách tẩu thoát bảo vệ thân mình. Tôi gật đầu chào từng “con” rồi phóng như bay. Hú hồn, thoát rồi! Bà mà thèm suy nghĩ chắc? Đi phẫu thuật thẩm mỹ cho giống hoàng tử đi, kéo chân dài ra cho giống hoàng tử luôn, tẩy não cho thông minh giống hoàng tử nữa. May chăng ta xem xét lại, nhưng... ta không thích xài hàng giả á à... Ế cũng có cái giá của ế mà, còn bảo không ai tỏ tình đi, chỉ là ta không thích thôi.

Tôi dung dăng dung dẻ đi về phía trước, chân trời hạnh phúc đang rộng mở chờ ta. *Bộp* tôi đụng trúng ai đó thì phải, chắc rồi chứ thì gì nữa. Tôi đứng dậy cúi đầu:

- Xin lỗi, xin lỗi...

Tôi ngẩng đầu nhìn lên, 1 tên lạ hoắt. Về mặt cũng bặm trợn không kém các tên vừa rồi. Đúng là tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, chạy trời không khỏi nắng mà. Tôi chớp chớp mắt, từ đâu cả đàn kéo ra. Ách, định tiêu diệt con mèo Kitty này tận gốc sao? Lúc trước là đàn chihuahua, lúc này là đàn sói xám. Tôi khịt mũi 1 cái, phải dùng đôi chân này để tẩu thoát tiếp rồi. Tên đó nắm áo tôi lại, tôi la oai oái:

- Tôi xin lỗi mà, mấy anh đừng chấp nhát con gái chứ!

- B.u.ô.n.g r.a.- Chất giọng khàn khàn lạnh tanh quen thuộc vang lên, á, chihuahua đầu đàn. Sống rồi, sống thiệt rồi. Tên kia vẫn không có ý định thả áo tôi ra, nam nữ thọ thọ bất tương thân chứ không phải nam

nữ cọ cọ đứt dây thun nha. Tôi giăng ra rồi đi đến cạnh hần vênh mặt, tên chihuahua này oách thể này chắc hẳn là đánh nhau rất giỏi đây. 1 chấp cả đàn nha. Hần nhìn tôi:

- Phiên phức!

Lâu lâu mới có chút cảm động mà làm cụt hứng thế? Đáng ghét vẫn là đáng ghét mà. Tên sói đầu đàn vênh mặt:

- Mày nghĩ 1 mình mày sẽ đánh thắng sao?

- Ít ra thì cũng oai hơn bọn mày...- Hần cởi áo khoác ra vứt cho tôi. Tôi nhanh chóng hứng liền, giống cảnh tượng trong phim gớm. Kể ra thì hẳn cũng thuộc loại nói ít làm nhiều, cả bọn vậy mà làm không lại hẳn mới ghê. Tôi đứng nhún nhảy vui mừng:

- Tiếp đi đầu gấu, tiếp đi... Hay quá!

Sau 1 hồi nhún nhảy chán chê, bọn kia vẫn không có dấu hiệu buông tha hẳn. Tên nào bị độ ván rồi thì đứng dậy đánh tiếp. Hình như thái độ của tôi hơi hơi đáng ghét, chỉ là chút xíu thôi, 1 tên tiến về phía tôi vùng tay lên định đánh. Tôi chỉ biết nhắm mắt lại cam tâm chịu trận.

-AAAA...- Tên đó hét lên đau đớn. Có ai đó đã bẻ tay hẳn ra sau lưng. Oái, mái tóc màu vàng nâu lịch lãm, ánh mắt sáng như sao đêm, thân hình to lớn vạm vỡ, là hoàng tử của tôi đó. Không ngờ anh cũng biết đánh nhau, chẳng biết lí do chi mà anh xuất hiện, tôi chỉ biết đứng thờ thẫn và nghĩ đây là giấc mơ, giấc mơ ngọt ngào. Anh mỉm cười nhìn tôi:

- Không sao chứ cô bé?

- A, dạ không sao!- Tôi cười híp mắt, tim tôi đã bay vèo vèo từ lâu rồi còn để ý gì nữa đâu. Anh nhìn tên kia đang đau đớn dưới tay mình ném sang 1 bên rồi nhập cuộc cùng hẳn. Như thế này có thể xếp anh vào dạng côn đồ không? Ấy, không thể nào, đây là hành hiệp trụ nghĩa. Anh hùng ca

. 1 lát sau thì đàn chihuahua kéo đến. Hần và anh cũng đã hạ gần hết cả rồi, chỉ cần bọn chihuahua đến xơi mà thôi. Hần lau mồ hôi trên trán, lau mồ hôi cũng đẹp lạ lùng à nha. Nhưng ai quan tâm chứ? Tôi đang đắm chìm nhìn hoàng tử, tôi mở túi ra lấy khăn giấy đưa cho anh:

- Cảm ơn anh, anh lau mồ hôi đi!

- Cảm ơn.- Anh vui vẻ nhận lấy. Hần bên cạnh thấy thái độ đó của tôi thì hừ lạnh:

- Tôi mới là người đến trước mà?

- Nhưng xíu nữa thì tôi bị đánh rồi, anh còn hăng say đánh nữa mà! Có ai bảo phải đánh đâu.- Tôi bĩu môi, tính làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Người chưa đủ trình độ đâu, chỉ có bạch mã hoàng tử mới có đủ trình độ này. Hần xoay sang hướng khác chống nạnh. Tôi mỉm cười nhìn anh:

- Không ngờ anh đánh nhau cũng hay thật!

- Có thằng em thích đánh nhau cũng phải biết chút võ để bảo vệ nó chứ!

- Em cần sao?- Hần nhìn anh. Anh? Em? Anh em mà sao 1 trời 1 vực vậy? Sao tôi không biết chuyện này sớm hơn nhỉ? Tôi sẽ cung phụng thằng em của hoàng tử để 1 ngày chị dâu nó không bị đầy đọa. Thấy tôi đứng ngăn người thì anh kéo tay tôi:

- Đi ăn kem đi, gặp nhau cũng là có duyên rồi!

Người chi mà đáng yêu rứa, tôi chạy theo anh mà tưởng mình đang bay, bay cao lắm. Hần cũng đi theo, đồ kì đà phá đám. Tôi ngồi cạnh cửa sổ quán Ice Cream đối diện hẳn. Huy cũng ngồi xuống cạnh hẳn. Anh đưa menu cho tôi chọn trước, nụ cười vẫn nở trên môi:

- Lady first!- Yêu nghiệt, đúng là yêu nghiệt mà. Tôi chỉ tiếc là lúc đó không ôm chặt anh mà ngấu nghiến. Hần im lặng nãy giờ, lên tiếng:

- Cô đẹp cái bản mặt dê xồm của mình đi!

- Nè.- Tôi liếc hẳn, bà mà không giữ hình tượng thì bà phang chết mẹ người rồi. Anh vỗ vai hẳn:

- Em nói gì ghê vậy!

Đúng, hần nói vậy. Làm gì có con dê nào đáng yêu thế này? (Cô bốt mơ đi! ==”) Hần chỉ quay sang nơi khác khoe miệng cong cong lên đáng ghét. Hãy đợi đó, 1 ngày ta lên chức chị dâu thì tha hồ mà bóc lột em chồng. Cố gắng, dần xuống, dần xuống.

Tôi mỉm cười hỏi anh:

- 2 người là anh em ruột sao?

- Ủ, cùng cha cùng mẹ luôn đó!- Anh đáp. Anh cũng là có khiếu khôi hài nha, nói chuyện rất vui há há há há... Vui không mấy bạn? Hả? Không vui à? Không vui tôi vui được rồi. Tôi bĩu môi:

- 2 người cực kì khác nhau. Anh thì cực kì hoàn hảo trong khi hần*liếc hần* rất xấu tính đó!

- Em là người... đá Tuấn lúc ra về?

Oách, ta cứ tưởng nhà người ít nói, lằm lằm lì lì kín miệng, không ngờ nhà người lại mách lẻo như thế. Hình như anh nhắc hần mới nhớ, hần nhìn tôi khó hiểu. Đừng nhìn nữa, đừng nhìn nữa, mắt màu hết rồi. Tôi cúi đầu cười bên lên, im lặng là vàng, cho vàng cũng không đáp. Anh cũng cười 1 cách bí ẩn. Thấy ghét quá đi hờ! Tôi vẫn đang đắm chìm trong mộng đẹp thì anh hỏi:

- Em gọi món xong chưa?

- Á, cho em kem dâu được rồi.- Tôi gãi đầu, xấu hổ chết đi được. Anh mỉm cười rồi bảo nhân viên làm 1 ly kem dâu, 2 ly kem cafe. Anh và hần có cùng chung sở thích nhỉ? Cô nàng nhân viên thấy 2 tên trai đẹp ghé quán thì đứng nhìn trân trân chỉ thiếu mỗi điều chảy nước bọt. Gì chứ? Dám nhìn hoàng tử của tôi sao? Tôi mỉm cười với cô:

- Cô còn cần gì nữa không?

- O...dạ...không... Quý khách vui lòng chờ 1 chút!- Con bé thẹn thùng đây mà, còn thẹn? Tôi bĩu môi, có chồng đẹp cũng khổ, đi đến đâu ai cũng dòm ngó. Hần nói:

- Lúc này là bọn trường Bình Phát, bọn nó cực kỳ ghét trường Minh Đăng. Tôi đã hẹn bọn chúng ra đánh nhau đó, mai mốt nếu có gặp thì chạy đi, tôi không xuất hiện kịp lúc hoà đâu.- Ai cần mi chứ con chihuahua kia? Đã có bạch mã hoàng tử bảo vệ ta rồi. Tôi chép miệng gật gật đầu. Anh đang chống cằm nghiêng đầu nhìn tôi. Á, đừng nhìn em nữa, em ngại mà. Tôi đưa tay áp 2 gò má đang đỏ ửng của tôi. Anh hỏi:

- Em học cùng trường với Tuấn?

- Cùng lớp luôn ạ.- Tôi ử rử đáp. Anh quay sang nhìn hần:

- Đừng nói với anh là vì con bé này nha?

- Đúng!- Hần nhếch mép. 2 anh em nhà họ đang ám chỉ ý gì đây? Anh nhìn tôi xua xua tay tỏ vẻ không có gì. Có chuyện mờ ám, tôi không thể nào chấp nhận mối tình loạn luân anh em đâu nha. 1 lát sau, 1 người nam mang kem ra. Tôi lấy cái muỗng xoay quanh vòng miệng ly rồi mới múc. Hần vẫn ít nói như thế, hầu như chỉ có anh nói. Hần không nói tôi còn khỏe nữa, có nhiều thời gian nói chuyện với anh hơn. Nói được 1 lúc mới nhận ra anh thân thiện quá đổi. Có lẽ giấc mơ chẳng còn bao xa nữa rồi.

- A lô? Hả? Cậu có sao không? Tổ đến ngay!- Anh nghe điện thoại, chắc là có ai bị gì rồi. Anh mỉm cười nhìn tôi và hần:

- 2 đứa ở lại nha. Thảo bị tai nạn xe rồi, anh đi lo đây.

- Chị...có sao không?- Hần hỏi, tôi cảm nhận được, hần đang lo lắng cho người con gái đó. Chắc là ý trung nhân rồi. Anh thở dài:

- Chỉ là xe gắn máy với nhau thôi, không nặng lắm nhưng cảnh sát đang “vây”!

- Anh đi đi!- Hần nhướn mày gật đầu. Sau khi nhìn anh khuất khỏi quán mới cười lém lỉnh:

- Chị Thảo nha, chị Thảo nha...

- Cô thì hơn gì tôi?- Hấn nhìn tôi điệu bộ nguơ tầm nguơ mã tầm mã. Thôi kệ bỏ qua...
- Cho xin số điện thoại i...- Tôi trưng bộ mặt cún con đáng yêu muốn cắn. Hấn hỏi:
- Ai?
- Thì anh người, chẳng lẽ số nhà người?- Tên này tu ở núi nào thế? Bị tẩu hỏa nhập ma nên ảo tưởng sức mạnh à?
- K.h.ô.n.g...- Hấn gằng từng chữ rồi đứng dậy ra về. Trời đất, bỏ tôi lại thế này sao? Tôi cũng đứng dậy định thanh toán nhưng bạch mã hoàng tử đã thanh toán rồi. Đúng là tuyệt người hoàn hảo từng mm mà. Cácc tôi phải tăng tiêu chuẩn của mình là 4G mới được: đẹp zai, học giỏi, con nhà giàu, ga lăng. Mấy bạn GATO với tôi chưa? Tôi xoa xoa cổ tay mình, ban nãy Huy đã nắm đó nha. Vui quá!!!

5. – Chương 5

Chương 5: Bé muốn gây... >.<>

Tôi liếc sang nhỡ hot girl của lớp rồi thất thần. Béo đâu phải là cái tội chứ. Tôi chừng hững nhìn con bạn:

- Đó là chất riêng của taoooo...

.....

Tối hôm đó. . .

“Tèn tèn tèn tèn... tèn tèn tèn tèn... tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tèn tennnnnn...” Thánh đường đang trải đầy hoa hồng trắng. 1 đám cưới long lầy và có quy mô lớn. Cô dâu hạnh phúc bước lên thánh đường, tay cầm bó hoa hồng cũng trắng nốt, dáng đi nhẹ nhàng và thướt tha. Ahaha, cô dâu hôm nay là ta, ta cảm thấy mình xinh đẹp quá mức cho phép. Vặt trên mình chiếc váy màu sữa cúp ngực có viền ngọc trai, chiếc thắt lưng bằng nơ màu đỏ tôn vinh vòng eo con kiến nhỏ nhắn. Đúng là mơ, ta có quyền cho phép mình đẹp. Tôi háo hức muốn nhìn thấy hoàng tử trong bộ ple quá. Tôi mỉm cười e ngại nhìn anh, anh quay đầu lại. *Bộp* bó hoa trên tay tôi rơi xuống, là hấn đang nhếch mép khinh khỉnh nhìn tôi. Hấn nói, chất giọng lành lạnh lại vang lên:

- Anh.tôi.không.cười.cô.đâu!

- Á Á Á Á Á Á...- Trong đêm khuya, tôi bật dậy mồ hôi đầm đìa, thật là giấc mộng khủng khiếp. Từ khi có hấn xuất hiện, hầu như đêm nào tôi cũng mơ không trọn vẹn. Không được, không được, tôi phải để dao ngay đầu nằm để yêu ma quỷ quái không chui vào giấc mộng của mình nữa. Nói là làm, tôi để dao ngay đầu giường và tôi không mơ luôn. Hôm sau, tôi cất dao, lại mơ thấy hấn.

1 tuần trôi qua. . .

Tôi vật vờ đến lớp thả cái cặp xuống cạnh con Yến. Tôi mệt đừ đừ trong mình vì cả tuần nay không đêm nào ngủ yên. Đang phấn khích thì hấn xuất hiện. Hức hức. Hãy trả thời gian đẹp đẽ lúc trước lại đây tên côn đồ kia. Con bạn tôi đang nấu cháo điện thoại với bạn trai nên chẳng đoái hoài gì tới tôi. Chỉ 1 tuần mà trên khuôn mặt lợn của tôi có 2 chấm tròn ngay mắt đen như gấu trúc. Tôi dụi dụi mắt mệt mỏi nằm dài lên bàn định làm 1 giấc. Ngày nào cũng định làm 1 giấc như thế cả nhưng đến khi hấn vào thì hấn tiếp tục kiểm đủ trò bắt buộc tôi phải chơi cùng. Hết caro thì đến cờ chó, hết cờ chó thì đến oẳn tù tì ăn búng. Tất nhiên là trôi không đồng ý. Hấn chỉ nhếch môi khinh khỉnh:

- Tôi đang xem xét là có nên cho cô số điện thoại của anh mình hay không.

Vừa nghe câu đó tôi đã bật dậy như cái máy. Dù rất rất mệt mỏi nhưng... biết đâu 1 ngày mai đây không cần mơ mà anh cứ xuất hiện bên cạnh. Thôi dẹp qua 1 bên, làm 1 giấc cái đã. Vừa gục đầu lên bàn thì hấn đi vào gõ gõ lên đầu tôi. Cái tên thối tha, đừng ám tôi nữa. Về với hành tinh chiahuahua của mi đi. Hấn không thấy tôi phản ứng thì nói vu vơ gì đó với con Yến:

- Gần đến lễ hội của trường, cự học sinh ưu tú nhất sẽ đến phát thưởng đó!

Tôi ngẩng đầu trong vòng 1 giây miệng tươi cười hỏi hấn:

- Phát thưởng gì cơ?

- King & Queen mới của trường.- Hấn nhún vai. Tôi tiếp tục ủ rũ như cái bánh bao thiu. Tôi làm gì có hứng thú với mấy cái này. Đến tháng 9 hằng năm thì trường lại tổ chức 1 lễ hội, cứ xem là đêm vũ hội đi. 1 cô gái và 1 chàng trai sẽ được toàn trường chọn ra bằng hình thức bỏ phiếu. Tất nhiên, toàn là nam thanh nữ tú, sao mà có cửa chen chân? Tôi thở dài, tôi còn không dám mặc váy đi dự tiệc nữa là... Con Yến hào hứng:

- Có khi nào mày được giải không?- Tôi nhìn nó, nó đang mĩa mai lòng tự trọng của tôi chẳng? Nghe nó nói mà hấn nhếch mép nhìn tôi. Thấy chưa, nó đã đem tôi ra làm trò hề rồi. Tôi đánh vào vai nó:

- Tao giết mày...

- Mày cứ cố gắng đi, biết đâu chạm tới đài vinh quang? Nhưng mày béo quá!- Nó chặt lưỡi.

Tôi liếc sang nhỏ hot girl của lớp rồi thất thần. Béo đâu phải là cái tội chứ. Tôi chưng hửng nhìn con bạn:

- Đó là chất riêng của taoooo...

- Lợn lười.- Hấn nhếch mép. Ai cho hấn cái quyền được gọi nick nôm thân mật của ta thế? Tôi bậm môi:

- Đồ chihuahua đầu đàn.

- Hả?- Con Yến và hấn đồng thanh hỏi lại. Tôi giả ngơ xoay xoay lợn tóc. Có khi nào như nó nói hay không? Tôi sẽ... được làm Queen của trường. À quên, 1 chi tiết quan trọng là 1 phiếu của cự King & Queen sẽ tương đương 100 phiếu của người bình thường... Có khi nào anh sẽ bình chọn cho tôi không? Í hí hí, nghĩ đến là thấy vui nhưng mà... có khi nào? Tôi ngồi cười khúc khích, con Yến giờ tay lên trán tôi:

- Á à, mày bị sốt rồi!

- Im. Tao sẽ giảm cân, bao giờ thì đến ngày đó nhỉ?- Tôi chớp chớp mắt nhìn nó. Hấn cũng ngạc nhiên nhìn tôi. Nó chép miệng:

- Tao chỉ nói ày vui thôi mà, mày bị ảo tưởng sức mạnh sao?

- Tao giết mày...- 1 lần nữa tôi hăm he nó. Hấn đang nhìn tôi và nó như 2 con thú lạ. Tôi bậm môi:

- Nhìn gì mà nhìn? Nhiều chuyện...

- Lá gan của cô cũng to nhỉ? Càng ngày càng thể hiện ra. Muốn giảm cân đúng không? Chiều nay tôi sẽ cho cô giảm. Cổng siêu thị hôm bữa lúc 2 giờ, không được đến trễ.- Hấn nhếch mép khinh khỉnh, đang có mưu đồ gì chẳng? Tôi tất nhiên là không muốn đi rồi nhưng hấn có cho quyền lựa chọn thứ 2 đâu?

2 giờ. . .

- Đạo này em hay ra ngoài nhỉ?- Huy cầm quyển sách lật lật, thấy hấn chuẩn bị rời khỏi nhà thì nói. Hấn nhếch mép:

- Em đang chuẩn bị trừng phạt con lợn...

- Ủm...- Anh cố gắng nhớ gì đó rồi nói.- Minh Minh.

- Vâng.- Hấn đội nón lên gật đầu. Anh mỉm cười:

- Cô bé đó cũng khá thú vị, rất đáng yêu nha!

- Anh.- Hấn nhìn anh, anh nhún vai:

- Anh thích như thế!

Hấn nhìn anh bằng ánh mắt kì lạ tỏ vẻ không tin tưởng rồi khoác áo đi khỏi nhà. Anh khẽ vò mái tóc mình cười nhạt:

- Anh sẽ thử quên em 1 lần... 1 lần duy nhất...

.....

Trời nóng muốn chảy mỡ luôn, hần bảo gặp nhau lúc 2 giờ mà tôi đã đợi 10 phút rồi. Phải chăng đây là cách giảm cân hần nói. Tôi xoa xoa cái bụng mơ màng nghĩ đến bữa ăn trưa với ba mẹ bạn này:

” – Con về rồi.- Tôi tháo áo khoác nón treo vào móc. Hôm nay 5 tiết nên tôi về khá trễ, ba mẹ đã ngồi vào bàn ăn cả rồi. Tôi rửa tay xong thì ngồi vào bàn. Oái ăm, ta vừa tuyên bố sẽ giảm cân mà mẹ đã tổng cho đĩa gà chiên, canh thịt. Đành nuốt nước mắt sâu vào tim mà kéo đĩa rau lại cạnh mình. Ba tôi ngạc nhiên cầm cái đũa gà đưa qua đưa lại trước mặt tôi:

- Bộ mẹ làm không ngon sao?

- Con đang giảm cân!- Tôi phụng phịu rồi cắn miếng salad.

- Cái gì?- Ba mẹ tôi đồng thanh tròn mắt nhìn tôi. Tôi cười cười:

- Rồi con sẽ có bạn trai ẹ xem...

- À, thì ra là ế chảy thây nên phải thay đổi bản thân.- Mẹ tôi cũng cười cười nhưng nụ cười khác hần của tôi. Tôi khịt mũi. Ba tôi vui vẻ ủng hộ:

- Cố lên con gái! Dù béo hay gầy thì con vẫn là đứa con gái xinh đẹp nhất của ba...

Vâng vâng, phải rồi. Ba mẹ chỉ có độc tôn con là con gái thì còn nhỏ nào đẹp hơn con được chứ? Nhan sắc con không đẹp nhưng được cái... lạ là đủ rồi. Tôi dành ngậm ngùi ăn salad và cà chua suốt bữa ăn. Còn gì đau đớn hơn???”

Nhắc đến là thấy đói bụng rồi. Tôi nhún nhún chân, nằng quá, nằng muốn chết đi được. Cái tên chết bầm, chết tiệt, chết rồi thì đừng xuất hiện. Bà mà thấy thì bà phanh thay người ra trăm mảnh. Sặc, vừa hăm he thì tôi thấy bóng hần phóng chiếc xe đua đến. Đúng là ác quỷ bóng đêm, cái gì cũng đen. Hần diện 1 cây đen từ đầu đến chân luôn í. Tôi chép miệng:

- Làm gì?

- Mua sắm. Sẽ giảm cân.- Lại mấy cái câu nói khó hiểu cộc lốc đó. Hần ta định làm gì đây? Mua sắm sẽ giảm cân? Tôi khoanh tay trước ngực đi vào siêu thị mặc hần đỗ xe ở đằng sau. So với thời tiết bên ngoài, siêu thị quả là 1 thiên đường nha. Mát tới óc luôn. ^^ Tôi hít thở tận hưởng không khí lạnh miễn phí. Hần đi vào vỗ đầu tôi:

- Mang giỏ.

- Tôi đâu có mua gì đâu mà mang?

Ánh mắt hần nhìn tôi như đe dọa. Ý to con lớn xác mà bắt nạt ta, ta hận. Tôi ầm ục mang giỏ theo sau hần. Hần đi ngang quầy bán thức ăn hải sản chỉ vào mực, tôm, cua, cá, blah blah... hần định mở tiệc sao? Hần không nói tiếng nào mà chỉ chỉ tay, có cần kiệm lời đến thế không? Tên này bị câm từ lúc chắc luôn. Tôi kiềm nén cơn ức chế đang muốn trào ra cổ họng mà ngoan ngoãn cho vào giỏ. Đến quầy quần áo, hần chỉ vào quần jeans, áo khoác, nón, sơ mi, blah blah... Tên này bị khùng tiền đến mức không mặc thử mà chỉ tổng vào cho nặng giỏ. Đối phó với 1 con mèo hiền lành có cần vung tiền thẳng tay vậy không? Hần cầm chiếc váy màu trắng chiết eo rất xinh xắn, hần cũng có hứng thú với mấy loại quần áo này sao??? Hần nhìn tôi từ trên xuống dưới. Tôi liếc hần:

- Soi cái chi?

- Định giảm bao nhiêu?

- 5 ký.

- Hiện tại?

- 50 ký.

- Lợn thật!- Sau cuộc tranh luận ngắn ngủn thì tôi lại ức thêm 1 cục chà bá. Hần soi soi chiếc váy 1 lúc rồi quảng thêm vào giỏ. Không ngờ nha, ngoài biển thái, hần còn rất rất thích mặc váy nữ. Nhưng hần to con thế thì sao mặc vừa? Tên khùng tiền. Sau 1 vòng tầng 1, tôi đang xách 2 túi ni lông đầy ắp hàng hóa. Hần cứ việc quẹt quẹt thẻ nhân rồi mà không nói tiếng nào. Hần bị câm, hần bị câm. Tôi hiểu rồi, hần muốn

tôi cùng hắn đi hết 4 tầng siêu thị bằng tay xách theo hàng hóa để tuột mồ hôi mà giảm cân. Còn nhiều cách khác mà!!! Tôi mím môi mệt nhọc đi theo mà chẳng dám than vãn. Híc híc, tôi đói quá. Hắn nhìn biểu hiện của tôi vừa đi vừa xoa xoa bụng thì nhận ra. Nhanh chóng ghé vào 1 quầy thức ăn nhanh.

- Đói?

- Ừ.

Hắn im lặng mua cá chả viên, hoành thánh tôm, thanh cua, đùi gà, chả thập cẩm, tôm chiên xù, xúc xích Đức... tôi muốn hoa mắt luôn á à. Nhưng tôi lập tức trấn tĩnh:” Giảm cân, giảm cân!” Tôi lắc đầu:

- Không ăn, đang giảm mà!

- Ai bảo mua cho cô?- Hắn nhìn tôi, mặt không có chút cảm xúc. Hắn không có cảm xúc chứ tôi và mọi người xung quanh có cảm xúc mà. Tôi bị rơi vào tình trạng dở khóc dở cười. Mấy nhân viên ở quầy thức ăn nhanh che miệng cười khúc khích. Vui lắm sao? Hắn nhận lấy 1 hộp thức ăn to ụ từ họ vừa đi vừa ăn. Có cần chọc tôi tức điên hay không vậy? Tôi biết body anh chuẩn, mình đây, anh đừng có chấp nhất tôi 1 cách đáng ghét vậy chứ tên côn đồ? Hắn gờ gờ miếng chả cá trước mặt tôi rồi cho vào miệng. Khuôn mặt hắn không cười, không biểu hiện cảm xúc gì ngoài “I’m a champion”. Xuống con, xuống con, tôi đang cố làm cho cảm xúc lắng xuống không chạy đến đánh hắn như tử tại chỗ. À há, tôi có thể chơi lại hắn rồi.

Hắn và tôi đi qua khu underwear dành cho cả nam lẫn nữ. Hình như hắn muốn đi qua luôn chứ chẳng ghé lại tổng vào cho tôi xách. Tôi chạy đến cầm 1 chiếc quần lót màu đỏ cười ha hả:

- Anh à, em thấy quần này hợp với anh lắm đó nha!

Hắn quay đầu lại nhìn tôi, mọi người xung quanh đi ngang cũng dừng lại chú ý. Tôi nhìn họ:

- Tôi đang chọn quần áo lót cho người bạn thôi mà!

Mọi người bắt đầu xì xầm bàn tán, bàn thì mặc mấy người, tôi không nhục là được rồi. Có 1 số bà còn đi ngang nói nhỏ:” Mới bé tí mà đã yêu đương đi chọn quần áo lót.”Nè mấy bà cô, tôi nói là bạn cơ mà. Tôi nhìn nét mặt khó coi của hắn mà thầm đắc ý. Tôi tiếp tục chọn những loại quần lót của nữ đủ màu sắc sắc sỡ: đỏ, đen,xanh neon, vàng, cam,... Có 1 số đứa trong trường đi ngang nhìn tôi, tôi vẩy vẩy tay:

- Là mua cho Thanh Tuấn đó!

Hắc hắc, nét mặt của hắn càng ngày càng khó coi. Mấy đứa đó nhìn hắn bằng ánh mắt kì lạ nhưng không mấy ngạc nhiên bởi, hắn là tên thích con trai mà, nếu thích con trai thì cũng có thể mặc quần áo của con gái lắm nha.

Cô bạn trông coi quầy nhìn hắn không chớp mắt. Cũng phải, 1 tên men lì, nam tính, đẹp trai mà lại thích mặc quần áo lót con gái. Lúc này hắn mới định thần lại, gằng gọng trong cổ họng:

- Đi. chỗ. khác. nhanh!

- Sao? Lấy tất cả à?- Tôi giả vờ không nghe thấy câu nói của hắn mà nhanh chóng thu gom tất cả quần áo lót tôi đã chạm vào mà thanh toán. Tôi đi tiếp qua quầy khác, lúc này, trán của hắn rịn ra rất nhiều mồ hôi. Hắn nói nhỏ:

- Đi. về!

Xấu hổ hóa then. Cho chừa AHAHAHAHA.

(Lê: Rất rất lâu sau đó khi 2 người đã đám cưới, 1 hôm, Minh Minh rủ hắn đi siêu thị. Hôm đó là chủ nhật cũng rảnh, không suy nghĩ nhiều mà chấp nhận. Nàng ta hết lạng quầy này đến quầy khác, tất nhiên là đến cả quầy “nêu trên”. Hắn đột nhiên nhớ đến chuyện lúc trước mà cũng thấy ngượng ngùng. Nàng vẫn hồn nhiên lựa chọn, chọn được 1 bộ ren màu đen thì quay sang hắn:

- Đen được không?

- Tùy.- Hắn đáp và hoàn toàn không chú tâm đến việc ưng ý hay không. Dù sao thì lên giường cũng chẳng cần mấy thứ này. *Điều phụ, điều phụ*. Nàng vui vẻ thanh toán rồi đi tiếp. Cả 2 vừa đi, cô nhân viên bán hàng năm nào chép miệng:

- Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, sao cứ thích mặc của nữ chứ!)

****Đùa chứ cmt cho Win biết được rồi =)))~ Hôm nào may mới 2 chương được. 1 chương tận 4 trang Word, nhức lưng lắm. Hôm nay 2 chương rồi nhé!**** Mai ta viết tiếp :****

6. – Chương 6

Chương 6: Hạnh phúc đến phát điên. . .

- Đi mà!!!! Ahhhhhhhh... Không đi tôi sẽ về đó!- Tôi ra sức năn nỉ chỉ để được gặp anh lần nữa.

- Còn khỏe.- Hấn chừng hững, khỏe? Không có tôi còn khỏe sao? Vô tình thế em chồng?

.....

Hấn lôi tôi đi như bay ra khỏi đó. Hắc hắc, tức cười quá. Tôi vừa chạy theo hấn vừa cười như điên. Ra khỏi siêu thị, hấn hầm hầm nhìn tôi. Chắc, chắc, quên nữa, hấn là côn đồ thì muốn xử trí tôi sao cũng được. Tôi chép miệng thờ ơ. Hấn nóng nảy quát:

- CÔ ĐIÊN À?

- Vẫn bình tĩnh hơn 1 số người.- Đúng, ta vẫn bình tĩnh hơn người, trông kìa, trông kìa, bản tánh côn đồ quả không sai. Hấn vẫn đang tức tối nhìn tôi mà không nói được gì. Tốt lắm, cứ điệu này hấn sẽ chết đứng như Từ Hải à xem. Tôi khoanh tay vênh mặt như ai, hắc hắc, oai phong lẫm liệt quá trời quá đất. Có điện thoại, hấn áp tai nghe:

- Nghe.- Hấn nói.- Được.- Hấn tắt máy cho vào túi rồi nhìn tôi đang khệ nệ 3 túi ni lông. Tôi khinh khỉnh:

- Tôi về được chưa?

- Chưa. Lên xe!- Hấn hừ lạnh rồi đội nón bảo hiểm ình. Sặc, hấn chỉ đem theo mỗi cái nón bảo hiểm cho hấn mà chẳng ngó ngang gì tới con nai vàng ngơ ngác là tôi. (Đúng rồi, con nai vàng ngơ ngác đạp trên con nai khác mà đi! ==”). Hấn xoay đầu lại:

- Lên!

- Nón?- Tôi bực bội.

- Không có.

- Cảnh sát.

- Lách.

- Nguy hiểm.

- Hên xui.

- Trấn thương.

- Chết.

“Bựt...bựt...” dây thần kinh tôi lại bị đứt nữa rồi. Tôi không tranh luận kiểu 1 2 chữ như hấn được rồi. Tôi tống cho hấn 3 sản phẩm hấn bắt tôi xách này giờ rồi quay lưng định về nhà. Hấn nói lạnh tanh:

- Có bạn cô!

- Con Yến?- Tôi ngạc nhiên xoay lại hỏi.

Hấn gật đầu, tôi cắn môi, nó làm gì mà đi chung với bọn côn đồ này thế? Chắc hấn là đi theo tên Hiếu vì lần trước xem mắt 2 tên cùng đi chung mà! Tôi hít thở 1 cái rồi leo lên yên sau. Hấn rồ ga, trời đất, tên này có phải tay đua xe hạng nặng trong truyền thuyết hay không mà chạy xe nhanh như gió. Tôi ôm cứng ngất lưng hấn, 1 tay đập đập hết không ra hơi: “...Chậm...chậ...m lại...”

- Nhanh? Được.- Hắn giả lơ câu nói vừa rồi của tôi như tôi làm lơ hắn trong siêu thị. Từ bé tôi đã sợ độ cao và tốc độ quá nhanh, tên này có biết hay không mà ngay phốc thế? Tôi chỉ biết ôm chặt hắn để gió đừng cuốn bay đi mất. (50 ký mà sao bay nổi chị???? >.<)>

5 phút sau đến nơi, tôi vẫn chưa hoàn hồn mà ngồi cứng ngắt trên xe. Hắn gắng giọng:

- Buông.

Sặc, lúc này xe chạy nhanh quá nên mới ôm hắn. Nhưng mà nghĩ lại, cơ bụng cũng rắn chắc lắm. ^^ Háo sặc, háo sặc quá, phải dẹp ý nghĩ đó thôi. Tôi buông hắn ra phóng xuống xe. Hắn chỉ tay vào 3 túi ni lông rồi chỉ vào tay vào quán bar trước mặt. Con bạn tôi dám vào những chỗ này sao??? Tôi cứ tưởng nó hiền thực lắm... Rốt cuộc thì tôi vẫn phải cầm theo những thứ đó. Hắn đẩy cửa vào đi thẳng đến 1 cái phòng lớn. Quán bar hình như buổi sáng không mở, có lẽ hắn là khách quen nên mới có thể vào. Tôi nhìn sơ lược qua quán bar, không khác gì trong các bộ tiểu thuyết miêu tả là mấy, chắc hẳn các tác giả đã vào thử. Hắn đẩy cửa vào, thế giới trong phòng hoàn toàn khác với vẻ yên lặng ở ngoài cửa bar. Tôi đưa mắt dò tìm con Yến, nó đang ngồi bấm điện thoại trên sofa cạnh Hiếu, phù, cũng may không có tình trạng đang diễn ra trong đầu tôi. Muốn biết trong đầu tôi nghĩ gì không? Muốn à? Không kể đâu. ^^

Tôi quãng 3 cục nợ đeo bám từ này đến giờ xuống rồi lại kéo nó:

- Mà gan!

- Á, hihi.- Nó nhìn tôi cười, cười cha mà, nghĩ sao con gái con lười 1 mình vào cái chốn toàn là con trai thế này. Nhờ bạn trai nó cũng là thú đội lớp người thì sao??? Cái bọn con đồ này thì biết gì là lễ nghĩa con người. Bọn chúng là thú đó, chihuahua quý hiếm. Nhắc mới nhớ, trong phòng đang tụ họp đông đủ bằng đảng của hắn. Tôi kéo tay con bạn ra chỗ khác xì xầm:

- Tao muốn về!

- Thì về đi, đến đây làm gì mà đòi về?- Nó nói tỉnh bơ như đó là chuyện mà, tao éo care. Tôi hằm hằm nhìn nó:

- Mà hay...

- Mà đừng có phong kiến cổ lỗ sĩ nữa, 18 tuổi rồi, vào bar là bình thường thôi. Hơn nữa, bar đang đóng cửa, đi với người quen mà!

- Mà quen?- Tôi ghêch mặt, sao nó quen nhanh thế nhỉ? Nó cười hề hề rồi quay về ghế với thằng bồ. Hắn cũng ngồi xuống ghế sofa đối diện, chỉ có tôi là đứng lạc lõng. *Cạch* có ai đó đẩy cửa vào.

- Ủa, Minh Minh!- Tên đó cười vui vẻ, tôi nhận ra ngay là người đầu tiên tỏ tình với mình. Tôi còn chẳng thèm suy nghĩ về lời đề nghị. Tôi cũng cười:

- Ủa, cái lon!

Cả bọn đột nhiên ngừng nói chuyện mà nhìn vào tôi. Tên đó cũng vậy. Lạ lắm hay sao? Tôi không biết tên kia mà. Tên đó hình như hiểu ra gã đầu:

- Tôi tên Khiêm!

- À à, Khiêm.- Tên thôi cũng què lan, cảm hường. Tên Khiêm hèn chi chiều cao và đầu óc đều khiêm tốn. Tôi cười cười, tên đó kéo tay tôi ngồi trên sofa cạnh hắn. Đúng luôn là tôi ngồi chính giữa 2 đứa con trai. Hắn nhìn tôi kì lạ rồi nhìn Khiêm:

- Quen?

- À... em nghĩ cô ấy là 1 nửa em tìm kiếm bấy lâu nay!- Tên đó ngại ngùng, không được, không được, Minh là của Huy kia mà. 1 tên trong đám cũng lên tiếng:

- Tỏ tình rồi nhưng chưa có kết quả thừa đại ca!

Tên Khiêm nhìn tôi:

- Suy nghĩ sao rồi?

Tôi sượng sùng gì đâu á, tôi gãi gãi đầu tìm 1 lí do:

- Tôi vẫn chưa học hết 12 nên chưa nghĩ đến chuyện yêu đương!

- Vậy sao? Tiếc quá!- Tên đó tỏ vẻ buồn bã. Hú hồn, hẳn cũng dễ tính tên cho qua. Nhưng... tên chihuahua đầu đàn thì không nghĩ vậy, hẳn nói:

- Cô đi xem mắt mà.

Sao hẳn cứ triệt đường sống và cả đường chạy trốn của tôi thế? Tôi cần môi quay đi nơi khác. Sao giờ, sao giờ? Con Yến thấy vậy cũng chiêm vào:

- Tao thấy cũng được đó. Ngưu tầm ngưu mã tầm mã!

- Mày nín!- Tôi chặn họng nó. Bộ nó chưa học được câu thành ngữ nào lịch sự hay sao? Đầu óc nó chứa cái gì thế? Câu đó dùng để chỉ 2 người thấp hèn, đê tiện giống như nhau. Sao nó không bảo "Trai tài gái sắc" chẳng hạn? Yếu thì đừng ra gió. Mấy tên kia không hiểu nhưng chắc chắn hẳn hiểu, biểu hiện là hẳn quay mặt đi nơi khác nhếch mép. Tên Khiêm cũng có chút tiếc rẻ nhưng nói:

- Không cần cô ấy nhận lời ngay nhưng khi ra trường hãy ưu tiên tôi là người đầu tiên!

Nghe nói mà cảm động ghê gớm, híc híc, anh rất tốt nhưng em rất tiếc. Đành vậy thôi. Con Yến Á lên 1 tiếng nhìn tôi rồi nhìn hẳn. Nó đưa điện thoại cho Hiếu. Hiếu cũng ngạc nhiên cố gắng nín cười truyền cho những tên khác. Truyền đến tôi thì Khiêm ngừng lại đưa cho con bạn thối tha. Tôi cũng có chút tò mò nhìn sang hẳn. Khuôn mặt hẳn vẫn bình thản không mấy may quan tâm. Tên Hiếu nói:

- Không ngờ...

- Hèn chi...- 1 tên khác cũng chen vào.

- Phải tránh xa thôi!- Khiêm nói.

Chuyện gì vậy? Tôi chép miệng đứng dậy giành lấy cái điện thoại của con nhỏ. À, thì ra nó đang vào fanpage của hẳn. Có 1 cô nào đó đã đăng bức ảnh tôi và hẳn đang đứng chọn ..."í í" với dòng caption:" Sau khi tiết lộ yếu sinh lí và bị gay, anh ấy còn đi lựa underwear của con gái huhuhu..." Tôi ôm bụng cười ha hả. Con Yến nhìn tôi:

- Có thật vậy không?

- Tao ày xem.- Tôi lôi túi ni lông tôi vừa thanh toán ban nãy đổ lên bàn. Mấy tên chihuahua đó trở mặt nhìn. Hẳn cũng ngạc nhiên nhìn tôi. Tôi cười hề hề. Mấy tên kia đột ngột tránh ra xa hẳn.

"Bốp... bốp... búp...chát..."

- Đại ca tha cho bọn em! Bọn em biết lỗi rồi, sẽ không kì thị, sẽ không kì thị.- Hắc hắc, bọn đàn em của hẳn cầu xin mà tôi thấy tội thay. Giận cá chém thớt. Tuy nhiên, xử nội bộ xong thì hẳn cũng liếc sang "người mù gây khói lửa". Chắc hẳn bị bệnh lưỡi nói nên không lên tiếng giải thích chẳng? Sau khi bị hẳn tấn cho tả tơi hoa lá cành, miệng nói không kì thị nhưng bọn họ cũng né ra xa ơ là xa. Tên Hiếu còn choàng vai qua con bạn tôi, về mặt thể hiện:" Không phải tôi, tôi có bạn gái rồi!"

Hẳn tức tối vò đầu dãn mặt. Tôi rất ư là thỏa mãn. Cho chừa, không có mồm biện minh mình ngậm oan ức đi...

Sau khi chuyện đó lắng xuống, mấy tên kia bắt đầu lục lọi mấy cái túi hẳn bảo mua. 1 tên đề nghị:

- Hay chúng ta đến nhà ai nấu ăn đi!

- Nhà đại ca nhé!- Khiêm lên tiếng. Hẳn lắc đầu:

- Tôi ở cùng anh trai!

- Ách, vậy càng phải đến.- Mắt tôi sáng rực lên thèm thuồng. Hẳn đẩy mặt tôi ra chỗ khác. Thái độ gì đây? Thấy vậy Hiếu nói:

- Đến nhà tôi, chỉ có 1 mình!

- Được đó!- Con Yến cười híp mí, tất nhiên rồi, nó đang tận hưởng lửa yêu ngùn ngụt bốc cháy mà. Tôi vùng vằng:

- Đến nhà hấn đi!

- Không.- Hấn thẳng thừng. Người là con đàn bà độc ác tranh giành người yêu với ta.

- Đi mà!!!! Ahhhhhhhh... Không đi tôi sẽ về đó!- Tôi ra sức năn nỉ chỉ để được gặp anh lần nữa.

- Còn khỏe.- Hấn chưng hững, khỏe? Không có tôi còn khỏe sao? Vô tình thế em chồng? Tôi liếc hấn:

- Không cho tôi đến nhà anh thì tôi sẽ ăn vạ tại đây đó!

- Tùy.- Hấn chép miệng. Ưc quá, tức chết mất. Mấy tên kia thấy thái độ không bình thường của tôi thì hỏi:

- Sao cô cứ muốn đến nhà đại ca?

- Không cần hỏi nhiều, con Yến không biết nấu ăn, ở đây chỉ mình tôi biết, các anh không chịu thì tự mà làm!

Tôi đã đánh trúng tâm lý của bọn đó. Toàn được rửa không mà sao biết làm cái chi. Tôi hí hửng như người đã chiến thắng. Con Yến cũng nhìn tôi khó hiểu, tôi quên bồng kể việc hấn và hoàng tử là anh em ruột cho nó nghe. Đành kể sau vậy. Hấn im lặng 1 chút thì lên tiếng:

- Được. Cô phải làm toàn bộ.

- OK OK.

Tôi gật đầu, yên tâm yên tâm, mấy con hải sản này cứ luộc lên là được chứ gì???

*****Ta là vạch ngăn cách đáng yêu :3*****

Tôi đang mất chữ A, mồm chữ O nhìn căn nhà của hoàng tử. Đây là 1 lâu đài thật sự, thỏa mãn được tiêu chí:” Nhà mặt phố, bố làm to.” Nhà gì mà như nhà Trắng của Mỹ. Nhà này chắc bằng 2 căn biệt thự nha. Khi về rộng quá sao ở hết nhỉ? Tôi nghĩ đến tương lai của mình mà khoái chí. Hấn nhấn chuông, hoàng tử ra mở rồi nhìn 1 lượt tất cả mọi người. Tôi cười híp mí:

- Chào anh.

- Chào.- Anh cũng cười rồi mở cửa. Nụ cười chỉ giành cho riêng tôi thôi nhá!!! Con Yến giật giật tay muốn hiểu chuyện này nhưng như nó thấy rồi, còn gì giải thích nữa hay không? Kiến trúc ở ngoài đã đỉnh của đỉnh rồi, bố trí bên trong còn đỉnh hơn nữa. Toàn là hàng hiếm không đó nha. Nhưng hình như chỉ có tôi và con bạn ngạc nhiên chứ bọn chihuahua đó cũng thấy bình thường.Sao đời không đưa đẩy tôi đá cái lon sớm hơn? Biết đâu giờ đã 2 đứa con. (Mô phật! ==”)

Tôi lấy bọc hải sản vào bếp, con Yến có ý định đứng dậy phụ tôi thì hấn không cho. Hình như ban nãy tôi có hứa. Híc híc. Tôi để ghẹ vào cái rổ để rửa. Hoàng tử đi vào:

- Anh giúp nhé!

- À, vâng.- Tôi phải tập thích nghi thôi, không nên ngại ngần nữa, ngại thì sao làm ra trò được? Anh lấy mấy con mực mổ bụng lấy mấy ống mực cho sạch để xào. Trông anh rất điêu luyện lắm, híc, chả bù với tôi, tôi có biết làm gì ngoài nhặt rau? Lúc này ra giọng tài lanh thôi à. Tôi cầm cây dao thái rau nhưng ánh mắt vẫn đắm đắm nhìn anh.

Xứt Đau, đau, tay ướt ướt, từ từ tê tê lan tỏa, cảm giác rất giống đứt tay. Á! Tôi đưa mắt nhìn xuống tay mình, quả thật là đứt rồi. Tôi cắn môi mở vòi nước rửa tay, nhưng càng rửa máu càng ra nhiều. Sặc, hoàng tử quay sang nhìn tôi:

- Em có sao không?

- Em bị...đứt tay!- Tôi cắn môi, mắt mặt quá. Sao lại thể hiện cái vụng về ngay lúc này chứ? Anh bỏ dở đi qua cầm tay tôi, tôi nhìn xuống bồn rửa, chắc cũng nữa bồn màu cam cam. Anh chắc lưỡi rồi tắt vòi nước kéo tay tôi ra khỏi bếp. Anh kéo tay tôi đi ra mà tên nào cũng trở mắt nhìn. Hấn cũng nhìn theo nhưng lại thôi. Anh lau khô vết đứt rồi băng lại. Anh xoa đầu tôi:

- Đầu ngón tay có rất nhiều mạch máu, em chỉ cần lau khô vết thương và băng lại được rồi. Chứ đừng cố làm cho nó khô hẳn, máu em cũng nhiều thật!

Đầu tôi đang vang lên câu nói của anh:” Đồ ngốc, phải biết cẩn thận chứ, vết thương tuy nhỏ nhưng anh rất xót xa đó!” Hắc hắc, có cần quan tâm em vậy không? Tôi mỉm cười nhìn hoàng tử:

- Vâng ạ.

Hạnh phúc muốn phát điên luôn á ha ha...

7. – Chương 7

Chương 7: Cái nick lạ. . .

Minh Minh Là Ta: Ai cơ?

Hoàng Tử Gió: Người quen.

Minh Minh Là Ta: Đừng giỡn nhăng thế!

Hoàng Tử Gió: Quen thật mà. Đoán đi...

.....

Tuy là tay tôi bị thương nhưng lại muốn tự mình làm bữa ăn. Anh đã cắt nhỏ ra tất cả rồi, giờ chỉ việc nêm nếm nữa thôi, chẳng lẽ tôi không làm được? Tôi phải trở tài nữ công gia chánh mới được. Hú hú hú... Tôi đẩy anh ra khỏi đó, cần môi, bắt đầu từ đường, muối, bột ngọt, bột nêm vào món mực vậy. Tôi bắt chảo dầu cho nóng và ực vào xào, do mực chín sớm nên chỉ 1 loáng là tôi cho khóm, dưa leo vào xào chung. Mực xào chua ngọt, tất nhiên là phải có đường. 1 chảo to thế này chắc cũng phải cho nhiều đường nha, tôi tìm cái vá múc canh trong tủ chén, đổ đường vào đây và rồi cho vào chảo. Muốn chua thì phải có chanh, cho luôn 10 trái cho đậm đà. Hắc hắc, thơm quá đi mất. Tôi trộn đều chúng lên rồi nêm thử, chỉ có ngọt và chua thôi thiếu độ mặn, 1 vá muối luôn. Tôi trộn lên, mực hơi bị khô thì phải, tôi mở vòi nước đầy ly nước cho vào. Có vẻ ngon và thơm rồi nha! Tôi tắt lửa, ực vào 2 đĩa đem ra. Tụi Chihuahua đang bật bếp ga mini để luộc cua, ghẹ. Còn anh thì mở tủ lạnh lấy vài lon bia, tiện thể nháy mắt với tôi 1 cái. Chết con rồi, tìm con đang lên cơn biến thái mà đập cuồng loạn. Tôi đặt 2 đĩa mực trước sự trầm trồ thán phục, hắc hắc, ghi điểm rồi, ghi điểm rồi.

Con Yến cần môi:

- Thì ra bao lâu nay mày giấu nghề!

- Phải giấu để còn truyền lại cho riêng con cháu chứ!

Anh đặt mấy lon bia trước mặt bọn hắc rồi ngồi cạnh tôi, mỗi tên cầm lấy 1 lon, con bạn tôi cũng thế. Tôi trừng mắt:

- Mày biết uống mấy thứ này từ khi nào thế?

- Hắc hắc, không uống không được, hôm nay là ngày vui nhất cuộc đời tao với mày, không uống là uống lảm đó!

Lâu lâu nhỏ này nói chuyện cũng có lí. Tôi cũng cầm lấy 1 lon. Tôi mỉm cười gắp cho anh miếng mực. Anh cũng cười:

- Anh bị dị ứng!

Hắn quay sang nhìn anh khó hiểu rồi tự gắp inh miếng mực nêm thử. Hắn ăn cũng không có gì khó chịu mấy. Chắc là không khó ăn lắm nhưng hoàng tử không ăn tôi cũng không đụng đũa đâu. Tôi hỏi:

- Anh bị dị ứng với mực sao em thấy anh làm rất thành thạo thế?

- Thì thằng nhóc này thích ăn anh phải biết làm chứ!- Anh xoa đầu hắn, hắn phui ra. Thái độ mọi rợ gì đây? Hên lắm mới được làm em của 1 hoàng tử hoàn hảo thế này mà. Tôi liếc hắn 1 cái. Chỉ 5 phút sau 2

đĩa mực đã vơi hơn phân nửa, chị làm ngon quá mà, đĩa nào cũng gấp lia lịa thế kia, tiếc là hoàng tử không thể ăn. Thôi, ngồi cạnh cũng hạnh phúc lắm rồi, không hoài công ta năn nỉ.

Cua và ghẹ đã chín đỏ, trông ngon mắt quá đi thôi. Anh hỏi tôi:

- Em ăn cua hay ghẹ?

- Cua ạ.- Lâng lâng, lâng lâng. Chết mất, bìn tĩn đi Minh Minh.

- Em ăn gạch hay càng?

- Ăn gạch em dễ bị say máu ngà lắm. Em chỉ biết ăn càng thôi.- Tôi thành thật. Anh lấy 1 con cua, bóc vỏ 2 cái càng rồi cho vào chén tôi. Á, hạnh phúc quá sao giờ? Anh đúng là yêu nghiệt mà! Tôi ngẩng đầu lên nhìn xung quanh, hần đang chăm chăm nhìn tôi, sắc mặt không biểu thị điều gì cả. Không những bị cầm mà còn bị liệt cơ mặt. Con Yến thấy tôi nhìn nó thì giờ 2 ngón tay cái lên cười. Ý nó có nghĩa là:” Mày thật xuất sắc, anh ấy cũng pro ghê!”.

- Minh Minh à, ăn càng đi!- Tôi xoay lại phía phát ra âm thanh, tên Khiêm cũng đã bóc vỏ 2 cái càng cua đưa cho tôi. Lúc này không có anh thì không nhận ra nha, tên đó thua anh xaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa lắm lắm luôn. Này nhé, ngoại hình, học thức, không nho nhã, chân ngắn nữa... 2 cách đưa càng cũng khác luôn.

- Minh Minh!- Tên đó gọi lần nữa tôi mới nhận lấy. Nhìn cậu ta cũng có chút buồn buồn nhưng... sao cậu lại là đàn em tên côn đồ kia, không to lớn đẹp trai như hoàng tử. Đành cam chịu đi!

Tôi ăn cái càng của hoàng tử đưa trước. 1 tên bảo nâng ly lên nhưng làm gì có ly, mặc kệ, nâng lon lên. Cả đám “cụng lon” xong rồi cho vào miệng uống. Lúc đầu còn thấy không ngon, khó uống nhưng chỉ sau ngụm thứ 2 thì nó ngon lạ thường. Đột nhiên, con bạn tôi ôm bụng. Nó nhăn mặt:

- Tự nhiên em đau bụng quá!

- Anh...cũng vậy.- Tên Hiếu cũng ôm bụng.

- Á... Tôi cũng đau.- 1 tên khác nói.

- Đau thật!

Cả đám nhao nhao trừ tôi, hần và hoàng tử. Hần chỉ im lặng đứng dậy mà chạy vào W.C gần nhất, tên này khôn thật. Con bạn tôi ôm bụng nhăn mặt:

- W.C còn ở đâu nữa không ạ?

- Tất cả các phòng đều có phòng tắm, cố gắng giành chỗ gần nhất nha!- Anh mỉm cười. Sặc, anh cũng biết nói đùa nữa cơ. Nhưng mà sao chỉ có tôi và anh không bị đau bụng thế? Tôi cũng ăn uống giống họ kia mà. Chắc là trời phù hộ cho bọn người kì đà đó đi hết để ta ở đây ân ân ái ái. Hắc hắc, tôi cầm lon bia lên uống tiếp. Càng uống thì càng thấy thích và muốn uống thêm, tôi quên bém là anh đang ở trước mặt mình mà “nock” hết 3 lon. Giờ thì lâng lâng trong mình rồi. Anh cười:

- Không biết uống mà cũng cố!

Tôi dựa vào người anh nhừa nhựa:

- E..m... Hức... tự..nhiên nó...muốn...uống à!

- Say nên mới thế! Anh đoán là em say từ ngụm thứ 2.- Anh xoa xoa đầu tôi mà không hề đẩy ra. Ôi giấc mơ, sao mà đẹp thế. .

Minh Minh dựa hần vào người anh. Huy lắc đầu bẽ cô đứng dậy, đặt lên ghế xô pha. Tính ra cũng không nặng gì lắm, cơ thể chỉ hơi mủm mủm thôi. Anh pha ly nước chanh cho cô bớt say. Lúc này, hần mới đi ra, dáng vẻ mệt mỏi ngồi phịch xuống xô pha đối diện cô. Anh đặt ly chanh nóng lên bàn nhìn hần mỉm cười. Hần nói nhẹ:

- Mực có vấn đề!

- Biết sao còn ăn? - Anh ngồi xuống xoa đầu hần. Hần cũng đẩy ra như phản ứng ban nãy.

- Ăn rồi mới biết.- Hấn hừ lạnh.
 - Anh thấy con bé chẳng biết gì về nấu nướng đâu, dùng nước của bồn rửa mặt cho vào mực đó!
 - Tiếc là lúc nãy không vạch trần anh.
 - Anh biết rồi, chỉ em hiểu anh chứ gì?- Anh cười.
 - Còn...chị Thảo?- Hấn tỏ vẻ khó chịu với Huy. Anh chỉ lắc đầu:
 - Đừng trách anh khi căn bản anh chưa từng cho cô ấy 1 hý vọng.
 - Thất vọng quá.- Hấn ngã đầu trên thành ghế. Anh chỉ ngồi nhìn cô đợi cho ly chanh nguội bớt. Anh nhướn mày:
 - Sao em ghét cô bé này?
 - Ghét từ cái nhìn đầu tiên.- Hấn nhếch mép.
 - Trọng tâm?
 - Tiêu chuẩn bạn trai rất đặc biệt. Cô ta đang ám chỉ mấy tên côn đồ không có cửa!
 - Giống anh không?- Anh cười.
 - Anh không thấy sao?- Hấn hỏi lại bởi vì hấn hiểu, anh trai hấn đủ thông minh để nhìn xuyên thấu con người đơn giản chỉ biết cười kia.
 - Được thôi! Cho rồi thì đừng giành lại, anh không nhường đâu.- Anh nhìn hấn nghiêm túc, hấn chặc lưỡi, lâu nay anh hấn luôn nhìn người rất đúng, anh đang ám chỉ hấn sẽ yêu con nhỏ này. Chắc hấn lần này anh sai rồi. Hấn hừ lạnh:
 - Tùy.
 - Ồ, nếu có giành lại anh cũng không trả đâu!
 - Đã nói là tùy, anh làm như em mền con nhỏ này lắm vậy.- Hấn gất lên. Anh nhún vai rồi đi đến bên cạnh cô đánh thức, Minh Minh khẽ nhú mắt rồi ngủ tiếp, nàng ta đang mơ giấc mơ ngọt ngào đây. Miệng cô gọi khẽ: “Quang Huy...” điều này làm anh rất vui nha. Anh để cô ngủ tiếp. Lúc này những kẻ tha phương tìm W.C mới lộ dạng xuống, ai cũng một phờ người. Yển ngồi trên chiếc ghế nhỏ lắc đầu:
 - Chắc chắn là mực, anh bị dị ứng nên may mắn không sao!
- Hấn thở ra, anh ấy bị dị ứng sao? Biết quy trình chế biến sẽ bị đau bụng nên không ăn đấy chứ! Anh ấy thích mực xào nhất trên đời. Mọi người từ biệt ra về với vẻ mặt không còn gì để mê thêm nữa, không mê vì quá mê chẳng? Trước khi về Yển còn nháy mắt với anh:
- Em giao con bạn mình cho anh!
- Anh gơ tay dấu hiệu OK. Tất nhiên là sẽ bảo hoàn thành nhiệm vụ thật tốt rồi.

.....

6 giờ. . .

“Có điện thoại kia Lợn Lười, không nghe máy bà bóp chết bây giờ!!!” Tôi lấy tay mò mò cái điện thoại trong túi nghe máy:

- À...không...

- Về chưa vậy? Mẹ mày vừa điện cho tao, tao phải nói dối là mày đi tìm thông tin cho bài báo cáo Sinh đó. Còn không mau về!

Tôi bật dậy, aizzz, đầu tôi đang đau như búa bổ. Tôi vừa ngồi dậy đã phải nằm xuống, trên người tôi có 1 chiếc chăn. Là hoàng tử đã đắp nó chẳng? Tôi ôm lấy cái chăn cười măn nguyện. Anh đi ra, trên tay cầm ly chanh còn nghi ngút khói. Hoàng tử cười:

- Em uống cái này sẽ bớt đau đầu, 6 giờ rồi đó!

- Hả? Chết em rồi!- Tôi nhăn mặt ngồi dậy, đầu óc đột nhiên choáng váng. Anh ngồi xuống cạnh tôi vỗ vỗ lên vai:

- Cho em mượn đó!

Sao cỡ này tôi toàn gặp vận may và vận đào hoa thế nhỉ? Chắc là do đã đến thời điểm bùng phát. Cho mượn thì em dùng, tôi ngã vào vai anh hạnh phúc. Hắc hắc, rốt cuộc thì ông trời cũng có mắt, xin lỗi đã trách lầm ông. Tôi uống ly chanh anh đưa rồi đứng dậy. Người tôi toàn mùi bia, chắc mẹ tôi sẽ mắng tôi đến thủng màng nhĩ. Tôi biết mình hơi vô duyên nhưng cũng đề nghị:

- Anh cho em mượn phòng tắm được không? Mình em toàn mùi bia thế này. . .

- Em có quần áo chưa? Có cần anh ra ngoài mua không?

- Á, không cần, anh cho em mượn bộ đồng phục cũ của anh được rồi!

- Không vừa đâu. Để anh mua.- Chắc tôi phải tập thích nghi và miễn dịch với anh quá, mỗi lần gặp anh là tim tôi cứ run liên hồi. Mai một thành vợ thành chồng thì sẽ hết thôi. Hắn từ đâu đi ra quảng cho tôi chiếc váy màu trắng hẳn mua ban sáng:

- Mặc đi!

- Cho tôi sao?- Tôi trở mặt ngạc nhiên, hắn có thật sự tốt vậy không? Tôi tuy hơi khó hiểu nhưng có quần áo rồi, vào tắm rồi về nhà thôi. Tôi xả nước, cứ nghĩ đến việc anh hằng ngày tắm ở đây, hương sữa tắm này... hắc hắc, ngại quá. (Bớt đen tối chút đi chị!!! ==")

Sau khi tẩy trần kĩ càng và thơm tho, tôi đi ra. Chiếc váy vừa như in với tôi, mỗi tội rộng cái ngực. Anh nhìn tôi mỉm cười đưa ngón tay cái. Đừng khen, em xấu đó. Anh đề nghị đưa tôi về, tất nhiên là tôi đồng ý rồi. Anh lái chiếc xế hộp màu trắng ra khỏi sân nhà, anh đúng là hoàng tử, phải thêm 1 tiêu chuẩn bạn trai nữa:" Biết lái xe ô tô." Để xem tiêu chuẩn của tôi được đến đâu rồi!" Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 4G. Biết lái xế hộp. Không tiếp chân dài nào ngắn và còn đồ lưu manh." Anh có thể bớt hoàn hảo tí để em thôi nâng cấp tiêu chuẩn bạn trai lên tầm ới được không? Tôi mở cửa xe ngồi cạnh anh. Anh hỏi tôi:

- Có bị say xe không cô bé?

- Hơi hơi ạ!- Thật ra là rất rất dễ bị say luôn, chỉ là giữ thể diện thôi. Anh ấn nút, chiếc xe lập tức trở thành xe mui trần. Có cần tăng thêm tiêu chuẩn của xe không? Xế hộp chuyển thành mui trần? Có gió vào dễ chịu thật nha. Tôi vui vẻ đứng lên tận hưởng nhưng trời đã tắt hẳn nắng, mấy ngôi sao đã ngoi lên rồi, tiếc quá. Tôi ngồi lại chỗ mình. Anh cười:

- Nếu thích thì anh sẽ đưa em đi chơi mỗi ngày!

- Thật ạ?- Tôi vui mừng nhún nhảy, giấc mơ đang dần dần trở thành sự thật rồi. Chưa bao giờ tôi thấy anh gần tôi đến vậy. Đến nhà tôi, tôi ấn chuông cửa, nữ chủ nhân của căn nhà ra mở, mắt vẫn không tin được chàng trai ngồi trong chiếc xe mui trần đưa tôi về. Anh gật đầu:" Cháu chào bác, cháu đưa Minh Minh về. Cháu cũng về đây ạ!"

- À, cảm ơn cháu!

Sáng mắt chưa mẹ, rõ ràng ràng chưa? Đây là chân dung con rể tương lai của bà đó ạ. Tôi cười hì hì chào anh rồi mới vào nhà. Ngay sau khi cánh cửa khép lại, mẹ đã lôi tôi vào nhà tra tấn. Mẹ hỏi:

- Ai thế?

- Bạn con!

- Giàu thế sao?

- Đương nhiên.

- Chiếc váy này nó tặng luôn sao?

- Gì mà nó chứ!- Tôi chợt nghĩ đến hân, chiếc váy này là của hân. Tôi lơ luôn câu hỏi tiếp theo của mẹ rồi lên phòng. Cả ngày hôm nay đã không được ôm cái laptop rồi. Tôi mở facebook của mình xem fanpage của " Bạch mã hoàng tử" thế nào rồi. Mấy cô trong page mà biết chắc GATO với tôi chết mất. Có inbox mới, là 1 nick lạ. Tôi mở ra xem.

Hoàng Tử Gió: Hi, cô bé.

Minh Minh Là Ta: Ai vậy?

Hoàng Tử Gió: Đoán thử xem.

Minh Minh Là Ta: Chán ồm, đừng có cố làm ra vẻ thần bí.

Hoàng Tử Gió: Buồn nha!

Minh Minh Là Ta: Sao buồn?

Hoàng Tử Gió: Người quen đó.

Minh Minh Là Ta: Ai cơ?

Hoàng Tử Gió: Người quen.

Minh Minh Là Ta: Đừng giỡn nhằng thế!

Hoàng Tử Gió: Quen thật mà. Đoán đi...

Minh Minh Là Ta: Cái đồ tâm thần dở hơi, bà có phải là thần tiên đâu mà bắt bà đoán, tổn hao chất xám à!

Tôi nóng giận, ghét nhất là cái bọn lằng nhằng này. Có thể còn ai ngoài những đứa chuyên đi phá rối người khác. Bên kia đã xem khá lâu nhưng không trả lời lại. Hắc hắc, bị bà chửi tối tăm mặt mày rồi chứ gì? Sợ chưa, sợ chưa?

Hoàng Tử Gió: Anh Huy đây mà!

Cốp Đó là tiếng tôi đập đầu vào tường, sao có thể như thế? Các bạn xem như chưa thấy gì đi nha.

Minh Minh Là Ta: À, chào anh.- Tôi lơ luôn câu chat vừa rồi.

Hoàng Tử Gió: Tình cờ tìm ra facebook của em thôi.

Minh Minh Là Ta: Thật sự trùng hợp bất ngờ nha, chúng ta vừa về thôi.- Trùng hợp gì cơ chứ? Ông tơ bà nguyệt đã se duyên, chúng ta hơi bị khó rời.

Hoàng Tử Gió: Hiiiiiiiiiiiiii Nghe "đồn" em viết tiểu thuyết sao?

Minh Minh Là Ta: OMG, sao anh biết?

Hoàng Tử Gió: Đã nói nghe đồn rồi kia mà.

Minh Minh Là Ta: Chắc là con Yến rồi. Hừ hừ >.

.
. .
. .
. .
. .

Tôi và anh trò chuyện đến tận 10 giờ mới dứt. Nói dứt thật ra em cũng không muốn đâu, là tại anh tạm biệt trước híc híc.

.....
Anh cầm 1 sấp giấy tờ. Hân ngồi cạnh khoanh tay trước ngực:

- Hiệu quả làm việc của em đã tốt hơn chưa?
- Gần bằng anh rồi.- Anh cười, tiểu thuyết gia online sao???

8. – Chương 8

Chương 8: Đóng giả bạn gái. . .

- Còn 1 cặp nữa à!
- 2 đứa lên đi!- Mẹ hấn càng thúc giục hơn. Cuối cùng, hấn đứng dậy nắm tay tôi. Tôi ngồi cứng ngắc trên ghế lắc đầu nguây nguây. Hấn cúi đầu xuống ghé sát vào tai tôi nhưng điệu bộ là đang hôn má:” Diễn cho trót đi!”

.....

Từ ngày mà tôi chat với hoàng tử đến nay, hầu như ngày nào tôi cũng phải nhịn ăn sáng, trưa, tối. Buổi chiều thì anh ấy cứ lên kế hoạch “vỗ béo” tôi bằng cách kéo đi la cà hàng quán vỉa hè. Nhưng công nhận anh ấy rất sành ăn nha, quán nào cũng rất ngon và tôi thả cửa ăn luôn. Tôi cũng dần dần bớt ngại mà xem như thói quen. Con bạn tôi cứ trầm trồ không ngớt:” Mày cục mịch thế mà cũng hay ghê!” Mẹ tôi thì không tin tưởng:” Thằng đấy có phải gay không?” ==” Ý của mẹ là bạn bè bình thường nhưng là giới tính thứ 3 nữa ấy.

Cuộc sống của tôi càng ngày càng có ý nghĩa. Hấn không còn bắt nạt tôi nữa, thậm chí là không liếc nhìn. Lúc trước, tôi ngồi cạnh con bạn thì hấn 1 mực bảo phải ngồi cạnh chép bài giúp hấn nhưng giờ chỉ toàn ngủ, ngủ xong thì ra về yên lặng. Tôi có chút không quen nhưng trong lòng tự hiểu, hoàng tử đã “tấn” hấn 1 trận hay chi rồi. Mà thôi mặc kệ, miễn sao cuộc sống của tôi sung túc là đủ, nhưng có lẽ nó không tồn tại lâu khi mà tôi bị chính các thành viên trong page mình lập ra bắt gặp đi chơi với hoàng tử.

Hôm nay cũng như bao ngày khác, hấn lảng lảng đứng dậy ra về trước. Tôi và con Yến vừa đeo cặp vào, chưa kịp đứng dậy thì...*ào*. Tôi vuốt mặt đứng phắt dậy, 1 thùng nước bẩn đã được tôi “tắm” hết nhẵn. Cái bọn điên này... Đúng là cuồng dâm sinh hoang tưởng đi GATO với người khác, muốn hoàng tử để mắt đến hay gì mà xử lí tôi rồi. 1 đứa trong đám tiến tới nâng cằm tôi lên:

- Mày cũng có cái gì đẹp để đầu mà đòi làm người yêu của anh Huy chứ? Tao với mày thôi cũng đã khác!
- Nè nè, con kia, ý cô là cô xinh xắn, đáng yêu hơn tôi à? Cầm đôi dép lười mà phang vô bản mặt cô hồn đó là đảm bảo rớt 1 tạ phấn làm em Thị Nở liền. Nhìn đi, mũi cũng được, không có tẹt. Mắt cũng không to lắm nhưng không có bị hí. Miệng không có đẹp lắm nhìn đáng yêu, còn có 2 cái đồng tiền be bé, cái răng khểnh nữa. Mặt mộc không tô son trát phấn nha. Kết hợp lại là ăn đứt cô rồi. Tuy nhiên, khoan hãy so đo nhan sắc, cứu mạng mình trước đã. Tôi nắm tay con bạn tôi:
- Mày không liên quan, về trước đi!
- Đúng đó, tụi tao không đánh mày đâu.- Nhỏ đó chỉ thẳng vào mặt con Yến. Nó cắn môi nhìn tôi, tôi kéo nó ra cửa lớp nói nhỏ qua tai:” Giám thị!” Rồi giả vờ tổng khứ nó đi. Nó nghe xong thì phi thân như bay xuống cầu thang. Tôi nhìn tụi “nhện tinh” đó:
- Các cô muốn gì?
- Đánh ày tỉnh!- 1 con bay ngay đến định túm tóc tôi nhưng may mắn, tôi né được. Tôi hỏi:
- Trọng tâm?
- Cho mày hết dùng bùa chú quyền rũ anh Huy.

1 tiếng anh, 2 tiếng anh ngọt ngào thế mà éo có lịch sự với vợ tương lai của anh ấy là thế nào? Tôi nhìn ra cửa sổ, con bạn tôi vẫn chưa về, chắc tôi bị đánh chết rồi nó mới vào giả “mèo khóc chuột”. Aizz, hết nhỏ này bay vào nhỏ kia bay vào, tôi né với xô ra muốn xin luôn. *Rầm*, cả đám chú ý vào cánh cửa vừa bị đập ra. Hấn đang đi vào, tôi có chút ngạc nhiên, không phải thầy giám thị sao? Hấn có vẻ hơi mệt nhưng vẫn không thở mạnh hay lau mồ hôi. “Tủ lạnh boy” là phong cách tôi chúa ghét nhưng có hơi cảm kích.

Không biết hẳn có tung cái câu:” Nếu là nhỏ này thì tiếp tục đi!” hay không nữa. Bọn “nhện tinh” kia lo sợ rụt lại. Hẳn nói nhỏ:

- Cút!

- Con nhỏ này nó rất đáng ghét đó, nó còn tung tin cậu là gay nữa mà!- Con nhỏ đầu đàn đáp trả.

- Đó là chuyện của tôi. Cho các cô 3 giây. . . 1...

Hẳn vừa đếm đến 1 thì mấy con nhỏ đó chạy cái vèo đi mất dấu. Tôi thật sự thấy cảm kích hẳn nhưng miệng vẫn nói:

- Ai cần nhà người giúp, thầy giám thị lên thì sẽ nắm đầu cả bọn rồi!

- Đến lúc đó thì đầu cô đã bị nắm không còn tóc.- Giọng hẳn vẫn lạnh như thường. Tôi thấy mình nói như thế cũng có lỗi nhưng hẳn vẫn vênh mặt kia mà, không phục. Lúc này, con bạn mới chạy lên lo lắng:

- Mà có sao không? Có đứt cọng lông nào chưa? Thầy giám thị về mất tiêu rồi.

Tôi nhìn hẳn, hẳn đang chưng hửng nhìn tôi như nửa muốn cười chế giễu nửa muốn không, rồi quay đi. Tôi liếc con Yến:

- Ý mày là lông gì?

- Lông gì mà chả được. Về nhà thay quần áo đi, bốc mùi như cống í!

Nó vừa dứt câu tôi chạy lại ôm nó, hỏi hử? Tao ày hỏi chung luôn này. Nó có né nhưng tôi một mực đuổi theo và nó không thoát khỏi số phận “hu như cối”. Tôi đi về nhà, không quên trốn ba mẹ. Nếu mà mẹ phát hiện thì...!” Đi học không lo học hành, tối ngày lo đánh nhau, mày có tin là tao ày nghỉ học bán vé số không?” Còn ba:” Ai đánh con gái ba? Nói với ba, ba xử đẹp luôn!”

Túm lại là 2 ông bà rất lằng nhằng nên im lặng là tốt nhất. Tôi tắm tận 5 lần mà vẫn chưa dứt mùi, ngồi trong bồn tắm 1 lát, tôi ngu ngơ nghĩ:” Tụi nó lấy nước này ở đâu ra thế???” Ếc, không nghĩ nữa. Tôi tắm mà lỗ chân lông nó muốn chứa nước luôn. Cái bọn “nhện tinh” này có phải là fan chân chính không thế? Nếu tung tin hoang tử và hẳn bị gay thì chẳng đứa nào dám lên tiếng, đến hồi bà được 1 slot thì đứa nào cũng tranh mà vui dập bà. Thù này phải báo!!!

Share hình zai đẹp ^^ . Cơ mà anh này giống Quang Huy hơn là Thanh Tuấn, Tuấn không biết cười đâu, vừa bị cầm vừa bị liệt cơ mặt như Minh Minh nói.>.<>

Sau khi cảm thấy mình đã dứt mùi tôi mới đi xuống nhà uống nước, tôi luôn trừ cơm trưa bằng cách này, chẳng biết chiều nay anh có hẹn đi ăn gì không nữa. Có điện thoại, tôi nghe máy:

- Ai vậy?

- Minh Minh?- Chất giọng lạnh lùng, tôi đoán ra ngay là hẳn nhưng hẳn gọi đến làm gì? Tôi hỏi:

- Ủ. Chihuahua đầu đàn à?

- Tôi giết cô. Cô có thể giúp tôi 1 chuyện không?- Giọng hẳn có vẻ gấp gáp.

- Gì?

- Giả vờ làm bạn gái của tôi chiều nay!

- Kh...- Tôi định từ chối rồi dập máy nhưng nhớ lại hẳn đã cứu mình lúc nãy cũng thấy hơi tội. Tôi bậm môi, để hồi tử. Có chuyện gì quan trọng hẳn mới nhờ vả đây.- Sao phải nhờ tôi làm chuyện đó?

- Mấy giờ rồi?

- 2 giờ.

- Duỗi tóc mấy tiếng?

- 6 tiếng. Nếu nhanh là 4 tiếng.- Tôi cũng khá rành về chuyện làm đẹp nhưng tiếc là tôi đang để tóc tự nhiên.

- Tôi đến nhà cô. 2 phút nữa.

Hắn cúp máy, trời ơi, còn chưa hỏi cho ra lẽ nữa mà. Tôi chếp miệng xỏ giày đứng trước cổng nhà chờ hắn. Tôi cũng không lấy làm lạ khi hắn biết nhà tôi, hoàng tử ngày nào cũng đến đón kia mà. Chiếc xế hộp màu đen đỗ kịt trước nhà tôi sau 2 phút đứng. Hắn đi xuống kéo tôi vào trong xe. Gì mà cứ như bắt cóc thế? Tôi nhìn hắn:

- Anh nhờ tôi làm gì?

- Ba mẹ tôi bảo tôi đi xem mặt con gái người bạn. Tôi nói đã có bạn gái.

- Anh ế chảy thây, có con gái hốt mà còn viện cớ!- Tôi bĩu môi. Hắn quay sang lườm tôi. Minh Minh ta đành câm nín.- Sao phải nhờ tôi, ra đường nhờ 1 cô nào là được rồi. Anh không biết tôi và “hoàng tử” đang trong giai đoạn tìm hiểu sao?

- Chưa yêu nhau. Có quyền!

Nhờ vả cũng đáng ghét thế sao? Không tại báo ơn lúc này thì ta đã xuống xe rồi. Xuống xe từ lúc đầu ấy nha, giờ thì xa nhà lắm rồi. Đột nhiên tôi thấy muốn ói, tôi bị say xe mà. Cố kiềm nén, tôi nhìn hắn:

- Đây là xe mui trần hay gì?

- Ừ.

- Mở ra cho thoáng. Tôi bị say xe.

- Không có miệng hay sao mà giờ mới nói.- Hắn hần học nhấn nút. Đột nhiên tôi thấy hắn trái ngược hoàn toàn với anh hắn. Lúc sanh hắn ra, hắn đưa mông ra trước à? Đây tên kia, người không có miệng mới là người đó.

Tôi cầm điện thoại lên xem ai đang gọi đến, là Huy. Anh ta gọi vào lúc này có gì không nhỉ? Tôi nghe máy:

- Anh à?

- Hôm nay anh có việc không đi uống trà chanh chém gió cùng em được rồi!

- Không có gì, hôm nay em cũng bận rồi.- Tôi liếc sang hắn, hắn đang nhìn tôi. Tôi tắt máy, cũng may, hôm nay không phải nhịn nguyên ngày, chắc hắn cũng phải dắt đi nhà hàng.

Chiếc xe đỗ kịt trước cửa hàng quần áo sang trọng. Tôi đoán không lầm đây là chuỗi cửa hàng có quy mô lớn nhất thành phố. Hắn không thềm vào bãi đậu xe mà đỗ xe ngay lối vào. Thế mà chẳng có nhân viên nào dám ra can ngăn cả. Hắn lôi tôi xềnh xệch vào. Mấy người nhân viên vừa thấy hắn đã cúi chào như khách quý. Hắn đẩy tôi cho 1 cô gái:

- Tôi cho cô 15 phút, hóa thiên nga!

Tôi nhìn hắn, ý của hắn tôi là con vịt? Tôi khịt mũi. Tội nghiệp cô bạn, lôi tôi đi chọn không biết bao nhiêu cái váy, quần quật quần quật. Tôi cũng thấy có lỗi khi cô bạn đó lo lắng còn mình chỉ việc thử quần áo cũng chậm trễ. Cuối cùng, tôi mặc vừa 1 chiếc váy màu hồng nhạt cúp ngực viền nơ đỏ rất đáng yêu. Hắn liếc nhìn 1 cái rồi gạt đầu, quăng cái thẻ rồi kéo tôi ra khỏi cửa hàng quần áo. Tôi bị hắn xoay như con rối, nào là mua giày, trang sức. Nhưng tôi để ý là tên này rất dư thê, mỗi shop 1 thê. @@ Hèn chi sợ hắn đến vậy. Cuối cùng, hắn đến 1 tiệm làm tóc có tiếng. Hắn đẩy tôi vào rồi nhìn đồng hồ.

- Duỗi, 3 tiếng!

- 3 tiếng thưa cậu chủ?- 1 cậu nhân viên nghiêng đầu hỏi lại. Hắn nhướn mày như thê:” Điếc hay sao mà không nghe?” khiến cậu bạn ngậm ngùi mà im lặng. Tôi chếp miệng, duỗi 3 tiếng sao? Thần thánh chắc? Nghe cái giọng thì đã biết con ông cháu cha rồi. Ba mẹ hắn mở tiệm làm tóc này hay sao ấy!

Hắn bỏ phé tôi tại đó rồi biệt tăm. Cậu bạn làm tóc vừa làm vừa than vãn. Cậu hỏi:

- Cô là bạn gái cậu chủ ạ?

- Không phải. Chỉ là bạn thôi!- Tôi nhăn mặt, tên này dù rất đủ tiêu chuẩn làm bạn trai tôi nhưng đã bị liệt vào hạng côn đồ, lưu manh mất rồi. Cho cũng cóc thềm. Cậu lắc đầu:

- Đây là lần đầu tiên cậu chủ dẫn con gái đến làm tóc đó!
- Vậy sao?- Tôi thừa biết, cái tên đó thì có mơ cũng không có bạn gái. Tôi ngồi nhìn cậu bạn đang duỗi tóc ình. Đột nhiên, tôi muốn tóc mình giống cô hot girl Bosin Na nên cười:
- Cậu cắt mái xước xéo thưa, duỗi phần trên nhưng đoạn chân tóc uốn nha!
- Tôi biết kiểu đó rồi nhưng không biết cậu chủ. . .
- Cái đầu này là của tôi mà!- Tôi nói chắc chắn. Cậu ta im lặng 1 lát rồi gật đầu.

3 tiếng sau. . .

Tôi nhìn mình trong gương, thay đổi chỉ có kiểu tóc thôi mà trông khác thế không biết. Đó giờ tôi chỉ để tóc dài và không động chạm đến cây kéo thường xuyên. Hôm nay được làm “chùa” nên cũng thích thích ôm mái tóc hoài. Hắn đi vào nhìn tôi 1 cái rồi quăng những thứ ban nãy đã mua vào người tôi:

- Thay!
- Nhưng bây giờ cũng trễ rồi, ba mẹ tôi...
- Điện thoại...- Hắn xòe tay ra. Tôi hiểu rồi, để hắn nói chuyện với ba mẹ tôi chứ gì? Tôi bấm số bà mẹ đánh đá rồi đưa cho hắn. Hắn đi ra chỗ khác nói gì đó không cho tôi nghe. Tôi vào phòng thay tất cả những gì hắn đã đưa. Tôi ngắm nghía mình trong gương thật kĩ rồi mới đi ra, chưa bao giờ tôi thấy mình trông xinh xắn đến vậy. Hắn cũng đã thay bộ vest đen, sắc, hắn mặc vest như 1 người đàn ông chừng chạc cơ. Hắn liếc nhìn tôi rồi ra hiệu cho cô bạn đang ôm bộ trang điểm đến. Tôi im lặng để cô bạn vẽ bùa chú lên mặt. Chỉ 5 phút sau, tôi không còn nhận ra mình nữa. Hắn bắt đầu sẫm soi rồi kéo tôi ra xe. Nè, phải thương hoa tiếc ngọc chứ! Sao lại vô cảm thế? Tính đến thời điểm này tôi cũng giảm được 3 kí tức là 47 kg.^^ Nên mặc váy cũng nhìn thon thả hơn. Tôi kéo 1 bên tóc ra sau tai, 1 bên để xõa tự nhiên, im lặng nhìn từng cây đèn đã được thắp vào ban đêm. Y như tôi dự đoán ban sáng, hắn đưa tôi đến nhà hàng thật. Hắn lái xe vào bãi đỗ, có 1 chiếc xe trắng nhìn rất quen, chết, là xe của hoàng tử... lẽ nào... Tôi hỏi hắn:
- Có anh Huy nữa sao?
- Ủ.
- Tôi không đi đâu.
- Xuống.- Hắn lạnh lùng mở cửa xe. Tôi ôm chặt lấy dây an toàn lắc đầu. Hắn hung hăng tháo dây ra rồi bế tôi xuống xe. Tôi vùng vẫy thì hắn hừ lạnh:
- Váy.
- Ý hắn ám chỉ là tôi đang mặc váy sẽ “lộ hàng” sao? Trời đất, sao tên này kiêu lời lạ lùng thế? Tôi dậm vào người hắn:
- Thả tôi xuống!
- Ba mẹ tôi đang ở đây. Dẫn cho tốt vào!
- Tôi nín bật, quả thật, ba mẹ hắn đang nhìn tôi. Bên cạnh là 1 cô gái rất xinh đẹp, thoát nhìn còn có vẻ yếu đuối. Anh cũng ngạc nhiên nhìn tôi, bên cạnh anh cũng có 1 cô gái, cô ấy cũng rất là sắc sảo. Đột nhiên tôi thấy buồn mà rút vào ngực hắn, có phải anh cũng đang tìm ai đó giả làm bạn gái không? Người anh nhờ vả không phải tôi! Hắn đặt tôi xuống, tôi cúi đầu chào ba mẹ hắn rồi nhìn anh gật đầu, mỉm cười. Anh cũng cười nhưng nụ cười không thoải mái. Hắn nói:
- Như con đã nói, con có bạn gái rồi. Cô ấy có đủ tiêu chuẩn bằng cô gái này không?
- Mẹ hắn có vẻ lúng túng nhìn cô gái kia. Cô ta mỉm cười gật đầu nhẹ nhàng. Trời ơi, sao là đoạn trang thù mị thế? Tên này có bị điên hay không vậy? Nỡ từ chối nàng công chúa đáng yêu này hay sao? Mẹ hắn quay sang tôi:
- 2 đứa yêu nhau được bao lâu rồi?

- 1 năm.- Hấn trả lời. Tôi cũng mỉm cười gật đầu tỏ vẻ hạnh phúc lắm nhưng trong lòng đang gào thét:” Ta với người mới gặp nhau cách đây 1 tháng kia mà!”

- Lâu vậy?- Ba hấn ngạc nhiên. Hấn không nói gì rồi choàng tay kéo tôi dựa vào người hấn gằng nhẹ:” Ngã vào!” Chắc, tên này lắm điều thế? Tôi cũng làm theo lời hấn. Hấn hỏi:

- Mọi người gọi món chưa?

- Chưa. Đang đợi em và cô nhóc này đó!- Cô gái khác lên tiếng. Có vẻ cô ấy lớn tuổi hơn tôi. Hoàng tử im lặng từ lúc tôi vào đến giờ mới lên tiếng:

- Minh Minh, em gọi món đi!

- Ấy, bác trai bác gái gọi trước đi ạ!- Tôi đẩy tấm menu qua cho ba mẹ hấn mỉm cười.- Cháu là người nhỏ sao có thể tùy tiện được ạ!

- Cháu cũng thông minh lắm!- Mẹ hấn gật đầu. Hắc hắc, mẹ cháu đã dạy cả rồi. Do cháu ế chảy thây nên không được thể hiện đó mà... Cô gái kia đột nhiên nhìn tôi khó hiểu rồi nhìn hấn. Hấn biết là cô ấy đang nhìn nhưng không nói gì hết. Hấn khề cựa người:

- Đây là chị Thảo, còn đây là Gia Linh.

- Chào chị. Chào cô.- Tôi gật đầu chào 2 người. Chị Thảo có vẻ thân thiện mà cười tí mắt. Cô gái kia cũng thuộc loại “tử lạnh girl” hay sao mà chỉ gật đầu không nói từ này đến giờ. Sau khi 2 người lớn gọi món, tôi mới dám gọi. Do đang ăn kiêng nên cũng không dám chọn những món nhiều calories. Anh Huy nói:

- Em đang ăn kiêng nên ăn salads đi!

- À, vâng.- Chỉ anh hiểu tôi, nhưng chưa bao giờ tôi cảm thấy mình xa anh như thế. Hấn nhìn anh:

- Cảm ơn anh!

- Không có gì!- Anh cũng nhìn lại. Tôi cảm thấy không khí đột nhiên nặng nề và khó thở. Câu nói cảm ơn của hấn mà tôi hiểu nó thế này:” Đừng quá quan tâm nữa!”

Bữa ăn lặng lẽ mà không ai nói gì cả. Cho đến khi tiếng nhạc nổi lên, người MC trên bục thông báo:

- Hôm nay nhà hàng có tổ chức 1 trò chơi cho các cặp đôi ở đây! Tôi xin mời 10 cặp đôi lên bục để tham gia ạ!

Tôi và hấn cũng quay đầu lại nhìn. Mọi người trong nhà hàng cũng thích thú đi lên. Ba mẹ hấn giục:

- 2 đứa cũng tham gia đi!

- Thôi ạ, cháu ngại lắm.- Tôi nhăn mặt lấy đại cái lí do củ chuối. Nhưng may mắn không mỉm cười với tôi, người MC thông báo:

- Còn 1 cặp nữa ạ!

- 2 đứa lên đi!- Mẹ hấn càng thúc giục hơn. Cuối cùng, hấn đứng dậy nắm tay tôi. Tôi ngồi cứng ngắc trên ghế lắc đầu nguầy nguậy. Hấn cúi đầu xuống ghé sát vào tai tôi nhưng điệu bộ là đang hôn má:” Diễn cho trót đi!” Ba mẹ hấn cười:” Vậy mà tụi nó nói ngại!”

Tôi cũng run run đứng dậy đi lên bục cùng hấn trước sự ngưỡng mộ, trầm trồ của bao nhiêu người. MC còn vui nhộn nói:” Đúng là trai tài gái sắc!” Bà cố nội ông, thấy ghét hà. Sau khi ổn định xong, ông ta bắt đầu thông báo:

- Trò chơi hôm nay chính là cùng nhau ăn chung cây kem!

Tôi và hấn ngạc nhiên nhìn nhau, tôi muốn về!!!!!!!!!!

(*Lê 1: Sau khi đám cưới 1 tháng, có thể nói là lửa yêu của nàng và chàng không bao giờ dứt. Minh Minh rất vui vẻ khi chọn được rất nhiều chiếc váy xinh xắn trong cửa hàng của chồng. Buổi tối, Tuấn đang ngồi trên bàn làm việc trong phòng uyên ương xem tài liệu của công ty. Minh Minh thay ngay 1 chiếc váy lạng qua lạng lại trước mặt hấn. Cô hỏi:

- Chiếc váy hợp với em không?

Hắn xoay người lại nhìn vợ mình từ trên xuống dưới. Nàng đang chớp chớp mắt hồi hộp nghe lời khen từ chồng. Hắn nói thản nhiên:

- Ngực em nhỏ quá!

Khóe môi Minh Minh giật giật, sao câu trả lời không giống như cô nghĩ vậy? Nàng giận run, môi mấp máy:

- Em ly thân!

*Lê 2: Kể từ ngày mà hắn cứ bế, công nàng, Minh Minh đâm ra “lười đi lại”. Nàng luôn muốn giảm cân nhưng chẳng bao giờ đụng đến máy chạy bộ của hắn mua cho. 1 hôm, cô rủ hắn đi hội chợ ban đêm ở thành phố. Hội chợ lớn hơn cô nghĩ, chỉ đi 1 chút cô đã mỏi chân bắt chồng day lưng ra công. 1 tay cô choàng qua cổ hắn, 1 tay nghịch nghịch tóc. Hắn chặc lưỡi:

- Đừng phá nữa!

- Em công em có nặng không? Anh phải nói ngọt ngào vào!- Minh Minh bây giờ chỉ có 46kg mà thôi, hiển nhiên là nhẹ rồi.

- Không!- Hắn chỉ nói 1 chữ, cô rất vui nhưng chưa thấy thỏa mãn:

- Anh phải nói thật ngọt ngào!

- Rồi. Lời nói dối ngọt ngào!

Minh Minh im lặng suy nghĩ 1 chút rồi nhăn nhó:

- Thả em xuống! Em phải về kí đơn ly dị.)

Mai Win đi núi rồi chắc không có chap mới. Mọi người thích lẽ truyện không? Win thấy chương nào cho được lẽ thì sẽ cho!

9. – Chương 9

Chương 9: Nỗi buồn để riêng. . .

- Nhờ anh mà tôi mới biết địa vị và quyền thế của mình là như thế nào. Cứ nghĩ là anh đã chọn tôi làm người để tìm hiểu thì anh sẽ không có lựa chọn khác. Tôi ngu lắm đúng không?- Tôi mỉm cười đau khổ.

.....

3 tiếng trước. . .

- Sao anh lại có ý định nhờ vả chị Thảo?- Tuấn kéo ghế quán coffee ngồi đối diện hắn. Anh đáp:

- Tại anh thấy ba mẹ sẽ tin!

- Sao anh không nhờ con nhỏ đó?- Hắn 1 tay xoa cằm, 1 tay gõ gõ trên bàn, ánh mắt chăm chăm vào nhịp gõ của tay. Anh đưa ly coffee lên miệng nhấp môi rồi nói:

- Anh không biết! Nhưng anh nghĩ em sẽ nhờ cô bé, chắc không được đâu nhỉ?

- Đang làm tóc.- Hắn ngẩng đầu lên nhếch mép tạo ra 1 nụ cười đắc thắng. Anh ngã người ra sau ghế:

- Nếu em không giúp hay hăm he gì thì Minh Minh sẽ không chịu đâu!

- Đó là chuyện của em, em nghĩ anh đoán sai lần này thì chắc hắn sẽ đoán sai “lần khác”!

Đúng là cuộc trò chuyện của những người có chỉ số IQ cao ngất ngưỡng. Từ “lần khác” được hắn ám chỉ là chuyện hôm trước anh dò hỏi xem hắn có tình ý gì với cô hay không. Tuy hắn rất “tệ” trong tình yêu nhưng cũng đủ biết, hắn chưa có ý định gì với nhỏ con gái này. Hắn chỉ nói nhẹ thì anh đã hiểu và còn hiểu nhiều hơn thế. Anh chỉ khẽ cười:

- Will be.

.....

Tôi cắn chặt môi nhìn hấn, không thể nào, có thể mất nụ hôn đầu với 1 con “chihuahua” như chơi. Tôi quay xuống khán đài thì ba mẹ hấn đang cổ vũ quyết liệt. Hấn vẫn lạnh như tờ không có cảm xúc. Tôi nói nhỏ với hấn:

- Xuống được không?

- Không!

Hấn ghì lấy eo tôi kéo sát vào người hấn mặc kệ tôi nhăn nhó khôn khổ. Người MC vui vẻ phát ôi cặp đôi 1 cây kem. Phát kem cũng làm ông vui thế này ư? Tôi nuốt nước mắt vào trong mà nhìn chăm chăm cây kem hấn cầm. Bình thường thì tôi rất thích kem nhưng bây giờ thì... về sau chắc tôi nghĩ ăn kem luôn. Tôi bấm bụng tự nhủ sẽ tránh xa cái mồm chihuahua của hấn ra. Hấn đã cắn rồi nhưng tôi vẫn chưa nhập cuộc vì lo sợ. Hấn nhìn tôi 1 cái làm tôi rùng mình. Tôi cũng ăn nhưng chỉ có 1 chút xíu. Những đôi khác cũng đã quá nửa cây rồi mà tôi với hấn vẫn chưa đến 1/3. Hấn ghì chặt thắt lưng của tôi kéo vào làm tôi mất đà, trong phút chốc, tôi cảm thấy môi mình hình như đã chạm vào môi hấn. Tôi cắn môi, hấn liếc xéo rồi ghì chặt hơn nữa cứ như :”Không ăn sao??? Dám nói không à???” Tôi nể tình ba mẹ hấn đang ngồi bên dưới mà tiếp tục, cuối cùng, tôi và hấn đứng hạng chót. Tôi ủ rũ đi xuống bàn của mình. Có thật là môi tôi đã chạm vào môi hấn hay không? Mẹ hấn chép miệng:

- 2 đứa quen nhau sao còn ngại?

- Đông.- Hấn đáp 1 chữ duy nhất rồi vào ngồi cạnh tôi, tôi vẫn chưa hoàn hồn. MC trên kia lại tổ chức thêm 1 trò chơi nữa, tôi cười:

- Anh và chị tham gia đi!

Chị Thảo đang ôm cánh tay của anh, đột nhiên tôi thấy mình muốn khóc quá. Phải cố gắng kiềm chế tôi mới nói ra câu đó. Mẹ hấn cũng vui vẻ thúc giục như tôi và hấn ban nãy. Anh kéo ghế đứng dậy:

- Anh và Thảo chỉ là bạn! Xin lỗi ba mẹ, con về trước. Minh Minh có định về không?

Tôi nhanh chóng rơi vào tình huống khó xử. Tôi chỉ biết cúi đầu cắn môi. Ba mẹ hấn cũng rất ngạc nhiên vì câu nói của anh vừa rồi. Mọi người đang quá sock nên không ai nói gì. Tôi nhìn sang chị Thảo thấy chị rất buồn, tay đan vào nhau để hờ trên váy. Hấn nắm lấy tay tôi đặt lên bàn cứ thể cho anh nhìn rõ:

- Chút nữa em sẽ đưa cô ấy về!

- Em sẽ về sau. . .- Tôi không nhìn anh mà ngó lơ sang nơi khác trả lời. Hoàng tử không nói gì thêm chỉ thở nhẹ ra rồi đi về. Trên bàn ăn im lặng hấn chẳng ai mở lời. Tôi thấy chị suy sụp rõ rệt. Hấn đang dựa vào ghế sau khếp hờ mắt thì đứng dậy:

- Con về.- Hấn nhìn sang tôi.- Đi!

- Thưa 2 bác con về.- Tôi cúi đầu chào rồi đi theo hấn. Tôi thần thờ ngồi trong xe, miệng khê cắn ngón trỏ tay. Hấn cũng im lặng không nói gì.

Chiếc xe đang chạy bon bon trên đường thì bị lệch đường. Hấn dừng lại mở cửa xuống xem. Hấn gọi điện thoại cho ai đó rồi ra hiệu tôi xuống xe.

- Đi bộ về đi!

- Còn xe?

- Hồng lớp rồi.

- Ừm...- Tôi đi trên vỉa hè bên cạnh hấn, biết vậy lúc này về với anh rồi. Nhắc đến anh thì sống mũi tôi cay cay. Tôi yếu đuối như vậy bao giờ? Chưa là gì của nhau chỉ biết ảo tưởng. Đi được 1 đoạn xa thì chân tôi đã bị đau. Chắc là bị phỏng rồi. *Cộp* đôi giày cao gót đã gãy gót. Chắc là do lần đầu tôi đi nên không quen. Tôi tháo giày ra đi chân đất. Hấn quay sang nhìn xuống đôi chân không. Hấn khê chép miệng 1 cái rồi cởi áo khoác ra buộc vào eo tôi. Tên đó xoay người quỳ gối xuống.

- Lên!

- Hả?- Tôi ngạc nhiên.

- Công!

- Không cần đâu.- Tôi đi tiếp. Hấn gất lên:

- Chân sưng tấy lên thế kia định چرا bỏ à?

Tôi im lặng 1 chút rồi cũng leo lên lưng hấn. Thoạt đầu còn hơi ngại nhưng lát sau vì an toàn, tôi choàng tay qua ôm cổ hấn. Hấn bước đi đều đều và vững chãi. Lưng hấn rất rộng, rất bình yên. (Chả trách sau này chị cứ bắt chồng công ==”!!!) Hấn nói rất nhỏ:

- Xin lỗi!

Tuy hấn nói nhỏ nhưng tôi nghe được. Xin lỗi vì đã nhờ vả tôi, xin lỗi vì để tôi gặp anh, hay xin lỗi vì lỡ chạm môi tôi? Tôi không đáp. Bây giờ tôi không muốn suy nghĩ quá nhiều.

- Xin lỗi vì tất cả.(Cứ nói Chihuahua không biết ngọt ngào đi!)

- Không cần đâu!

- Huh?

- Nhờ anh mà tôi mới biết địa vị và quyền thế của mình là như thế nào. Cứ nghĩ là anh đã chọn tôi làm người để tìm hiểu thì anh sẽ không có lựa chọn khác. Tôi ngu lắm đúng không?- Tôi mỉm cười đau khổ. Hấn không nói gì cũng không có phản ứng. Tôi lấy tay quệt nước mắt, cuối cùng thì cũng biết cảm giác thất tình mà mình cầu xin rồi, cũng hơi đau đau nhưng mừng, ít ra mình không ế hoàn toàn. Đột nhiên tôi thấy bản thân nực cười. Tôi hỏi hấn:

- Nặng không?

- Công tôi thử đi rồi biết.- Hấn nhếch mép.

- Có cần so sánh khắp khếnh vậy không?

- Đúng mà!

- Hôm nay anh nói nhiều nhỉ?

- Không cho sao?

- Không, chỉ là thấy lạ!

- Tôi...ít nói lắm sao?-Nghe câu hỏi của hấn, đột nhiên tôi thấy ngớ ngẩn, hấn còn không biết mình có nói chuyện hay không nữa.

- Anh lắm điều nhất trên đời.

-!!!

Hấn nín hấn rồi đi tiếp. Tôi cảm thấy lưng hấn rất êm ả giống như cái nệm vậy. Cho mượn tạm chỗ ngủ nha. Tôi đang rất mệt...

- Ê! Ngủ rồi sao?- Hấn khẽ xóc nhẹ con người đang gà gật trên lưng. Không trả lời, ngủ thật rồi. Hấn thở dài, đường này vắng vẻ không thể bắt taxi nên đành cuộc bộ, nhà cô ta cũng còn khá xa. Nếu đi đến thì chắc chân tay cũng rụng rời.

Hấn quay đầu lại nhìn chiếc xe mui trần màu trắng sau lưng. Anh đang ngồi trong xe, tay đặt hờ trên vô lăng. Thấy hấn nhìn, anh lái xe lên. Hấn mở cửa xe, đặt cô vào băng ghế sau, hấn cũng vào ngồi cạnh cô. Minh Minh khẽ tựa mình nhưng mắt vẫn khép lại. Anh lái xe:

- Sao em lại công cô ấy?

- Chân đau!

- Anh nghi ngờ đúng rồi, em thích con bé.- Anh nghiêng đầu mỉm cười, nụ cười có vẻ khó chịu.
- Em chỉ làm theo bản năng.
- Em hiểu rõ hơn ai hết, mọi chuyện em làm đều là cố tình!
- Ủ.- Hấn ừ nhẹ để chấm dứt cuộc trò chuyện vì chính hấn cũng làm biếng trả lời.
- Anh với em cạnh tranh công bằng nhé!
- Em không thích.
- Em muốn chấp anh hay anh chấp mà không thích?- Anh hiểu câu nói của hấn là không thích Minh Minh nhưng vẫn cố cạy miệng hấn.
- Em không có ý định cạnh tranh.- Hấn nói nhẹ.
- Anh không thích em phủ nhận rồi ngày mai lại cạnh tranh đâu.- Anh nhú mày.
- Em chấp nhận, tuy nhiên, bây giờ em vẫn chưa nghĩ là mình có gì với cô ta! Anh đừng hỏi nữa, em làm biếng trả lời lắm.
- Ủ...- Anh cũng chấm dứt cuộc trò chuyện tại đó cho đến nhà cô. Hấn ấn chuông, anh bế cô xuống xe. Mẹ Minh Minh ra mở cửa còn hoảng hốt khi 2 mỹ nam phải hộ tống con bà về đến tận nhà. Hôm nay con gái bà còn có diện mạo khác lạ nữa, khiến bà không khỏi ngạc nhiên nha. Anh mỉm cười chào bà rồi bế cô lên phòng. Minh Minh nép người vào ngực anh, mắt cô ráo hoảnh. Nãy giờ cô chỉ giả vờ ngủ, cô cũng nghe rất rõ câu chuyện của 2 người. Vậy tình cảm anh dành cho cô là thật ư? Cô có nên đặt tình cảm của mình vào anh 1 lần nữa không?

Anh thả cô trên giường, cúi đầu xuống hôn nhẹ lên trán cô. Anh mỉm cười:

- Hôm nay em rất đẹp.

Đối với cô gái này, anh dễ dàng nhận ra nãy giờ cô chỉ giả vờ. Hấn cũng vậy. Anh cố tình nói chuyện đó để cô bớt giận anh mà thôi, hấn cũng đã phối hợp. Không phí công 2 anh em hiểu nhau như 1. Hấn ngồi trong xe khế căn môi, hấn chưa bao giờ nghĩ đến hấn sẽ theo đuổi con nhóc này nhưng sao hôm nay, ngay khi công cô, hấn đã thoáng nghĩ đến. Anh trở lại buồng lái, chiếc xe phóng nhanh vun vút vào khoảng đen phía trước trong yên lặng.

Hấn và anh đang ngồi trên ghế sofa đối diện ba mẹ mình. Người đàn bà xinh đẹp nhưng không kém phần quyền lực lắc đầu:

- Thoạt nhìn đã biết 2 con đều giả vờ có bạn gái!
- Con xin lỗi.- 2 người đồng thanh đáp. Ba hấn lắc đầu:
- Chưa bao giờ ba thấy 2 con cư xử con nít như lúc này. Hơn nữa, 2 anh em còn đang yêu chung 1 cô đấy à?
- Không. Con chưa có người yêu và chưa yêu ai.- Hấn đứng dậy và lên phòng. Chính miệng hấn đang rất mỏi vì hôm nay đã nói quá nhiều. Chỉ còn anh đối mặt với ba mẹ mình, anh khê thở dài:
- Cô ấy mới thật sự là bạn gái tương lai của con.- Anh cũng lấp lửng chuyện này rồi lên phòng. 2 ông bà cũng đã hiểu rõ câu chuyện dù 2 cậu con trai chưa ai đề cập đến. (Gia đình gì mà toàn ẩn ý!!!)

(*Lê: Minh Minh là 1 tín ngưỡng của phật cho nên tháng nào cũng lên chùa cầu bình an. Hôm đó, cô cũng đến như thường lệ nhưng lại gặp cô bạn cũ đã nghỉ học từ năm lớp 10 của mình. Điều đặc biệt là cô bạn còn dặt theo 1 đứa con trai 2 tuổi. Minh Minh cũng đang nghĩ đến chuyện sanh con cho chồng, nay thấy đồng minh càng khoái chí hơn. 2 người ngồi lại trò chuyện. Khi được Minh Minh hỏi chuyện chồng con, cô khê thở dài:

- Có con tuy vui nhưng mà cực lắm. Từ lúc có con thì cứ canh chồng như giặc, hễ xổng chút xíu là ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt. Để con rồi thì phát tướng xấu lắm, hơn nữa, nó quậy như quỷ, giữ thôi cũng mệt.

Minh Minh đem chuyện ban sáng về kể cho chồng nghe. Hấn đang ôm cô trong lòng cũng gật gù tán thành ý kiến của cô bạn:

- Nếu em có thai đồng nghĩa với kiêng “ăn” 9 tháng. Thời gian đó anh cũng không biết mình sẽ làm gì đâu. Nếu em sanh con rồi, khi chúng ta ân ái thì nó cũng sẽ có 1 phần quấy rối. Thôi thì đừng sanh nữa!

Khóe miệng Minh Minh giật giật, sao chồng gì mà toàn nghĩ đến cái chi chi thế? Cô rất không hài lòng với thái độ đó mà đáp trả:

- Nếu cứ “thả” như thế thì sẽ có con nên anh kiêng “ăn” đi!

- Có con trong giá thú tốt hơn hay ngoài giá thú tốt hơn?

Minh Minh : !!!!!!!!!!!!! Anh là cầm thú!) Ý của hần là nên có con với vợ tốt hơn hay là ra ngoài tìm con tốt hơn đó, có thể hiểu là ngoại tình. Dịch cho 1 số bạn ngây thơ thôi chứ cỡ *Mít* là rõ hết rồi. Hắc hắc. =)))~

10. – Chương 10

Chương 10: Cái đuôi quậy phá. . .

Tôi đứng nhìn tò mò, không biết bên trong cô ta viết cái gì nhỉ? “I Love You hay Làm người yêu em nha! Chúng ta tìm hiểu sau?”

.....

Minh Minh Là Ta: Ê nữ, rảnh không? Hỏi chuyện đời 1 xíu nà!

Yến Nguyễn: Có chuyện gì?

Minh Minh Là Ta: Nếu mà chỉ chạm môi nhẹ thôi, có phải là hôn không?

Yến Nguyễn: Feel?

Minh Minh Là Ta: Tê tê. . .

Yến Nguyễn: Hoàn cảnh???

Minh Minh Là Ta: Ăn chung cây kem.

Yến Nguyễn: Là mày đúng không? Trả lời mau con kia!

Minh Minh Là Ta: Từ từ... Trả lời tao trước đi...

Yến Nguyễn: Có thể xem là vậy...

Minh Minh Là Ta đã offline. Yến Nguyễn !!!!

Tôi ngả lưng lên giường quăng chiếc laptop lên bàn học. Tôi chẳng thể nào chớp mắt được, bao nhiêu chuyện cứ vậy lấy tôi. Vừa nhắm mắt thì nhớ đến chuyện “cây kem”, nếu ngủ được lâu lâu thì lại nhớ đến cái hôn vào trán của anh. Chắc, được hôn cũng khổ sở vậy sao???

Sáng sớm, tôi mệt mỏi nhìn đầu tóc bù xù trong gương. Tôi cầm cây lược chải lại. Không ngờ tháo lớp trang điểm ra thì khác hẳn, tuy nhiên, nhờ có mái tóc này mà tôi thấy mình khá khảm hơn đôi chút. Tôi lê bước mỗi mét vào sân trường với nghìn con mắt soi mói. Soi cho đã rồi thì đừng nhìn nữa. Cuộc sống của tôi cũng không còn đơn giản nữa rồi. Tôi đi vào lớp, để chiếc cặp xuống cạnh hần vào chỗ. Hần đang khép hờ mắt thì mở ra nhìn tôi. Tôi thở nhẹ, tôi không còn liên quan gì tới hần nữa, tốt nhất là không động chạm gì nhau có lẽ vui vẻ hơn. Con Yến vừa thấy tôi đã lảng xảng luôn tay luôn mồm:

- Kể tiếp chuyện hôm qua đi! Rốt cuộc là mày và hoàng tử đã...*kịch* rồi à?

- Không.- Tôi trả lời cho vừa lòng nó. Nó cũng biết tôi đang nóng nảy nên không dám hỏi thêm. Hần đưa mắt nhìn tôi, tôi cụp mắt xuống cố tình tránh né. Hần hỏi:

- Giận?

- Không!

- Sao im lặng vậy?
- Không có gì để nói.
- Bình thường không có vấn đề.
- Tôi không muốn nói chuyện với anh đó!

Tôi đứng dậy đi xuống căn tin, giờ mới chỉ là 6 giờ 30, phải tìm cái gì bỏ vào bụng đã. Tôi chọn 1 bàn trong góc yên tĩnh. Tôi rời đi mua cơm. Lát sau trở lại thì chiếc bàn đã không còn là “của tôi chọn ban nãy” mà là của những cô bạn “thích đánh đấm” trong fanpage của hoàng tử. Tôi hít thở 1 cái rồi đặt đĩa cơm cạnh 1 cô, tôi lấy muỗng và nĩa ăn như thường trước ánh mắt như dao của bọn đó. 1 cô đứng dậy, có vẻ tức lắm. Nhưng cô ta lẳng lặng ngồi xuống. Tôi quay lại nhìn đằng sau mình, hấn vừa đi vào nên mấy cô mới cụp đuôi đây. Tính ra thì tôi chỉ dựa hơi hấn, tôi có nên làm lành để xin ân huệ không??? (Minh Minh ơi là Minh Minh >o<)>

Trống rỗng, tôi lên lớp. Tôi và hấn chẳng ai nói gì đến nhau làm tôi cũng hơi bức mình. Bình thường thì hấn sẽ dùng những câu cụt ngắn chút tẩn chọc ghẹo tôi như: ” Lợn Lười! Xấu lạ! Hung dữ! Lắm lời!...” Đều là hấn khơi dậy rồi người chấm dứt là tôi ôm uất ức. Á, tôi bị hành hạ miết rồi khủng hay sao mà bức? Hấn không nói tôi còn thấy khỏe hơn nữa là... Đúng, rất...khỏe. Hừ.

Cô giáo chủ nhiệm tôi khua tay múa mép:

- Năm nay trường sẽ tổ chức dã ngoại cho học sinh cuối cấp. Em nào đi thì hãy đăng kí. Thời gian 2 ngày kể từ hôm nay, thứ 2 sẽ khởi hành.

Lớp tôi bắt đầu nhao nhao ồn ào bàn tán, thú thật thì tôi rất thích những chuyến dã ngoại cùng bạn bè như thế này nhưng hôm nay tôi không có hứng. Con Yến hỏi tôi:

- Đi không?
- Chắc là...không.- Tôi chán nản nói.
- Mà bị sán ăn sạch não rồi à? Chẳng phải mày rất thích hay sao? Năm sau không có đâu mà tìm nhé!
- Kệ tao đi!- Tôi chép miệng rồi hấn học xoay lên. Hấn nhìn tôi:
- Không đi?
- Ừ!
- Anh tôi định xin đi cùng cô.
- Vậy...- Tôi nheo mắt nghĩ, tính ra thì cũng không nên giận anh, chỉ là nhờ vả chị Thảo chứ chẳng phải thật, hà có gì phải để nó trong lòng rồi hằng đêm cứ bị dẫn vật.- Tôi sẽ đi!- Đúng rồi, Minh Minh cố lên, phải biết đối mặt với mọi thứ.- Còn anh?- Đột nhiên tôi cũng tò mò là hấn có thích đi hay không.
- Huh?- Hấn nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên rồi nhếch mép.- Không đi. Cô có muốn tôi đi không? Nếu muốn tôi sẽ đi.
- Không! Tôi ghét anh còn không hết nữa, chỉ hỏi thử xem có phải gặp cái mặt Chihuahua của anh hay không thôi mà!- Tôi nhanh chóng giải thích những ý nghĩ trong đầu mình. Hấn nhìn tôi, khuôn mặt hiển nhiên không có cảm xúc gì cả. Tôi hứ 1 cái rồi nằm dài lên bàn làm 1 giấc.

- Dậy, ra về rồi con kia!- Con Yến giật tóc tôi. Tôi nhả mặt ngẩng lên, trong lớp chẳng còn ai cả, hấn cũng về luôn rồi sao? Ách, tuyệt đối không nghĩ đến hấn nữa. Sao hấn giống như cái bóng ma ám ảnh tôi mãi thế? Con Yến vuốt mái tóc tôi:
- Tóc đẹp đó! Hoàng tử dất mày đi làm lại à?
- Không phải!- Tôi chép miệng ôm cặp đứng dậy.
- Vậy mày đi 1 mình à?- Nó tò mò thấy rõ.

- Chihuahua đầu đàn!- Tôi thú thật, nếu không nói cho nó biết thì nó chẳng chịu buông tha tôi đâu.
 - OMG, OMG, không tin được, vậy là mày và “tử lạnh boy” đã chạm môi à?
 - Uh huh!- Tôi gật đầu cho có.
 - Kể đi, kể cho tao nghe đi!!!!- Nó bắt đầu xung ba khía nó lên. Cái con này, ba má không có dạy là không được tò mò chuyện người khác sao??? Tôi nhăn mặt đẩy nó ra không thèm nói thêm.
 - Minh Minh!- Tôi quay đầu lại nhìn, 1 cô gái xinh xắn đang dừng lại thở dốc, có lẽ là đi theo tôi rất lâu. Cô ấy ngẩng đầu lên, tôi bây giờ mới nhận ra là Gia Linh, cô gái trong buổi xem mắt, cô ta tìm tôi có gì không nhỉ? Dừng lại 5 giây để so sánh, cô ấy không trang điểm thì vẫn rất xinh, nhưng tôi không trang điểm... sao cô ấy có thể nhận ra nhỉ? Tôi gật đầu nhìn cô nghi hoặc. Cô nở nụ cười tươi rói:
 - Thì ra là cô và Thanh Tuấn chỉ giả vờ quen nhau thôi! Tôi có thể theo đuổi anh ấy chứ nhỉ? Cô... có thể giúp tôi không? 2 người có vẻ rất thân thiết với nhau!
 - Giúp gì cơ?- Tôi thở phào nhẹ nhõm, cô ta không có ý với hoàng tử. Mục đích của cuộc xem mắt hôm bữa là 1 trong 2 người sẽ phải “ưng” cô này. Nếu là hần thì không sao. Tôi thấy thoải mái hơn 1 chút xíu.
 - Cô đưa bức thư này giúp tôi được không? Anh ấy đang ở sân thượng trường đó!
 - Sao cô không tự mình đưa? Sẽ có ý nghĩa hơn đó!- Tôi tất nhiên là muốn giúp nhưng khổ nỗi trường tôi tận 4 tầng, sân thượng thì có thể tính là tầng 5 đó, đi rất là mỏi. >.< cô=“” ấy=“” mìm=“”>
 - Tôi ngại lắm! Giúp tôi đi mà!
- Tôi ngờ nghệch nhìn bức thư. Con Yến đẩy tay tôi:
- Nhận đi rồi còn về!
 - Ồ.- Tôi cầm lấy lá thư từ tay Linh rồi lon ton đi lên sân thượng. Sân thượng lúc 11 giờ trưa lộng gió, tuy nhiên, những cái cây thuộc dạng “cụ cổ số tuổi tôi” vươn tán dài vẫn không che đủ những khoảng nắng gay gắt. Hần đứng dưới bóng dây khoan tay lên lan can. Nghe tiếng động, hần quay lại nhìn. Tôi chép miệng đi đến đưa bức thư cho hần, hần ta gỡ bức thư ra đọc. Tôi đứng nhìn tò mò, không biết bên trong cô ta viết cái gì nhỉ? “I Love You hay Làm người yêu em nha! Em chúng ta tìm hiểu sau?” Hần đọc xong thì ngẩng đầu lên nhìn tôi.
 - Sao còn ở đây?- Hần nói thẳng thừng.
 - Ồ... tôi về... Mà sao không biết cảm ơn à?- Tôi chống nạnh nhìn hần.
 - Không.
 - Anh được hình thành từ 7 phần xấu xa 3 phần đê tiện hả?
 - Không.
 - Cô ấy viết gì thế?- Tôi cố kéo dài cuộc nói chuyện ra để hỏi cái mình đang tò mò.
 - 2 giờ gặp nhau ở Ice Coffee.
 - Hắc hắc, cô ta điên rồi. Anh làm gì mà đến chứ?- Tôi bật cười, đúng là củ chuối. Không biết tính tình hần hay gì ấy!
 - Sẽ đi.- Hần đáp rồi đưa ánh mắt hướng về phía trước. Cơ mặt của tôi thì nhau co giật, hần nói là hần sẽ đi sao? Sa lưới tình nhanh vậy ư? Sao hôm đó còn nhờ vả tôi giả làm bạn gái kia mà. Thấy nhiệm vụ của mình không còn nữa, tôi đi xuống. Đáng lẽ tôi phải cảm thấy bình thường chứ, giờ tôi thấy hơi trống trải. Không biết lần đầu tiên hần hẹn hò ra sao nhỉ? Tôi nhảy xuống từng bậc thang sao nhảy hoài mà không đến vậy ta? Con Yến đang đứng dưới tầng 1 chờ tôi. Tôi nhìn nó hí mắt:
 - Trưa nay 2 giờ tao với mày đi uống Ice Coffee. Đột nhiên muốn đổi gió!
 - Hả? Chẳng phải mày ghét cách phục vụ ở đó sao?

- Đã nói là đổi gió rồi.- Tôi chắc chắn, tôi tò mò muốn biết cái tủ lạnh như hần thì sẽ như thế nào trong lần hẹn hò bạn gái.

Thanh Tuấn phì cười, thật ra hần không có ý định sẽ đến nhưng nghe Minh Minh chắc nịch khẳng định thì hần lại muốn trêu chọc cô. Tuy nhiên, khuôn mặt nhăn nhó khi nghe câu trả lời của nàng làm hần thấy tức cười lạ lùng. Hần cố kiềm chế lắm mới không cười. Đúng lúc, vừa đặt chân xuống cầu thang tầng 1 thì đã nghe Minh Minh hô hào đến Ice Coffee với ý định “đổi gió”. Hần “cười” con ngựa sắt của mình lao về nhà trong lòng có cảm giác là lạ.

2 giờ. . .

Gia Linh mặc chiếc váy trắng trang điểm xinh xắn ngồi vào chiếc bàn cạnh cửa sổ của quán. Minh Minh lăm lét kéo Hải Yến theo ngồi ở bàn phía trước, quay lưng lại với Gia Linh. Hải Yến là người khổ sở nhất khi bị con bạn cuốn theo cái gì đó mà chẳng cho 1 lí do. Lát sau, Thanh Tuấn vào, vẫn là cái mặt không có biểu cảm đó. Vừa ngồi xuống đã bắt gặp Hải Yến đang ngồi đối diện “Lợn Lười”. Minh Minh cầm tấm menu che mặt lại để không ai thấy. Hần không nghĩ là nàng ta lại theo đến tận nơi hẹn hò của người khác thế này. Hần gơ tay chào Hải Yến:

- Đi cùng ai thế?

- À... Là M...- Minh Minh ra hiệu không được tiết lộ. Cái Yến cứng đờ người rồi cười hề hề.- muối muối của tớ đấy mà!

- Chào nha!- Hần cố nói to để dần mặt. Minh Minh vẫn ngây thơ không biết hần đang ám chỉ mình. Gia Linh xoay lưng lại nhìn, Yến cười già già:”Trùng hợp quá đi mất!”

Nhìn điệu bộ của 2 cô, hần cố kiềm chế để không cười này giờ thì bây giờ lại phờ nộ cười mê hoặc ra. Gia Linh, Hải Yến rất ngạc nhiên vì sự kiện trăm năm có 1 này.(Tiếc là Minh tí không thể thấy!) Phải nói là hần cười rất đẹp. 2 người ngẩng đến ngẩng người ra. Minh Minh gơ tay qua lại trước mặt Yến, cô đẩy ra. Minh Minh tất nhiên là không hài lòng vì thái độ đó đập bàn:

- Chuyện gì thế?

- Thanh Tuấn đang cười đó!

Nàng cũng tò mò lấy menu che phần mặt bên dưới chỉ để lộ mắt quay xuống mình. Ngay lập tức khi cô quay lại, hần nín cười, đưa ánh mắt dao găm xoáy vào mắt cô. Minh Minh hoảng hốt cụp mắt lại quay lên. Trong lòng đột nhiên có chút bực bội, cô gái ấy đã làm cho hần cười. Minh Minh im lặng không thèm gọi món cho đến khi Hải Yến gất lên. Hần này giờ không thèm mồm miệng nào, chỉ lặng lẽ quan sát cái lưng của ai kia. Gia Linh vẫn cố bắt chuyện vui vẻ nhưng căn bản, hần chẳng nghe thấy gì. Cô có chút buồn buồn, cô dư sức hiểu hần đang quan tâm đến cô gái che mặt kia. Hần nhếch mép rồi đứng dậy thanh toán, kéo Gia Linh đi đâu đó. Cái đuôi nhỏ lập tức cũng thanh toán rồi tò mò theo sau. Vừa ra cổng đã bị mất dấu, Minh Minh dậm chân tức tối. Hải Yến này giờ bị xoay như chong chóng thì gất lên:

- Mày điên à? Người ta đi hẹn hò mà cứ đi theo là thế nào?

- Tao chỉ muốn biết hần hẹn hò như thế nào thôi mà!- Nàng ta xịu mặt bực bội.

- Nói thật đi, mày có ý với người ta rồi à?

- Éo. Tao cắt lười mày bây giờ, đi về!

Minh Minh kéo Hải Yến về tuy vẫn còn muốn xem tiếp “tầng 2”. Thanh Tuấn bước ra quay sang Gia Linh bên cạnh:

- Tạm biệt!

Nói xong, hần chạy theo cô mất dạng. Gia Linh khẽ thở dài lắc đầu.

- Mày nói đi, sao dạo này mày hay quan tâm tới Thanh Tuấn vậy? Bỏ mặc hoàng tử của mày sao?- Yến nghi ngờ hỏi, thật sự thì con bạn cô rất đơn giản. Có yêu, có ghét gì cũng bộc lộ ra bên ngoài 1 cách rất trẻ con chẳng hạn làm cái đuôi theo người ta thế này.

- Mày điên à? Tao đã nói rồi, tao chỉ là tò mò thôi!- Minh Minh nhăn mặt đáp.

- Ồ, ai biết mày. Đừng có bắt cá 2 tay đó!- Cô hí mắt căn dặn. Minh Minh kéo miệng qua lại:

- Tao có đủ khả năng sao?

- Lù lù vác cái lu mà chạy đó!

- Tao không có lù cũng không ngu mà chỉ ăn cắp cái lu hiểu chưa?- Nàng cự tuyệt rồi đi thẳng về phía trước. Minh Minh khựng lại nhìn hắn đang đứng khoanh tay trước mặt, hắn nhếch mép:

- Rốt cuộc là cô có muốn tôi tham gia dã ngoại với trường không?

- Không!- Cô lè lưỡi rồi đi qua hắn. Hắn chặn tay lại:

- Ghét tôi lắm sao?

- Đúng rồi, rất ghét!- Cô khinh khỉnh.

- Vậy... tôi sẽ chuyển trường, cô sẽ không gặp tôi nữa đâu!

- Hả?- Minh Minh tròn mắt.- Tôi không có ý đó... chỉ là...

- Là...- Hắn lặp lại.

Minh Minh im luôn chẳng có lí do nào để nói. Hắn nhìn cô tỏ vẻ buồn rầu rồi quay đi. Vừa mới quay mặt đi, mặt hắn đã méo mó vì cố nhịn cười, hắn cười hắc ra cổ không để vai run run. Hải Yến chạy lên đánh cái bốp vào con nhỏ đang đứng cứng ngắt như trời trồng, cô nóng nảy:

- Tại mày mà Thanh Tuấn sẽ chuyển trường đó, con kia, sao mày máu lạnh quá vậy!

- Mày im đi.- Minh Minh chạy như bay về nhà bỏ mặc Yến ở đó. Cô thầm oán trách tại sao mình lại là bạn chí cốt của con nhỏ quái gở này.

Mấy hôm nay không bị hấn hành hạ nên tôi không có cảm hứng viết truyện, giờ thì có lại rồi. Hấn đang đi đến trước mặt bạn gái của nam chính tuyên bố cái quyền cạnh tranh sau đó còn giả vờ là kẻ thua thiệt để nam chính hiểu lầm nữ chính. Ngón tay tôi khựng lại trên không trung, có phải tôi đang nghĩ là:” Hấn xem vào cuộc đời tôi, làm xáo trộn mọi thứ rồi giờ lại muốn rút khỏi xem mày phải làm thế nào khi không có tao!” Không phải, đáng ghét. Không nghĩ nữa, chỉ còn chờ đến cảnh hấn bị tạt axit để mà khỏi cười với đám con gái nữa thôi! Aizzz, Minh Minh à, mày đừng có điên nữa! Đừng nghĩ gì nữa hết, tu đi, tịnh tâm, thiện tai thiện tai.

(Lê: Boss ghen cũng rất đáng sợ. . .

Chưa cưới nha!

Minh Minh định xin nhập học vào trường đại học XXX. Đêm đó cô có gọi cho hấn bàn bạc và hấn cũng đồng ý. Minh Minh ta có tình yêu rồi thì nhan sắc cứ lên như điều gặp gió, càng ngày càng xinh xắn mặn mà. Vừa vào trường đã có vài anh để mắt. Sau khi tan học, hấn đến đón, Minh Minh vui vẻ vừa đi vừa nói chuyện với 3 cậu con trai, hành động này đã lọt vào mắt của Thanh Tuấn. Sắc mặt tổng giám đốc sa sầm lại. Minh Minh mở cửa xe thản nhiên vào ngồi và huyền thuyên kể rằng có bạn mới như thế nào, nhiều ra sao. Hấn chỉ hừ lạnh:

- Ngày mai em xin nghỉ học đi!

- Sao vậy?- Minh Minh hoàn toàn không hiểu.

- Nếu em muốn tiếp tục học thì anh sẽ gọi hiệu trưởng đuổi hết tất cả nam sinh ở đây!

Minh Minh: !!!!!- Rốt cuộc vì lo cho 12 năm đèn sách bị bỏ oan uổng của mọi người, nàng đành nghỉ học. Chẳng bao lâu, Minh Minh đâm ra chán nản cách mặt hắc luôn chẳng thèm gặp nữa. Người cũng như các nam nhân bên ngoài thôi mà! Bí bách, Thanh Tuấn cho cô làm thư ký riêng “bưng” hắc cái bàn thư ký đó vào phòng giám đốc luôn. Công việc của Minh Minh cũng rất quan trọng, hàng ngày cô đến công ty xem các tiểu thuyết có sẵn trên web, xem chán thì lại nghịch nghịch hắc không cho làm việc. Công việc của nàng không thể nào xem thường được, tâm trạng nàng phấn chấn thì boss cũng phấn chấn, tâm trạng nàng buồn bực thì boss cũng buồn bực, suy ra đều trút lên đầu nhân viên. Tuy đã bị gắn mác “bạn gái boss” nhưng Minh Minh càng ngày càng xinh khiến các nhân viên nam thầm thương trộm nhớ trong lòng. Dĩ nhiên là chẳng ai dám nói. Ngay sau khi 1 vài tin đồn đến tai boss đại nhân, Thanh Tuấn lập tức ra lệnh đến giờ Minh Minh đi làm thì các nam nhân viên đều phải trốn trong nhà vệ sinh tất, đến giờ Minh Minh tan ca thì cũng phải trốn luôn. Minh Minh nghiễm nhiên là không biết, đôi lúc cũng thấy là lạ nhưng chẳng hỏi han chi. Đến 1 hôm Minh Minh xin nghỉ việc thì cả công ty thở phào nhẹ nhõm, lý do cô xin nghỉ là do công việc quá nhiều trong khi lương quá thấp!!!! Minh Minh ngồi trong lòng hắc, hắc đang ngồi trên ghế giám đốc xem tài liệu. Nàng quậy phá vài thứ gì đó, chán chê thì ngẩng đầu lên:

- Em xin nghỉ việc anh không buồn sao?
- Không!
- Anh đáng ghét lắm!- Minh Minh hung hăng cắn tay hắc. Thanh Tuấn giật ra rồi véo má cô:
- Em an phận ở nhà đi, anh vẫn sẽ chu cấp lương, mức lương còn cao hơn khi làm thư ký!
- Ở nhà thì đâu phải làm việc chứ?- Cô nhún mày.
- Có, rất quan trọng.- Hắc cười.
- Việc gì?
- Đừng cho bất cứ ai có giới tính “chuẩn men” thấy mặt mình!

Minh Minh: ?????? Ba em thì sao???)

11. – Chương 11

Chương 11: Two kisses. . .

Yến Nguyễn: Khi mà kiss “tử lạnh boy” mà có cảm giác gì? Chạm môi tao vẫn tính là kiss luôn!

Tôi im lặng nhớ lại. Ngay khi cánh môi hắc chạm nhẹ vào môi tôi, 1 luồng điện chạy dọc sống lưng khiến tôi giật nảy người.

.....

Tôi vén tấm rèm cửa ra nhìn những ánh nắng chiều thi nhau nhảy múa. Con người thường thích những buổi sớm mai hơn nhưng với tôi, buổi chiều là tuyệt nhất. Lúc trước, tôi có thói quen ngủ trưa, tuy nhiên, đến 4 giờ thì tôi đã dậy, lặn lội ra công viên ngồi ngắm mặt trời lặn cho đến 6 giờ. Nhưng đó chỉ là thói quen của 1 năm trước. Hmmm, đang tâm trạng bức bối nên đột nhiên nhớ đến mấy chuyện linh tinh trẻ con ngày bé để đỡ bực dọc. Con người chúng ta khi lớn hơn 1 tuổi thì có nghĩa đã chín chắn hơn năm trước. Ví dụ tôi lên lớp 6 thấy mình lớn hơn hắc đàn em lớp 5. Lâu lâu nghĩ lại thì thấy lúc mình lớp 5 mình không có con nít như cái tụi này đâu nhưng ai biết được trong đầu cái tụi lớp 5 cũng nghĩ về tụi lớp 4 như mình. Con người đôi lúc rất ngớ ngẩn, giống tôi bây giờ nè. Tôi nhìn xuống dưới sân nhà, chiếc xe mui trần màu trắng quen thuộc đang chuẩn bị dừng lại. Ách, hoàng tử đến tìm tôi á? Đúng rồi, tối hôm qua anh inbox muốn nổ khung chat mà bị tôi làm lơ, tôi không xem luôn. Phải đối mặt với anh thế nào đây??? AAAAAA, nhưng mà Minh Minh, trước sau gì thì mà cũng phải gặp ba mặt 1 lời, đến hôm đã ngoại thì cũng phải gặp thôi. Anh mở cửa xe nhún chuồng, trong nhà chỉ còn có 1 mình tôi thôi, có nên mở không? Tôi đã định mở nhưng rồi vẫn không đủ can đảm. Tiếng chuông điện thoại đang reo giòn giã, tôi mở ra xem, là anh gọi. Hức, tôi phóng xuống nhà mở cửa luôn. Anh vừa nhìn thấy tôi đã nở nụ cười yêu nghiệt, anh cứ cười đi, em không bị “nam nhân kế” của anh đánh bại đâu! Anh phụng phịu:

- Minh Minh còn giận anh sao?
- Vâng!- Tôi gặt đầu cổ tình làm khó anh.
- Tại sao Minh Minh lại giận nè?

“Tại vì anh không nhờ vả em làm bạn gái của anh trong khi chúng ta đang tìm hiểu! Tại vì anh thân thiết với chị Thảo hơn em mới bảo chị ấy là bạn gái anh...” Bao nhiêu lí do xuất hiện trong đầu tôi nhưng căn bản là không thể nói ra nên hằm hằm nhìn anh. Anh chép miệng kéo vai tôi vào lòng mình:

- Minh Minh ghen đúng không? Ghen với Thảo, không thì sao lại giận anh?

Tôi đẩy anh ra hung hăng đập lên chân anh bặm môi:

- Anh thôi đi! Ai dám ghen chứ? Ai có quyền mà ghen?
- Anh cho phép đó! Bớt giận đi cô bé!- Anh cúi xuống xoa đầu tôi. Hành động này làm tôi nhục nhã ghé góm, anh đang “dìm” chiều cao tôi xuống nữa đây mà. Tôi liếc rồi đẩy anh ra khỏi cửa nhà:
- Anh đến đây làm gì?
- Nhận tội với Minh Minh!

Nghe câu nói này tâm trạng tôi vui vẻ hơn 1 tí thậm chí là đắc chí. Anh quan sát khuôn mặt tôi, tôi lập tức trưng khuôn mặt không cảm xúc ra. Anh cười:

- Hết giận chưa? Nếu hết thì ngày mốt anh sẽ đón em đi dã ngoại, không cần đi với trường!

Tôi nhìn anh không đáp, tôi vẫn đang suy nghĩ về điều kiện này. Anh nháy mắt:

- Im lặng là đồng ý, lên tiếng là nhất trí. >.^
- Đâu ra vậy? - Tôi bĩu môi. Anh kéo tay tôi:
- Bù lại hôm qua không thể đi trà chanh chém gió với em. Giờ khởi hành đi!

Tôi chưa kịp phân bua í ới gì thì anh đã lôi tôi vào xe rồi. Tôi dạo này rất không nghe lời anh, ai bảo anh cứ kêu tôi “sống thật 1 cá tính” chứ? Thế thì tôi bộc lộ bản chất 7 phần xấu xa 3 phần dễ thiện của mình luôn hắc hắc. Tôi bắt đầu quên chuyện cũ mà trò chuyện với anh bình thường, 1 cách vui vẻ và hào hứng. Tôi tò mò:

- Sao anh lại muốn đi dã ngoại cùng trường cũ vậy?
- Ừm, là tại em đó. Muốn đi theo để chuộc lỗi nhưng giờ hết rồi, chắc anh không đi nữa!
- Từ lúc nào mà anh xấu tính giống em anh thế? - Tôi khịt mũi.
- Minh Minh.- Anh nắm vào 2 cánh tay nhìn vào mắt tôi. Tôi cũng trợn mắt nhìn anh, aaaa, mắt nam nhân này đẹp quá đi mất. Tôi hỏi:
- Sao ạ?
- Anh không thích em nhắc đến người con trai nào khác ngoài anh đâu!

- Hả? - Câu nói này của anh làm tôi đờ người ra, anh có nói là tôi và anh sẽ tìm hiểu nhau nhưng chưa bao giờ thể hiện tình cảm như thế này. Tôi định phân bua thêm thì... tôi cảm nhận sức ép đang đè trên môi mình. Anh đang hôn tôi, tôi càng mở mắt to hơn nữa. Trong lòng vẫn tự nhủ, Minh Minh tận hưởng đi nhưng mà...tôi vẫn không tài nào khép mắt lại được. Cho đến khi tôi có thể hô hấp trở lại, tôi ho liên hồi không thể tin được vào cảnh tượng này. Tôi vỗ vào mặt mình mấy cái, đau thật. Là thật chứ không phải mơ! Anh nở nụ cười đắc thắng kê sát mặt tôi:

- Anh đoán là có ai đó sẽ ghen tị với anh phát điên luôn!

Ý anh là sao? Tôi chỉ im lặng thấy đầu óc mình đang bay bổng, không thềm để ý đến lời anh nói nữa. Anh lay mạnh vai tôi, lúc này tôi mới hoàn hồn nhũn nhũn nhìn anh. Anh nắm tay tôi giờ lên cao:

- Em đã cương hôn anh rồi cho nên phải chịu trách nhiệm!

- Hả?- Tôi ngạc nhiên, tôi mới là người bị hại cơ mà. Tôi căn bản là rối bời và không hiểu rõ câu từ của anh. Anh lại mỉm cười khó hiểu rồi mới lái xe đi tiếp. Tôi đưa ngón trỏ chạm vào môi mình cúi đầu cười mãn nguyện, quả nhiên rất ngọt ngào, giống như kẹo ấy, chỉ muốn ăn mãi thôi! (Chị háo sắc quá, có boss Tuấn được rồi, Huy là của mọi người >.<)>

Trời tắt hẳn nắng, anh đưa tôi trở lại nhà. Tôi giơ tay chào tạm biệt, anh mỉm cười lái xe đi, trước khi đi không quên hẹn tôi ngày mai lại gặp vào khung giờ này. Mỗi ngày cạnh hoàng tử là điều ngọt ngào nhất tôi từng có. Tôi hắc hắc cười rồi vào nhà mở laptop ra tìm nick con Yến. Đúng lúc, nó đang online. Tôi inbox ngay.

Minh Minh Là Ta: Sa bẫy rồi! Sa bẫy rồi nữ ơi!!!

Yến Nguyễn: Gì mẹ?

Minh Minh Là Ta: Tao với hoàng tử kiss rồi!

Yến Nguyễn: Hả???? Đừng đùa tao nhé! Cảm giác ra sao vậy?

Minh Minh Là Ta: Tao mà đùa tao làm Chihuahua.- Ngón tay tôi khựng lại khi gõ cái tên này nhưng nhanh chóng, tôi gõ tiếp.- Feel thì vé ri ngọt ngào, thơm thơm giống kẹo vậy đó! Hắc hắc, bị hôn mà ngạt thở chết thì có được nhận bảo hiểm tai nạn không?

Yến Nguyễn: Mà không được chết, hằng ngày mà phải sống để tận hưởng từng nụ hôn.

Minh Minh Là Ta: Gớm! Còn mà đã kiss chưa?

Yến Nguyễn: Đợi mà hỏi thì tao đã ném từ ngày đầu tiên quen nhau rồi!

Minh Minh Là Ta: Ặc, nhanh thế con kia! Thấy sao??? Giống tao không?

Yến Nguyễn: Không có cảm giác gì hết, lâu quá rồi cũng chẳng nhớ! Có gì mai tao hôn xong rồi kể mà nghe.

Minh Minh Là Ta: Con bệnh hoạn! Mà đang chứng tỏ à?

Yến Nguyễn: Tao vẫn tò mò chuyện này mà ạ!

Minh Minh Là Ta: Gì?

Yến Nguyễn: Khi mà kiss “tử lạnh boy” mà có cảm giác gì? Chạm môi tao vẫn tính là kiss luôn!

Tôi im lặng nhớ lại. Ngay khi cánh môi hắn chạm nhẹ vào môi tôi, 1 luồng điện chạy dọc sống lưng khiến tôi giật nảy người. Tôi băng quơ trả lời.

Minh Minh Là Ta: Giống điện giật!

Yến Nguyễn: Chắc tử lạnh bị chạm điện nên mới có tai nạn điện trong lúc chạm môi đó.

Minh Minh Là Ta: Mà đùa tao chắc?

Yến Nguyễn: Bà mà đùa với con á? Rồi ngày một tao có cần qua nhà rủ rê gì không?

Minh Minh Là Ta: Hèm cần, hoàng tử đến đón tao!

Yến Nguyễn: Hả??? Đạo này lừa yêu ngàn ngút ta... Là bạn thân kiêm bà cố của mà, tao phải nhắc nhở mà là cần thận, hôn nhiều quá “đeo ba lô ngược” rồi ngồi đó khóc. Tưởng tá hoàng tử “ngon” thế kia chắc khi “ăn” cũng có nuốt...

Tôi đỏ mặt, con bạn biến thái này. Trời ơi, tôi đưa H nó đọc nhiều quá rồi bị ô nhiễm hay sao ấy. Tôi gõ vào khung chat tiếp tục.

Minh Minh Là Ta: Con quý kia, mà bị H đầu độc đen sì lì rồi. Cái quái gì mà “ba lô ngược”??? Tao còn trong sáng lắm, tao khẳng định là hơn 19 tuổi tao mới lấy chồng.

Yến Nguyễn: Mà lấy chồng cũng trễ há, hơn tuổi qui định 3 tuổi là nhiều rồi. Vỗ tay à 2 cái “beep, beep”. Suy ra năm sau tao ăn cưới.

Minh Minh Là Ta: Bậy! Tao chưa hưởng hết tuổi xuân nữa mà!

Yến Nguyễn: Lỡ hoàng tử muốn “hưởng thụ” công khai càng sớm càng tốt thì sao? Hắc hắc, tao chịu à nha!

Minh Minh Là Ta: Mà chỉ được cái nghĩ đến “xôi thịt” với “phở gà”.

Yến Nguyễn: Tao đùa mà chớ? Truyền bí kíp ày nè. Lần sau phải mãnh liệt hơn nữa, “liệt” luôn càng tốt.
s:// .youtube / xxxx

Minh Minh Là Ta: Clip gì đây? Tao không có ngu mà vào tầm bậy cho bị đầu độc đâu!

Yến Nguyễn: Con điên! Youtube xóa hết mấy cái tầm bậy rồi, kiếm cũng không có đâu mà đọc.

Tôi bấm môi suy nghĩ, nó nói cũng đúng. Tôi bấm vào link. Ách, tôi đóng sầm cái laptop của tôi lại. Nó đưa 1 list clip dạy hôn cho tôi xem. Ý nói tôi không có kinh nghiệm á? Con này cũng gan cùng trời. Hừ, nó biến thái đỉnh thế này bao giờ vậy?(Ngoại truyện chính thức sẽ cho biết quà cưới của Yến tử và cả bọn chihuahua tặng 2 người. Hắc hắc)

Tôi tắm xong thì thả người lên giường thoải mái. Tôi vẫn nhớ như in cái mùi kẹo sữa ngọt ngào thoang thoảng trên môi. Không ngờ giận dữ cũng thích thật, thả con tép bắt được con tôm. Tôi hạnh phúc kéo cái gối ôm vào lòng, bật bài hát “Vị ngọt đôi môi”. Cơ mà, bình thường tôi không bao giờ nghe những bản sến súa vậy đâu. Hôm nay tôi ình được phép ngoại lệ. Tôi chìm vào giấc ngủ. Đêm đó, tôi nằm mơ thấy tôi và hoàng tử đang nắm tay nhau cùng dạo trên cánh đồng cỏ công anh. Tôi đứng khựng lại nhìn đông nhìn tây xem có sự quấy rối của Chihuahua đâu đàn hay không. Đêm nay không có, lòng tôi nhẹ bẫng. Có lẽ vì không thấy hấn nên nhẹ nhõm đây nhưng... nhẹ nhõm 1 cách... khó diễn tả.

.....

Hấn ngồi trong quán bar, đưa chai rượu uống ừng ực 1 cách đáng lo ngại. Những tên đàn em xung quanh ai cũng lên tiếng can ngăn nhưng không được. Lần đầu tiên, hấn cảm thấy cảm giác đau đớn này. Nhìn được, chạm được nhưng không sở hữu được. Hấn thấy rất rõ chứ, anh cố tình hôn Minh Minh cho hấn chứng kiến. Vẫn biết, hấn không thừa nhận mình muốn theo đuổi cô nhưng tại sao hấn lại thấy đau lòng? Phải chăng như anh nói, hấn đã để mắt đến cô gái đó. Hấn chép miệng lắc đầu trong vô thức, Huy là anh của hấn, nếu có muốn sở hữu thì cũng phải xem lại ai đã đặt cọc chủ quyền trước. Hơn nữa, thích thì hấn có thể sở hữu không? Trong lòng hấn tất nhiên hiểu rõ, anh hấn chính là mẫu bạn trai lí tưởng của “Lợn Lười”. Khi đã say, hấn ra về, vô tình chạm mặt bọn trường Bình Phát. Cả bọn sói đó thấy hấn chỉ 1 mình còn say khướt nên không từ thủ đoạn mà xông vào đánh. Hôm nay, trong lòng hấn rất bức bối nên nhắm vào những tên đó mà tung những cú đấm hả giận. 1 tên cầm chai rượu đã bị đập vỡ phân nửa toan đánh từ sau lưng. Hấn quay lại đưa tay lên đỡ. . .

Hấn bật đèn đi vào, lấy hộp y tế có sẵn trong nhà. Bây giờ là 12 giờ khuya, có lẽ anh trai cũng đã đi ngủ hay xem tài liệu của công ty rồi. Hấn khử trùng rồi băng bó bàn tay trái đầy vết thương chi chít. Hấn không cảm thấy đau gì hết, quả thật không đau. Không đau vì đã quá đau. Hấn cất hộp y tế lại đi lên tầng 2. Huy đẩy cửa ra đi ngang hấn, anh cảm nhận được mùi rượu nức nồng. Tuy nhiên, anh chẳng nói gì cũng chẳng quan sát được bàn tay trái của hấn dù đã băng lại nhưng máu vẫn thấm ướt tấm băng trắng.

(Lè: Dạy con trai. . .

Lúc này con 2 người được 4 tuổi. . .

Minh Minh tắm rửa sạch sẽ ra kéo tay bảo bối:

- Đi ngủ đi con trai!

Im lặng, im lặng. Cô phụng phịu:

- Tối rồi! Đừng chơi nữa! Bỏ cái ipad này đi!

Minh Minh giật cái ipad trong tay thằng bé ra. Lúc này thằng bé mới để tâm đến người mẹ này. Thằng bé giơ tay giật cái ipad, đập xuống sàn rồi đi vào phòng ngủ. Minh Minh ngăn người ra. Thằng bé cũng biết nghe lời, mấu chốt ở cái câu cuối cùng của cô:”Bỏ cái ipad này đi!” Tan tành rồi, không bỏ chứ làm gì?

Minh Minh không phải là người keo kiệt nhưng đây là cái ipad thứ 5 trong tháng rồi. Cô đi lên phòng nhìn hân đang chuẩn bị rất tươi tắn để “ăn thịt” cô. Minh Minh chống nạnh ngay cửa:

- Anh không biết dạy con gì hết! Đây là cái ipad thứ 5 trong tháng bị đập vỡ rồi đó. Cha con anh xài tiền như giấy ấy.

Nghe vợ cản nhằn mãi hân mới đứng dậy đi xuống phòng của con trai. Thằng bé vẫn đang xem ti vi chứ không hân là vào phòng để ngủ. Minh Minh lò dò xem tình hình, rất hồi hộp muốn biết boss sẽ làm sao để dạy con. Thanh Tuấn: trừng mắt. Lâm Phong: nhìn bình thường.

5 phút sau, hân quay về phòng. Thằng bé cũng cúp mắt xuống tắt ti vi đi ngủ. Minh Minh căn bản là không hiểu cuộc trò chuyện vừa rồi xảy ra như thế nào, chỉ có mắt đối mắt. Cô thầm nghĩ mình đã sanh ra 1 đứa con có siêu năng lực “Chihuahua” giống hân. Những lần sau khi dạy con, Minh Minh có bất chước trừng mắt giống hân nhưng thằng bé căn bản còn không thèm nhìn! Mẹ không có uy đến thế sao??? Híc híc)

12. – Chương 12

Chương 12: Chuyện bệnh viện. . .

- Đồ lợi dụng thời cơ “chiếm tiện nghi”. Anh nghĩ tôi sẽ sa vào lòng anh cảm động khóc thút thít như mấy nhân vật nữ trên phim sao??? Tôi không phải là loại “bánh bèo vô dụng”, anh muốn giở trò thì tìm người khác đi nha!

.....

Tôi lật đật đến lớp. Tối hôm qua do không ngủ được mà tôi cày truyện đến tận sáng. Tôi là fan trung thành của ngôn tình nhưng lại sợ bị ám ảnh bởi những kết thúc buồn. Bộ truyện đầu tiên tôi đọc mà khóc thút thít nhất là “Yêu anh hơn cả tử thần”. Tối qua do cày bộ “Thất tịch không mưa” giờ mất tôi sưng húp. Hức hức, tôi còn định cày “Sẽ có thiên thần thay anh yêu em” mà không đủ dũng khí. Tại cái hôn của anh mà bây giờ tôi chẳng khác gì thay ma. Tôi đeo cái kính cận vào để che bớt cặp mắt sưng húp. Hiện nay tôi chỉ sử dụng kính áp tròng thôi, không hề đụng đến cặp kính. Giờ thì nó có lợi rồi đây.

Tôi vào lớp, vừa nhìn thấy tôi, con Yến đã há hốc miệng:

- Lại đây con kia!- Nó ngoắc tôi lại. Cái gì mà nghiêm trọng phết. Nó kéo tôi xuống đưa tay lên trán tôi:

- Mày sốt à? Tao đã bảo bao nhiêu lần rồi, lớn thì đeo kính áp tròng đi. Đeo cái kính này dị chết đi được. Nó tháo mắt kính của tôi ra. 1 lần nữa nó há miệng to hơn rồi tống cặp kính trở vào mặt tôi:

- Mắt mày đang “cưỡng bức” thị giác của tao!

Hừ, tôi chẳng thèm trả lời nó nữa mà vào chỗ ngồi. Tôi nhìn cái ghế trống ở cạnh mình, sao giờ hân chưa vào nhỉ? Vào học 1 tháng đến nay thì hân chẳng bao giờ đi trễ và vắng mặt. Hân thuộc tuýp học sinh gương mẫu hoàn toàn, ngoài chuyện hân hay ngủ trong lớp thôi. Giáo viên không 1 ai có thể gán hân vào cái tội danh mất trật tự vì căn bản hân không biết nói. Con Yến vỗ vai tôi 1 cái. Hôn vía tôi đang bay xa xăm giờ mới trở về. Nó chép miệng:

- Mày khóc á? Đừng nói với tao là... ân hận khi “kịch” với anh í nha!

- Tao khóc nhưng mà là do cày truyện. Tao cũng có ân hận khi không tận hưởng lâu 1 chút.

- Hắc hắc, lần sau nhớ học hỏi cái đường link của tao mà đáp lại. Nhất là cái kiểu “Japan” ấy.

Tôi ngó người 1 chút, hôn kiểu Nhật Bản sao? Ách, tôi đập đầu nó xuống bàn:

- Con quỷ! Tao đọc “Thất tịch không mưa” mà thành như thế đó!

- Mày đọc nhiều vào, nếu mày cứ sợ như thế thì bỏ mất mấy bộ truyện kinh điển đó!

- Biết rồi nhưng xót quá! Thất tịch không mưa, chỉ có 2 người nắm tay hạnh phúc. Á, tìm tao lại nhói nữa rồi... Có khi nào tao với hoàng tử sẽ như thế không?

Nó nhìn tôi chững hững rồi đập đầu tôi xuống bàn:

- Sống không lo, lo đến chuyện chết. Mà phải sống để chứng kiến tao hạnh phúc nữa chứ!

- Mẹ mày!- Tôi đánh nó cái bốp. Đúng, thử nghĩ xem, nếu cuộc sống của tôi không có con bạn hâm dở này thì nó nhạt nhẽo lắm. Dù nó hay làm tôi nổi giận nhưng nó cũng làm tôi vui vẻ. Tôi mà là con trai thì tôi cũng sẽ yêu nó đứt đừ mắt. Khuôn mặt nó cũng đáng yêu lắm chứ bộ, hihi ^^! (Yến tử nhà ta mà!!! ^^)

Trống rỗng, vẫn không thấy hắn xuất hiện. Thói quen của con người đúng là đáng sợ. Tôi nghĩ ngợi đôi điều, bình thường khi hắn lên lớp hắn sẽ quăng cái cặp vào người tôi. Đẩy mọi sách vở tôi bày biện ra 1 góc nhỏ rồi nằm ườn ra bàn. Khi tôi ngủ thì hắn lại lấy viết vẽ này nọ lên mặt tôi trong âm thầm, chỉ khi mọi người trong sân trường nhìn tôi cười tôi mới lấy điện thoại ra soi lại khuôn mặt bị hắn hành hạ không giống người. Khi hắn ngủ thì đưa toàn bộ vở cho tôi viết hộ. Nếu tôi vênh mặt không đồng ý thì hắn bẻ tay rôm rốp để cảnh cáo. Tuy là hắn còn đồ lưu manh nhưng không bao giờ động tay động chân với con gái. (Không động tới tử thi chứ đừng vợ dứa thế! ==”) Tôi chép miệng, lâu lâu lại quay sang nhìn chỗ của hắn. Ách, đúng rồi. Hôm qua hắn có nói là sẽ chuyển trường để tôi không gặp hắn nữa. Á, tháng ngày yên bình đã trở lại rồi. Tôi hí hửng đắc chí nhưng nhanh chóng, tôi đặt tay lên ngực mình, cảm giác được giải thoát đây sao? Nhẹ nhõm quá, trống trải quá... Hơ... Đúng là rất khó thay đổi 1 thói quen khi bên cạnh 1 người, tôi chợt nghĩ đến thói quen ngắm mặt trời lặn, tôi cũng có thể bỏ thói quen đó, còn hắn thì không chắc? Nhưng Chihuahua đầu đàn à... hôm qua tôi chỉ nói đùa thôi mà...

- Em điên hay sao mà uống rượu trong khi không có thứ gì trong bụng hết? Lại còn đi đánh nhau nữa, nhóm máu của em là máu hiếm, cũng may anh và em cùng nhóm máu nếu anh khác máu thì phải làm sao hả? Lại còn hút thuốc nữa! Em muốn lên thiên đàng sống hay sao?- Huy nóng giận nhìn hắn bị băng bó khắp cơ thể. Hắn gơ cánh tay đang truyền nước biển lên nhìn rồi chậm chậm nhớ lại chuyện tối qua. . .

Ngay sau khi tên kia vung vỡ chai rượu đã bị đập vỡ làm đôi ra, hắn gơ tay lên đỡ. Nhanh chóng, dòng máu đỏ từ tay hắn chảy ra với nhiều vết nhỏ chi chít. Hắn vẫn tiếp tục đánh nhưng bọn chúng đông quá, hết tên này thì tên kia lại vào đâm đá túi bụi. 1 tên vung cây lên đập vào sau gáy hắn, hắn bắt đầu chóng mặt và choáng váng, hắn vẫn cố lắc đầu cho tỉnh. Đàn em hắn ở đâu túa ra. Tên Hiếu đỡ hắn ngồi trên tảng đá, hắn vẫn im lặng không nói gì chỉ nhìn dòng máu trên đầu chảy xuống nền đất đen. Hiếu hừ lạnh:

- Anh điên rồi! Uống rượu say còn không chịu chạy, tụi em ra trễ chút nữa là anh chết đến nơi. Bọn này chó thật! Anh về đi, để bọn em lo!

Hắn đứng dậy đi về như không có chuyện gì xảy ra, chỉ có hắn mới biết, vết thương đau nhói thế nào. Đau thế xác thì chỉ là 1 chuyện nhỏ con cỏn. Hắn vào nhà lấy hộp y tế băng bó lại cánh tay mà không để ý đến đầu mình. Hắn đi lên tầng 2 chạm mặt anh, căn bản là không ai bật đèn nên anh mới không thể quan sát được vết thương của hắn. Hắn đóng sầm cửa phòng lại, đốt 1 điếu thuốc rít dài. Hắn ho sặc sụa nhưng vẫn cứ hút. Từ trước đến nay hắn chưa bao giờ hút thuốc nhưng ai ai cũng nói hút thuốc có thể làm mình quên đi cảm giác đau đớn nên hắn mới thử.

Quang Huy lơ mơ nhìn thấy vài vệt nước dưới sàn gỗ của căn nhà. Anh đi đến bên cạnh cầu thang bật công tắc đèn, là máu. Anh nóng giận gõ cửa phòng hắn:

- Mở cửa!

Hắn vẫn không lên tiếng, nếu anh hắn mà thấy bộ dạng thảm hại của hắn bây giờ thì sẽ nghĩ gì về hắn? 1 tên đứng nép trong bóng cây nhìn người ta hạnh phúc mà thèm thuồng hay... 1 tên ngu ngốc tự hành hạ bản thân??? Chưa đầy 1 phút sau, Huy đẩy cửa vào, trên tay cầm chùm chìa khóa dự phòng. Hắn cười nhạt, không có gì có thể qua khỏi anh hắn. Huy bật đèn lên, cái mũi nhạy cảm ngửi thấy mùi máu và cả mùi thuốc lá khó chịu. Anh kéo hắn đứng dậy:

- Đi đến bệnh viện!

- Không!

- ĐI!- Anh quát. Hắn nhìn anh hờ hững. Anh tức giận nói tiếp:

- Máu của em không phải là quá dư thừa đâu! Nếu thấy nó nhiều quá thì đi hiến máu nhân đạo đi, anh không có rãnh mà đòi co với em đâu. Em muốn chết ngạt trong phòng hay hết máu mà chết anh cũng mặc kệ nhưng đừng chết trong ngôi nhà này...

Hắn đứng dậy định đi khỏi đó thì chân hắn không trọng lực mà ngã xuống bất tỉnh. Khi mở mắt ra đã phải nghe anh cần nhân. Anh đột nhiên đổi giọng buồn buồn:

- Anh không muốn mất đi 1 người thân nữa đâu!

Hắn sống người, anh hắn chưa bao giờ yếu đuối nói với hắn câu này. Hắn cười nhạt, thi thoảng inh ngoại lệ cũng không sao. Anh đang nhắc đến Tâm Lan, người bạn gái đã qua đời cách đây 3 năm. Hắn ngập ngừng:

- Em...xin lỗi!

Huy đang chuẩn bị quay người đi khỏi đó thì dừng lại nhìn hắn:

- Thành ngốc!

Hắn mỉm cười, đúng là hắn rất ngốc khi không biết anh hắn quan tâm đến hắn thế nào...

- Hả? Nhập viện ă? Hắn ta bị gì vậy? Có nặng lắm không anh?- Tôi hoảng hốt nghe cuộc gọi của hoàng tử. Anh bảo tôi xin phép nghỉ học vài hôm giúp hắn. Thảo nào, ngồi trong lớp mà tôi cứ thấp thỏm lo lắng cho hắn.- Bệnh viện nào vậy ă? À, vâng. Khi tan học em sẽ đến đó thay anh!

Con Yến đang ngồi trong cang tin nhìn tôi vẻ sốt ruột:

- Tuấn bị gì vậy?

- Hắn ta đánh nhau với cái tụi trường Bình Phát, giờ đang nằm viện nè. Sao mà bản tính còn đồ không biết lượng sức thể nhỉ?- Tôi tức giận nói.

- Không biết tên Hiếu nhà tao có sao không nữa?

- Mà không có số điện thoại sao?- Tôi chưng hửng đáp.

Về mặt của nó nhăn nhó đến khó coi. Nó nói:

- Tao vừa chia tay...

- Hả???- Tôi trố mắt.

- Ừm... Tao thấy hắn ta đi với đứa con gái khác, tao hỏi mãi mà hắn không thèm trả lời, nhưng đây là lần đầu tiên tao thấy nhói nhói khi chia tay đó, vừa hôm tối chứ đâu!

- Bỏ quách cho rồi! Cái hạng ngoại tình bắt cả 2 tay thì tao không ưa rồi! Mà còn lo cho hắn ta làm gì? Tan học tao với mày đi thăm Chihuahua đầu đàn!

- Ờ.- Nó trả lời rồi cúi đầu xuống.

Tôi nhìn đồng hồ, 2 giờ. Tôi phải đến bệnh viện. Khoác chiếc áo vào, tôi khóa cửa cẩn thận chờ con Yến. Lát sau, nó xuất hiện đáng vẻ buồn thảm nào. Tôi vừa đi vừa hỏi:

- Mặt mày sao vậy?

- Tên Khiêm nói tên xấu xa bội tình cũng nhập viện đó!

- Ờ, tính đi thăm ă???- Tôi khinh khỉnh hỏi, chưa bao giờ thấy nó tiếc cho ai hết. Đặc biệt, hôm nay quả là dịp đặc biệt.

- Tao chỉ muốn biết tình trạng của hắn thôi!- Nó xụ mặt xuống.

- Rồi, tùy!

Tôi trả lời qua loa rồi bắt chiếc taxi đến bệnh viện. Tôi lần theo số phòng của anh đưa ỏ đến phòng hắn đang nằm. Tôi đẩy cửa vào. Hắn đang nằm trên giường, mắt khép lại. Nhìn hắn lúc này chẳng khác gì cái

xác ướp cả, bị quần băng trắng toàn thân rồi còn gì. Con Yến thì đi lang thang tìm phòng của “tên bay bướm”. Tôi kéo ghế ra ngồi chống cằm nhìn hắn. Khi ngủ, trông hắn có vẻ hiền. Ánh mắt lạnh không còn dịp thể hiện, hàng mi cong khẽ động đậy nhẹ, cái mũi cao chót vót cũng phồng lên hạ xuống theo hơi thở, môi của hắn khá nhợt nhạt, khóe môi vẫn cong cong lên kiểu đáng ghét. Tôi thở dài, tên này là tên đại ngu ngốc. Hắn là con người bằng da bằng thịt mà sao có thể chịu đòn lâu được??? Hắn ta tưởng hắn là “Thần Điều đại hiệp” hay “Supper Man” vậy??? Hắn cứ ra vẻ oai hùng lắm, cái đồ chân dài não ngẩn. Tôi nghịch nghịch mấy cọng tóc bị loe xuống trán hắn, nhìn hắn cứ như tên điên bị quần băng trên đầu í. Có khi nào hắn mở mắt ra hỏi: “Cô là ai? Tôi đang ở đâu???” giống như mấy nhân vật trên phim không nhỉ??? hắc hắc... Tôi lấy cây bút đỏ trong túi xách của mình viết lên tấm băng trên đầu hắn: “Mau ăn chóng khỏe ~ Kí tên: Hiệp nữ”.

Tôi cười khoái chí, đúng lúc, hắn mở mắt ra kéo tay tôi xuống. Do mất đà tôi ngã lên cơ thể hắn. Hắn khẽ ư 1 tiếng, có lẽ là đau. Đau hả? Biết đau sao? Tôi cho 1 cú vào người hắn rồi đứng thẳng người xoắn tay áo:

- Đồ lợi dụng thời cơ “chiếm tiện nghi”. Anh nghĩ tôi sẽ sa vào lòng anh cảm động khóc thút thút như mấy nhân vật nữ trên phim sao??? Tôi không phải là loại “bánh bèo vô dụng”, anh muốn giở trò thì tìm người khác đi nha!- Hắn đang quần quéo vì cú thụi của tôi ban nãy. Trong lúc đó, tôi đã nhanh chóng bấm nút chụp ảnh của điện thoại. Khuôn mặt nhăn nhó đến phát tội cùng tấm băng có nét chữ của tôi nhìn ngổ đến lạ. Tôi nhìn lại tấm hình hắc hắc cười đắc thắng. Tôi nở nụ cười mãn nguyện:

- Ăn cháo không? Tôi đi mua, tí quay lại. Đừng “tìm kiếm lung tung” cô nào để cô ta đánh không hoàn hồn thì tội.

Đi ra cửa, tôi gặp con Yến. Nó gãi gãi đầu:

- Tao tìm hoài mà không thấy hắn ta!

- Chắc đang trong phòng cấp cứu hoặc nhà xác không chừng.- Tôi chép miệng kéo tay nó đi khuôn viên của bệnh viện. Đúng lúc đó, tôi gặp tên “sói đầu đàn”. Hắn ta đang chống nạng, khó nhọc đi lại. Tôi mỉm cười, tôi có nên trả thù giúp tên Chihuahua không? Sẵn tiện tính nợ cũ luôn. Tôi kéo tay con Yến đến trước mặt hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt ngạc nhiên tột độ. Tôi khoanh tay:

- Á, chào! Cái nạng dễ thương đó!

- Cô...- Hắn chỉ vào mặt tôi lấp bắp, tôi hung hăng đánh vào tay hắn, gạt ra. Con Yến kéo tay tôi:

- Gì vậy con kia???

- Tên này suýt đánh tao chết đó, ày da, hắn cũng là nguyên nhân mà “người yêu cũ” của mày phải nhập viện đó!

Vừa nghe hết câu trả lời của tôi, nó bẻ tay rôm rốp, ánh mắt hằm hằm nhìn tên đó. Hắc hắc, tôi biết, con bạn tôi mà tức lên thì cũng không thua bất kì ai. Nó kéo tôi ra sau lưng:

- Nói rõ đi! Tên Hiếu bây giờ ra sao rồi?

- Tôi không biết.- Hắn vênh mặt. “Bẹp” nó giơ chân đạp vào cái chân đang băng bó của hắn. Chặc chặc, có khi nào hắn té ra trong quần luôn rồi không? Tôi nhìn khuôn mặt méo mó của hắn mà thấy cũng tội tội. Con Yến vẫn trưng cái mặt đưa đám ra:

- Nói không?

- Tôi không biết thiệt mà!- Hắn khỏ sở, nói như khóc. “Bẹp” Nó đạp lên vết thương ban nãy 1 lần nữa. Hắn buông nạng rồi xuống ôm cái chân quần quai. Tôi chặc lưỡi kéo hắn lên, hắn cũng tưởng tôi có ý tốt mà đứng lên, được nửa đường thì tôi đạp lên cái chân hắn lần 3. Tôi tỏ vẻ vô tội:

- Lỡ chân, híc!

Tên đó chắc là thấy ông bà ngoại luôn rồi, 2 hàng lệ cứ tuôn rơi trong âm thầm, không 1 tiếng ú ớ. Con Yến vẫn không có ý định buông tha, đi đến xô cổ áo hắn lên. 1 người y tá đi ngang qua, tôi hoảng hốt chạy đến khều nhẹ vai con bạn, nó cũng có thấy nên ra sức nói:

- Đứng lên nè! Té đau đến khóc luôn hả? Aizzz, đã bảo phải ở trong phòng bệnh cho yên thân mà không nghe!

Cô y tá thấy thế đi đến hỏi:

- Bệnh nhân có sao không ạ?

- À, không sao đâu. Cảm ơn chị! Thành em em nó bị bệnh “đần” từ nhỏ, không có biết nói chuyện gì hết, chỉ biết ú ớ trong họng. Hôm đó treo cây té gãy chân, em bảo ở trong phòng mà không nghe, chạy ra đây cho bị té rồi khóc lóc vậy nè!- Con Yến tuần 1 trăng, về mặt nó còn đủ chuẩn đầu khổ, xót xa. Tôi cố kiềm nén lắm mới không cười lớn. Cô y tá gặt đầu thông cảm, tên đó nắm tay cô ấy lại. Con Yến nhéo sống lưng hẳn, miệng mỉm cười:

- À, chị đi đi! Nó bị bệnh nên hay nắm tay nắm chân người lạ vậy đó!

Đợi cô y tá đi khỏi, con Yến ném phịch hẳn xuống đất lại. Kì lạ, thế quái nào mà này giờ hẳn không lên tiếng chỉ lẳng lặng khóc thế? Tôi nghĩ là không phải khóc đau, đau quá nên nước mắt tự khắc chảy ra, lưỡi cũng bị đờ luôn. Tôi vỗ tay vì tài diễn xuất của nó. Nó chẳng đoái hoài gì tới tôi mà nói tiếp:

- Mai một gặp mặt con này nhớ chờ ra nha!

Hắn ai oán nhìn lên, nó trừng mắt:

- Giờ muốn gì nữa?

- Kh...ông... chờ rồi!-Hắn nói.

Tôi nhìn xung quanh, ánh mắt tình cờ chạm vào cái chậu hoa sắp rớt ở ban công, ngay đúng chỗ con Yến đứng. Tôi kéo tay nó ra chỗ khác, từ đâu, tên Hiếu bay lại ôm chầm lấy nó. Như phim bộ vậy trời. Nó thét:

- Di chuyển đi ba! Định chết chung à...???

Bóp... Tôi và con Yến đứng hình nhìn 2 tên đang nằm chèm bẹp như con ếch dưới sân. Ai đời, cái tên Hiếu lại chạy vào ôm con nhỏ ngay trên chỗ đó mà chẳng thềm né chỗ khác. Thế là con nhỏ tuyệt tình xô ra. Hậu quả là tên Hiếu vấp phải cái xác của tên sói đè lên hẳn. Tôi ngồi xuống lấy mấy mảnh vỡ của chậu hoa ra khỏi lưng Hiếu. Hẳn ta ngoi đầu dậy:

- Em không sao chứ???

Con Yến ngồi xuống lấy cái cây hoa đập vô đầu hẳn:

- Bà mà có sao thì cậu cũng đừng hòng thoi thóp. Nhập viện hả? Bệnh nặng hả? Nằm ở đây đi!

Nó tuyệt tình đứng dậy kéo tay tôi đi, nhưng tôi thấy tội nghiệp cái tên nằm dưới bèn gọi mấy người trong bệnh viện ra khiêng vào. Lần đầu tiên trong đời tôi chứng kiến cảnh “anh hùng cứu mỹ nhân” mà bị lỗi. Con bạn tôi về mặt vẫn hậm hực nhưng tôi biết, nó cũng đang vui ngầm vì “người yêu cũ” không ngại xả thân ra cứu nó. Tôi chép miệng, lúc này không biết hẳn có sao không? Cái thui của tôi cũng không phải là nhẹ!

(Lê: Bài văn của con trai. . .

Lúc này con trai 8 tuổi.

- A! Cô giáo gọi tôi đến có chuyện gì không ạ?- Minh Minh nhanh chóng đến lớp của Lâm Phong khi nghe cô giáo gọi về nhà. Trong bụng cô đang đánh lô tô, không biết thằng bé có đánh nhau như mấy hôm trước nữa không.Cô giáo e ngại mời nàng lên văn phòng trò chuyện. Minh Minh ngại ngùng:

- Xin lỗi cô giáo! Hôm nay cháu nó lại làm gì nữa ạ?

- À không! Tôi chỉ muốn hỏi vài điều hơi tế nhị.- Cô giáo đẩy bài văn của Lâm Phong ra trước mặt Minh Minh. Minh Minh tay run run liếc vào đề bài:” Hãy viết về cha em.” Lời lẽ câu cú của con trai cô rất ngắn gọn, xúc tích, đánh thép làm người đọc rõ ngay vấn đề. Bài văn chỉ vồn vện 1 câu:” Lâm Phong này sinh ra trong 1 gia đình không có tình cảm của cha bởi cha đã dành tất cả tình cảm ẹ rồi.”

Minh Minh cắn môi gãi đầu. Cô giáo hiểu ra ngay, vậy là học trò không nói dối. Cô lắc đầu:

- Tôi nghĩ gia đình phải quan tâm đến cháu hơn nữa!

- À, vâng. Cảm ơn cô giáo!- Cô cúi gật đầu, hức. Xấu hổ quá đi mất, cô giáo đang nhìn cô bằng ánh mắt khác ý chỉ:” Chị có 1 ông chồng quá tốt, không sợ ngoại tình!”)

13. – Chương 13

Chương 13: Dã ngoại. . .

“Hoàng tử của Minh Minh: Truyện có thật không vậy? Anh nhận ra nhân vật Quang Huy và Thanh Tuấn nhưng không biết nữ chính có nick name Heo Lười này là ai!”

.....

Tôi đặt hộp cháo lên bàn cạnh giường của hắn. Tên Hiếu nằm giường cạnh, chắc, cậu ta bị đôn cột sống. Con Yến khoanh tay hằm hằm:

- Rốt cuộc là tại sao anh phải nói dối tôi là đang nằm viện???

- Yến, nghe anh nói đã...- Cậu ta nhăn nhó đáng thương.

- Tôi đang chờ nghe, anh không trả lời mà cứ bảo tôi nghe là thế nào???

Từng lời của con bạn tôi như đâm vào mặt tên đó. Hắc hắc, tôi phải ăn cấp 1 số câu móc họng giống nó mới được. Tôi cầm chén cháo lên mức 1 muỗng thổi nguội để trước mặt hắn, nếu hắn có muốn ăn thì tự nhồm dậy. Tên Hiếu nhăn nhó:

- Hôm đó anh đi cùng em họ mà!

- Vậy sao tôi gọi anh lại tắt máy???- Nó gắt lên.- Em gái á? Em gái mà nắm tay nắm chân đi vào quán bar sao?

- Lúc đó do đánh nhau anh mới phải tắt máy. Mọi chuyện anh nói là sự thật! Con bé còn nhờ anh giới thiệu anh nào trong hội nữa kia!

- Cho là vậy đi! Tại sao anh lại giả vờ nói mình nằm viện còn rất nặng nữa!

- Anh chỉ muốn xin lỗi em thôi!

- Xin lỗi cái cách đó á? Anh nghĩ tôi sẽ vui và cảm kích anh à?

Chắc, chỉ thêm con vịt nữa thì chẳng khác cái chợ là bao. Hắn nói nhỏ:

- Minh Minh!

Tôi nhìn vào muỗng cháo, hết nhãn, tôi lại mức thêm muỗng khác chăm chú quan sát vở kịch tiếp diễn.

- Minh Minh!- Hắn gằng giọng 1 lần nữa. Tôi bực bội quay xuống nhìn hắn.

- Á há há há!- Tôi không nhin được mà cười phá lên. Lúc này tôi viết lên tấm băng trên đầu hắn đã đành, giờ thì 2 muỗng cháo tôi nằm gọn trên mép miệng và ria của hắn. Thì ra hắn không ăn được nên mới gọi tôi, thế mà tôi cứ tưởng đòi ăn thêm. Trông hắn bây giờ không khác gì tên trốn trại. Hắn lấy tay gạt cháo trên mặt ra hằm hằm lườm tôi. Chỉ là sự cố thôi mà! 2 người đang tranh cãi cũng im lặng nhìn tôi và hắn. Tôi cắn cắn môi dưới rồi chìa ra trước mặt hắn muỗng cháo nữa.

- Cô ăn luôn đi!- Hắn tức giận nói. Cho thì ăn, bỏ thì phí. Tôi bơ hắn, cầm hộp cháo ăn tỉnh bơ. 2 đứa kia bắt đầu tiếp diễn chuyện cũ.

- Sao em cố chấp thế? Bảo anh giải thích, anh giải thích thì không chịu nghe!

- Ờ, tôi vậy đó! Cái đồ trắng hoa còn hay nói dối con gái!

- Anh trắng hoa bao giờ?

- Không trắng hoa thì có nói dối đúng không? Đừng hòng mà quay lại!
- Được, chia tay thì chia tay. Anh cũng chán em lắm rồi!
- Nè, cho phép nói lại đó. Là ai chán ai hả? Tôi đá anh đó!
- Cô tức cười thật, tôi ra đường thì con gái bu như kiến, cần chi phải năn nỉ ỉ oai cái loại người như cô!
- Vậy đấy, vậy mà nói không trắng hoa lăng nhăng. Có cần năn nỉ hay không thì anh tự biết.
- Để rồi coi cô có khóc lóc van xin tôi quay lại hay không!
- Thì cứ chờ đi!- Con Yến nói xong đánh cái bốp vào bả vai đang băng bó của tên Hiếu. Nó bảo phải về, không muốn ở lại nhìn thấy cái tên đáng ghét đó nữa. Yến ơi, mày nhầm rồi! Tên bên cạnh tao mới là đáng ghét nhất.

Có tiếng mở cửa, tôi nhìn ra, là Gia Linh. Cô ta đến đây làm gì nhỉ? Ừm, 2 người đó đang tìm hiểu nên cô ấy đến đây cũng không phải chuyện quá ngạc nhiên. Cô mỉm cười hiền dịu rồi đặt giỏ hoa quả lên bàn. Tôi thấy cô ấy vào thì giao phó lại mọi thứ. Giờ thì tôi phải về chuẩn bị cho chuyến dã ngoại ngày mai. Đúng lúc, tôi chạm mặt anh. Anh ngỏ ý muốn đưa tôi về. Tôi nhận lời ngay, đi taxi cũng mất 100k rồi.

Anh im lặng lái xe. Hôm nay trông anh có vẻ không được vui. Tôi nghiêng đầu nhìn:

- Ngày mai mấy giờ anh đến đón ạ?
- 7 giờ nhé!- Anh cười nhẹ.
- À. Mà bao giờ thì mình về nhỉ?
- 5 giờ thì những người đi theo đoàn trường đã về rồi. Đường xá ở ngoại ô vào buổi đêm rất tối mà khó lái xe. Đến nơi thì cũng đã 6 giờ. Em chưa từng đi sao???
- Em học có mỗi năm nay là lớp 12 thì sao đi được?- Tôi bĩu môi, anh làm như tôi đã lưu bang 2 3 năm ấy. Anh lấy tay trái véo má tôi. Tôi cố gỡ ra nhưng anh càng siết chặt. Anh buông ra, tôi xoa xoa má mình, đau chết được. Tôi cố rướn người qua véo má anh nhưng tay ngắn quá, với không tới. Híc. Đành ôm uất ức trong lòng. Anh cười thỏa mãn:
- Em đừng bĩu môi nữa.Em có khuôn miệng đáng yêu khi cười, nhìn chỉ muốn cắn thôi! Khi em bĩu môi thì chỉ muốn véo cho 2 cái má phúng phính này xẹp xuống!
- Nè!- Tôi đánh vào tay anh 1 cái. Anh ấy bị bệnh thú tính hay sao mà khoái hành hạ cái mặt tôi thế.

Tìm được pic này, hí ha hí hửng post ọi người xem, nhưng mà Minh tí để mái xéo nhá!

Anh cười giả lã rồi thả tôi xuống trước cửa nhà, không quên tạm biệt bằng cái mi gió. Anh đúng là yêu nghiệt mà! Mong ước bé nhỏ của tôi sắp thành hiện thực rồi sao??? Tôi ngã người lên chiếc giường êm ả, đánh 1 giấc ngon lành.

Thanh Tuấn nhìn người con gái xinh đẹp, đoan trang ngồi trên ghế đối diện mình. Cô đang chăm chú gọt trái táo. Hắn nhanh chóng nhìn ra ngay cô gái này là 1 vị tiểu thư nhưng tính cách không hách dịch thậm chí là tốt. Tuy nhiên, bên trong cô ấy thì không biết được. Không thể trông mặt bắt hình dong, biết đâu cô ta là người mà ai ai cũng nể sợ, kiêng dè. Hắn đưa ly nước lên miệng uống, tác phong có chút khó khăn, chậm chạp. Cô ấy mỉm cười ngẩng đầu lên đưa trái táo cho hắn:

- Cầm lấy!- Cô ta phò hết lợi thế ở nụ cười ra. Cô ấy cười thì không tươi và thoải mái như Minh Minh, tuy nhiên, nụ cười khá thu hút người đối diện bởi 2 chiếc răng hở con con. Hắn nhúu mày:
- Sao cô lại đến đây?
- Ừm, em nghe Minh Minh nói!- Cô gật đầu thú nhận. Hắn háng giọng, điệu bộ của Minh Minh lúc này còn khá ngạc nhiên khi thấy cô ta kia mà, có thể tin được không? Quả thật, hắn là 1 con người tinh tế khi quan sát kĩ lưỡng từng chi tiết xung quanh mình. Hắn gật đầu không nói, tay cầm trái táo nhưng không ăn bởi

vì không quen. Hắn rất ít khi nhận đồ ăn hay vật gì từ người lạ, bởi định luật tồn tại trong thế giới con người như thế này:” Chẳng có thứ gì cho không, trừ khi là thuốc độc.”

Cô ta vẫn mỉm cười vui vẻ. Hắn nhớ đến sự im lặng của Linh trong suốt buổi ra mắt, nếu mà tươi cười như thế có phải là giả tạo quá không? Cô không phải là người khó chịu nhưng cũng chẳng dư nụ cười và tiếng nói. Phải chăng vì tình yêu mà mọi thứ có thể thay đổi? Cái giá để sở hữu tình yêu thật sự có quá lớn? Tên Hiếu nhanh ngồi dậy nhìn cô mỉm cười:

- Cô định “tán” đại ca của bọn tôi sao?

Linh mỉm cười e ngại, ý tứ cũng đã rõ ràng thế kia rồi, chẳng lẽ còn không hiểu? Tên đó phá lên cười 1 cái:

- Anh ấy bị bệnh “lười yêu” í, “tán” tôi đây này!

Cô bữu môi đáp:

- Để tôi “tát” anh thì hơn!

Thanh Tuấn đưa mắt nhìn lên trần nhà trầm mặc, “lười yêu” sao? Theo hắn thì hắn đang mắc phải chứng bệnh “sợ yêu”! Hắn sợ tỏ tình thì cô ấy không đồng ý, hắn sợ yêu cô ấy rồi thì hắn phải mất đi người hắn tôn trọng, kính nể nhất, hắn sợ cô ấy sẽ ghét hắn và đi với người khác, hắn sợ nhiều chuyện lắm...

Chẳng biết từ bao giờ mà đứa con gái có cái tính cách nữ không ra nữ, nam không ra nam, nóng lạnh thất thường đã lên vào lối mòn của tim hắn chứ? Chẳng lẽ hắn thuộc hội chứng thích “ngược”? Có thể hiểu nôm na là khi mình ghét ai đó hay bị ai đó ngược đãi mà lại đi yêu. Hắn thở dài, đặt trái táo vào đĩa rồi nhắm mắt lại ngủ, hoàn toàn không quan tâm đến cô gái bên cạnh. Cô thấy có chút buồn buồn nhưng rồi nhanh chóng tươi tỉnh, tính cách của hắn luôn luôn là vậy mà, mọi thứ đều cần thời gian để giải quyết.

Là lá là lá là, lá lá là lá là...

Minh Minh vui miệng hát í ới gì đó rồi đeo ba lô vào vai. Cô ngắm nghía mình trong gương thật kĩ. Hôm nay cô dùng chiếc kẹp nơ kẹp tóc mái ra sau, để lộ vầng trán cao thông minh nhưng bùnh bùnh. Cô nhe răng cười trong gương, tốt, răng trắng sáng, xinh đẹp tuyệt vời. Phải cười nhiều ới là nhiều để hoàng tử cần càng nhiều càng tốt. (Ồ my chuối! ==”)

Quang Huy đã chờ sẵn trước cửa nhà cô. Minh Minh tươi cười vẫy tay với anh:

- Ngày mới vui vẻ nha anh!

- Em cũng vậy!- Anh cũng cười. Anh đang mặc chiếc áo phông in 1 slogan đẹp mắt cùng với chiếc quần jeans bó tạo sự thoải mái, phóng khoáng. Khác hẳn với vẻ đẹp trai, thư sinh hằng ngày. Minh Minh nhìn mà thèm thuồng sắp rơi nước bọt lả chả. Cô vào ngồi cạnh anh, định thắt dây an toàn thì anh đã chồm qua, trong phút chốc, khuôn mặt anh kề sát mặt cô. Minh Minh cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của anh, tim cô đang run hơn bất cứ khi nào. Khi hôn anh tim cô cũng có đập nhanh nhưng đó là bất ngờ, còn bây giờ thì... Anh nhìn cô cười:

- Để anh làm!

- Ồ.- Cô gạt đầu, anh đang thắt dây an toàn cho cô. Sao mà anh lại menly đến thế cơ chứ! Hức hức, nhà mặt phố, bố làm to, đủ tiêu chuẩn 4G, biết lái xe mui trần, đặc biệt là không có mắc chứng bệnh còn đồ lưu manh, chân dài nảo ngắn. Nghĩ đến đây, cô đột nhiên nhớ đến hắn. Minh Minh hỏi:

- Thanh Tuấn hắn ta thế nào rồi ạ?

- Vừa xuất viện tối hôm qua, nó không thích bệnh viện chút nào cả!

- Tên đó bị điên hay sao ấy, sức khỏe chưa tốt mà đã xuất viện rồi.

- Nó luôn như vậy mà.- Anh cười nhạt.

- Hắn là tên côn đồ lưu manh ngu ngốc nhất trên đời!

- Minh Minh...- Anh khê gọi tên cô. Minh Minh im lặng, anh đã có nói trước mặt anh không nên nhắc đến bất cứ tên con trai nào khác. Oke, im lặng cho anh vui. Chưa gì mà đã chiếm hữu em rồi! >.<>

Minh Minh lướt vào chương truyện cuối cô vừa hoàn thành, chỉ có 1 ment duy nhất. Cô nín thở lần xuống xem. “Hoàng tử của Minh Minh: Truyện có thật không vậy? Anh nhận ra nhân vật Quang Huy và Thanh Tuấn nhưng không biết nữ chính có nick name Heo Lười này là ai!”

Ách, Minh Minh nín bật quay sang nhìn anh. Anh vẫn đang ung dung lái xe, chắc là anh rồi. Cô đâu có nói là mình đã viết bộ tiểu thuyết nào cho anh nghe, hơn nữa, cô lấy bút danh là MiLo cơ mà! (MiLo là Minh Lợn ^^). Cô cảm thấy trong lòng có thứ gì đè nặng, bức chết mất! Cá đã nằm trên thớt rồi. Cô cười méo xệch:

- Anh là nick Hoàng tử của Minh Minh à?

- Ủ! Thì sao?-Khoe môi anh cong lên vẻ thích thú lắm. Minh Minh chỉ hận là không thể phóng xuống xe ngay lúc đó. Cô ngồi im như tượng, 2 mắt trừng trừng như đồng tử đã giãn hết cỡ. 1 lát sau, cô lấy lại bình tĩnh, phải cứu nguy thôi! Minh Minh lè lưỡi:

- Em thấy tên hay nên đặt cho nhân vật thôi!

- Anh vui vì điều đó!- Anh quay sang, đưa cặp mắt yêu nghiệt của mình nhìn cô.- Kết thúc thì Huy có thể đến với Heo Lười đáng yêu không?

- Có ạ!- Cô nhìn anh, gạt đầu trong vô thức. Anh phì cười, Minh Minh đang quá mức khấn trương rồi. Đâu có gì mà đáng sợ chứ.

Do thức sớm để chuẩn bị, chẳng bao lâu Minh Minh đã gập gềnh trên xe. Huy thấy vậy thì bảo cô ngủ đi, đến nơi sẽ gọi. Minh Minh đã quá mệt nên gập đầu ngay. Cô dựa vào yên sau mà ngủ ngon lành. Vuốt lại vài sợi tóc lòa xòa ra sau tai cho cô, anh cười buồn:” Liệu cuộc sống có giống như trong truyện không cô bé?”

Đến nơi, anh lay vai tôi dậy. Tôi lơ mơ mở mắt, mệt quá đi mất, cũng may là đi mũ trần, nếu là xe của trường thì tôi đã nôn thốc, nôn tháo rồi. Tôi và anh tìm 1 bóng cây rồi ngồi dưới đó. Không khí ở đây trong lành quá, khác hẳn đô thị phồn vinh nhưng nồng nặc mùi xăng xe, khói bụi. Ở đây chỉ toàn là cây cối, aaaaa, tôi nghĩ ra cái kết cực kì có hậu cho 2 nhân vật chính rồi, họ sẽ sống bên nhau hết quãng đời còn lại của mình trong 1 căn nhà xinh xắn lặng lẽ ngoài ngoại ô. Xung quanh cây cối um tùm, muốn ăn cam thì có cam, muốn ăn táo thì có táo. Họ sẽ cùng nhau ca hát dưới bóng râm của cây cổ thụ to vào buổi trưa, buổi chiều, họ có thể ngồi cạnh bờ sông hay bờ suối ngắm mặt trời lặn. Hạnh phúc đơn giản thế thôi, chỉ cần họ ở bên nhau, tựa đầu vào nhau mà đón nhận nó. Tôi nghĩ đến đây thì bất giác mỉm cười nhìn anh. Anh cười:

- Gì mà nhìn anh ghê vậy?

- Không! Anh rất đẹp trai.- Tôi chép miệng, rất giống những “nam thần” đại diện cho ngành điện ảnh.- Anh có biết đánh đàn guitar không?

- Không. Anh biết chơi dương cầm và vĩ cầm!

Mắt tôi sáng ngổa lên, sao anh giỏi thế??? Dù rất thích guitar vừa lãng mạn vừa tiện lợi nhưng vĩ cầm cũng không tồi, rất lành tử đa tình. Tôi khịt mũi:

- Anh đàn cho em nghe được không? Vừa đàn vừa hát!

- Khi nào có dịp thì anh sẽ làm điều đó!

Tôi phụng phịu:

- Khi nào là khi nào?

- Không lâu nữa!- Anh véo 2 má tôi.- Đã nói là nhìn mặt em anh rất muốn nhéo mà!

Tôi cố giằng tay anh ra nhưng anh lại bắt chặt hơn, đây là cách thể hiện tình cảm của anh ư? Không còn cách nào khác, tôi cũng vươn tay ra nhéo lại. Chiếc xe của trường vừa chạy đến, bọn con gái thấy tôi và anh như thế thì há hốc mồm. Chúng tôi bỏ tay xuống. Ồ, nhìn đi, thấy rồi thì đừng bẽn lãn đến gần anh nhá. Con Yến lẳng xăng chạy đến cạnh tôi chỉ tay vào tôi và anh:

- 2 người dạo này ghê lắm nha! Bộ công khai yêu nhau rồi à?

- Không! Vẫn đang tìm hiểu.- Tôi nhả mặt xua tay, anh vẫn chưa ngỏ lời, chắc có lẽ muốn tìm hiểu kĩ hơn đôi chút. Anh im lặng cười chứ không đáp, điều này làm tôi buồn quá, anh vẫn chưa chắc chắn tình cảm của mình sao? Cô chủ nhiệm tôi thông báo tập hợp lớp lại, tôi mỉm cười nhìn anh rồi đi với con Yến.

Đúng là nhà trường đâu có tốt đẹp gì khi mà cho chúng tôi đi dã ngoại chứ, họ bắt buộc chúng tôi phải tìm kiếm loài cây gì đó họ giao ra. Từ xa, Gia Linh chạy đến. Tôi cũng hơi ngạc nhiên vì cô ấy mới học lớp 12A10. Cô giáo tôi nói là Gia Linh muốn tham gia với lớp tôi nên đã xin gia nhập bọn. Cô ta vui vẻ đến đứng giữa tôi và con Yến. Cô bắt đầu phát hình ảnh cây cho từng đứa. Tôi cũng rất hiếu kì, đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác mình như Sherlock Holmes. Gia Linh nhanh chóng lấy 1 tấm ảnh từ tay cô giáo đưa cho tôi và Hải Yến xem. Cô ta nói:

- Đây là cây má đào, cũng khá dễ tìm nhưng hơi xa chỗ này! Khoảng 2 giờ mình đi tìm là được, giờ thì vui chơi đi!

Con Yến nhìn cô ta tỏ vẻ kì lạ mà không nói. Hình như nó đã nhận ra chuyện gì đó nhưng không nói với tôi.

(Lê: [news.zing /Bai-van-ta-ban-gai-bi-co-giao-tra-ve-chan-dong-mang-post447032.html](http://news.zing/Bai-van-ta-ban-gai-bi-co-giao-tra-ve-chan-dong-mang-post447032.html) Cho mọi người cái link, Win xem mà tức cười mãi, giống y chang Minh tử nhà mình, này thì Nguyễn Thanh Tuấn!)

14. – Chương 14

Chương 14: Chuyện dã ngoại kinh hoàng. . .

- Được rồi! Đừng sợ, có tôi đây...- Hấn kéo cô vào lòng. Minh Minh cũng chẳng còn sức để nói chuyện nữa mà rút vào lòng hấn.

.....

Hiếu thả người lên ghế sofa của Thanh Tuấn. Tối qua tên này cũng đã lò dò xuất viện theo hấn. Hiếu cười xòa:

- Anh không đi dã ngoại sao?

Hấn dùng ánh mắt cảnh cáo, tên này dư sức biết nhưng lại thích châm chọc nên mới hỏi câu này. Tên đó càng khoái chí hơn nữa mà cười ha hả. Bệnh tật như hấn thì đi đâu nữa chứ? Hấn đi vào bếp lấy 1 vài món thức ăn anh đã chuẩn bị sẵn từ sáng hâm nóng rồi bày biện ra bàn. Tên Hiếu đúng là có lộc ăn uống, nếu không phải là cánh tay đắc lực mà ngạo mạn thế này, hấn đã đá phăng ra khỏi nhà rồi. Tuy là nghĩ như thế nhưng 2 người tình cảm cũng không khác gì anh em. Hấn gấp thức ăn cho vào miệng nhai, hấn ăn đúng cách của châm ngôn:” Ăn để sống”, hoàn toàn không cảm nhận được vị gì. Tên Hiếu thì luyên thuyên không ngừng từ chuyện này đến chuyện khác, hấn nghe muốn ù lỗ tai. Ba mẹ tên này lúc vừa sinh cậu ra thì đã nói chuyện thay tiếng khóc hay sao mà nói lắm thế? Không chỉ biếng nói, hấn cũng biếng nghe luôn. Hấn hắng giọng:

- Im lặng chút đi!

- Dạo này em thấy anh nói nhiều hơn thì phải!- Hấn nhướn mày ngạc nhiên vì câu nói đó của cậu. Hừm, nhiều hơn sao? Hấn đột nhiên nhớ đến câu nói của Minh Minh, khóe môi cong lên:” Anh lắm điều nhất trên đời!”

- Cười cũng nhiều nữa!- Tên Hiếu phát giác ra thêm chuyện mới vỗ tay cái bốp. Hấn nhìn cậu ta như muốn ăn tươi nuốt sống, ánh mắt mang nặng mùi thuốc súng như ý chí:” Nói thêm 1 câu nữa thử xem!”

Hấn cúi đầu ăn tiếp, cậu cũng vậy. Không nên thách thức sự kiên nhẫn của hấn. Cậu hỏi:

- Lần này xử bọn Bình Phát thế nào?

- Đánh gãy tay tất cả!- Hấn giơ bàn tay trái còn bằng bó lên xoay qua xoay lại, ai dám đụng đến hấn thì sẽ phải trả giá đắt. Đụng vào chỗ nào trên cơ thể hấn thì phải lấy chỗ đó để trả. Hiếu gật đầu, chuyện này quá quen thuộc. Lúc trước, trường Hồng Phong cũng đã 1 lần bị đánh gãy chân, từ đó, chẳng ai dám bén mảng đến gần hấn cũng như trả thù. Tên Hiếu đột nhiên nhớ đến cảnh Hải Yến và Minh Minh “bắt nạt người tàn tật” ở bệnh viện thấy lạnh sống lưng. Chuyện này cậu ta chưa kể với hấn, nếu hấn biết thì thái độ sẽ ra sao nhỉ? Cầm kích 2 cô gái đó hay là mất mặt? Hấn vẫn ăn, không ngẩng đầu lên mà nói:

- Kề!

Cậu chưa hé miệng nói gì mà hấn đã đoán được trong lòng cậu có chuyện. Đúng là bóng ma của băng đảng, nếu không nắm bắt đối phương như thế thì có lẽ bây giờ hấn đang nằm trong bệnh viện tâm thần hoặc nhà xác. Cậu cười, thuật lại:

- Hôm đó em đến bệnh viện, bắt gặp Hải Yến và Minh Minh đang trả thù cho chúng ta!

Hấn ngẩng đầu như dấu hiệu cứ kể tiếp, trả thù sao? Khỏe môi hấn cong cong như nửa muốn cười, nửa muốn không. Cậu nói:

- Tên Vũ bị rạn xương chân, 2 cô gái thay phiên nhau đạp lên chân hấn!

“Khụ” đang nhai thức ăn, hấn lập tức bị nghẹn lại. Kể sách thật là hạ tiện.

Hấn cầm ly nước lọc lên uống, tâm trạng thấy vui vui đôi chút nhưng đúng là làm mất mặt hấn, ai đòi lại ức hiếp người đang bị bệnh chứ? Tên Hiếu không nghĩ hấn sẽ phản ứng mãnh liệt như thế mà ha hả cười. Hấn nhếch mép:

- Còn gì nữa không?

- Thì chậu hoa rớt xuống, em đè lên hấn, giờ vẫn đang bất tỉnh trong phòng cấp cứu!

Hấn cúi xuống ăn tiếp, bình thản như chuyện vừa rồi là chuyện phiếm không có gì đáng quan tâm nữa. Ánh mắt liếc nhẹ qua đồng hồ treo tường, 12 giờ trưa, hấn trầm ngâm suy nghĩ rồi buông đũa đứng dậy. Ngày hôm nay quả thật quá dài. . .

.....

Tôi, Yến, Linh và hoàng tử đang ăn cơm trưa. Nhà trường đúng là không bao giờ có ý tốt cho không. Cô chủ nhiệm phát cho chúng tôi 4 tấm ảnh hình 1 loại lá cây bắt chúng tôi phải tìm. Theo như lời anh nói, đây là má đào, mọc trên thân cây của những cây cao, thân lớn. Ngưỡng mộ thật, cái gì anh cũng biết tuốt. Gia Linh mỉm cười:

- Tôi biết chỗ có loài cây này! Lát nữa tôi sẽ dẫn mọi người đi. Hơi xa đó!

Chúng tôi vẫn chưa bắt đầu lên đường đi tìm lá cây bởi đây là 1 cuộc đua.

Đúng 4 giờ chúng tôi mới có thể đi tìm, sau 1 tiếng, đội nào không tìm được vẫn phải trở về và chịu phạt, nhân tiện lên xe trở về trung tâm thành phố.

Tôi tươi cười gấp cho anh miếng thịt. Anh cũng gấp cho tôi 1 miếng tương tự. Con Yến nhai nhai cơm trong miệng chép miệng:

- Làm bạn với mày hơn 15 năm nay, mày chưa bao giờ gấp đồ ăn cho tao, hôm nay lại gấp cho trai với cái vẻ mặt dăng hiến, vậy là sao?

Tôi ngăn người nhìn nó, vuốt mặt cũng phải nể mũi chứ, anh đang ngồi cạnh tôi kia mà. Có cần nó trắng trợn ra là tôi mê trai thế không? Anh cười:

- Gấp cho anh là khẳng định giới tính bình thường!

Tôi đang uống ly nước cam ho sắc sưa, đây là lời giải thích của anh sao?

Anh vỗ vỗ lưng tôi, anh vừa đấm vừa xoa à? Tôi trừng mắt nhìn con bạn:

- Vừa vừa phải phải thôi nha!

Nó gấp cho anh miếng cá, tôi há hốc mồm, nó định quyến rũ công khai à? Ách, tôi cần môi, nó vẫn tỏ ra bình tĩnh, anh cũng vậy, chỉ có tôi là đang chấn động thần kinh cấp độ mạnh. Nó cười hắc hắc:

- Gấp cho anh là khẳng định giới tính bình thường!

Anh gấp miếng thịt của nó bỏ lại vào chén tôi:

- Gấp gián tiếp là giới tính không bình thường rồi! Tránh xa Minh Minh của anh ra nha!

- Minh Minh! Anh ta đang ăn hiếp ăn tao đó, giờ còn muốn độc chiếm mày luôn kìa. Đừng nói với tao là mày bảo anh ấy làm vậy nha!

- Tao chịu!- Tôi nhún vai. Anh và nó phá lên cười, tôi biết nó chỉ đang trêu tôi mà thôi. Tôi nhìn qua Gia Linh, này giờ cô ấy không nói tiếng nào, chỉ lặng lẽ ăn. Đúng là trong bàn tiệc, kẻ im lặng là kẻ phá mood và ăn nhiều nhất. Tôi gấp cho cô ta miếng cá:

- Sao thấy cô ít nói thế?

- Tôi không quen nói chuyện khi ăn!- Cô cười dịu dàng. Con Yến bĩu môi vẻ khinh thường. Tôi đá chân nó, nó đạp lại chân tôi, cái con nhỏ này!!!!

Ăn xong, chúng tôi quay quần bên lớp mình. Anh cũng gia nhập luôn, bọn con gái thấy anh thì hét lên mừng rỡ. Nhưng nhanh chóng, tôi dùng ánh mắt cảnh cáo quét lên từng đứa:” Thử đụng vào đi, bà ày xem!” Anh ngồi xuống cạnh tôi và Hải Yến, căn bản là tôi không thích người lạ ngồi cạnh anh nên mới để anh xem vào giữa tôi và nó. Lớp tôi tổ chức trò chơi đến lượt ai thì người đó phải hát. Anh nhanh chóng là người phải mở đầu vì cái bọn “hám trai” cứ giãy nảy lên đòi. Tôi cười rồi gật đầu nhìn anh, tôi cũng muốn nghe anh hát. Anh lắc đầu:

- Anh không cùng lớp với em cho nên anh không tham gia đâu! Chỉ ngồi đây thôi!- Anh ghé tai tôi nói nhỏ:” Anh chỉ hát ồi Minh Minh nghe thôi!”

Á! Tôi đỏ mặt, 2 tay ôm đôi má đang nóng bừng. Bọn người trong lớp nhìn tôi như thú lạ, nhìn cái gì mà nhìn. HẠNH PHÚC quá đi mất! Trong đầu tôi âm vang giai điệu 1 bài hát:

Khi chúng ta già đi

Anh rời thành phố

Mua một căn nhà nhỏ bên ngoài ngoại ô .

Nơi yên tĩnh, nơi thanh bình

Mỗi khi chiều, đôi ta ngồi ngắm mây trôi

Ánh hoàng hôn buông .

Khi chúng ta già đi

Em về miền quê

Nuôi thêm mấy con gà ngoài sân sau

Anh đọc sách, em pha trà

Trước hiên nhà trồng thêm những khóm hoa thơm

Khoe sắc ngày mới .

Tôi cười thâm trong bụng nắm lấy tay anh. Mấy đứa con gái trong lớp tôi hò reo tán thưởng. Anh cũng ngạc nhiên vì hành động đó của tôi nhưng cũng nắm chặt lại. Bình yên quá! Con Yến hát rất hay nên nó bắt đầu trước, con này đang bị tự kỷ hay sao mà hát bài “Khi người lớn cô đơn”. Đến lượt tôi, tôi bĩu môi, đó giờ tôi có biết hát đâu. Lúc tiểu học đi học, mỗi lần đến lượt tôi, cô giáo đều cho đạt khi không cần nghe tôi hát. Về sau tôi mới biết giọng hát của tôi có sức công phá thế nào!

Tôi nhanh chóng đổ qua cho Gia Linh:

- Sao không để hoa khôi trường mình hát thay tôi nhỉ? Tôi mà hát là mọi người không còn tâm trí đi tìm lá cây nữa đâu!

- Đúng, tôi nghe nó hát rồi!- Con Yến đệm vô. Mọi người gật đầu dồn sự chú ý vào Gia Linh. Cô ngại ngừng gãi đầu rồi cũng cất giọng hát bài tiếng Anh nào đó, tôi nghe như nước đổ lá khoai, hoàn toàn mù tịt. Tuy nhiên, cô ấy hát rất hay, có lẽ hay nhất trong bọn luôn í. Số 1! ^^

Hát xong, cả bọn túa nhau chơi rượt đuổi. Nhưng có phần đặc biệt là phải chọn thêm 1 người làm “bồ” của mình. Tôi tất nhiên là giành hoàng tử trước rồi. Xưa nay đều chơi với con Yến, thấy nó 1 mình cũng tội tội nhưng nó cũng bắt cặp với Gia Linh. Cả lớp thử cũng phải 15, 16 cặp, chuyện này không sợ bị bắt “đừ” rồi. (Đừ ý chỉ là chỉ có 1 đôi phải bắt từ đầu đến cuối).

Đây là 1 khởi đầu kém may mắn, tôi oằn tù tì thua bết. T^T Anh xoa xoa đầu tôi an ủi. Được lắm, tôi sẽ bắt hết từng đôi 1. Nhưng xui xẻo thay là chân tôi ngắn, chân anh dài, tôi bị té thảm hại. Anh lắc đầu, không nỡ để tôi bị té hoài nên bế tôi lên. 1 lần nữa, cả bọn hét ầm lên. Tôi ngượng ngùng, ai đời cùng chơi rượt đuổi anh chỉ vác theo bao gạo 1 mình chạy đi thế? Anh nhún nhún vai lên nhún xuống người tôi. Nặng lắm á???

- Minh Minh, em rất cuộc là bao nhiêu kí?

- 44kg. Vẫn nặng à? Em đã giảm cân rồi mà!- Tôi nhún nhún. Anh thả tôi xuống quan sát từ trên xuống dưới chép miệng:

- Không quan sát đáng em nên không thấy em gầy, chỉ có cái mặt là không mất miếng thịt nào! Gắng ăn thiệt nhiều đi cô bé!

Anh véo má tôi. AAAAA, sao má tôi véo đâu cũng dính thế này. Con Yến đi đến cạnh tôi lên tiếng:

- Rốt cuộc 2 người định chơi rượt đuổi hay thể hiện tình cảm?

Anh cười hì hì bế tôi lên rồi chạy về phía đám đông. Anh nói với tôi:

- Em nhớ giờ tay ra bắt họ nha!

- Okay!- Tôi thích thú.

Đúng là không sợ “đừ” anh chạy rất nhanh, thế là có 1 cặp đôi thế vai cho chúng tôi. Ước gì thời gian dừng trôi đi!

4 giờ. . .

Gia Linh dắt chúng tôi vào cánh rừng, đến ngã tư, cô gãi đầu:

- Mọi người chia nhau ra tìm rồi lát sau chúng ta lại đến chỗ này nha! Anh đi phía này, Yến đi phía này.- Cô chỉ 2 người kia 2 hướng bên trên. Họ nhanh chóng đi tìm vì muốn mình là đội về nhất. Tôi chỉ tay vào hướng ngược lại mình. Cô vui vẻ gật đầu chạy đến hướng còn lại.

Cây to, cây to, sao chẳng thấy nhỉ? Tôi chỉ biết mình đi 1 quãng rất rất xa. Aizzz, mỗi chân thật. Tôi cầm 1 cành cây khô vừa đi vừa quất vào những thân cây lớn nhưng chẳng thấy lá cây đó đâu. Chẳng biết tôi đã đi bao lâu, quay đầu lại chỉ thấy toàn cây là cây. AAAAAAAAAA...

5 giờ. . .

- Mọi người có ai nhìn thấy Minh Minh ở đâu không?- Anh sốt ruột chạy đến chỗ mọi người, ai cũng lắc đầu. Hải Yến cũng đứng ngồi không yên lo lắng. Lúc này, Gia Linh chạy ra, trên tay hờ hờ cầm lá cây má đào. Thấy cô, 2 người đó chạy lại:

- Em có thấy Minh Minh đâu không?- Anh hỏi. Cô mở to mắt vẻ ngạc nhiên:

- Minh Minh vẫn chưa về sao? Em biết hướng cô ấy đi, theo em!

Cô quay người dẫn mọi người đến ngã tư ban này nhưng đi vào hướng mà cô đã đi...

- Cứu tôi với! Có ai không?- Minh Minh ôm cái chân bị trật chỉ biết kêu gào. Lúc quay đầu lại nhìn, do cô không để ý mà sẩy chân rơi xuống cái hố rất sâu. Miệng hố được lấp bằng lá cây khô, nếu có nhìn thì Minh Minh ngờ nghếch cũng sẽ bị rơi thôi. Chắc là để bẫy thú rừng, ở đây có thú dữ sao?

Minh bắt giác hoảng sợ kêu lên 1 tiếng. Điện thoại cô do té nặng quá đã bị hỏng. Cái hố này ít nhất cũng cao 1m80. Leo lên là chuyện dễ nhưng chân cô đau quá, chẳng biết phải làm sao, đành ngồi đây chờ kì tích. Có lẽ kì tích đến hơi lâu!

Sau nửa tiếng tìm kiếm, Hải Yến này giờ chịu đựng thì chạy đến túm cổ áo Gia Linh:

- Cô cố tình đúng không? Biết đâu là cô giở trò!

- Yến!- Anh gắng giọng bảo cô buông ra. Yến tức giận quát:

- ANH ĐÃ RA ĐỜI RỒI MÀ CHẲNG NHÌN RA CÔ TA ĐANG GIỎ TRÒ HAY SAO? MINH MINH NÓ SỢ NHẤT LÀ RẮN VÀ BÓNG TỐI ĐÓ! CHỈ CÚP ĐIỆN THÔI MÀ NÓ CÒN MUỐN NGẮT.

NẾU QUA ĐÊM TẠI CHỖ NÀY CHẮC NÓ CHẾT LUÔN RỒI! ANH TIN CÔ TA THÌ CỨ ĐI HƯỚNG NÀY ĐI! EM KHÔNG ĐI THEO CỐ ẤY NỮA!

Gia Linh sợ hãi cắn môi. Về sợ hãi cũng có điều bất thường. Yến buông cô ta ra quay về nơi xuất phát, chẳng thèm đoái hoài đến phía sau mình. Lúc này cô cần viện trợ, rút điện thoại ra điện cho Hiếu, cô nói gấp:

- Chuyển máy cho Thanh Tuấn!

Cậu nhũm mày nhìn màn hình điện thoại rồi chuyển cho hấn đang ngồi kế bên.

Khuôn mặt hấn vẫn lạnh như tờ cầm điện thoại. Nghe tiếng lộc cộc, biết là đã chuyển máy nên cô nói:

- Minh Minh bây giờ đang mất tích tìm không ra!

- Sao?- Ánh mắt hấn khẽ dao động nhưng nhanh chóng trở về vẻ tĩnh mịch.

- Tuy là anh và nó có vẻ không thích nhau nhưng tôi biết anh sẽ không bỏ rơi nó. Dù sao anh cũng tốt hơn người anh của mình!

- Nơi?

- Ngoại ô, anh đi xe khoảng 1 tiếng sẽ đến, tôi sẽ đón.

Thanh Tuấn quăng chiếc điện thoại của Hiếu sang 1 bên. Tên Hiếu khóc ròng trong bụng. Hấn quay đầu lại:

- Trông nhà!

Chỉ 30 giây sau, chẳng còn thấy bóng dáng hấn và chiếc xe mui trần nghe đâu nữa, giống như cơn lốc. Hấn ngồi trên chiếc xe, lao vun vun trên đường cao tốc. Nhấn ga đến 150km/h, chiếc xe lạng lách điêu luyện như vũ bão, bỏ lại những tiếng còi inh ỏi và chửi rủa phía sau. Chiếc xe của trường đã về được nửa đoạn đường chạm mặt hấn. Cẩn chặt môi, chân hấn đạp mạnh, vận tốc lao kinh hoàng hơn nữa, chỉ 1 cái thẳng gấp, phanh có để đứt mà lao xuống những bờ vực ngoằn ngoèo của ngoại ô. Đó là lí do mà chẳng ai dám lái xe vào buổi đêm.

Hải Yến đứng ngồi không yên thấp thỏm chờ hấn. Chiếc xe mui trần đen giảm tốc độ. Hấn không mở cửa xe mà phóng qua, tỏ vẻ rất rất gấp rút. Hấn đến trước mặt cô, Hải Yến hít thở sâu 1 hơi:

- Chúng tôi đi tìm lá cây mà trường giao cho, đến ngã tư thì không còn biết

Minh Minh đi hướng nào, tìm mãi chẳng thấy!

- Hướng rừng?

- Ừ!

- Ở đây. Buổi tối trong rừng rất đáng sợ!- Hấn dẫn dò cô rồi phóng như bay vào rừng. Hấn là bóng ma của tốc độ. Hải Yến ngồi trên tảng đá, tay đan và nhau cầu nguyện.

Quả như hấn nói, buổi đêm trong rừng rất đáng sợ, Minh Minh khóc không ngừng. Cô sợ nhất là bóng tối, hơn nữa, trong rừng chẳng lẽ không có rắn rít? Bên tai cô là tiếng ve, tiếng dế, lâu lâu lại nghe 1 vài tiếng con vật nào đó, có vẻ không hiền lành tí nào. 18 tuổi, sống chưa đủ dài mà cô phải bỏ thầy ở đây sao? Cổ họng cô đã khô rát vì đã gọi đúng 3 tiếng đồng hồ mà không ai trả lời. Minh Minh chỉ biết hoảng sợ mà khóc sụt sùi.

- Minh Minh!- Giọng nói khàn khàn trầm ấm vang lên trong buổi đêm tĩnh mịch. Nghe có người gọi tên mình, Minh Minh nhanh chóng nói to:

- Tôi ở đây!- Nhưng cổ họng cô quá đau, giọng cô bị lạt đi. Người đó tiếp tục gọi to:

- Ở đâu?

- Trong cái hố!- Minh Minh đứng là không ngu ngốc lắm khi liên tục ném cành cây khô và đá lên miệng hố. Người đó đi đến, Minh Minh ngẩn khuôn mặt tem lem nước mắt lên nhìn, là Thanh Tuấn. Hấn thở phào nhẹ nhõm, khuôn mặt có chút dịu lại. Hấn chìa tay ra trước mặt cô:

- Lên!

- Chân đau!- Cô nói nhỏ, đứng còn chẳng được hướng hồ chi là leo lên. Hấn phóng xuống, nhìn thấy đúng là hấn, Minh Minh òa khóc lớn.

- Được rồi! Đừng sợ, có tôi đây...- Hấn kéo cô vào lòng. Minh Minh cũng chẳng còn sức để nói chuyện nữa mà rút vào lòng hấn. Sau khi cô ngừng khóc, hấn bế cô đặt lên vai mình. Hấn đúng là người khổng lồ, Minh Minh chạm ngay đến miệng hố. Cô yên vị trên đó. Trong tích tắc, hấn leo lên như trở bàn tay. Hấn ngồi cạnh tôi xem xét cái chân đau. Minh Minh khẽ nhắm mắt khi hấn chạm vào. Hấn nhìn cô:

- Bong gân rồi! Tôi công!- Hấn xoay lưng về phía cô. Minh Minh khẽ thở dài rồi leo lên lưng hấn. Thấy tay hấn chạm vào chân mình có chút cộm cộm ướt ướt, Minh Minh nhìn xuống, máu đã ướt đầm tẩm băng quanh tay hấn. Cô nhắm mắt:

- Thả tôi xuống đi! Tay anh đang chảy máu kìa!

- Ngồi yên! Đừng chống lệnh.- Hấn thở hắt ra. Minh Minh nín bật, hấn đúng là kì lạ, không thấy tay mình đang bị thương hay sao? Trong phút chốc, cô thấy hấn không hoàn toàn đáng ghét. Lòng cô se lại, chột dạ:” 3/7 rồi!”

15. – Chương 15

Chương 15: Cạnh tranh công bằng. . .

Cô nhìn xuống chân, máu từ tay hấn cầm lấy chân vẫn còn dính nguyên vẹn, chỉ có điều, nó đã đông khô lại từ bao giờ. Cô chạm nhẹ môi mình, tối qua, cô mơ thấy hấn hôn cô.

.....

Minh Minh vâng lời ngồi im trên lưng Tuấn. Thấy sự xuất hiện của hấn, Minh Minh còn tưởng mình hoa mắt, không ngờ là thật. Cô này giờ im lặng thì hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

- Không được sao?- Hấn rõ ràng là trốn tránh câu hỏi của cô không muốn trả lời. Minh Minh cũng chẳng buồn hỏi nữa, biết đâu hấn bỏ cô lại giữa rừng hoang này rồi sao? Dù cố gắng không nghĩ đến bàn tay đang đầm máu cầm chặt chân mình để mình không bị rơi khỏi tấm lưng, nhưng Minh Minh bất giác nhìn xuống, máu chảy ra càng ngày càng nhiều. Cô không yên tâm lên tiếng:

- Tay anh chảy máu nhiều lắm, thả tôi xuống đi tôi tự đi được mà!

Hắn hắng giọng tỏ vẻ dừng nói nữa, không thì hắn mặc kệ cô. Minh Minh rất không hài lòng mà giãy giụa lên, thử bỏ cô lại đây xem? Hắn nhăn mặt, Minh Minh đang dùng cái kế sách gì đây? Tay hắn bị cô đập trúng mà co thắt. Hắn buông cô ra, Minh Minh hạ “mông” 1 cái đau điếng. Giờ thì cô hối hận rồi, biết vậy lo ình trước. Hắn xoay người lại nhìn cô bằng ánh mắt đầy phẫn nộ. Minh Minh liếc hắn, cô ăn vạ ở đây luôn!

Hắn quay người đi. Á, hắn làm thật à? Minh Minh hét toáng lên:

- Nè! Cái đồ Chihuahua, anh dám bỏ mặc tôi ở đây sao?

Bước chân hắn khựng lại, cô gái này càng lúc càng bướng bỉnh khó dạy. Nhưng suy cho cùng cũng là lo cho hắn. Minh Minh tức giận đến nỗi nói không nên lời cầm lấy mấy tấm lá khô mà hành hạ tụi nó 1 cách thâm thương nhất. Hắn quỳ gối trước mặt cô:

- Lên!

Minh Minh không nói không rằng, giật lấy bàn tay trái đang chảy máu không ngừng của hắn, dùng tay xoa nhẹ, miệng thổi thổi. Ánh mắt hắn nhìn cô có chút dịu lại, cuối cùng, cô gái này định làm gì đây? Cô ngẩng đầu lên cười:

- Hết đau chưa?

- Chưa!

- Có cần thẳng thừng vậy không? Lúc nhỏ tôi bị té hay gì đó, ba tôi đều làm như vậy, dù có đau nhưng tôi vẫn nói là đã hết rồi! Không biết gì cả, ầu trĩ!

Cô bĩu môi. Khóe môi hắn cong lên tạo thành nụ cười. Ách, hắn cười, Minh Minh mở to mắt chứng kiến cảnh tượng có 1 0 2, ngàn năm có 1. Hắn thu nụ cười lại, ánh mắt trở nên điềm tĩnh:

- Cô muốn ở lại đây?

- Không!- Minh Minh lắc đầu nguây nguây.

- Lên!- Rốt cuộc thì vẫn là hắn công cô. Minh Minh đành nghe theo, biết đâu hắn mất kiên nhẫn thẳng tay bỏ cô lại đây thật 100%.

Hắn lẳng lặng bước tiếp, quả thật, vết thương không còn đau nữa. Hắn vẫn đang mỉm cười nhưng Minh Minh không thấy được. Đến ngã tư, hắn buông cô xuống nghỉ chân, Minh Minh nhăn mặt, cái chân tai hại của cô lại đau nữa rồi.

Minh Minh xoa xoa chân rồi nhìn hắn. Do ngã tư hắt dưới ánh trăng, cô mới để ý, mặt hắn vẫn bị băng 1 số vết trầy, vết trầy ở khóe miệng vẫn còn đỏ hồng chưa có dấu hiệu khép mại. Cánh tay của hắn thì ôi thôi rồi, chắc nó sẽ tàn phế mất. Vết băng trắng thấm đẫm máu tươi không còn chỗ nào còn trắng. Vết thương bị rách ra tưởng chừng thấu qua xương. Sở dĩ tay hắn trở nặng là do rễ cây chạy vào đây, hắn cũng chẳng biết đã đụng vào bao nhiêu cành gai nữa. Minh Minh hoàn toàn không thoải mái mà đánh vào vai hắn:

- Tay anh có khi nào bị gãy luôn không?

- Không!- Hắn hừ lạnh, hắn là ai? Là đại ca của trường đó, nếu gãy tay thì có phải sẽ bị đánh chết mà không chống trả không?

- Anh thật là cứng đầu!

- Lỗi ra? - Hắn quan sát 4 ngõ, lúc này do chỉ chạy mà chẳng xem đường, ra được đến đây cũng là may lắm rồi. Vào ban đêm, hắn không thể xác định phương hướng. Minh Minh trợn mắt:

- Không biết!

Hắn lâm vào tình trạng dở khóc dở cười. Cô còn giỏi việc gì ngoài việc phá hoại và chọc giận người khác nữa hay không? Hắn tựa vào cái cây nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ đêm nay phải ngủ ở đây rồi. Nếu đi tiếp, chẳng may lại lạc đường xa hơn. Minh Minh thấy hành động đó của hắn thì ôm chân lết lại gần:

- Không định ra khỏi đây?

- Không biết đường ra!- Hấn vẫn nhắm mắt trả lời. Cô khựng lại, ngủ trong rừng sao? Cô nhắm mắt, đánh hấn 1 cái:

- Sao lại không biết? Chẳng lẽ phải qua đêm ở đây sao?

Hấn không trả lời chỉ thở đều đều. Màn đêm lạnh lẽo buông xuống rất nhanh. Vai Minh Minh bắt đầu run lên vì lạnh. Hấn mở mắt, cởi chiếc áo khoác da của mình đang mặc choàng lên cho cô. Hấn chỉ mặc chiếc áo thun cổ tim mỏng màu trắng, lúc đó hấn đang ở nhà cũng không có định định ra ngoài, khi nghe Yến gọi, hấn quên cả việc thay quần áo mà chạy đi. Minh Minh nhìn hấn ngạc nhiên:

- Anh không lạnh sao?

- Ngồi im!- Hấn ngả đầu lên vai cô, không thèm trả lời câu hỏi vừa rồi. Minh Minh đứng hình, hấn đang ngủ trên vai cô sao? Cái tên này, sao chẳng có tính ga lăng gì hết vậy. Tuy nhiên, Minh Minh vẫn để hấn ngủ. Chỉ 5 phút sau, vai cô mỏi rã rời, hấn ăn gì mà đầu nặng thế? Cô khẽ cử động, hấn không tỉnh dậy mà vẫn mê man. Minh Minh cầm tay đẩy đầu hấn ra, trán hấn đang rất nóng. Cô ngạc nhiên nhìn hấn, quả thật, mồ hôi đang chảy ra rất nhiều, cả thân hấn run run, có lẽ vì lạnh. Đã khuya, nhiệt độ ở đây giảm mạnh, chắc khoảng 16 độ C. Hấn bị sốt rồi, Minh Minh luống cuống, có khi nào ngày mai cô tỉnh dậy, bên cạnh cô là cái xác không nhĩ. Hấn mở mắt:

- Đừng làm ồn nữa!

- Anh bị sốt rồi!- Cô nói trong hoảng loạn. Hấn nhếch mép:

- Không chết đâu mà lo.

Minh Minh định cởi áo khoác ra choàng lên cho hấn thì tay phải hấn vươn ra kéo cô vào lòng như muốn nhận thêm hơi ấm. Minh Minh lắng nghe tim mình đang đập mạnh, không dám nhúc nhích trong lòng hấn, nhịp thở của cô cũng trở nên nặng nề và khó khăn. Có hấn, cô thấy mình an tâm lạ kì, khác hẳn lúc này 1 mình. Hấn vẫn như thế, vẫn thở đều đều hơi thở nóng nóng vào người cô. Lâu lâu Minh Minh lại đưa tay sờ trán hấn lo lắng, không biết hấn có tắt thở hay không.

“Hắt...xì!” Minh Minh tỉnh dậy, chắc là cô bị cảm rồi. Cô mở mắt nhìn quanh, là chiếc mui trần màu trắng của anh. Cô nhìn sang người bên cạnh, thấy Minh Minh tỉnh, anh nở nụ cười:

- Tỉnh rồi sao? Còn sợ không?

- Thanh Tuấn có sao không anh? Sao em lại ở đây?- Cô nhíu mày. Anh khẽ nhíu mày. . .

4 giờ sáng. . .

Hấn nhìn người con gái trong lòng mình nở nụ cười chưa từng có. Hấn quan sát xung quanh, tuy trời chưa sáng hẳn nhưng sáng hơn đêm qua, hấn có thể nhìn thấy lối ra. Hấn bế cô đứng dậy, đầu óc có chút choáng váng nhưng vẫn còn có thể đứng vững. Chết tiệt, sao đêm qua lại sốt chứ? Minh Minh khó lắm mới ngủ được, hấn bế cô đi thật khế. Minh Minh rút đầu vào ngực, nắm áo hấn:

- Đừng có chuyển trường!

Hấn nhún mày, là nói mê. Minh Minh siết chặt áo hấn hơn:

- Ở đây chỉ có trường Bình Phát và trường Minh Đăng. Nếu anh chuyển sang trường Bình Phát thì không ổn đâu! Là còn đồ cũng phải dùng não suy nghĩ chứ!

Hấn nhếch mép, thì ra là đang mơ thấy hấn. Hấn lắc đầu:

- Không chuyển!

- Hứa rồi đó!- Cô nói nhẹ rồi tiếp tục ngủ khò. Hấn vẫn chậm rãi đi tiếp, lâu lâu lại liếc nhìn xem cô có tỉnh giấc hay không. Lúc mơ cũng thật cố chấp, không dám nói thẳng ra là không muốn hấn chuyển đi. Sau khi đi quãng đường xa, rốt cuộc cũng thấy được 2 chiếc mui trần đậu sát nhau, 1 đen 1 trắng. Vừa thấy hấn, Hả Yến đã chạy đến, suốt đêm qua cô lo lắng đến nỗi không ngủ được. Anh cũng vậy, do trời tối quá cho nên đã về và quyết định sáng hôm nay tìm cô.

Hắn ra dấu im lặng cho Hải Yến, cô gật đầu rón rén đi lại. Hắn thả cô lên chiếc xe của Huy, xoa xoa cái chân bị bong gân. Cô khẽ nhủ mày vì đau nhưng vẫn không tỉnh giấc. Hắn giao cô lại cho anh, còn mình lái xe đưa Hải Yến, Gia Linh về. Chẳng ai nói gì với nhau, mọi người đang ngâm hiểu, không khí giữa 2 anh em rất căng thẳng. Khuôn mặt Gia Linh trở nên trầm trọng rất nhiều.

Điều đầu tiên Minh Minh hỏi khi tỉnh giấc là hắn, anh không khỏi bực mình nhưng vẫn trả lời:

- Đã về trước rồi!

- Ồ! Đêm qua hắn bị sốt, tay lại...

- Minh Minh...- Như mọi khi, anh nhắc nhở. Minh Minh nhủ mày, là em của anh đó, sao anh ấy lại chẳng lo đến sức khỏe của hắn chứ? Nghĩ đến anh và hắn, cô có chút đau lòng. Tối qua, cô cứ nghĩ người tìm ra cô là anh chứ không phải hắn. Cô có chút buồn bực, tựa đầu vào ghế sau nhìn bên đường của mình không nói đến anh. Cô nhìn xuống chân, máu từ tay hắn cầm lấy chân vẫn còn dính nguyên vẹn, chỉ có điều, nó đã đông khô lại từ bao giờ. Hắn nói hắn không chết được, vậy là hắn an toàn rồi. Cô chạm nhẹ môi mình, tối qua, cô mơ thấy hắn hôn cô...****(Nhớ kĩ để đọc ngoại truyện chính thức nha mọi người ^^).

Đến nhà, Minh Minh đi xuống, chân cô đã có thể đi lại nhưng nhoi nhói. Anh có ý định bế cô xuống nhưng Minh Minh không đồng ý. Cô quay lại tạm biệt anh rồi đi tiếp vào nhà. Bắt gặp sắc mặt khó coi của mẹ mình, cô nhẹ nhàng đi qua, lên phòng mình đóng sầm cửa lại không tiếng giải thích.

- Chúng ta cần nói chuyện!- Anh ngồi trên ghế sofa nhìn hắn đang khép hờ mắt nghỉ ngơi.

- Anh biết Gia Linh giả trò nhưng không ngăn cản, anh biết hướng nào sẽ tìm ra cô ấy nhưng lại không tìm. Ý của anh là gì?- Hắn mở đôi mắt lạnh ra, anh hắn quá đặc ý rồi, sao có thể bán mạng của Minh Minh như thế chứ? Quả thật là 1 đứa em trai tài năng, không gì có thể qua mặt được cậu em này. Anh cười:

- Anh muốn cạnh tranh công bằng!

- Không!- Hắn đáp thẳng thừng, hắn không muốn cạnh tranh với chính anh ruột của mình dù hắn có yêu người con gái đó đến thế nào đi nữa.

- Anh biết em nhường anh nhưng Thanh Tuấn à, em là đứa em trai cưng của anh. Bất cứ thứ gì anh cũng có thể cho em nhưng tình cảm là không thể. Anh muốn chúng ta tự giành lấy!

Hắn nhìn anh, ánh mắt lộ 1 chút phân vân nhưng rồi, hắn gật đầu. Hắn thương anh hắn, chẳng lẽ anh hắn không thương hắn? Chẳng lẽ phải cả 2 sẽ nhường 1 món đồ mình yêu quý nhất cho nhau. Rốt cuộc thì chẳng ai nhận được gì! Anh nhếch mép, đưa tay ra trước mặt hắn bắt tay. Hắn nhanh chóng nắm lấy tay anh hắn, sẽ cạnh tranh công bằng!

- Sao em có thể nhận ra là Gia Linh giả trò?

- Cái hố mà Minh Minh rơi xuống là do có người cố tình đào, chỉ cảnh cáo mà thôi! Không có bất cứ thứ gì là không phải dùng để bắt thú. Xung quanh trừ khu vực Minh Minh rơi xuống đều có những lớp lá tầng tầng được xếp rất kĩ càng, không ai có thể nhận ra nó là cái hố sâu. Ánh mắt của Hải Yến lúc ngồi trên xe không dễ chịu tí nào. Gia Linh còn ngạc nhiên khi thấy Minh Minh còn toàn vẹn trở về!- Hắn đáp bằng giọng lạnh lạnh thường thấy. Anh vỗ tay, càng ngày càng ra khí chất của 1 thương nhân lặn lội chốn thương trường. Tổ chức như gia đình anh, không phải ai cũng có thể có.

- Em định làm gì cô ấy?

- Không!- Hắn im lặng nhắm mắt, hắn đang rất mệt. Khi hắn nói như vậy có nghĩa là tùy anh quyết định. Anh thở nhẹ rồi đứng dậy:

- Em là tâm điểm của chuyện này kia mà!

Hắn nhếch mép không đáp. Không phải vì hắn thì Gia Linh sẽ không cảnh cáo Minh Minh bằng chuyện này và cô gái ấy sẽ không phải nơm nớp lo sợ như bây giờ...

(Win còn định cho 2 bạn này tình hơn nữa nhưng tội Huy, Minh Minh chưa có sâu nặng với Tuấn. Vậy đi cho truyện còn dài... :3)

16. – Chương 16

Chương 16: Chiến dịch của du côn...

- Bỏ tôi xuống!- Cô nhăn mặt, hấn vắn bỏ ngoài tay mà sải bước vào sân trường. Mọi người bắt đầu tập trung ánh nhìn xôn xao vào 2 người đang bế bổng nhau.

.....

Minh Minh lơ mơ tỉnh giấc khi chiều đã buông hờ hững. Đầu đau nhức không thôi, cổ họng cũng ran rất khó chịu. Đưa tay lên sờ trán mình, nóng hổi. Nhất định là cái tên chết tiệt đó lấy cho cô, nhất định cô không tha cho hắn. Thả chân xuống giường, Minh Minh cắn chặt răng ỳnh ỳnh hét lên, cái chân bị bong gân của cô không có dấu hiện thuyên giảm mà đang tung hoành khiến cô ứa nước mắt. Tuy nhiên, nó đã được băng bó lại. Có tô cháo đầy nắp để bên ly nước, 1 bọc thuốc trên bàn cạnh giường. Minh Minh vơ tay lấy tô cháo ăn ngon lành. Hôm qua đúng là kinh hoàng, cô phải nhịn ăn từ buổi tối đến giờ. Bình thường cô rất ghét cháo nhưng hôm nay lại thấy ngon lạ thường. Cô mỉm cười, mẹ đúng là người chu đáo nhất dù miệng lưỡi của mẹ bén nhọn như dao. Sau khi uống thuốc xong, tinh thần Minh Minh có đỡ hơn đôi chút. Cô lấy điện thoại gọi cho Hải Yến:

- Đang đâu đó? Sang nhà tao đi, bệnh sắp chết rồi!

- À...Ồ. Chờ xú!

Hải Yến ngẩng đầu lên nhìn hấn đang ngồi đối diện. Cô giơ tay ra dấu OK rồi cầm chiếc túi đứng dậy. Hấn ngã người vào chiếc ghế đằng sau mình xoa xoa cầm ấm chiêu.

Hải Yến đẩy cửa phòng của Minh Minh vào. Cô ngồi bật dậy, cái chân lại nhói lên đòi quyền bình đẳng khiến cô nhăn nhó đau khổ. Hải Yến chép miệng lại ngồi cạnh cô. Cô bóp bóp vai Minh Minh:

- Sao rồi?

- Sao là sao?- Minh Minh trả lời nhỏ xú để bảo vệ cổ họng.

- Tao thấy tên Quang Huy không tốt chút nào cả!- Hải Yến lên tiếng khẳng định chắc nịch. Minh Minh hơi nhú mày suy nghĩ nhưng nhanh chóng biết rõ tại sao con bạn mình lại nói điều đó. Chắc là tại hôm qua anh không tìm cô dù trời có tối. Minh Minh ậm ừ trong họng. Thấy tốt, Yến lẩn tới:

- Mà nghĩ sao về Chihuahua đầu đàn???

- Cũng được! Tính tình không xấu lắm nhưng tao ghét!

Hứng thú của Hải Yến bị dập tắt ngay vào 2 chữ cuối của Minh Minh. Cô lấy 2 tay vỗ mạnh vào má Minh Minh:

- Mà bị miễn nhiễm với trai hay sao mà không có hứng thú với trai đẹp, còn cứu mạng mày nữa!

- Ồ... Ghét không cần có lí do!- Minh Minh chép miệng. Hải Yến tiu ngủ nghĩ đến khuôn mặt giận dữ của Thanh Tuấn nếu cô không hoàn thành nhiệm vụ được giao. Lúc này. . .

- Cậu tìm tôi có gì không?- Hải Yến ngồi đối diện hấn. Chẳng rõ hôm nay tại sao hấn lại gọi cô ra quán cafe này. Hấn nhún vai:

- Minh Minh thích gì nhất?

- Đừng vòng vo, muốn tìm hiểu à?- Hải Yến thông minh nhanh chóng hiểu ra vấn đề, người con trai mà tìm bạn của 1 cô gái hỏi về cô ấy thì đúng là bất bình thường. Hấn chỉ nhếch mép gật đầu. Hải Yến hí mắt suy nghĩ:

- Tính ra thì cậu đừng cảm hơn anh trai của mình, ban đêm cũng dám xông vào rừng tìm con nhỏ đó nữa! Muốn tôi chỉ cách lấy lòng hay là sao?

1 lần nữa, hấn gật đầu không đáp, hấn giơ cái tay trái bị thương của mình xoay qua xoay lại như nhớ đến chuyện gì đêm hôm qua. Hải Yến tâm trí đặc biệt hưng phấn nói:

- Nói chuyện nhiều hơn, quan tâm đến nó hơn, không được làm nó tức giận, nhất là phải ga lăng. Anh chỉ cần thỏa mãn tiêu chí chọn bạn trai của nó là được!

Trong đầu hắn lập tức vang lên câu nói của Minh Minh lần đầu tiên gặp nhau. Hắn khẽ rung mình, tại câu nói này mà hắn ghét cay ghét đắng nhỏ. Tóm lại, hắn cần làm gì? Nhìn ánh mắt tỏ vẻ không hiểu lắm, Hải Yến thở dài 1 cái:

- Anh chỉ cần hàng ngày thăm hỏi là :” Hôm nay khỏe không? Có cần tôi mua bữa sáng giúp không? Hay khen vài câu như Hôm nay xinh quá! Cô đúng là giỏi!”

Hắn rung mình, da gà cứ thi nhau nổi lên. Sao các cô gái lại thích những điều sến súa như thế? Anh hắn thuộc tuýp người đó sao? Hắn trở về trạng thái ban đầu. Hải Yến thấy thái độ của hắn như thế thì lắc đầu:

- Đó là lí do Minh Minh ghét cậu! Tôi thật sự bó tay cậu rồi!

- Con gái thích tặng hoa, tặng gấu là được đúng không?- Ngồi mãi mới nghe hắn lên tiếng trao đổi, đúng là cảm động muốn rơi nước mắt. Hải Yến nghe câu nói như ông cụ 1000 năm về trước thì không tán thành:

- Minh Minh rất thực dụng, cứ tặng những gì mà xài được ấy. Ví dụ như là thức ăn, hay tiền mặt gì đi!

- Hả?- Hắn nhướn mày hỏi lại như không tin câu nói vừa rồi của cô. Hải Yến chép miệng, cái tên này đánh đấm thì như sấm mà sao tình cảm thì ngu muội dữ vậy? Đã nói bao nhiêu đó rồi mà chẳng thấm vào não.

- Thôi, thôi! Tôi sẽ lo chuyện này, sáng mai cậu chỉ cần mua bữa sáng, dâng đến miệng, chép bài giúp, trò chuyện nhiều hơn 1 chút. Không được cãi lại nó vì Minh Minh rất ghét những ai chống đối mình!

Hắn chán nản gật đầu, lần đầu tiên trong đời hắn gặp phải vấn đề nan giải như thế này. Và thế là Minh Minh gọi cho cô. . .

Đã lỡ hứa thì phải thực hiện. Lúc đầu thì cũng có cảm tình với Quang Huy lắm nhưng giờ thì hết rồi, cái tên ham sống sợ chết, lại còn mắc chứng bệnh đại gái. Gặp hoa khôi dẫn đường thì đi theo chẳng thèm suy nghĩ. Nghĩ là làm, Hải Yến châm thêm dầu vào lửa cho cháy rụi căn biệt thự của anh luôn.

- Tao thấy mày và anh Huy gì đấy không hợp tí nào. Bản tính mày vụng về hậu đậu, biết rằng anh ấy đều bỏ qua nhưng anh ta không có đứng ra thu dọn mấy cái tàn dư giúp mày đâu. Nghĩ thử đi, không thì hôm qua người tìm ra mày là anh ấy chứ không phải Thanh Tuấn đâu!

Minh Minh nghiêng đầu nhìn cô, trong lòng buồn buồn. Con bạn cô nói cũng có lí nhưng sao hôm nay lại nhắc đến hắn nhiều vậy! Chẳng lẽ nó... thích hắn sao? Minh Minh trợn mắt:

- Tỉnh lại đi con kia! Bộ mày kết tên Thanh Tuấn đó rồi sao?

Khóe miệng con Yến giật giật. Con bạn cô chỉ có cái đoán mò là giỏi. Nói trắng trợn như thế mà cũng không hiểu. Hải Yến đánh vào cái chân bệnh tật của Minh Minh 1 cái. Ôi trời ơi, thấy ông bà ngoại luôn rồi, chân đã đau, cử động nhẹ cũng đau, hơn nữa, cô vừa hạ sốt, dây thần kinh chân bắt đầu vùng dậy đấu tranh như muốn đánh nhau với Hải Yến. Minh Minh muốn ngất xỉu gật gù không nói nên lời, giờ thì cô hiểu cảm giác của tên sói đầu đàn rồi. Hức, chắc là cô đã đoán sai. Hải Yến miệng vẫn nở nụ cười đáng yêu:

- Cái con kia, mày coi chừng bà đó! Mai mốt rồi mày sáng mắt xem ai là người tốt với mày nhất!

- Là mày!

Bốp Minh Minh đã nói sai nữa sao???

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!- Tiếng la của Minh Minh rung rinh nóc nhà, quỷ khóc thần sầu.

Đau tim vì pic này hắc hắc ^^

Minh Minh cà nhắc lên trường. *Kít* chiếc xe màu đen phanh nhanh trước mặt cô. Hắn tháo nón bảo hiểm ra, khí chất xuất thần nhìn cô. Minh Minh trợn mắt, đẹp lạ đẹp lùng! Hắn ngồi trên xe ra dấu cô lên yên sau. Hắn đang chọc gân cô hay sao? Chân thể này thì leo lên bằng cách nào. Minh Minh đứng đó không

thèm trả lời, cũng không nhúc nhích. Hấn quay lại nhìn cô, đã rõ vấn đề, là do cái chân vẫn chưa khỏi hẳn. Hấn phóng ga đi trước. Minh Minh !!!!! không nói nên lời, cái tên này!

Minh Minh lặng lẽ đi tiếp thầm oán trách trong bụng. Vừa đi được 3 bước đã thấy hấn chạy lại. Thì ra hấn đem xe cút trong trường rồi mới ra đây. Hấn quỳ gối, khom lưng trước mặt cô:

- Lên!

- Không! Ở đây là trường học đó!

- Thì sao?- Hấn dùng ánh mắt lạnh cảnh cáo, đột nhiên, hấn nhớ đến lời Hải Yến nói phải “dịu dàng”. Hấn thu lại ánh mắt rồi tiến đến bế cô lên. Minh Minh bị hấn nhấc bổng 1 cách nhẹ nhàng và bất ngờ. Ách, cô giãy giụa thì cái chân nó lại nhói lên như thể muốn đình công và để hấn bế. Hấn nhếch mép:

- Yên chút đi!

- Bỏ tôi xuống!- Cô nhăn mặt, hấn vẫn bỏ ngoài tay mà sải bước vào sân trường. Mọi người bắt đầu tập trung ánh nhìn xôn xao vào 2 người đang bế bồng nhau. Minh Minh xấu hổ không thể tả, nắm áo hấn mà che mặt mình. Cái hành động này của cô, không ngờ lại tăng kịch tính. Hấn hừ lạnh, đúng là vô tình vẫn tốt nhất!

Hấn liếc nhìn mọi người xung quanh bằng ánh mắt sắc lạnh, chẳng ai lên tiếng bàn tán và dòm ngó nữa. Hấn thả cô lên ghế, Hải Yến hí hửng đưa ngón tay cái lên, very good! Đây là trò của cô bày ra kia mà!

Minh Minh tức đến mức đầu bốc khói bừng bừng. Cô trợn mắt đánh vào cái tay đang bị thương của hấn. Hấn né tránh thành công, đắc chí nhìn cô. 1 lát sau, tên Khiêm mang 1 hộp cơm, 1 chai nước suối và bọc thuốc vào đặt trước mặt cô. Về mặt tên đó cố kiềm nén sự đau lòng:

- Khi yêu, không nhất thiết người khác phải yêu lại, chỉ cần người đó vui vẻ là được.- Tên đó bắt đầu dụi mắt, chạy đi.- CHÚC 2 NGƯỜI HẠNH PHÚC!

Mọi người trong lớp không hề nghĩ là tên Khiêm nói đến Minh Minh mà là nói đến Thanh Tuấn!

Thanh Tuấn !!!! Minh Minh??? (Winny: Xin phỏng vấn tâm trạng của anh lúc đó ạ? Thanh Tuấn: *bóp*, *bình*, *rầm* Winny: Á xin lỗi, không cần trả lời nữa ạ! T^T).

Minh Minh quay sang nhìn hấn, sao hôm nay lại tốt đột xuất vậy??? Hấn nở nụ cười. Minh Minh xụ mặt, cái gì mà giả tạo dữ vậy trời.

- Trong cơm có độc?

Lắc lắc, trên môi vẫn giữ nụ cười cứng ngắt.

- Vậy trong nước hoặc thuốc?

- Nói nhiều, ăn đi!- Rốt cuộc không nhịn được nữa, hấn lên tiếng. Hải Yến ngồi ngoài sau ngạc nhiên giật giật áo hấn. Hấn gật đầu, “Tuấn dịu dàng”.

Sau khi suy xét kiểm tra kĩ càng Minh Minh mới bắt đầu ăn cơm và uống thuốc. Hấn phải đứng dậy dọn dẹp “tàn cuộc”. Minh Minh liên tiếp bị bất ngờ này đến bất ngờ khác đánh đập vào đầu. Tuy nhiên cơn buồn ngủ vẫn ập đến sau khi uống thuốc, Minh Minh nằm lên bàn làm 1 giấc ngon lành.

- Tiết mấy rồi?- Minh Minh tỉnh giấc, quá đã. Cô lơ mơ mở mắt. Hấn đang nhìn cô, dáng vẻ mệt mỏi, chắc là đang muốn ngủ lắm.

- Tiết 3!- Hấn chìa 3 quyển vở của cô. Minh Minh hoảng hồn giở ra, đừng có nói là hấn thức để về bày vào vở cô nha. Minh Minh sốc toàn tập, hấn chép bài giúp cô. Nét chữ hấn phóng khoáng, cứng rắn, không đẹp lắm nhưng cũng dễ nhìn. Minh Minh đưa tay lên sờ trán hấn, hấn nhăn mặt định gạt ra nhưng “quân sư quạu mo” ở phía sau giật áo không ngừng, hấn đành trưng bộ mặt chịu đựng gượng gạo ra!

Minh Minh áp vào trán mình, đầu có nóng lắm, trán cô còn nóng hơn kia mà! Hấn có ý đồ gì? Chắc chắn là không tốt, hấn gian thế kia cơ đấy. Hấn nhíu mày, Minh Minh đang cảnh giác tột độ. Hấn nhếch mép xoa đầu cô:

- Bớt căng thẳng tí đi!

- Hả?- Cô mở to mắt ngạc nhiên, chưa bao giờ hấn dịu dàng đến thế. Hải Yến chăm chú quan sát, hoàn toàn không có trong kịch bản. Hấn khẽ liếc “kẻ bên dưới” ý chỉ đừng nhiều chuyện, hấn đang tâm sự “mỏng”. Minh Minh vẫn chưa định thần được. Hấn đứng dậy bế cô lên ngay trong giờ học. Minh Minh định giãy giụa la ó thì hấn kê sát tai cô nói khẽ:” Đi lên sân thượng có phải khỏe hơn không? Thử chống đối xem!” Hấn rõ ràng là đang uy hiếp. Các thành viên trong lớp tập trung chú ý. Hải Yến khẽ hắng giọng, họ nhanh chóng thu ánh mắt tò mò thềm khát lại. Hấn đi ngang qua ông thầy, liếc mắt xuống cánh tay hấn và cái chân bị bong gân của Minh Minh. Tuyệt nhiên, hấn không nói gì.

Thả Minh Minh vào bóng mát của cây, hấn ngồi bên cạnh. Cô chép miệng, sao phải lên đây chứ? Hấn khẽ nhắm mắt dựa đầu vào vai cô:

- Ở lớp ồn quá!

Ồn sao? Ngoài tiếng giảng bài thì còn tiếng gì nữa đâu? Minh Minh đẩy đầu hấn ra, hôm kia do hấn bị sốt nên mới cho hấn dựa thôi, cái đồ dè dặt! Minh Minh không vui:

- Sao anh cứ phải dặt theo tôi chứ?

- Thích!

- Kệ anh!

“Gật đầu”.

- Cái đồ dờ dơi, thần kinh, ba lơn bậm trợn.

- Im!

- Không im đó!

- Tôi hôn thì có trách!- Hấn mở mắt, ánh mắt lạnh lùng nhưng đáy mắt vẫn có tia cười. Minh Minh im bật không nói nữa. Lúc này còn hiền dịu, giờ thì lại thế này, tên này bị lên cơn tùy lúc. Lúc này hấn mới dễ chịu hơn đôi chút. Hấn quyết định rồi, hấn vẫn là hấn, nếu bị Hải Yến giật dây kiểu này thì rất giống thằng ngốc, rất ngốc. Lỡ Minh Minh đồng ý quen hấn, hấn quay lại kiểu lạnh lùng thế này thì Minh Minh vẫn có thể đến với anh hấn. Hành động thì phải có “chất lượng”.

Hấn đứng dậy đi vào góc khuất của sân thượng lôi cây đàn guitar ra. Hấn gảy nhẹ cây đàn, Minh Minh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Hấn mỉm cười mãn nguyện, chuyện là thế này. . .

Hấn vừa thức dậy, đi xuống bếp lấy ly nước uống. Quang Huy đang chỉnh dây đàn guitar. Vừa thấy hấn, ánh mắt anh lóe lên rồi nhanh chóng tỉnh mặc. Hấn cầm ly nước ngồi cạnh anh:

- Sao lại là đàn guitar?

- Anh muốn tập thêm loại đàn này, rất tiện dụng!- Anh cười, hấn cầm lấy vai anh nghĩ ngợi gì đó rồi bật cười:

- Cảm ơn kẻ địch! Anh đã gợi ý cho em biết Minh Minh thích chơi đàn guitar!

- Sao nào?- Anh nở nụ cười thú vị, cái thằng em này, không nên xem thường.

- Anh thích chơi vĩ cầm nhưng hình như 2 năm nay không động đến. Hôm nay lại bảo muốn tập guitar, quá dễ để nhận ra rồi!

Hấn giành lấy cây đàn trong lòng anh gảy mạnh 1 bài đặc thắng. Lúc hấn và anh còn học cấp 2, ba hấn cho 2 người chọn 1 loại nhạc cụ để chơi. Hấn chọn học guitar vì thời gian học ngắn lại dễ chơi. Còn anh thì thích vĩ cầm, về sau còn học thêm dương cầm. Là hấn có thần giao cách cảm hay là ông trời mỉm cười với hấn nhỉ?

Hắn quay sang hỏi cô:

- Muốn hát chút không?

- Hả? Tôi không biết hát!- Minh Minh lộ rõ niềm vui nhưng vẫn từ chối lời đề nghị. Hắn dùng ánh mắt cảnh cáo, cô trợn mắt nhưng vẫn không gật đầu. Hắn nhếch mép:

- Có muốn tôi giao cô ra cho bọn trường Bình Phát không?

Minh Minh im lặng lắc đầu, nuốt nước mắt chảy vào tim. Hắn nở nụ cười khoái chí rồi gảy đàn bài “Cây đàn sinh viên”. Minh Minh chăm chú lắng nghe rồi cất giọng.

Thanh Tuấn: *Ngưng đàn* * Quay sang nhìn kiểu như muốn lay vài cái*.

Minh Minh: Tiếp đi!

Hắn vừa nghe cô cất giọng, thức ăn ban sáng hắn vừa ăn muốn trào ra ngoài, thật sự là rất kinh khủng. Minh Minh nhận thức được việc đó nhưng lập tức mỉm cười mãn nguyện, ai bảo chơi ngu còn la làng. Hắn đành gảy đàn không lời, không dám tơ tưởng đến giọng hát “oanh vàng thỏ thẻ” đó nữa!

Minh Minh cười ha hả rồi lắc lư người theo điệu nhạc hắn đánh. Buổi học hôm nay bình yên trôi qua. . .

17. – Chương 17

Chương 17: Kế hoạch gian nan. . .

- Á á á á á á á á á á á á!- Tiếng la của ai mà thất thanh thế? Tôi ngẩng đầu lên nhìn, là hắn la.

.....

Lúc đi xuống sân thượng, Minh Minh 1 mực không đồng ý hắn bé. Tên côn đồ đó tức giận, mặc kệ cô la ó, “thuận hắn thì sống, nghịch hắn thì chết!” Hắn bé Minh Minh lên nhìn cái tay vịn cầu thang trường, lâu lâu thì cũng phải có thêm phần kịch tính. Nghĩ là làm, hắn phồng lên thanh vịn trượt xuống dưới, Minh Minh mặt mũi xám ngoét la hét, không dám mở mắt ra mà ôm cứng cổ hắn, sai 1 ly thì hốt xác 2 đứa mất. Nghe tiếng la của Minh Minh, hắn thấy càng “kích thích” mà nhảy lên nhảy xuống.

Đến tầng 1 của trường, hắn ngạc nhiên khi thấy Minh Minh không nói gì. Ách, thì ra cô xỉu mất tiêu rồi. Hắn đặt cô lên chiếc giường y tế. Phòng y tế vắng vẻ, chỉ có mùi thuốc sát trùng như bệnh viện làm hắn nhức đầu. Vỗ vào má mãi mà Minh Minh chẳng có dấu hiệu tỉnh dậy, “càng nhắm chặt mắt hơn”. Ra tay nhẹ thì không tỉnh, ra tay mạnh thử xem sao. Nhưng hắn nghĩ đến chuyện võ thật mạnh vào má cô, cô không chịu nổi mà xuống Diêm Vương tìm người yêu là cái chắc!

- Tôi cho cô 3 giây để tỉnh lại! 1...2...

Minh Minh lập tức mở mắt ra, tim cô vẫn đang đánh lô tô trong bụng. Còn định giả vờ xỉu để ngủ luôn mà cái tên này lại giở thủ đoạn sở khanh. Minh Minh tức giận dấm vô mình hắn 1 cái:

- Sao ba mẹ anh lại đặt anh tên là Thanh Tuấn chứ? Đặt Thân Thú có phải giống hơn không?

Khuôn mặt nén cười của hắn ngay lập tức tối sầm tức giận. Hắn đưa ánh mắt lạnh nhìn Minh Minh, càng ngày càng cả gan, còn dám đổi cả tên hắn là Thân Thú? Được, để coi thế nào là thú!

- Á, Á đưa tôi đi đâu vậy?- Hắn vác cô lên vai, Minh Minh hoảng hốt vỗ bôm bóp vào vai hắn.

- Bọn trường Bình Phát!

- Đại ca Minh Đăng à, chẳng lẽ anh không xử lí nổi người con gái bé bỏng như tôi? Còn phải nhờ vả đến kẻ địch! Thật là hèn hạ!

Trong cuộc đời đánh nhau của hắn, hắn ghét nhất là ai bảo hắn hèn hạ. Nào hắn bị đĩa ăn lưng hết rồi sao mà lại đi thích con nhỏ miệng lưỡi có doa có búa này chứ? Hắn thả cô xuống nhìn cô nhếch mép:

- Sao cô lại thích chống đối tôi thế?
 - Là anh khơi chuyện trước!- Cô chống nạnh cổ rướn họng cãi lại.
 - Nếu cô không phản đối thì tôi sẽ không dùng hạ sách!
 - Sách gì thì kệ mẹ anh! I éo care. Tôi vào lớp!- Minh Minh xoay người đi, rốt cuộc thì hắn chỉ có cái miệng, có dám làm gì cô đâu!
 - Cô không nghĩ là tôi đang theo đuổi cô sao?- Hắn xoa xoa cằm, khế cắn môi dưới rất lạnh tử. Minh Minh đứng hình xoay người lại nhìn hắn. Hắn vừa nói cái gì? Theo đuổi cô sao? Hắn? Có ai nói là hắn đang đùa đi chứ? Đáp lại cô chỉ có tiếng gió rít khê qua lá cây xạc xào. Minh Minh nở nụ cười “hạnh phúc”:
 - Với cưng á? Không có cửa đâu nha! Nghe tiêu chuẩn mới của chị chưa? Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 4G, phải biết lái xe mui trần, không tiếp chân dài nào ngắn, còn đồ lưu manh. “Anh rất tốt nhưng...em rất tiếc!” Nhìn anh cũng tốt, cũng hợp với mấy cô gái dạng “ngực tấn công, hông phòng thủ” nhưng nào thì bé tí ti như hạt nho ấy!
- Cô tuôn 1 tràng. Cảm xúc của hắn bây giờ lẫn hỗn độn khó tả, khó lắm mới nói ra được vấn đề chính mà bị cô dội cho 1 gáo nước lạnh, Minh Minh này đúng là không biết điều. Về mặt lạnh tử nhanh chóng biến mất, thay vào đó là sát khí muốn bóp chết người ngay tức khắc. Minh Minh hất tóc hả hê, cà nhắc lên lớp. Hắn nóng giận:
- Cô thì có gì hay ho chứ? Kẹp lép từ trên xuống dưới, nào cũng kẹp lép theo!
- Cái này có tính là “thằng đàn bà” không nhỉ? Tán không được thì quay sang đòi cãi nhau à? Nói thật ra á nha, đánh nhau thì Minh Minh không dám chấp chứ cãi lộn tay đôi thì Minh Minh này không sợ. Thử đụng vô xem, cô nhìn hắn xoắn tay áo:
- Anh nghĩ mình tốt lắm sao? Thân Thú có tính đàn bà, so đo với con gái, đồ ích kỉ nhỏ mọn không có đầu óc suy nghĩ. Ngắm vào trong máu rồi đúng không? Còn bày đặt trông mặt mà bắt hình dong, kẹp lép thì có tội với nhà người à? Đa số những cô gái có “í ỉ” bé thì sẽ hạn chế bị mắc bệnh ung thư đó biết chưa? Có nói bao nhiêu cũng không thấm vô não đâu!
 - Cô...- Hắn nắm chặt tay vò thánh đấm, tiếc là lúc đó không thể tiến lên bóp cổ cô ngay tức khắc. Minh Minh hí ha hí hửng hả hê còn hắn thì nhục nhã ê chề. Thấy hắn cứng họng cô nhếch mép:
 - Nghĩ sao mà đòi theo đuổi bà vậy? Còn lâu!
- Nói rồi, cô đi lên lớp bỏ hắn đang quần quai phát điên lên ở sân trường. Cha sanh mẹ đẻ, trời phú cho bản tính ít nói nên có cãi lại cái mỗ vệt ấy đâu! Hắn thở mạnh ra... Kế hoạch A, THẤT BẠI THẨM HẠI...
- Tôi ngồi cạnh cửa sổ phòng mình nhìn ra ngoài. Chân tôi đã có thể đi lại được và bớt đau hẳn. Theo tôi nghĩ nếu mà “hắn dừng quan tâm bé bỏng” khiến tôi già y giũa thì nó khỏi sớm hơn rồi. Nhắc đến hắn là tức muốn tăng xông, ngứa ngực. Sao ông trời lại cho tôi và hắn biết nhau để rồi ghét nhau vậy? Tôi cầm điện thoại lên, có tin nhắn.
- ” Chúng ta cần nói chuyện!” Là tin nhắn của hoàng tử. Cũng đã 3 ngày không gặp mặt anh, tôi nhắn trả lại, gặp thì gặp. Nếu không gặp thì tôi nhớ anh phát điên mất. Tính ra chuyện trong rừng đâu phải là anh không đi tìm, chỉ là đêm khuya nên không thể tiếp tục thôi!
- Anh đến đón tôi, tôi cười nhẹ rồi lên xe. Anh đạp ga, giọng nói khó khăn:
- Anh xin lỗi chuyện hôm bữa!
 - Không sao! Em không để bụng đâu, anh đâu có cố ý!- Tôi cười, anh nên thả lỏng để có thể tự nhiên hơn. Tuy nhiên, lòng tôi vẫn đang run lên bần bật. Anh nở nụ cười nhàn nhạt:
 - Cảm ơn em, chúng ta đi công viên trò chơi nhé!
 - Vâng ạ!- Tôi gật đầu nhanh chóng, dù sao cái chân cũng không đau lắm, chắc là có thể tung tăng rồi.

Tôi như con chim chích chạy nhảy trong công viên, ở đây nhiều trò hơn tôi nghĩ. Lúc trước, tôi có đến rồi nhưng hình như là 10 năm trước! Tính ra tôi còn nhớ cũng tài, do chỗ này khá xa nhà nên tôi không được đến thường xuyên. Anh tiến lên xoa đầu tôi:

- Minh Minh muốn chơi trò gì trước?

- Này ạ!- Tôi chỉ tay vào lâu đài phù thủy trước mặt, anh gật đầu. “Đâu rồi? Á, kia kìa!”- Từ xa, tôi đã nghe tiếng con Yến, trùng hợp vậy sao? Nó và cái tên Thân Thú đang đi đến, hẳn nó nụ cười nhìn anh:

- Trùng hợp thật!

- Thủ đoạn gì cũng không từ!- Anh nhếch mép đáp lại nụ cười. 2 người này thật kì lạ và khó hiểu!

Con Yến cười hì hì không nói gì mà kéo tôi vào toàn lâu đài u ám đó. Lúc mua vé đi vào, tôi nhớ là mình đang nắm chặt tay anh nhưng sau 1 hồi chen lấn và la hét, “toàn tiếng con Yến” tôi bị tách anh ra, nhưng trong đây tối thui, không thể lần tìm được. Á, tôi vớ được cánh tay rắn chắc, chắc là của anh rồi. Tôi vui vẻ đi tiếp. “Phùng” 1 con quỷ người đầy máu me đang ngồi trên đồng lửa bùng sáng.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA”- Tôi hét vang trời, lúc này có màu sắc của ánh lửa tôi mới thấy mình đang cầm tay hắn. Tôi xô hắn ra tìm kiếm anh nhưng không thấy đâu! Chắc là anh và con Yến bị kẹt bên dưới rồi. Sao đi tiếp được đây? Hắn đang cười gian tà nhìn tôi. Tôi giận đing người nhưng không nói, cứ để trong bụng, mai mốt nó sinh lên thì má mày cũng chết dưới tay bà!

1 lát sau, anh đi lên vẻ mệt nhọc. Con Yến vẫn tươi tỉnh như thường nhưng tôi rõ hiểu, do nó níu kéo anh dữ quá nên anh mới thở dốc như thế. Tôi cầm chặt tay anh mà đi tiếp, lửa tắt, lại bắt đầu hỗn loạn chen lấn xô đẩy, tôi tức quá, đưa chân đá lung tung, tay thì hung hăng đâm. “Áy da!” Nghe giọng nói có vẻ quen quen, hình như là giọng của hắn, tôi khoái chí tiếp tục đánh. À mà khoan, hắn là đại ca đầu để đầu như thế chứ? Tôi đi tiếp, ánh lửa bật lên. Ách, người giả ma đang dựa vào cây đau đớn, ách, tôi đập trúng cái *** của anh ta. Tôi hoảng hồn rồi rít xin lỗi, ai bảo giọng anh giống với hắn làm chi! Tôi đành kéo theo 3 người kia ra khỏi đó. Nếu còn không mau chạy, dám anh ta đòi tiền bồi thường!

Con Yến đòi chơi tàu lượn trên không, tôi cũng tán thành vì đây là trò tôi thích dù tôi ghét tốc độ và độ cao. Anh vào chỗ ngồi trước rồi ngoắc tôi lại, tôi chưa kịp đi đến bên cái ghế thì con Yến đã tranh vào ngồi rồi cười khoái chí:

- Mày ngồi ở trên đi!

Tôi đứng hình, sao hôm nay nó có thể ác độc như thế? Hắn đang ngồi ghế trên nhếch mép nhìn tôi. Dẫn xuống, dẫn xuống đi Minh Minh, tôi là cô gái rộng lượng vị tha. Tôi nhìn anh đang nhăn nhó không hơn tôi là bao mà ngồi vào cạnh hắn. Chiếc tàu bắt đầu chuyển động mỗi lúc một nhanh, tôi hồi hộp bám tay chắc vào thanh vịn. Đến dốc rồi, chiếc tàu có trục trặc hay sao mà đứng yên... “Vù”

- Á á á á á á á á á á á á á á!- Tiếng la của ai mà thất thanh thế? Tôi ngẩng đầu lên nhìn, là hắn la. Lúc này vì hoảng sợ quá, tôi vớ lấy cái tay đang băng bó của hắn cắn vào, hắn là đại ca sao mà phản ứng thái quá dữ vậy? Mọi người trong đoàn không ai la nữa vì tiếng hét của hắn át tất cả rồi, bọn họ bắt đầu cười ngấm, nam nhi gì mà “mạnh mẽ” thế! Tôi và hoàng tử cười ha hả, tôi cũng quên bém việc mình đang chơi tàu lượn. Con Yến sắc mặt trắng bệch kéo áo hắn, hắn nhìn tôi đầy phẫn nộ, tôi có biết cái chi đâu!

Đến khi đôi chân đã đặt hắn trên mặt đất, tôi vội vàng nấp sau áo anh nhìn hắn đang lườm tôi xém cháy mặt. Sao trai gì mà nhỏ mọn quá thế! Con Yến mua 4 ly kem đến, ừm, sao ở lại đi với hắn nhỉ? Tôi hí mắt nghĩ ngợi:

- Sao mày lại đi cùng tên Thân Thú này?

- Hả? - Anh và nó đồng thanh hỏi, sau 3 giây ngưng động, 2 người cười như điên. Hắn càng tăng sát khí nhìn tôi, tôi tưởng chừng từ người hắn có khoảng 6 cái xương sườn bay ra mà đâm vào mình.

- Trả lời đi!- Tôi lên tiếng bảo nó, phải đập tắt cơn cười, không thì toi mạng với hắn.

- Tình cờ thôi!- Nó cắn cây kem trả lời.

- Có phải đúng như tao nghĩ không?- Tôi nhắc đến ngay vấn đề nó hay nhắc đến hấn trong mấy cuộc nói chuyện.

- Chân mày còn đau không?- Câu hỏi của nó không ăn nhập gì sất. Thôi mặc kệ, cũng là nó quan tâm tôi:

- Cũng còn hơi đau nhưng không sao!

- À...- Nó tiến lên đập mạnh vào chân tôi. Tôi dựa vào người anh, nuốt tiếng la vào bụng, trời ơi, thì ra là nó muốn trừng phạt cái tội nói sai. Tại sao nó lại tiểu nhân như thế? Có phải đi theo cái tên Thân Thú tính nên nó cũng bị thú hóa theo hay không? Anh vỗ vỗ vai tôi an ủi, xót muốn ứa nước mắt vậy đó! Đau ghê ghém. . .

Bầu trời trong xanh bắt đầu nổi gió trong phút chốc. Màu xanh đã được thay bằng màu xám, chắc đây là 1 trận mưa lớn. Không nói thì cả 3 người còn lại đều hiểu. Anh bế tôi chạy vào 1 cái mái hiên khá trệt và nhỏ gần đó nép vào. Mưa bắt đầu trút, lúc đầu thì không vắng trúng, nhưng mưa càng ngày càng to, đứng trong hiên cũng như đứng ngoài trời. Anh cởi chiếc áo khoác đang mặc ra che cho tôi và anh. Hấn từ đâu lù lù đi đến chen chính giữa, trời đất, không thấy người ta đang tình cảm hay sao mà “có duyên” vậy? Hấn nhếch mép:

- Cho em ké với!

- Áo khoác của anh đâu?- Tôi nhăn mặt, rõ ràng lúc nãy hấn có mặc kia mà. Tôi nhìn sang phía con Yến, thì ra hấn cho nó mượn nên mới chạy sang đây. Con Yến gờ ngón tay cái cười vui vẻ với hấn. Chỉ có tôi và anh mới hiểu cảm giác lúc ấy thế nào, felling khó mà tả được!

KẾ HOẠCH B, LY GIÁN TẠM ĐƯỢC. . .

18. – Chương 18

Chương 18: Càng lập kế càng mất điểm. . .

“Mọi người trong lớp học/căng tin/thư viện chú ý. Còn 1 tuần nữa sẽ đến lễ hội của trường. Phiếu bầu chọn King sẽ là đại ca Nguyễn Thanh Tuấn, phiếu bầu chọn Queen sẽ là Minh Minh. Chúng tôi yêu cầu số phiếu phải 100%, chúng tôi mà biết ai bình chọn khác thì... như luật cũ!”

.....

Minh Minh rất rất không hài lòng mà liên tục kéo hấn chỗ khác. Cái tên này biến thái đến mức “loạn luân” hay sao ấy? Hấn vẫn chai lì mà trơ trên. Hấn còn đang hí hửng đắc chí thì quay sang anh, anh còn đắc chí hơn. Hấn trầm ngâm 1 chút, thì ra, đôi khi chủ động cũng không phải là tốt. Hấn nhìn sắc mặt của Minh Minh, cô đang tức giận trực, chờ hấn không cảnh giác mà xéo thịt hấn ra cho thú ăn. Lỡ vào hang cọp rồi, phải đi đến tận cùng thôi!

Ngoài trời, gió vẫn đang thét gào đau đớn. Giống như, nó đang chiến đấu 1 trận sinh tử với mưa. Mưa ầm ầm chiếm ưu thế thượng phong. Minh Minh lẳng lặng nghe tiếng mưa rơi, chưa bao giờ cô thấy mưa gần đến vậy. Nhưng nếu chạm vào, mưa sẽ nhanh chóng biến mất, có thể là vì bị hong khô cũng có thể là bị rơi khỏi bàn tay mà hòa mình với đất. Xa xa, có 1 đôi tình nhân đang cùng đi tìm chỗ trú, Minh Minh chỉ thấy họ đang thật sự hạnh phúc chứ chẳng còn gì khác!

Cô đang lo sợ bởi vị địa vị của Minh Minh trong anh vẫn không phải là 1 dấu chấm quá lớn. Nó cần được anh củng cố bằng lời tỏ tình. Minh Minh đôi lúc vẫn suy nghĩ, giữa yêu và tìm hiểu khác nhau như thế nào? Sau nhiều đêm trăn trở, Minh Minh đã biết câu trả lời. Tìm hiểu- chỉ là 1 mối quan hệ không-được-gọi-tên, họ chỉ đơn thuần trên bạn thân 1 chút, họ xem trọng nhau 1 chút, xa nhau thì họ cũng đau 1 chút. Yêu- là mối quan hệ mà không ai phân biệt rõ ranh giới của mình, họ gần như hòa quyện làm 1, họ xem nhau là cả cuộc đời, xa nhau thì họ đau rất rất nhiều. Đôi lúc Minh Minh đọc tin tức, vẫn có 1 số nàng và chàng tự tử vì thất tình đó thôi. Cô có nên suy nghĩ lại, đừng đặt niềm tin quá nhiều vào mối quan hệ này?

Mưa bắt đầu nhẹ nhàng hơn. Gió cũng thôi thổi vào lòng người lạnh ngắt. 4 người theo đuổi 4 suy nghĩ riêng, không ai nói gì với nhau. Minh Minh nhìn những hạt mưa cuối cùng trút khỏi bầu trời âm u, cô nhìn mọi thứ xung quanh, trời đã rạng hơn, có thể đi tiếp rồi. Cô tránh né cái áo của anh để không phải chạm vào thân thể cái con người đáng ghét chen chân ở giữa.

- Đi uống cái gì nhé!- Anh đề nghị, hoàn toàn không có ý định cắt đuôi 2 người kia. Minh Minh vui vẻ gật đầu, trên đời này còn gì sung sướng hơn được ăn no ngủ kĩ? Hắn có chút nghi vấn nhưng cũng đi theo, quả thật lần này hắn không nhìn ra ý đồ của anh!

2 chiếc xe mui trần 1 trắng 1 đen đỗ kịt trước 1 quán cafe đáng yêu. Hình như bốn mặt của quán đều là kính để mọi người bên trong có thể quan sát được sự thanh tĩnh bên ngoài. Không khí ở đây cũng khá yên tĩnh, chỉ có điệu nhạc nhẹ nhàng vang lên. 4 người đi vào quán, lập tức thu hút ánh nhìn của khách. Chắc chỉ có 2 người con trai thôi, 2 cô gái kia chỉ được thơm lây. Minh Minh ngồi cạnh anh, đối diện Hải Yến. Sau khi gọi món, họ lại trở về ý nghĩ của bản thân. Minh Minh đưa mắt nhìn bàn bên cạnh, 1 người có thể gọi là đẹp trai đang nhìn cô, bắt gặp được ánh nhìn kì lạ của Minh Minh, Quang Huy cũng nhìn sang. Người con trai ấy nhanh chóng nở nụ cười nhếch mép với anh. Quang Huy gục mặt lại, Minh Minh cũng ngạc nhiên vì sắc mặt của anh. Hắn này giờ quan sát thì đứng lên, không nói không rằng tấn cho anh chàng đó 1 trận. Thái độ của anh và Minh Minh đã nói lên tất cả, tên này đang dám chú ý đến cô. Minh Minh chỉ kịp thấy người nam chống trả nhẹ nhàng trong kinh sợ, miệng vẫn thét lên kinh sợ. Sau khi hắn buông anh chàng đó ra, cậu ai oán nhìn hắn:

- Không ngờ, những chuyện đồn đại là có thật! Tôi chỉ để mắt đến Quang Huy thôi sao lại đánh tôi chứ?

Hắn ngó người, trời đất, vậy là anh hắn đánh lừa hắn 1 cú thành công. Minh Minh nhú mày, sao cái tên này bản tánh còn đồ thế? Minh Minh có nghĩ về ánh nhìn ẩn ý đó, tuyệt nhiên không nghĩ là cậu ấy để mắt đến cô! Đây là lí do mà anh thu ánh mắt lại. Anh ngẩng đầu lên nhìn hắn cười ranh mãnh. Hắn đang tức muốn tăng xông, tuy đứng trên nhiều người nhưng không có nghĩa hắn muốn đánh ai thì đánh, hành hạ ai thì hành hạ. Minh Minh hoàn toàn nóng giận nói:

- Có cái gì đâu mà phải động tay động chân hả?

- Mặc tôi!- Hắn bí bách đáp lại trong tình trạng điên tiết. Minh Minh càng nóng giận hơn nữa mà ngoảnh mặt đi nơi khác. Đúng là, hắn làm 1, anh đáp trả 10. Giờ thì cô còn chẳng thèm ngó mặt hắn. Người con trai kia bộc lộ tính chất là “1 tiểu mỹ thụ”(người nằm dưới trong đam mỹ ^^) mà khóc suốt suốt. 1 lát sau, cậu ta đứng dậy trừng trừng nhìn hắn:

- Tôi sẽ nhớ thù này! Anh đừng nghĩ là bạn gái tạm thời của Quang Huy thì có thể cản trở tôi đến gần anh ấy!

Nói xong, cậu ta bỏ lại 4 cặp mắt ngơ ngác đi ra ngoài. Hắn day day thái dương, càng làm càng rối. Minh Minh hất cằm:

- Sao không biết suy nghĩ thế? Đó giờ toàn suy nghĩ bằng nắm đấm à?

Rầm hắn đập bàn đứng dậy, ánh mắt đăm đăm nhìn anh hắn đang cười cợt thoải mái. Được lắm, thù này phải báo! Hắn đứng dậy đi khỏi đó kéo theo Hải Yến. Nãy giờ cô bị hắn làm giật mình không biết bao nhiêu lần. Minh Minh thì chỉ nhún vai bình thản, cô đã quá quen với kiểu sớm nắng chiều mưa, trưa vừa tối lâm râm rồi. Anh xoa cằm cười mãn nguyện, cắt đuôi thì ít ra cũng phải đau thế này! Ông trời đã giúp anh!

Minh Minh từ lúc đó mà tâm trạng xuống trầm trọng. Quang Huy bắt chuyện vui vẻ:

- Em vẫn đang viết truyện chứ? Sao dạo này không thấy ra chap mới nhỉ?

- Hả?- Minh Minh mở to mắt ngạc nhiên, cô có fan à? Cô thấy ngại ghê gớm, sao anh lại nhắm ngay tác phẩm đó của cô mà cày chứ? Cô nhăn mặt.- Nếu anh còn đọc nữa thì sẽ không viết tiếp đâu! Ngại chết mất!

- Vậy ra tiếp đi, anh sẽ không đọc mà chờ thời gian đến. Anh không muốn tình yêu bị bỏ dở!- Anh nở nụ cười tươi tắn, nhìn anh cười, Minh Minh cũng vui lây, cô thấy thoải mái hơn đôi chút. Cô dựa người vào ghế sau lắng nghe điệu nhạc vang lên phía sau:

Tại vì em đã yêu nên đợi chờ một tiếng yêu anh từ lâu hững hờ .

Tại vì cơn gió chiều nay vô tâm lạnh lùng để chiếc lá một mình cô đơn.

Chuyện buồn em sẽ mãi giấu đi trong lòng dù rằng trong tim rất mong.

Một ngày anh đến theo hi vọng để chiếc lá không còn cô đơn.

Bài hát “Chiếc lá cô đơn” của Thủy Tiên như con dao cứa vào lòng cô muốn rỉ máu. “Tại vì em đã yêu nên đợi chờ...” Phải chăng cô đã yêu? Cô yêu say đắm chàng trai này từ cái nhìn đầu tiên. Người con trai khôi ngô đã nở nụ cười khi nhận học bổng danh giá nhất thành phố. Cô chỉ biết ngắm người mà hưởng thụ. 3 năm trước, tình yêu đầu đời cô lặng lẽ chớm nở. Bây giờ, người con trai ấy đang ngồi cạnh cô, cùng cô nói chuyện, cùng cô ăn uống nhưng Minh Minh cảm thấy xa vời lắm. Chẳng rõ vì sao, cô nghĩ vậy. Cô cần thời gian để suy nghĩ về mối quan hệ này.

Minh Minh là con người đơn giản, chỉ nhìn sơ qua, anh đã đoán ra tại sao cô im lặng từ nãy đến giờ. Anh ra xe lấy cái gì đó rồi quay lại. Minh Minh cũng chẳng buồn để ý mà nhìn vào 2 cái ly đặt cạnh nhau trên bàn. Nước đá đang tan ra trong âm thầm. Anh đặt chiếc đồng hồ cát đã chuẩn bị sẵn trước mặt cô. Minh Minh ngẩng đầu nhìn anh khó hiểu. Anh mỉm cười:

- Nếu em muốn quan hệ của chúng ta tiến thêm bước nữa, hãy lật cái đồng hồ cát này lại và chờ đợi hạt cát cuối cùng rơi xuống!

Minh Minh cắn môi suy nghĩ, trong lòng có niềm hân hoan trời dậy nhưng bị dập tắt, hạt cát cuối cùng, nếu lật lại 1 lần nữa, đồng hồ vẫn chảy kia mà. Anh hoàn toàn không nghĩ đến Minh Minh sẽ nghĩ như vậy, tay cô run run cầm chiếc đồng hồ cát khá to lớn, cát được pha màu hồng đẹp mắt. Cô bấm bụng lật lại, chắc cô phải học cách chờ đợi lâu hơn. Liệu thời gian có đủ lâu để tình cảm cô không bị lụi tàn?

Minh Minh vào trường, hôm nay mọi người lại quét lên người cô 1 ánh mắt kì lạ nhưng không ai dám lại gần lên tiếng. Càng đi thì càng có người dòm ngó. 1 cô gái khá xinh xắn đi đến nhăn nhó định nói gì với Minh Minh thì gặp tên Khiêm đi lại, hẩn hẩng giọng:

- Chúng tôi không có khái niệm tha cho đàn bà con gái, ai làm sai quy định thì...

- Ó... Minh Minh hôm nay khỏe không?- Cô bạn đó cười giả lã rồi nhanh chóng quay đi không có ý định nghe câu trả lời của Minh Minh. Minh Minh liếc tên đó:

- Các anh lại làm gì thế?

- Không có gì!- Hẩn gãi đầu cười rồi tiếp tục đi tiếp, hòa vào đám đông mà nói gì đó. Minh Minh nhún vai rồi đi lên lớp. Kể cả bạn trong lớp hôm nay cũng có ánh nhìn và thái độ kì lạ. Minh Minh chắc chắn là có chuyện mờ ám. Cô đứng phắt dậy khi thấy mặt Hải Yến vui vẻ trò chuyện với mọi người. Vừa thấy Minh Minh đi ra, mọi người tản đi đâu mất hết. Cô liếc Hải Yến:

- Hôm nay có chuyện gì vậy?

- 1 tuần nữa đến lễ hội của trường đó! Không nhớ luôn à?

Minh Minh bấm môi suy nghĩ, đúng rồi, là lễ hội King & Queen. Hải Yến cười hi hi:

- Yên tâm đi! Tao sẽ biến mày thành 1 Queen đẹp nhất từ trước đến giờ!

- Chắc chắn tao đoạt giải không mà hứa sớm?- Minh Minh hất hàm.

- Chắc chắn!- Hải Yến gật đầu chắc nịch.

20 phút trước. . .

“Mọi người trong lớp học/căng tin/thư viện chú ý. Còn 1 tuần nữa sẽ đến lễ hội của trường. Phiếu bầu chọn King sẽ là đại ca Nguyễn Thanh Tuấn, phiếu bầu chọn Queen sẽ là Minh Minh. Chúng tôi yêu cầu số phiếu phải 100%, chúng tôi mà biết ai bình chọn khác thì... như luật cũ!”

Mấy tên Chihuahua cón con đi loan tin khắp các góc ngách của trường, giọng nói nồng nặc mùi thuốc súng. Những cô gái thấy bình chọn cho Thanh Tuấn là đương nhiên nhưng Minh Minh không có gì nổi bật cả, họ còn muốn tự bình chọn ình nữa kia mà! Tuy nhiên, chẳng ai dám chống đối. Ra được lệnh như thế chắc chỉ có Thanh Tuấn mà thôi, trong trường này ai chẳng nghe uy danh của hắn, không sợ là không thể. Họ chỉ có thể âm ức oán trách Minh Minh đứng sau hắn hô mưa gọi gió!

“Nếu ai dám thông báo cho Minh Minh biết thì... như luật cũ!” mấy tên đó không quên kèm theo lời đe dọa cuối cùng. Thế là, Minh Minh trở thành người con gái đáng ghét nhất trường!

19. – Chương 19

Chương 19: Là tại anh . . .

Nghe tiếng hét của Minh Minh, Hải Yến vừa rời đi không xa đột ngột quay đầu chạy lại. Người Minh Minh xụi lơ bị người ta lôi vào chiếc xe màu đen, cô nín bật, cố cắn chặt môi để không hét lên.

Minh Minh im lặng suy nghĩ, chuyện lễ hội thì liên quan gì tới cô? Đám người này không giở trò mới là lạ đó! Minh Minh trừng mắt cảnh cáo Hải Yến rời đi vào lớp. . .

Tôi đi về nhà, ba mẹ tôi hôm nay đi vắng cả rồi, chắc tôi phải ăn mì gói thôi. Chắc, ăn uống thiếu dinh dưỡng sao phát triển đứa trẻ chưa toàn diện như tôi đây? Có 1 hộp quà đặt trước cửa nhà, của ai thế nhỉ? Tôi loáng thoáng nghĩ đến hoàng tử, anh không phải là người thích tặng quà gián tiếp. Là hắn??? Tôi cầm chiếc hộp đi vào nhà, yên vị trên ghế sofa. Tôi mở ra. Nhanh chóng, tôi biết chẳng ai trong 2 người tặng hộp quà này. Tôi quăng hộp quà ra xa theo phản xạ. Tôi sợ hãi nhìn con búp bê đáng yêu đang tươi cười trong hộp, chiếc váy nó mặc bị người ta dùng dao cắt rách rưới, tươi tương ớt lên khắp người. Tôi run run cầm điện thoại gọi cho con Yến:

- Mày đang ở đâu vậy? Đến nhà tao ngay đi!- Tôi nói bằng giọng gấp gáp trong kinh hoàng.

- Có chuyện gì vậy?

Tôi lắng nghe được tiếng rè rè phát ra từ con búp bê. Từ trước đến nay, tôi hay sợ sệt mọi thứ nhưng không bao giờ tin trên đời này có “ma”. Tôi tiến đến cầm con búp bê lên. Nó vẫn phát ra âm thanh rè rè như bị nhiễu sóng. ” Chết đi!”

- Á!

Tôi bị tiếng nói phát ra từ con búp bê làm hoảng hồn mà hét lên. Tôi quăng điện thoại và nó xuống sàn nhà, sợ hãi co người trên ghế.

- Minh Minh!- Con bạn tôi không biết từ đâu chạy nhanh đến hốt hải đập hàng rào. Tôi chạy ra, mặt vẫn hoảng sợ. Tôi đưa ánh mắt nhìn người con trai đi cùng nó, là hắn. Có lẽ về mặt tôi vẫn còn tái nên nó nhanh chóng nhận ra. Nó thở phào, giọng nói có phần chậm lại:

- Tao còn tưởng mày có chuyện gì!

- Vào đi sẽ rõ!

Tôi mở cửa cho 2 người vào. Hắn lạnh lùng sải bước, khuôn mặt vẫn lạnh như tờ không biểu hiện thái độ. Hắn khẽ liếc vào con búp bê trên sàn, nó vẫn không ngừng phát ra tiếng nói vừa rồi, đó là sự chết chóc. Con Yến cũng hoảng hốt không kém tôi. Hắn cầm con búp bê lên quan sát. Hắn nhíu mày lấy từ trong chiếc váy con búp bê ra 1 tờ giấy. Nó không được viết bằng tay mà được gõ bằng máy. Tính ra người hăm dọa tôi quả là cao thâm. Hắn liếc nhanh dòng chữ trên tờ giấy rồi xé bỏ. Tôi vừa định ngăn cản thì tờ giấy đã bị xé rụn rời. Tôi nhả mặt:

- Tờ giấy viết gì thế?

- “Đừng đeo bám như 1 con dõ hơi rồi dựa vào người khác. Mà sẽ chết!”- Hấn lạnh lùng lặp lại. Tôi như đứng không vững mà tựa vào con Yến để tiếp thêm chút sức lực. Nó vuốt vuốt lưng tôi:

- Đừng lo!

- Rốt cuộc lời hăm dọa có mục đích là tôi dựa hơi anh đứng không???- Tôi tức nghẹn, nghe từ “dựa hơi” tôi nghĩ ngay đến hấn. Hấn nhún vai:

- Không biết. 50/50.

- Không phải anh thì còn ai nữa chứ? Sao anh cứ làm cuộc sống tôi đảo lộn thế? Tôi đã làm gì có lỗi với anh ?- Tôi nói như sắp khóc, quả thật, lần này thực quá sức chịu đựng của tôi rồi.

- Tôi đã nói 50/50. Vẫn có khả năng không nhắm vào tôi!

” Reng...reng...reng...”

Tiếng chuông điện thoại của Hải Yến vang lên. Nó ngẩng đầu nhìn xung quanh rồi nhăn mặt:

- Là số ảo được gọi từ vi tính!

- Hả?- Tôi cũng gặp những trường hợp này do bị nhiễu sóng nên gọi nhầm. Tôi cắn chặt môi, tôi có thể chắc chắn, người hăm dọa tôi đang gọi đến.

- A lô?- Hấn giật điện thoại lạnh lùng hỏi.Bên đầu dây vang lên tiếng cười, giọng nói nam bị nhiễu giọng. Hấn nhấn nút ghi âm, không ngờ, lúc này hấn cũng nghĩ ra cách.” Rất vui khi được trò chuyện với Thanh Tuấn!”

- Nói rõ mục đích!

- Nếu muốn biết tôi là ai, tốt nhất hãy đến ngôi nhà hoang sau cánh đồng ngoại ô, sau khi Minh Minh nằm trong tay tôi. Còn nếu không muốn biết thì hãy cố bảo vệ cô ta đi!

- Chết tiệt.- Hấn gắt lên, bên kia chỉ còn lại tiếng rè rè đã tắt máy. Tôi cắn chặt môi, tôi sẽ bị bắt cóc ư? Tôi có nên ra ngoài không? Người này quả thật rất tài giỏi, có thể làm nhiễu âm thanh để không nhận ra giọng nói, ngay sau khi điện thoại tôi bị hỏng thì gọi đến cho Hải Yến. Khuôn mặt hấn đằng đằng sát khí:

- Cô nên ở trong nhà cho đến khi tôi tìm ra hấn!

Tôi mím môi gật đầu, tôi cũng có ý định như vậy. Hấn xoa xoa đầu tôi rồi cầm con búp bê đi về. Hấn cũng cầm luôn thẻ nhớ của Hải Yến để phân tích giọng nói. Tôi không ngờ hấn cũng tài giỏi phết. Con Yến ở lại với tôi. . .

.....

- Chết tiệt!- Hấn vỗ cái ằm xuống bàn máy vi tính trong 1 căn phòng với đầy đủ thiết bị tinh vi. Giọng nói đã bị chỉnh giọng khác, có thể nói, giọng nói nam ban nãy phát ra là của 1 người con gái. Hấn chỉ có thể tách tiếng rè rè ra khỏi mà chẳng thể nào khôi phục về giọng cũ. Từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên hấn không thể sử dụng máy tính như ý muốn. Hấn liếc nhìn con búp bê bên cạnh, nó đã bị hấn cắt ra lấy thiết bị phát âm trong bụng ra. Ngay cả khi hấn quét dấu vân tay, chỉ có vân tay của hấn và Minh Minh. Không ngờ, trên đời này vẫn còn có người tài giỏi làm hấn điên đầu. Hấn nhìn nhịp sóng âm không ngừng di chuyển trên màn hình mà nhú mày, để làm chuyện này không khó, nhưng để người khác không khôi phục lại được mới là chuyện đáng nói. . .

Hấn ngã lưng vào ghế, tay xoa xoa thái dương. Anh đẩy cửa phòng:

- Có lẽ em cần anh giúp!

- Có lẽ anh cũng không làm được...- Hấn nhếch mép. Anh quan sát màn hình máy tính rồi nhú mày:

- Thoát ra nhanh, có virus!

Không cần anh nói, hấn đã ra tay trước. Hấn tức giận vò chặt nắm đấm:

- Dám xâm nhập vào hệ thống máy tính thả virus!

- Không phải ai cũng có bản lĩnh này... Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?
- Minh Minh bị gửi thư hăm dọa, em tự hỏi có liên quan đến anh hay không?- Hấn xoa cằm nhíu mày.
- Không phải em hay sao?- Anh lại cười cợt đáp trả.
- Bên cạnh em chỉ có Gia Linh là nguy hiểm nhưng cô ta không có bản lĩnh, chuyện lần trước còn bị “giấu đầu lòi đuôi”!
- Còn anh thì chẳng có ai cả!
- Không thể bỏ qua bất kì ai...- Hấn tỏa sát khí lạnh đến rợn người, tay đập lên bàn phím vì tính làm nó bẹp dí. Anh nhíu mày suy nghĩ, xem ra, anh em nhà họ cũng chưa hẳn là chỗ dựa an toàn. . .

.....

Trời chạng vạng tối. . .

Hải Yến đứng dậy chuẩn bị về nhà lấy 1 ít sách vở sang nhà Minh Minh. Cô vẫn chưa hết sợ hãi nhưng vẫn phải để Hải Yến đi. Cô nhăn mặt căn dặn:

- Hôm nay ba mẹ tao không có về, mày phải nhanh thật nhanh sang đó!
- Biết rồi! Mày khóa cổng cẩn thận!- Hải Yến vỗ vỗ vai trấn an Minh Minh rồi rời khỏi.

Minh Minh cố giữ bình tĩnh ngồi trong nhà. Quả thật, cảm giác còn khó chịu hơn cả sợ ma. Chiếc điện thoại đã bị ném hư, Minh Minh quả thật trong tình trạng rất rất không an toàn. Nhờ có bất trắc, cô phải xoay sở ra sao??? Lần này lại là do hấn chứ chẳng lành, càng ngày càng đáng ghét. . .

Lục...cục... Minh Minh lắng nghe tiếng động kì lạ, cô cầm cây chổi bên cạnh đi ra... “Cạch”, cổng nhà mở, Minh Minh trợn mắt, cô khóa trong tại sao lại có thể mở. “Méo” 1 con mèo đen đi vào, Minh Minh thở phào nhẹ nhõm...(Đang ở nhà 1 mình, sợ ma chết được nhưng đã hứa thì phải post chap T^T, đau tim...)

“YÉNNNNNNNNNNNNNN...”

Nghe tiếng hét của Minh Minh, Hải Yến vừa rời đi không xa đột ngột quay đầu chạy lại. Người Minh Minh xụi lơ bị người ta lôi vào chiếc xe màu đen, cô nín bật, cổ cứng chặt rằng để không hét lên. Hải Yến thất thần như người vô hồn, mặt tái mét. “Tốt lắm!”- Tiếng 1 người con gái hài lòng. Hải Yến vò chặt tay, là Gia Linh, chắc chắn là cô ta. Nhưng cũng không hẳn, giọng cô ta không trầm như vậy. Cô ghi nhớ kĩ biển số xe là xxx... Đợi khi chiếc xe vừa đi khỏi, cô bấm điện thoại gọi cho hấn:

- Minh Minh vừa bị người ta bắt đi. Biển số xe là xxx, tôi chỉ vừa đi ra khỏi cổng thì bọn chúng đã hành động, quả thật...
- Đến nhà tôi!- Hải Yến chưa kịp nói hết câu đã bị hấn lạnh lùng chặn ngang, ngữ điệu cực kỳ đáng sợ. Hải Yến không dám cãi lời mà bắt xe đến đó rất nhanh chóng, sinh mạng của đứa bạn thân đang nằm trong tay cô.

- Biển số xxx???- Hấn khoanh tay lạnh lùng, không ngờ thông minh trong công nghệ thông tin lại ngu ngốc trong vấn đề bắt cóc người khác. Hấn khẽ lướt nhanh ngón tay trên bàn phím, hấn đang nhập biển số vào 1 phần mềm dò tìm nào đó. . .

Hấn nhíu mày bóp bóp mi tâm, Hải Yến tiếp tục cung cấp thông tin:

- Là 1 người nữ chỉ huy, có giọng nữ trầm, có lẽ chỉ lớn hơn chúng ta vài tuổi. Lúc đầu tôi có nghĩ đến Gia Linh nhưng hình như không phải giọng cô ta!
- Không phải!- Hấn lắc đầu. Nữ trầm? Hấn nhanh chóng nghĩ ngay đến ai đó nhưng gạt phắt ý nghĩ đi. Anh cũng đang ngồi cạnh nhưng không nói gì, mắt chăm chú vào màn hình laptop trên đùi. Ngón tay anh chuyển động không ngừng, 1 lát sau, anh ngẩng đầu lên:
- Cột điện gần nhà Minh Minh có lắp camera bảo vệ. Anh vừa xâm nhập vào hệ thống để xem video!

- Đưa em!- Hấn đón lấy cái laptop từ tay anh. Click cho video chạy, Minh Minh vừa cầm cây chổi đi ra, ánh mắt dừng tại vật gì đó dưới chân. Hấn nhìn thật kĩ nhưng chẳng thấy cái gì ngoài màu đen.”Anh nhớ phóng to hình này giúp em!”- Hấn nói. 1 người mặt quần áo đen che kín mặt đi vào, Minh Minh hét lên trong kinh sợ rồi bị người đó ánh vào sau gáy bất tỉnh nhân sự. Hấn siết chặt nắm đấm, chiếc xe này được định vị là của gia đình hấn, sao có chuyện lạ đời này được?

“Tít...tít...”

Điện thoại hấn reo lên, là dãy số điện thoại của vi tính lúc trưa. Hấn bắt máy, ngữ khí tức giận:

- Mau thả Minh Minh ra!

- Uổng công cậu ít nói, khi nói thì lại nói những câu thừa thãi, nếu nghe lời cậu thả ra thì tôi cũng sẽ không phải tốn sức đi bắt! Haha...- Giọng nói rè rè lại vang lên. Ngừng 1 chút, hấn tiếp tục.- Tôi là muốn tác thành cho cậu và cô ấy!

- Cảm ơn nhưng tôi không cần! Nếu tôi đoán không lầm chuyện này do anh tôi gây ra!

- Rất đúng, Minh Minh nghe cho rõ đây, nếu cô có bị rạch mặt hay chặt đứt 1 bộ phận nào đó thì... lỗi đều do Quang Huy gây ra!- Minh Minh ú ớ trong cổ họng, hấn đoán chắc chắn là cô bị trói lại và ngồi sát bên cạnh. Anh này giờ im lặng bây giờ nóng nảy lên tiếng:

- Quang Huy này không gây thù chuốc oán với ai, tôi cũng không có khái niệm bao dung với những kẻ đắc tội với mình... Vậy nên, khôn hồn thì đừng vào “người-con-gái-của-tôi”, bằng không phải trả giá gấp trăm gấp ngàn lần...

- Haha, nói hay lắm, để tôi ấn 1 dao vào mặt cô ấy thì... anh còn nói nữa không!

- Á!- Tiếng Minh Minh hét lên, hấn máu nóng cuộn cuộn trong người quát:

- TÔI THỀ LÀ SẼ GIẾT CHẾT AI DÁM ĐỘNG VÀO SỢI TÓC CỦA CÔ ẤY! MUỐN GÌ THÌ TÌM TÔI NÀY!

- Như giao ước, sáng mai 7 giờ tại căn nhà hoang ngoại ô. Chỉ 1 mình cậu, Thanh Tuấn! Nếu Quang Huy đi theo, tôi không biết mình sẽ nổi điên mà làm gì đâu!

- Tôi tự nghĩ, cô là người có tội hay anh ấy là người có lỗi? Tôi không phải là con người không biết lí lẽ, tôi sẽ chỉ rạch vào tay chân cô mà thôi!

- Cô là nữ sao?- Minh Minh bị che mắt, giọng nói người này cũng bị rè rè như trong điện thoại. Không nghe tiếng trả lời, cô nhếch mép:” Lỗi là ở cô quá mơ tưởng!”

- Được, muốn chết thì tôi tiến!- Giọng nói vẫn bình thản, chỉ có thể nhìn thấy trong căn phòng cũ, chiếc gậy gơ cao lên rồi hạ xuống, kèm theo tiếng hét thảm thiết của Minh Minh. . .

(1 tuần nữa có chap :3).

20. – Chương 20

Chương 20: Tôi sẽ báo ơn anh!

- Ái, cái tên này...- Cô đánh vào vai hấn, quang cảnh xung quanh thật sự có đẹp nhưng chỉ đủ làm nền cho 2 người đang về phía trước.

.....

Đầu Minh Minh đau nhức âm ỉ, đúng là cái miệng kiện cái thân. Ngụ mà còn ra gió, sao lúc này không im mồm mà vui vẻ tác hợp cho cái thằng “đần bà” này để khỏi bị đánh. Trong cái khó nó ... lộ cái ngu mới chết. Người nào đó ôm con mèo đen trong lòng vuốt ve như báu vật rồi nở nụ cười:

- Ngày mai, người cứu cô sẽ là Thanh Tuấn, cô nên có chút cảm tình với anh ta thì tốt hơn là đeo bám Quang Huy!

Minh Minh không trả lời. Ngộ nhỡ nói sai ý thì bị thêm 1 cú đập nữa là quy tiên. Cô còn chưa báo hiếu đủ cha mẹ kia mà. 18 tuổi không phải là quãng thời gian sống quá dài. . .

- Tôi không nghĩ mình sẽ làm chuyện này nhưng... thôi, cô không nhất thiết phải biết!- Người đó hừ lạnh. Minh Minh chửi thầm trong bụng, không muốn nói thì câm mồm, khơi ra rồi lại dứt bỏ.- Tôi không ngược đãi cô đâu nhưng... cô có 2 quyền lựa chọn, 1 là yêu Thanh Tuấn, 2 là chết... Tôi phải xem biểu hiện cô ngày mai ra sao!

- Tôi không có quyền sống như cô sao? Nếu cô giết tôi chẳng phải sẽ bị liệt vào tội danh giết người à?- Minh Minh cố sức lí giải.

- Tiền... có thể chôn lấp tất cả!

Minh Minh khẽ rùng mình. Lỡ mai không còn gặp ba mẹ cô thì sao? Cái tên chết dịch, chết bầm Thanh Tuấn đó trong rừng còn tìm ra, ở 1 căn nhà thì không tìm ra sao? Minh Minh có thể chắc chắn đây không phải ngoại ô vì cô chỉ bị ngắt khoảng 15 phút, sau đó đã được đưa đến đây. Tim cô đánh 1 tiếng thịch, những lúc nguy hiểm, người đầu tiên cô nghĩ đến lại là hấn chứ không phải anh. Hấn... luôn luôn xuất hiện mỗi lúc cô cần. Hấn không biết thể hiện cảm xúc của mình qua lời nói nhưng hấn luôn thể hiện qua hành động, Minh Minh thấy hốc mắt cay cay dù đã bị bịt kín lại. Nếu là cô lúc nhỏ, cô sẽ khóc thét lên vì không thấy được ánh sáng nhưng bây giờ là buổi tối, cô có thể ngủ yên. Minh Minh khép mắt lại chìm vào giấc ngủ, chuyện của ngày mai thì để ngày mai tính, cô không có khái niệm tính chuyện trước. . .

- Các anh có thể đánh đắm tùy ý nhưng ai làm Thanh Tuấn hoặc Minh Minh chết thì tự nhận hậu quả. Tôi đã cho các anh cơ hội hả giận mà còn được nhận thêm tiền, nên biết lẽ phải!

- Tất nhiên thưa người đẹp!- Tên Thành nhận sắp tiền trên bàn nở nụ cười nham nhở.

- Em nghĩ... liệu nó có thành công không?- Người con gái ngồi bên cạnh tỏ vẻ e sợ. Cô gái kia chỉ khẽ nhếch mép:

- Chị còn sợ sao? Đâu phải do chị làm?

- Là 1 con mèo đen! Hình như anh nhìn thấy ở đâu rồi!- Quang Huy nhú mày nhìn tấm ảnh con mèo đen được phóng to. Thanh Tuấn hừ lạnh:

- Anh có nghĩ là chị Thảo không?

- Hả?- Anh nhìn hấn ngạc nhiên.

- Chị ấy tinh thông công nghệ thông tin, hơn nữa, biển số xe là biển số nhà của chúng ta, có lẽ là anh đã từng đăng kí giúp?- Hấn nhếch mép tỏ vẻ quyết đoán.

- Hừm... Cái đó chưa nói lên được gì cả! Rất có thể không phải. Bây giờ chỉ có thể chờ đợi thời gian trôi. . .

Hải Yến đan bàn tay vào nhau lạnh ngắt ngồi trên ghế sofa lo lắng cho sự an nguy của Minh Minh. Con nhỏ mà có chuyện gì chắc cô không sống nổi mất. Cô cầm chiếc điện thoại lên xem là ai gọi đến, là ba mẹ Minh Minh. Cô cắn môi bặm nút trả lời:

- Dạ thưa 2 bác?

- Minh Minh sang nhà cháu ngủ à? Di gọi vào máy bàn và cả di động của nó đều không được.

- À vâng. Nó ngủ trước rồi ạ!- Cô thở hắt ra, còn cô thì nói với ba mẹ mình sang nhà Minh Minh ngủ.

- Con gái gì mà xấu nét quá. Có thể vài ngày sau 2 bác mới về được, chẳng biết ba nó bị bệnh gì mà chưa có kết quả xét nghiệm nữa... Cứ để nó ở nhà cháu đi, chứ nó sợ bóng tối, thấp đèn cả căn nhà thì hao tiền điện oan uổng của bác!- Giọng bà nói vui vẻ.

- Bác cứ yên tâm, cháu sẽ nói lại sau.- Cô cố tỏ ra vui vẻ nhưng thực chất còn lo hơn ban nãy. Còn ba mẹ Minh Minh, phải giải quyết ra sao?

Tiếng đồng hồ lặng lẽ trôi qua trong căn phòng khác đầy căng thẳng. . .

5 giờ sáng. . .

- Anh không đi sao?- Hấn khoác chiếc áo khoác da màu đen trông rất lịch lãm vào. Anh lắc đầu:

- Anh không nên đi! Lo cho an nguy của Minh Minh trước đã. . .

Hấn im lặng 1 chút rồi ngẩng đầu nhìn anh:

- Cái đáng sợ không phải là rủi ro, mà đáng sợ nhất là mình còn chưa dám làm. . .

Anh nhếch mép cười buồn, đúng, anh không có bản lĩnh đến đó. Theo lời đêm qua, nếu anh đến, rất có thể Minh Minh xảy ra chuyện đáng lo ngại hơn. Hải Yến cũng thấy anh làm việc này là đúng, không phải anh chết nhất mà là không đủ can đảm để đánh cược tính mạng của Minh Minh.

Hấn rồ ga, chiếc mô tô màu đen phóng trên đường cao tốc như cơn gió. 60km/h, 80km/h, 120km/h... Do là buổi sáng nên rất ít xe, chỉ có bóng ma màu đen thống lĩnh cả con đường.

Minh Minh lơ mơ mở mắt, đầu cô vẫn còn đau nhức ỉn ỏi. 2 tay cô bị trói chặt ra ghế sau, chiếc khăn bị mất đã được tháo ra. Minh Minh cố cử động tay nhưng không thể. Nghe tiếng động, 1 tên đứng gần đó hỏi:

- Tỉnh rồi à?

Minh Minh chửi thầm trong bụng :” Không thấy sao còn hỏi là thằng thiếu năng?” Bụng nghĩ thế nhưng cô vẫn nở nụ cười gật đầu với hấn. Hấn chỉ hừ lạnh 1 tiếng. Minh Minh cắn môi nhìn xung quanh xem có vật gì có thể cắt dây hay không, điều này cô vẫn thường thấy trên phim. Người không vì mình trời tru đất diệt, trông đợi vào người khác còn dễ tiện hơn...

- Ăn sáng đi!- 1 tên đi vào ra hiệu tay với tên đứng cạnh Minh Minh. Thời cơ đến rồi! Minh Minh nhìn bóng dáng hấn đi ra rồi tìm thắt nút của dây. Nó chỉ gần cánh tay cô và được buộc 1 cách sơ sài. Minh Minh mỉm cười, rất chi là dễ rồi, cô vịn vịn cái tay để tháo sợi dây ra. . .

5 phút sau. . .

Sợi dây vẫn chưa có tiến triển gì mấy mà tháo được 3 thắt gút, nếu không nhanh nữa thì tên kia sẽ đi vào là toi đời. Trong lúc rối rắm, sợi dây đột nhiên được nới lỏng ra, Minh Minh vui mừng cử động tay nhanh hơn nữa. Sợi dây rớt ra. Cô nở nụ cười tươi rói. Nghe tiếng bước chân của tên kia đi vào, Minh Minh cầm chiếc ghế nép vào cửa. Hấn vừa lộ mặt vào đã bị Minh Minh đánh mạnh chiếc ghế vào đầu ngất xỉu. Minh Minh cắn môi, không biết tên này có chết luôn không nhỉ? Phạt ời, cho Minh Minh nghỉ tu phút này nhé! Cô ra cửa sổ, trời đất, là tầng 2. Minh Minh cảm thán trong bụng, cái này hơi khó leo xuống, khó chứ không phải không! Minh Minh có lần leo từ cửa sổ phòng mình sang sân thượng nhà hàng xóm trốn mẹ cô lúc làm hỏng chiếc váy ba vừa mua tặng mẹ. Đúng lúc, chiếc mô tô quen thuộc của hấn vừa đến. Minh Minh lộ nửa người ra vẫy tay với hấn. Tham chiến giang hồ đã lâu, điều đầu tiên hấn làm là quan sát xung quanh. Đập vào mắt hấn là hình ảnh Minh Minh lộ nửa người sang cửa sổ vẫy tay. Khuôn mặt hấn nghiêm nhiên không thể hiện điều gì chỉ gờ tay lên rồi chỉ xuống đất. Minh Minh gật đầu, đi theo hấn cũng lâu, tất nhiên cũng hiểu những hình thế của hấn. Cô leo xuống 1 cách thành thạo.

Đúng là cái bọn ngu ngốc, làm sao có thể để Minh Minh 1 mình trên đó chứ? Vẫn chưa tên nào hay hấn đến, Thanh Tuấn khề khàng đi vào đỡ Minh Minh xuống. Cô đột nhiên thấy khóe mắt cay cay muốn khóc nhưng... bây giờ không phải lúc. Cái tên vừa bị cô đánh ngất xỉu đã tỉnh dậy hô hào. Cả bọn túa ra như kiến. Minh Minh nuốt nước bọt, hấn vẫn bình thản:

- Phóng lên yên sau của tôi nhanh lên!- Hấn đưa cô cái nón bảo hiểm trên tay rồi chạy như bay ra xe. Minh Minh cũng nhanh chóng phóng lên sau đó. Hấn rồ ga chạy đi.

Rượt đuổi ở ngoại ô đúng là rất ngốc nghếch, chỉ cần sai 1 ly là có thể đi chầu diêm chúa. Tuy vậy, cái bọn sói ở phía sau vẫn một mực chạy theo vì chưa trả đũa đã bị ăn cơm thiêu. Minh Minh bặm môi ôm chặt hấn,

gió lùa vào mặt làm cô bừng tỉnh hoàn toàn. Hấn lạng lách qua các khúc cua quanh co 1 cái rất chắc chắn. Minh Minh ngoảnh đầu lại phía sau. Bọn đó ít nhất cũng 10 chiếc xe nối đuôi nhau phóng thẳng tới. Có cả tên phóng qua đầu đồng bọn vượt lên không kiên nhường. Hấn đột nhiên phanh xe lại, Minh Minh giật mình ngẩng lên, 1 chiếc ô tô đã tiến đến chặn đầu xe. Mắt khê đảo quan sát 2 bên hấn lên tay ga rất mạnh.” Ôm chắc vào!” Hấn nhắc nhở rồi cho xe lao xuống 1 bên vực. Minh Minh nhắm mắt ôm chặt lấy hấn. Hấn sẽ không ngu ngốc đến nỗi đẩy cả 2 vào chỗ chết. Chỉ cần có hấn bên cạnh, chắc chắn cô sẽ bình an vô sự. 2 bánh xe đáp xuống những bãi đá lởm chởm rất sắc nhọn, bánh xe trước của hấn bị trượt do rêu nhưng hấn vẫn rất bình tĩnh mà lao xuống. Dốc rất đứng và cao, Minh Minh quay đầu lại nhìn. Bọn đó vẫn không chịu buông tha mà lao xuống theo những chiếc xe đầu tiên không may mắn như hấn và Minh Minh mà lật ngang. Hấn vẫn lạnh lùng lao về phía trước với tốc độ kinh hoàng như chạy trên đường cao tốc. Dần dần, Minh Minh thấy rõ con sông phía trước. Hấn quẹo trái chạy thẳng. Bọn kia có tên bỏ xe chạy bộ, có tên vẫn lì lợm phóng xe theo.

Hấn bỏ bọn đó 1 quãng xa rồi, theo như hấn thì đã gần đến đường cao tốc nên quãng đường phía dưới bị chặn lại. Hấn nắm chặt lấy tay Minh Minh trước bụng mình như muốn tiếp thêm sức mạnh. Cô lấy bàn tay còn lại đặt lên trên bàn tay hấn. Thanh Tuấn nhếch mép rồi lái xe lên con dốc để trở lại đường cao tốc. Minh Minh cắn chặt răng, lúc này băng qua con dốc vai cô đụng phải đá nên mảng vai bị rách da, máu tuôn ra nhưng cô vẫn không lên tiếng, chỉ biết siết chặt vòng tay hơn nữa. . .

Chiếc xe của hấn vừa lên đến đường cao tốc thì bị nổ bánh trước. Vì sự sinh tồn, hấn vẫn tiếp tục kéo nó về phía trước dù nó lạng đi rất đáng sợ. Cả bọn đằng sau vẫn đeo bám nhưng ít hơn ban này. Có người bị kẹt dưới dốc, có người bị thương nên không đuổi theo nữa. Bánh xe sau của hấn không chịu được lực nữa mà nổ lốp luôn. Hấn nói nhỏ:

- Phóng xe! Giữ chắc!

Hấn kéo người cô về phía mình rồi quăng chiếc xe qua 1 bên. Minh Minh cảm nhận được cái ôm chặt từ hấn. Hấn bế cô trong tay chạy về phía trước. Hấn lôi chiếc điện thoại túi ra đưa cho Minh Minh:

- Mau gọi cho anh gọi cứu trợ!

- Ồ.

Minh Minh bấm số của anh. Tay cô chợt khựng lại trên màn hình nền. Đó là hình cô lúc đang ngủ say, hấn vẽ đủ thứ hình thù quái lạ lên mặt cô rồi chụp lại. Quả thật, cô chẳng hề hay biết chuyện này. Tuy nhiên, loạng sống mình trước đã.

- Anh à? Còn 15 phút nữa em sẽ vào thành phố, anh mau cho người đến đây ngay đi! Á...

Chiếc điện thoại của hấn rơi xuống đất. Bọn người đằng sau đã đuổi kịp và 1 số tên tiến đến từ phía trước. Hấn thả Minh Minh xuống, cô nhặt chiếc điện thoại lên cho vào túi quần rồi theo sau lưng hấn.

Tên “sói đầu đàn” bước đến khoái trá cười:

- Đến lúc tao trả đũa mày rồi thằng khốn! Mày dám sai đàn em đánh gãy cánh tay trái của bọn tao... Giờ thì còn mình mày, để xem mày làm được gì!

Gãy tay sao? Hấn ra tay thâm độc vậy à? Minh Minh chép miệng. Đúng là lũ ngu ngốc, tốt nhất nên giết hấn luôn đi chứ để hấn còn mạng trở về thì cái mạng của các người sẽ không xong. Hấn cũng đâu dễ chết như vậy chứ...

- Lên đi, lắm lời!- Hấn bẻ tay rôm rốp rồi vượt lên đạp vào bụng tên Thành 1 cái. Cả đám có chút e sợ nhưng vì mỗi thù đau đớn, có người chống lưng, không nắm bắt cơ hội thì quả là ngu ngốc. . .

1 tên tiến lên từ phía sau Minh Minh định bắt lấy cô, nhưng bị Minh Minh giơ chân đạp thẳng hạ bộ. Cô dạo này cũng không hấn là ngu ngơ khờ khạo, cô cũng biết đánh đấm sơ sơ, chủ yếu là phòng vệ bản thân. Hấn lần này đánh đấm ra trò, rất mãnh liệt. Bây giờ, hấn không chỉ bảo vệ bản thân mà bảo vệ cho cả cô gái quan trọng phía sau. . .

20 tên đầu tiên đã bị hấn hạ độ ván. Sức lực chỉ có bấy nhiêu mà cũng bày đặt ra mặt chạm vào hấn. Hấn quỳ xuống công Minh Minh đi tiếp, lúc này hấn có thấy vết thương trên vai cô nhưng không nói gì. Tuy

là hấn đã hạ hết những tên đó nhưng không phải là không có thương tích. Đầu gối hấn bị vết dao rạch 1 đường dài do 1 tên chơi xấu. Tên đó nhanh chóng bị hấn đạp sang 1 bên, con dao văng ra ngoài...

Minh Minh lúc này chỉ cảm nhận được sự ấm áp bao quanh mình, chưa bao giờ ấm hơn thế. Cô khẽ cười:

- Nếu chúng ta còn mạng đi về, tôi sẽ... báo đáp anh xứng đáng!

Hấn cười hất ra 1 tiếng:

- Cô nên nghĩ 1 cái gì đó thật xứng đáng đi!

- Tôi hát cho anh nghe nhé!

- Cái đó thì... tôi bỏ cô lại đây luôn nhé!

- Ái, cái tên này...- Cô đánh vào vai hấn, quang cảnh xung quanh thật sự có đẹp nhưng chỉ đủ làm nền cho 2 người đang về phía trước.

- Bọn nó kia rồi!- 1 tên lên tiếng. Minh Minh nghiêng đầu:

- Đó là điều tôi lo lắng giờ!

- Cô hát cho bọn chúng nghe thay vì cho tôi nghe được không? Chắc sẽ giúp ít được 1 phần...

- Khắc này mà còn đùa!- Minh minh nghiêng răng nghiêng lợi. Hấn xốc cô lên chạy nhanh về phía trước.

(Win sẽ tranh thủ post chap ^^, nhớ cho Win xin cmt!)

21. – Chương 21

Chương 21: Thanh Thanh, Thiện Nhân. . .

Minh Minh nghiêng đầu nhớ lại. Tính ra thì cũng làm nên chuyện lắm. Lần đó, có cô kia nói Hải Yến giật bồ trắng trốn, tên này đành đứng ra làm bia đỡ đạn.

.....

Hấn vẫn chạy về phía trước, càng câu giờ càng lâu càng tốt. Với số lượng khổng lồ như thế, hấn là thánh chắc cũng bầm dập không ít. Minh Minh áp sát người vào hấn để có thể bám chắc hơn. Hấn tuy có nhanh và khỏe nhưng trên lưng công thêm người nữa thì là chuyện khác. Thấy bọn kia sắp đến gần, Minh Minh ghé vào tai hấn:

- Hay để tôi chạy 1 mình đi! Chân tôi không sao, hơn nữa còn chạy nhanh hơn cả anh!

- Sao không nói sớm?- Hấn tức nghẹn, cứ tưởng Minh Minh là con gái sẽ yếu đuối chạy chậm làm 1 gánh nặng, ai ngờ...

- Anh có hỏi đầu mà nói?- Minh Minh phóng xuống đất vọt đi trước chứng tỏ cho hấn xem. Giờ thì hấn hối hận rồi, gánh nặng đang là hấn. Nãy giờ công cô ta đi cũng 2 km chứ chẳng vừa, sức đầu mà sung như Minh Minh được.

Cô chạy 1 quãng xa rồi quay lại nhìn hấn, aiz, mấy tên kia sắp đuổi kịp rồi. Đại ca gì mà yếu như đế vậy? Tuy có ý định chạy trước xuất hiện trong đầu nhưng tấm lòng hiền từ như Bồ Tát lại khiến Minh Minh chạy lại chỗ hấn ra sức kéo đi.

Cái tên này đúng là trâu bò, nặng như sắt. Minh Minh chạy được 1 chút thì mệt lã người, hấn cũng vậy. Đầu gối hấn giờ lở loét ra to hơn nên cũng 1 phần di chuyển khó khăn. Sức cùng lực kiệt, hấn đành quay lại chống đỡ, hấn không phải là loại yếu đuối mà rục rầu chạy. Minh Minh thấy hấn dừng lại, ngạc nhiên:

- Ê, đứng lại là chết đó!

- Chạy trước đi!- Hấn đẩy cô về phía trước. Bọn sói đã đuổi đến nơi, Minh Minh cắn môi, cái tên điên, giờ phút này mà còn làm anh hùng cứu mỹ nhân. Vậy... mỹ nhân chạy trước... Minh Minh co căng chạy bỏ lại hấn với mớ hỗn độn. Hấn lắc mạnh cổ mình rồi xông vào đánh.

Tuy có đông hơn nhưng vẫn không làm gì được hắn. Hắn chỉ cần 1 đấm thì 1 tên đã nằm sát đất, có tên còn bị hắn bẻ gần như gãy cổ. Nói Minh Minh bỏ chạy thì cũng không đúng với lẽ, bởi do cô hắn mới bị bủa vây. Trên đường chạy, Minh Minh cứ nghĩ người nào đó muốn tác hợp hắn và cô nên sẽ không bị thương tích gì nhưng ngay lúc xe hắn xuống dốc thì cô biết là bán mạng rồi. Minh Minh về mặt đặc ý lòi 1 cái bao chất toàn đá là đá do cô nhặt, to có, nhỏ có, Minh Minh còn “hôi gạch” chuẩn bị xây cửa người khác. Tên nào ngon thì nhào vào!

Minh Minh lựa 1 chỗ an toàn trên tầng đá mà ném “đạn”. Hắn quay đầu lại nhìn cô, trong lòng buồn bực cũng có chút vui vui. Thủ đoạn gì cũng không từ! Chỉ có thể là Minh Minh. Cô hí hửng ném nhưng tất nhiên chỉ trúng mấy tên bên ngoài vừa ngồi dậy, tránh xa chỗ hắn. Cô mà cho 1 cục gạch vào đầu hắn chắc không...qua khỏi.

Minh Minh vẫn lo quan sát mà không cẩn thận phía sau, nhưng mọi thứ đều không qua khỏi mắt hắn. Hắn đập mấy tên trong vòng vây gần nhất ôm Minh Minh vào lòng. Cây dao đâm thẳng vào lưng hắn. Minh Minh lúc này mới nhận ra có 1 tên phục kích từ đằng sau. Hắn hừ lạnh, mùi máu tanh làm mọi thứ chùn xuống. Hắn nắm lấy tay tên đó, trong bầu không khí yên tĩnh chỉ nghe tiếng thở mạnh và tiếng gãy răng rắc của xương. Tên kia đau đớn la hét quần quai ôm chặt tay mình. Minh Minh nín thở nghe tiếng tim mình đập thình thịch, chưa bao giờ sự nguy hiểm kề cận như thế...

-Minh Minh!- Tiếng Hải Yến gọi. Bọn sói kia gặp cảnh sát đến thì tóa ra chạy. Minh Minh đỡ hắn đi về phía xe:

- Anh có sao không? Không chết đấy chứ?

- Hừ...- Hắn liếc cô rồi ngồi vào trong xe. Minh Minh vẫn đưa tay vịn chặt vết thương ngăn máu chảy ra. Máu ra càng ngày càng nhiều, cơ hồ như toàn bộ lượng máu trong cơ thể hắn tụ lại phía đó. Minh Minh nói, giọng rưng rức:

- Anh đừng có chết nha! Tôi sẽ bị ám ảnh, tối tôi sẽ bị mất ngủ, nghiêm trọng lắm!

- Minh Minh...- Hắn cầm lấy tay cô đang chạm vào vai mình...- Tôi chỉ muốn biết, tôi có thể theo đuổi cô hay không thôi!

- Được, tất nhiên là được. Nếu anh còn sống thì tôi sẽ chấp nhận... cho nên...- Minh Minh nói gấp gáp, gật đầu lia lịa như hắn sắp chết thật. Lần đầu trong đời cô thấy nhiều máu như vậy... Hắn nhếch mép tựa người vào ghế khép mắt lại, hơi thở vẫn thở ra nhẹ nhẹ đều đều. Hắn chìm vào giấc ngủ. . .

- Á, hắn ta tỉnh rồi!- Vừa thấy mi mắt hắn động dậy Minh Minh đã vui mừng nói. Hắn bặm môi, mở mắt, chắc có lẽ hắn vừa phải truyền máu nên có hơi nhức mỏi. Quang Huy cũng có mặt bên cạnh. Minh Minh vừa vui mừng xong thì hu hu khóc. Hắn, anh và Hải Yến ngạc nhiên. Chỉ là cô thấy lòng nhẹ nhõm, hốc mắt tự nhiên cay cay nên khóc thôi:

- Sao anh lại đỡ giúp tôi? Anh điên à?

- Ủ!- Hắn nở nụ cười nhẹ nhàng. Hắn đúng là biết chọc giận người khác. Minh Minh đi lại đánh mạnh vào người hắn:

- Nếu anh chết thì tôi cũng sẽ bị liệt vào tội danh giết người gián tiếp đó!

- Không ngờ. . .- Hắn nói nhỏ.

- Sao?- Minh Minh nghếch ra.

- Tôi quan trọng với cô như thế!- Hắn nở nụ cười mãn nguyện rồi đưa mắt nhìn Quang Huy, anh cũng cười buồn nhìn hắn. Hải Yến nói:

- Lúc này bắt được tên Thành nhưng hắn nói do hắn làm, không ai sai khiến cả! Có nói gì cũng không chịu khai.

- Anh định làm gì bọn này?- Minh Minh nhìn hắn, chỉ chuyện nhỏ lần trước mà bị đánh gãy tay. Giờ là đâm đó, chắc sẽ toi mạng thôi. Hắn nhìn cô tỏ vẻ không hiểu nhưng rồi gật đầu:

- Cô nghĩ sao?

- Anh nên tha cho bọn họ! Tôi không có khái niệm lương thiện nhưng... nếu anh không nhất quyết làm mạnh tay như lột da làm áo khoác hay bôi mật ong vào người, treo lên cổng trường cho thị chúng chiêm ngưỡng thì nên tha!- Minh Minh nói bình thản như không có chuyện gì. 2 người đứng bên cạnh ngơ ngáo ngáo. Hấn nhếch mép:

- Tôi sẽ làm những thứ cô vừa nêu ra!

- Cái... gì?- Minh Minh chỉ ví dụ chơi, không ngờ hấn xem nặng lời nói của cô như vậy. Quang Huy lên tiếng:

- Giao cho cảnh sát rồi thì còn làm gì nữa? Minh Minh, không ngờ biện pháp của em...

- Em hiền lành tuyệt đối, em chỉ là muốn tha cho bọn họ vì hấn không thể thực hiện điều em vừa nói... Nhưng em... có 1 thỉnh cầu...- Minh Minh cười gian tà nhìn hấn và anh. Hấn nhú mày lắng nghe tâm nguyện của cô, thần sắc có chút biến dạng. Anh nhìn cô tỏ vẻ không tin thể tin vào những lời cô vừa nói. Hải Yến nguyền tay cô:” Mày ác thế sao?” Đáp lại, Minh Minh chỉ nói chuyện như tất nhiên rồi:” Cái này là không thể trách tao, tao chỉ là đáp trả thôi! Mày nhìn vai tao đi, mày 5 mũi, đầu tao còn phải dán cái băng cá nhân đây này...”

Trong căn phòng tối của nhà giam, Minh Minh cầm cây roi đi qua đi lại trước mặt 5 tên được Minh Minh cho là hành hạ cô nhiều nhất. Hấn, anh, Hải Yến ngồi bên ngoài xem Minh Minh giờ trò. 5 người này đều bị bịt mắt, dán băng keo đen vào miệng, 2 tay 2 chân đều bị trói, chẳng khác gì bánh tét. Minh Minh chọn băng dính cùng loại, cùng giá tiền giống hôm qua cô bị bịt mới chịu. Minh Minh nhếch mép:

- Là ai trong số các người đã đánh vào đầu tôi? Tôi cho 3 giây trả lời, không trả lời tôi đánh từng người... 1...2...3...

Chóc, chóc, chóc, chóc, chóc tiếng roi vỗ vào da thịt nhẹ nhàng như tiếng nhạc. Bọn chúng có tên lên tiếng ú ớ do bị bịt miệng, Minh Minh chỉ lướt nhẹ ngang:” Sao không trả lời mà ú ớ, câm chắc? Khinh nhau à?”

Những khán giả ngồi đằng sau không ai không thấy xót thương cho 5 người phía trước. Minh Minh tiếp tục ra câu hỏi:

- Là ai trong số các người đã đánh vào gáy bắt tôi đi? Tôi cho 3 giây trả lời, không trả lời tôi đánh từng người... 1...2...3...

“Ú ớ” có tên vì không muốn chịu đòn nên lên tiếng. Minh Minh cúi sát người, kê tai vào nghe nhưng vẫn không tháo miếng băng dính trên miệng người đó. Nghe không được, cô bắt đầu nổi cáu:” Thì ra là người đang chửi ta à?” “Chóc” Nói cũng bị ăn đòn, không nói cũng bị ăn đòn, phải làm thế nào?!? Minh Minh tiếp tục tra tấn bằng những câu hỏi mang tính chất chia rẽ nội bộ 1 cách khéo léo nhất. Minh Minh thừa biết, người chủ mưu là 1 cô gái, nhưng cô vẫn muốn trả đũa thỏa đáng, để cảnh sát làm việc thì quá nhẹ nhàng rồi. Sau 15 phút trút giận hả hê, hấn rút cuộc cũng đứng dậy lôi Minh Minh ra về trong khi cô vẫn chưa có ý định buông tha mà gọi với lại:” Tôi chưa trả thù đủ mà!!!!”

Minh Minh ngồi trên phòng, tay gõ gõ bàn phím laptop trên đùi, thuận miệng trả lời vài câu hỏi của Hải Yến.

- Khi bị bắt đi mày cảm thấy thế nào?

- Ừm... bình thường!

- Sao lại bình thường, chém chuôi hả con kia?

- Thật!

- Mày chỉ được cái miệng.

- Miệng của tao mà!

Tiếng chuông điện thoại của Hải Yến reo lên, cô đưa luôn cho Minh Minh:

- Ba mẹ mày gọi đó!

- Ồ.- Minh Minh dời mắt cầm chiếc điện thoại áp vào tai nghe.- A lô? Chào 2 tiền bối!

- Tiền với hậu, Thiện Nhân nó đang đứng dưới nhà kia, nó bảo bấm chuông mà không ai mở cửa!

- WHAT???- Minh Minh trợn mắt, Thiện Nhân? Cô có nghe lầm không? Hải Yến cũng ngửi được mùi nguy hiểm mà vén bức rèm bên cửa sổ Minh Minh ra xem. Quả thật, cậu con trai với nét mặt thư sinh, làn da trắng như trứng gà bóc đang kéo theo 1 va li to dùng bấm chuông cửa.

- Nó sẽ ở lại nhà chúng ta luôn. Ba mẹ nó đi sang Hàn Quốc du hí gì rồi, còn định làm tua vòng quanh thế giới nữa. Xuống mở cửa cho em nó vào nhanh đi!

Minh Minh nhảy dựng, tên này không phải kẻ tầm thường, hấn lại điện cơ nhớ nhớ nhưng nhưng 2 bà chị này mà đòi sang đây sống là cái chắc. Gia đình nó có nghèo khổ gì đâu? Hải Yến nhìn Minh Minh:

- Làm gì đây?

- Ừm... mở cửa!- Minh Minh đưa điện thoại cho Hải Yến. 2 người như kẻ trộm lo âu đi xuống nhà. Vừa thấy bóng dáng của 2 cô gái, tên Thiện Nhân kia đã chống nạnh:

- 2 con bánh bèo kia làm gì mà lâu thế? Da tôi mà bị đen thì 2 người gánh tội nổi không hả?

- Tao không mở cửa luôn đấy!- Minh Minh cũng chống nạnh trợn mắt, Hải Yến thì liếc xéo. – Vừa nãy còn định mở, không ngờ vừa ra đã bị mắng xối xả!

- Giờ có mở cửa không thì nói 1 tiếng?- Tên đó vênh mặt lên, lắc lắc cái điện thoại trong tay. Minh Minh nghiêng răng nghiêng lợi, cái tên này đâu có tốt lành gì chứ. Cô mở cửa bằng 1 lực mạnh nhất có thể làm bả vai đau điếng lên 1 cái. Sau khi nộ khí bùng bùng là nét mặt khốn khổ tột độ. Hải Yến xoa xoa vai cô rồi kéo vào nhà. Ai kia vẫn đứng đờ đẫn đi vào như quan sai kiểm soát nhà thường dân.

Thả cái va li vào phòng Minh Minh, Thiện Nhân nằm ườn ra giường, cầm chiếc laptop của cô sử dụng tự nhiên. Minh Minh tức muốn ngấn ngực, không nói nổi nữa:

- Sao lại muốn sống ở đây?

- Ở nhà 1 mình rộng quá sợ ma!

- Sợ gì? Ma còn sợ mày ấy chứ!- Hải Yến liếc cái sắc nhọn nhìn Thiện Nhân.

- Mấy người có phải là người không vậy? Dù sao thì tôi cũng bảo vệ mấy người khỏi mấy con cọp cái trong trường mà!

Minh Minh nghiêng đầu nhớ lại. Tính ra thì cũng làm nên chuyện lắm. Lần đó, có cô kia nói Hải Yến giật bồ trắng trợn, tên này đành đứng ra làm bìa đỡ đạn. Có lần còn suýt bị đánh, cũng là tên này xuất hiện... Ngoài cái chuyện hấn là gay thì không còn gì đáng nói...

- Đạo này viết truyện càng ngày càng tệ hệ. Con “bánh bèo” Thanh Tuấn đừng nói là bà lấy tôi làm vật mẫu nha. Vả banh mở bây giờ!- Tên đó chỉ thẳng tay vào mặt Minh Minh giả vờ vả qua lại 2 bên má.

- Gì chứ? Tao không có! Mày chuyển vào cùng lớp tao thì biết!- Cô đánh vào tay hắn.

- Ồ.- Tên đó gật đầu rồi lại quay vào màn hình máy tính.

Hải Yến ngồi đó vuốt vuốt khuôn mặt tối sầm của mình:

- Chuyển ngay trước ngày lễ hội trường để ngắm trai à?

- Ừa! Ai nói mấy người... biết mà hay quá vậy!- Hắn vẩy vẩy cái tay thích thú. Hạng người này không phải gay mà là đồng bóng. Minh Minh lắc đầu ngán ngấm, cuộc đời cô bắt đầu khổ sở rồi đây!

- Hôm nay chúng ta lại đón thêm 2 bạn mới, 2 em giới thiệu đi!- Ngoài Thiện Nhân thì lớp tôi còn đón thêm 1 cô bạn mới nữa. Nghe đâu là em gái ruột của chị Thảo, lúc đầu tôi còn tưởng chị em song sinh vì quá giống nhau. “Con” Thiện Nhân tuy gọi tôi bằng chị nhưng nó bằng tuổi tôi, hơn nữa còn trưởng thành hơn

tôi T.T. Tính ra thì nó cũng đẹp trai chán, vẻ đẹp kiểu thư sinh với vóc dáng trung trung, làn da trắng hơn con gái, mặt hoa da phấn như tiểu thư, chuẩn “thụ” rồi còn gì! Cô bạn kia mỉm cười, tôi là con gái mà tìm còn bay vèo vèo lạc lối.

- Mình tên Thanh Thanh, em của Chị Thanh Thảo khóa trước. Mình từng du học và... bây giờ chuyển về. Xin các bạn giúp đỡ!

Tiếng vỗ tay trong lớp vang rần rần, tôi lơ ngơ nghĩ đến cảnh giới thiệu tên lần đầu tiên của hần, chỉ vờn vờn ba chữ “Nguyễn Thanh Tuấn” với ngữ khí chả thân thiện thì thấy thật tầm thường. Tôi bĩu môi:

- Ít nhất thì học sinh mới cũng phải thân thiện như thế... Chứ ai đâu... á à...

Tôi chưa kịp nói hết câu hần đã lườm tôi xém cháy mặt làm tôi im luôn. Dù rất rất muốn khởi nghĩa nhưng gan to đến thế Minh Minh này không dám.

- Mình tên Thiện Nhân là em họ của chị Minh Minh, rất vui khi được học cùng các bạn!

Hú hú, tiếng hú rầm trời của bọn con gái hám trai trong lớp vang lên rần rần. Chỉ ít thì bọn nó cũng còn có cảm giác với con trai. Chớ đâu như hần, chẳng 1 ai nói gì cũng như hoan nghênh. Tôi vừa quay sang định nói này nọ thì hần lại bồi cho tôi thêm 1 ánh mắt cảnh cáo. AAAA, bức xúc quá đi mất, nói chuyện cũng phải xem trước sau!

- Thiện Nhân, em ngồi sau lưng Thanh Tuấn cạnh Hải Yến nhé! Còn Thanh Thanh em ngồi bàn đầu này nha!

À Thiện Nhân hí hửng khi biết tên Thanh Tuấn tôi miêu tả đời thực đẹp trai đến vậy. Ngay sau khi yên vị vào chỗ ngồi, nó đã bắt chuyện:

- Cậu là Thanh Tuấn?

Không 1 tiếng trả lời, tôi nhìn nó, nó gan thật. Tôi cũng quên nói với nó hần là trùm đầu gấu của trường. Con Yến cũng chẳng buồn hé môi, để nó nói tiếp:

- Cậu đẹp trai thật! Rất vui được làm quen với cậu!

- Im.- Hần chỉ trả lời 1 chữ sau những lời dài dòng luyên thuyên của nó. Tôi cố nín cười, nó nhìn tôi không hiểu. Nhưng ngẫm 1 lúc, nó lại nói:

- Vậy mà chị miêu tả là 1 con bánh bèo chuyên đi giành giật nam chính với nữ chính hơn nữa còn...

- E hèm, khụ khụ...- Tôi ho lên mấy tiếng để nó đừng nói tiếp. Nguy hiểm là chỗ đó đó. Hần xoay mặt xuống hếch lên ra hiệu tiếp tục đi. Được trai động viên, tất nhiên nó sẽ khai ra hết rồi.

- Tình chị em chúng ta...

- Có ăn được không?- Nó cắt ngang lời nói của tôi rồi vui vẻ nói với hần.- Minh Minh viết truyện cho cậu vào vai 1 con bánh bèo chuyên đi giành giật nam chính, hơn nữa, là gay đó!

Tôi nhìn hần nhoeo miệng cười cứng ngắt. Con Yến đang nằm gà gật trên bàn, nghe tình báo ngầm của hần báo tin thì ngồi bật dậy, vẻ mặt lo lắng cho tôi. Tôi nghe đâu đây tiếng sấm vang âm trời, hần đang nhìn tôi bằng ánh mắt rực lửa. So hot!!!! >.

- Cô... cẩn thận!- Hần gắng giọng rồi quẳng cuốn vở cho tôi thực thi nhiệm vụ của mình. Tôi chỉ thù là không thể bấm nó thành trăm mảnh, tình chị em không ăn được, tình cảm của mày thì ăn được chắc? Lương tâm “thiện nhân” của mày bị mai mọt hay chó tha mất rồi hả Nhân? Từ “cẩn thận” hần nói rất nhẹ nhưng thực chất lại không nhẹ tí nào. Tôi phải làm sao đây??? Tôi ngồi vờ với 1 khung chat trên tờ giấy truyền cho hần.

Minh Minh cutoe: Cốc cốc!

Hần nhìn tờ giấy rồi cầm cây bút lên viết lại.

Sao?

Minh Minh cutoe: Nhà người sẽ trừng phạt ta cái gì? Có thể nương tay được không?

Chưa biết!

Minh Minh cutoe: Tại sao chưa biết? Đầu óc là của người mà!

Minh Minh!

Minh Minh cutoe: Nghe!

Cô nói sẽ báo ơn tôi đúng chứ?

Minh Minh cutoe:...

Có không?

Minh Minh cutoe: Ồ...(Chối là không còn đường sống >.<.)

Thế ngày mai đi chơi với tôi nhé!

Minh Minh cutoe: Anh trả tiền?

Cô muốn trả à?

Minh Minh cutoe: Tất nhiên là không! ^o^

Có điều...

Minh Minh cutoe: Sao?

Cô không thể đến lễ hội trường.

Minh Minh cutoe: Tôi không có hứng thú với mấy cái ảo lòi đó. Anh nhớ là phải trả tiền tôi mới đồng ý đi đó!

Được! 4 giờ ngày mai tôi đến đón...

Minh Minh cutoe: Oke!

Oh yeh, thoát nạn rồi. Hắc hắc, sao hắc có thể dễ dàng bỏ qua bằng 1 cuộc hẹn vậy chứ? Tôi không nghĩ ngại mà chấp nhận là do... sẽ chẳng ai bỏ phiếu cho tôi, có đến cũng chỉ chúc nhục nhã. Chỉ là đi chơi, hơn nữa còn được free, sau đó, tôi và hắc huê nhau, không ai nợ ai... Vậy đi!

(Được nghỉ lễ nên ra chap liên tục ^^ Mọi người nhớ đón đọc nha!)

22. – Chương 22

Chương 22: Lễ hội của trường. . .

Chiếc xe từ từ chuyển bánh, đưa tôi và hắc cùng dạo quanh hồ. Chân trời hôm nay, tắt nắng trễ hơn mọi khi. . .

.....

Sau khi tan học, tôi kéo ả Nhân đó ra sau nhà vệ sinh tản cho 1 trận nhừ đòn với sự giúp sức của của con Yến. “Chừa chừa? Dám cãi à?”. Tất nhiên, chẳng ai dám đụng để khuôn mặt mỹ miều này của ả. Nếu không, người ta nhìn vào nói xấu ả này nợ thì ả đòi sống đòi chết. Xử lý nội bộ xong thì cả ba kéo về phòng tôi. ả Thiện Nhân ôm cái gối màu hồng của tôi vào lòng tỏ vẻ thâm sâu:

- Theo lời của con mấm này kể thì ông Tuấn đang theo đuổi bà à? Tin nổi không má?- Nó bĩu môi tỏ vẻ khinh thường. Tôi vỗ vai nó 1 cái bốp:

- Không tin thì tùy.

- Ờ, cỡ ảnh chỉ có tôi là xứng thôi!

- Bớt giỡn.- Con Yến bĩu môi. Nói đi nói lại thì hắc cũng là trai “thẳng” đâu có “cong” như lời tôi kể.

- Vậy là ngày mai bà đi chơi với ông á hả? Rồi ông Quang Huy gì nữa là sao?- Nó ở xa nên chẳng biết anh và hần chứ... danh tiếng khắp trường này ai cũng biết. Đúng là dân ở vùng sâu vùng xa.

- Quang Huy là anh Thanh Tuấn đó! Cũng đang theo đuổi Minh Minh...

- Xí xí, cho hỏi cái.-Nó chống cằm nhìn tôi.- Cái bản mặt lợn của bà có cái gì hấp dẫn đâu mà “supper boy” theo nhiều dữ vậy? Ngực thì lép mông thì to, chắc đẹp!

Tôi không thèm trả lời mà xoắn tay áo lên. Con Yến cũng hiểu ý mà đứng dậy. Ắ Nhân đó vợ mấy cái gói quăng về phía tôi miệng hét oai oái:

- Trời đất ơi, trời đất ơi, đánh được đánh hoài vậy 2 má!!!

“Cho mày chết, con quỷ cái!!!!”

Tôi ngồi đó mặc cho bọn nó vẽ bùa lên mặt. Tôi đã hết sức từ chối nhưng con Yến và ắ Nhân đó không chịu. Sau 15 phút ngồi im, các cơ mặt dừng như bị đông cứng như tượng sáp, rốt cuộc cũng xong. Tôi nhìn mình trong gương, khá giống lúc đóng giả bạn gái cho hần. Tôi mặc chiếc váy trắng hần đưa lúc trước, tử quần áo tôi nhiều lắm cũng chỉ là quần short và áo thun. Tôi nói đây là cuộc hẹn bình thường, không nhất thiết phải mặc váy nhưng ắ Nhân lại khua mép:

- Thôi đi mẹ! Mặc quần áo trang điểm cho giống người 1 chút chứ nhìn giống lợn quá!

- Mày không đi đến lễ hội thật à?- Con Yến hỏi. Tôi chép miệng:

- Chắc không! Đến thì cũng không được giải, đến làm gì?

- Sao mày chắc thế?- Nó nhú mày.

- Năm nào cũng vậy... Bộ nhan sắc chị mày nổi bật lắm sao?- Tôi cười hắc hắc tỏ vẻ kiêu ngạo. Đúng, ít ra thì cũng còn vẻ đẹp tiềm ẩn trong tâm hồn chỉ có điều càng tìm nó càng ẩn. Nó lắc đầu:

- Tao nói ày đỡ buồn ấy mà!

- Con quỷ!- Tôi liếc nó. Ắ Nhân cũng ngồi trước bàn trang điểm đánh phấn vào mặt, góp chuyện:

- Đi chơi thì đi chơi chứ đừng làm mất mặt tôi à!

-Liên quan gì đến mày?- Tôi liếc nó. Nó gõ gõ cây tán má hồng xuống bàn trang điểm:

- Dù sao thì cũng mang danh chị họ tôi mà!

- Chắc liên quan dữ lắm.- Tôi hừ lạnh 1 cái rồi lôi đôi giày cao gót cũng là đồ của hần ra mang thử. Cảm giác không còn đau như lần đầu nữa. Tôi đi xuống nhà, hần đã đứng đó từ bao giờ, không bấm chuông cửa. Thấy tôi đi xuống, hần lia ánh nhìn lạnh về phía tôi. Tôi mỉm cười nhìn hần, chắc là đẹp quá chứ gì! Hắc hắc, ta biết, ta biết mà. Đáy mắt hần khê ánh lên tia nồng ấm. Không thể phủ nhận, hần ăn mặc như thế này rất rất đẹp trai và lãng tử. Hần mặc bộ vest đen, bên trong là áo sơ mi trắng, đi chơi thôi có cần trịnh trọng vậy không? Ắ Nhân cũng đi xuống, trợn mắt nhìn hần. Tuy là gay nhưng ắ gay ngầm, chẳng bao giờ để người khác biết. Tôi liếc hần rồi mở cửa cho hần.

- Đi thôi!- Tôi kéo tay hần đi trước không để cho ắ Nhân kia ngắm lâu hơn nữa. Hần khê nhếch mép rồi đi theo tôi. . .

Ăn mặc như thế này mà đi bộ trên con đường quả thật là kì quặc. Kì quặc hơn nữa là tôi vừa đi vừa nhai nhai cây mía. Hắc hắc, chỉ là do hần chiều ý tôi thôi. Đầu tiên, tôi nghĩ đến cuộc hẹn này sẽ là cuộc hẹn “bụi” cho nên quyết định đi đến đâu thì mình lại tìm thứ chơi đến đó. Lúc này đi ngang qua quây mía, tôi thuận miệng bảo hần mua 2 cây chưa cắt khúc để vừa đi vừa ăn. Hần trợn mắt nhìn tôi, tôi lại nhún vai:” Anh định kẹo kiệt với tôi à?” Hần thở hắt ra 1 cái, rốt cuộc cũng phải chiều ý tôi. Tôi vẫn cầm 1 cây bên tay trái, thấy hần không vui về tôi đưa ra. Thật ra tôi cũng có ý mua cây này cho hần. Thấy hần không đem xĩa đến,tôi bực bội nói:

- Anh thử không nghĩ đến sĩ diện của mình 1 lần đi! Nếu đã chấp nhận yêu 1 cô gái thì anh cũng nên yêu luôn những hành động gì của cô ấy!

- Minh Minh...- Hắn gọi tên tôi, 2 tay đặt lên vai tôi, đôi mắt xoáy vào mắt tôi.- Cô đang ám chỉ là tôi yêu cô à? Tôi có cảm giác... chúng ta đang hẹn hò!

- Hả?- Tôi bặm môi rứt đầu lại nhìn hắn, đôi mắt vẫn mở to trao tráo. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Khuôn mặt hắn nhìn gần quả thật rất rất đẹp trai nha.

- Cô đang khấn nguyện sao?

Lắc đầu. Hắn phì cười rồi cầm lấy cây mía còn lại cắn 1 cái. Đột nhiên tôi thấy lòng mình vui vui là lạ. Tôi và hắn đi về phía trước, vừa đi vừa cắn cây mía trước những ánh nhìn kì quái của người đi đường. Nói thì nói vậy thôi, Minh Minh tôi cũng có thể diện nên đi được 5 bước đã quăng 2 cây mía theo chủ ý của tôi. Bắt đầu là tôi, kết thúc cũng là tôi. Ít ra cuộc hẹn này không quá căng thẳng và cứng nhắc như tôi thầm tưởng tượng.

Hắn kéo tôi vào 1 tiệm điện thoại. Á, hắn muốn mua điện thoại cho tôi sao? Hắn nhìn sơ qua 1 lượt mấy cái điện thoại đời mới tân tiến rồi choàng tay qua cổ kéo tôi lại, tỏ ra rất giống người tình. Cô nhân viên bán hàng tủm tỉm cười. Hắn hoàn toàn không quan tâm đến tôi đang giãy giụa giằng ra mà siết chặt tay hơn. Hắn ngẩng đầu lên hỏi cô bán hàng:

- Iphone 6?

- À, thật sự xin lỗi quý khách, cửa hàng chúng tôi chưa nhập về!

Hắn hừ lạnh rồi nâng cằm tôi lên:

- Xài điện thoại của tôi đi!

Cô bán hàng lúc này còn vui vẻ nhưng bây giờ thì hoàn toàn không. Cô ấy nghĩ hắn là thùng rỗng kêu to hay gì ấy. Bề ngoài sang trọng chỉ là cái mác! Hắn lôi trong túi quần mình 1 chiếc iphone 6 đưa cho tôi. Tôi trợn mắt, cô bán hàng cũng vậy. Điện thoại lần trước của hắn cũng còn rất mới, giờ lại thay rồi sao? Tôi biết gia đình hắn giàu có nhưng mà... có cần giàu có đến vậy không? Hắn kéo tôi đi khỏi đó dưới sự ngạc nhiên của cô bán hàng. Tôi né tránh cánh tay của hắn rồi nói:

- Điện thoại lần trước của anh...

- Nứt mặt rồi còn đâu?- Hắn liếc tôi. Đúng vậy, lúc tôi gọi cho anh bất cẩn bị rơi xuống đất.

- Tôi sử dụng cái này thì anh...

- Mua thêm 1 cái nữa. Sử dụng điện thoại đôi!- Hắn nhếch mép. Cũng được, tôi không quan tâm là sử dụng chung hay dùng đồ vật giống ai đó, miễn có là sử dụng. Aiz, cái điện tôi cũng bị tôi quăng hỏng rồi. Tôi là kẻ sát điện thoại! Tôi sẽ giữ kĩ cái iphone 6 này, tất nhiên rồi, có điên mới đem đi quăng.

- Cô hay gì không?- Hắn và tôi vẫn sải bước đều đều cạnh nhau trong công viên. Ánh mặt trời đang dần buông, hoàng hôn đã đến. Tôi quay sang nhìn hắn. Ánh nắng chiều hắt từ phía sau hắn vọng đến, trông hắn như 1 vị thần, rất đẹp, rất sáng. Tôi nhướn mày nhìn hắn:

- Gì cơ?

Tôi và hắn ngồi xuống băng ghế đá gần đó, nơi có thể ngắm ánh nắng cuối ngày.

- Tôi đã nói chuyện nhiều hơn!

Tôi khựng lại 1 giây, đúng vậy, hắn đã nói chuyện nhiều hơn. Tôi rõ biết, hắn không thích như vậy. Nhưng... tôi chỉ thích những chàng trai ấm áp, đem lại sự bình yên, tốt nhất là dùng lời nói lẫn hành động.

- Tốt thôi!- Tôi hồ hững đáp, trong lòng có cảm giác lâng lâng lạ thường, chưa bao giờ tôi có cảm giác đó.

- Vì cô đó!

Tim tôi đập mạnh 1 nhịp khi nghe câu nói đó của hắn. Mặt tôi nóng nóng lên, tôi biết là nó đang ửng đỏ. Tôi áp 2 tay vào má che lại. Hắn mỉm cười nhìn tôi:

- Và cũng cười nhiều!

- Anh cảm thấy thế nào?

- Thoải mái hơn!- Hắn đưa tay vuốt vài sợi tóc đang bay trong gió chiều của tôi để ra sau tai. Ngón tay hắn chạm vào như có luồng điện làm tôi giật nảy người. Tôi chu môi nhìn hắn:

- Sao anh không tiếp tục trưng bộ mặt cô hồn đó tiếp đi!

- E hèm!- Hắn hắng giọng 1 cái, à, tôi đã phá vỡ khung cảnh romantic rồi. Tuy nhiên, hắn vẫn tiếp tục.- Nếu không có nguyên nhân thì tôi sẽ không nói chuyện, nếu không có niềm vui thì tôi sẽ không cười. Cô biết đó là gì không?

- Hả?- Mắt tôi vẫn hướng về khoảng trời ửng hồng chờ hững đáp.

- Là yêu đó!

Tôi quay sang nhìn hắn, hắn đang tỏ tình sao? Trong giây phút, tôi thấy lòng mình trải rộng và yên ả. Lòng tôi dấy lên 1 sự cảm động lạ thường. Tôi đã... thích hắn sao? Không phải, chỉ là nhất thời thôi!

- À, tôi không có ý tỏ tình. Vì tôi... à...- Hắn bắt đầu lúng túng. Trông hắn lúc này hiền hãn mọi lần, hắn không còn hung hăng nữa. Đúng là, người đàn ông có lạnh lùng cỡ nào cũng phải tan chảy trước người con gái mình yêu.

- Tôi biết. Tôi và anh sẽ tiếp tục làm bạn!- Tôi giúp hắn giải tỏa sự ngượng ngùng này. Chính tôi lại không thấy mình thoải mái khi thốt ra câu này.

- Phải!- Hắn gật đầu cười trừ. Phía trước, có đôi tình nhân đang chạy 2 chiếc xe đạp đôi lòng vòng công viên cạnh hồ. Hắn đứng dậy quan sát gì đó rồi hỏi tôi:

- Có muốn đạp xe không?

Tôi gật đầu, vẻ mặt thích thú. Hắn kéo tay tôi đến chỗ trưng ra rất nhiều xe đạp cạnh hồ. Hắn mượn 1 chiếc xe đôi dành cho 2 người. Tôi lúc đầu cũng có hơi ngạc nhiên nhưng ngó qua ngó lại chỉ còn xe đạp dành cho 2 người mà thôi. Hắn cầm đầu tay lái, tài lái xe của hắn thì khỏi phải chê rồi, tôi hoàn toàn tin tưởng và giao sự an toàn của mình cho hắn. Chiếc xe từ từ chuyển bánh, đưa tôi và hắn cùng dạo quanh hồ. Chân trời hôm nay, tắt nắng trở nên mọi khi. . .

Sau khi dạo vòng vòng chán chê, bây giờ cũng chỉ ngưỡng 5 giờ 30 phút. Hắn lôi tôi vào 1 quán ăn ven đường, tôi và anh đã từng ghé qua, thức ăn nhanh ở đây rất ngon. Hắn đưa menu tôi chọn trước. Tôi định nhường cho hắn chọn nhưng như vậy quả thật làm mất mặt hắn.

Tôi gọi 1 phần salad trứng và 1 ly trà chanh. Hắn cũng vậy. Suất thức ăn được mang ra. Tôi lấy cây nĩa ghim 1 miếng trứng trước mặt hắn. Hắn vừa định há mồm ăn bị tôi giật lại cho vào miệng khoái trá. Hắn cầm ly trà tranh tôi lên uống ngọt sớt. Tôi cũng nhanh chóng đắp 1 miếng trứng trong đĩa của hắn. Tôi với hắn giành giật qua lại suốt buổi ăn, vui có, bực có. Vui vì đĩa trứng của hắn bị tôi ăn sạch, buồn vì ly trà chanh của tôi bị hắn uống sạch. Sau khi đánh chén xong, tôi mới để ý đến những ánh nhìn của mọi người, tôi và hắn trông chẳng khác gì 2 đứa trẻ giành ăn với nhau. Hắn thanh toán, tôi và hắn tiếp tục đi. . .

Đi được 1 lúc, chân tôi đã mỏi, đôi giày cao gót này thật phiền toái. Tôi khom người cúi giày ra cầm trên tay. Hắn thấy vậy cúi người, ra hiệu tôi leo lên. Tôi đã quá quen với hành động này của hắn, không khách khí leo lên. Đôi giày cũng đưa hắn cầm hộ. Tôi áp đầu lên lưng hắn nghe tiếng tim và nhịp thở đều đều của hắn. Đi được 1 chút, hắn hỏi:

- Cô không định đến trường thật à?

- À... cái đó...- Tôi nhìn lên bầu trời, trăng đã lên cao. Chắc cũng gần đến giờ trao giải, không biết chàng trai, cô gái nào có phước phần thế nhỉ?

- Tôi và cô đến đó!

- Ô!- Tôi gật đầu, sao hắn biết là tôi muốn đến trường nhỉ? Hắn đổi hướng ngược lại, đi về phía trường tôi.

- Yến, Minh Minh đâu rồi?- Quang Huy bắt gặp Hải Yến thì hỏi. Cô cũng tiến về phía anh trả lời:
 - Hôm nay Minh Minh không đến!
 - Sao lại không?- Anh nhú mày, tỏ vẻ không vui.
 - Thanh Tuấn hẹn nó đi chơi rồi ă...- Cô thản nhiên, trong đầu cô lúc nào cũng ship cặp đôi Minh-Tuấn nên chẳng thèm quan tâm đến cảm nhận của anh. Dù sao, anh cũng là tên thô đế!
 - A, lâu quá không gặp!- Hải Yến ngẩng đầu lên nhìn. Tên Hiếu đang đi cùng 1 cô gái nào đó, cậu ta choàng tay qua vai cô ấy tỏ vẻ thân thiết. Hải Yến theo phản xạ hơi nép vào lưng anh. Quang Huy nhận ra điều đó, anh hoàn toàn không tránh né. Cô cười gượng gạo:
 - Chào!
 - Cô...đi cùng anh Huy sao?- Từ cô mà tên Hiếu sử dụng quả thật rất xa lạ làm cho Hải Yến có chút buồn buồn nhưng nhanh chóng tan biến bởi lời nói của anh.
 - Đúng vậy!- Anh gật đầu khẳng định.
 - Em nhớ người anh đang theo đuổi là Minh Minh kia mà!- Hấn nhú mày, đưa tay xoa xoa trán.
 - Đó là chuyện của anh, chú em có ý định chen vào sao?- Anh nở nụ cười ôn nhu, tuy nụ cười không có ác ý, ngữ khí lời nói cũng cực kì nhẹ nhàng nhưng đó là sự cảnh cáo. Tên Hiếu tất nhiên hiểu mà ôm eo cô gái kia đi sang nơi khác. Hải Yến thở phào nhẹ nhõm, trong lòng thấy có lỗi với anh, cúi đầu lí nhí:
 - Em...cảm ơn! Em...đi trước đây!
 - Ừm.- Anh gật đầu nhẹ, tránh sang 1 bên nhường đường cho Hải Yến. Cô đi loang quanh sân trường để tìm Thiện Nhân, chẳng biết cô ả biến đâu mất tăm rồi. . .
- Sân trường rộn ràng tiếng nhạc, ánh sáng được bật lên chói lóa, sáng rực 1 vùng. Có thể nói, đây là lễ hội lớn nhất trong năm nhằm khích lệ tinh thần học tập của học sinh toàn trường, nhất là học sinh cuối cấp. Toàn thể học sinh bắt đầu tụ lại dưới khán đài chờ đợi tiết mục đặc sắc nhất. Không phải trao giải, mà là khiêu vũ. Chẳng biết nhà trường thấu hiểu tâm lý tuổi mới lớn hay sao mà những đôi lứa yêu nhau sẽ có thể mời nhau khiêu vũ 1 điệu nhạc nhẹ, ngoài ra, cũng có thể xem là lời tỏ tình với 1 số trường hợp đặc biệt.
- Ai ai trong trường cũng biết rõ kết quả King & Queen năm nay. Nhưng quái lạ là chẳng ai trong 2 người xuất hiện. Thầy hiệu trưởng cầm mic nói vang vang:
- Chào mừng các em tham gia lễ hội của trường Minh Đăng năm học 2014-2015!
- Tiếng vỗ tay kèm theo tiếng hú tán thưởng rầm trời.
- Các em đều là nhân tài tương lai, đều là trai xinh gái đẹp của trường. Mục đích tổ chức lễ hội hôm nay nhằm khích lệ tinh thần học tập của các em, các em nhớ phải cố gắng có 1 năm học thật tốt nhé! Không để các em đợi lâu, thầy xin giới thiệu Nguyễn Quang Huy, là học sinh ưu tú khóa trước của chúng ta. Hôm nay, em ấy sẽ trao giải King & Queen của trường. Xin mời em!
- Thầy nhường chỗ lại cho Quang Huy. Anh bước lên nở nụ cười yêu nghiệt thu hút sự chú ý của nữ sinh khiến không ít nam sinh ghen tỵ. Hải Yến bất giác quay đầu về phía sân khấu, ánh mắt nhìn chằm chằm rồi quay đi hướng khác.
- " Nhanh lên, gần trao giải rồi!" Cả hội trường đang im lặng, tiếng nói của Minh Minh phá vỡ sự im lặng đó tạo thành sự chú ý. Cô đang kéo tay Thanh Tuấn đi vào. Bắt gặp ánh mắt bếng như dao của hấn, mọi người lại quay đầu lại phía sân khấu. Anh cũng đưa mắt nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, ấm áp. Anh mỉm cười:
- Tôi rất vinh hạnh khi là người trao giải cho các bạn. Các bạn đã bình chọn rồi đúng không? Tôi sẽ công bố giải thưởng được chờ đợi nhất bây giờ... Giải thưởng King của trường năm nay chính là. . .
- Mọi người chẳng lấy gì là hồi hộp chờ đợi khoảnh khắc đăng quang. Ai cũng biết quá rõ là hấn rồi. Riêng chỉ có Minh Minh ngu ngơ là chờ đợi kết quả.
- Nguyễn Thanh Tuấn!

Nghe anh xướng tên hần, Minh Minh vừa ngạc nhiên, vừa xen lẫn vui mừng thúc giục hần đi lên sân khấu:

- Nhanh đi! Là anh đó!

Hần nhếch mép, nắm lấy tay Minh Minh kéo theo lên sân khấu. Cô cố giằng ra nhưng không thể, Minh Minh hét lên oai oái nhưng không ai dám đứng ra giúp đỡ cô gái này. Để phá vỡ sự lúng túng đến bực mình này, anh nhanh chóng xướng tên Queen của trường.

- Và Queen của trường chính là Triệu Minh Minh. Mời 2 người lên sân khấu!

Bước chân Minh Minh khựng lại, không thể tin là sự thật. Tuy cô được xếp vào nhóm học sinh an phận nhưng không phải được lòng tất cả. Số lượng người ghét còn nhiều hơn cả thích kia mà. Tuy nhiên, hần cúi người xuống bế cô lên làm học sinh xung quanh ồ lên thích thú. Minh Minh thẹn quá hóa giận mà cúi gầm mặt, nép vào người hần. Anh nhú mắt nhìn cảnh tượng này.

Sau khi trao giải xong, tràng pháo tay của học sinh toàn trường đưa Minh Minh về với thực tại. Cô quay sang nhìn Quang Huy nở nụ cười. Tiếng nhạc nhẹ nổi lên, mọi người phía dưới đã bắt đầu khiêu vũ. 2 chàng trai cúi người ra hiệu muốn mời Minh Minh nhảy 1 bài. Đây là khoảnh khắc khó khăn nhất trong cuộc đời cô, cô sẽ phải nắm tay ai đây? Mọi người vừa khiêu vũ vừa đưa mắt nhìn cảnh tượng như phim tình cảm trên sân khấu. Khiêu vũ thì Minh Minh có biết chút ít, nhưng với tình huống này...

- Thật xin lỗi, em không biết khiêu vũ đâu!- Cô nhanh chân đi xuống sân khấu khi 2 chàng trai còn chưa kịp phản ứng. Minh Minh thở phào nhẹ nhõm rồi tiến về phía Hải Yến. Cô đang đứng 1 mình, không hòa vào điệu nhạc cùng mọi người. Thấy Minh Minh đi về phía mình, Hải Yến mỉm cười:

- Sao không khiêu vũ với 1 trong 2 đi!

- Sao tao có thể chọn chứ?- Minh Minh nhăn mặt nói nhỏ. Hải Yến gật gù hiểu ý. Quả thật là rất khó lựa chọn. Hần sải bước nhanh đến bên cạnh Minh Minh, đặt tay lên eo kéo cô ra không cho cô từ chối. Anh cũng đi đến nhưng chậm hơn 1 bước. Hần đã kéo vào vùng khiêu vũ, người khẽ lắc lư di chuyển theo điệu nhạc. Minh Minh nhìn anh vẻ bất lực rồi cũng đặt tay lên vai hần hoàn thành đoạn khiêu vũ.

Hải Yến vẫn đứng 1 mình trong góc. Thấy vậy, anh giơ tay ra mời cô 1 điệu nhảy. Hải Yến mỉm cười nắm lấy tay anh, cả 2 cũng tiến vào vùng khiêu vũ. Cô nói nhỏ với anh:

- Anh nghĩ mình có thể thắng Thanh Tuấn không?

- Anh đang lo sợ!- Câu trả lời không rõ ràng nhưng Hải Yến hiểu rõ ý tứ.

- Anh nên mạnh dạng hơn... em xin lỗi vì đã đứng ra cản trở anh...- Giọng cô trầm trầm. Quang Huy đưa ánh mắt mình xoáy vào mắt cô. Hải Yến nghe tim mình đập trật 1 nhịp.

- Không sao, anh còn có dự định... hôm nay sẽ tỏ tình! Nhưng kế hoạch đã bị hủy ở phút chót.- Anh cười khổ.

- Hả? Sao ạ?- Cô ngạc nhiên ngăn người ra làm trật 1 nhịp nhạc.

- Không sao!- Anh mỉm cười.

Hải Yến im lặng không đáp. Nhạc dứt, cô buông anh ra. Minh Minh chạy về phía cô nhăn mặt:

- Tên này khiêu vũ dở quá!

- Nè, là cô đạp chân tôi chứ!- Hần nổi giận.

- Cho 3 giây nói lại đó!- Minh Minh cũng chẳng vừa. Hần bẻ tay rôm rốp:

- Giờ muốn sao?

- Anh là đồ côn đồ nào phẳng chỉ biết dùng nắm đấm!- Minh Minh nép sau người Hải Yến cởi đôi giày cao gót rồi bỏ chạy, nếu không chạy thì chỉ có con đường chết. Hần đuổi theo cô:

- Thử đứng lại xem!

- Đâu có ngu!

2 người đó là vậy, bên cạnh nhau lúc nào cũng ồn ào. Anh đứng cạnh Hải Yến không nói gì. Trông anh cứ như con búp bê bị bỏ xó. Hải Yến quay người tạm biệt anh định ra về. Quang Huy giơ tay níu cô lại:

- Tâm trạng anh đang rất không tốt! Em có thể đến đây cùng anh không?

- Hả?- Cô quay đầu lại, định từ chối nhưng bất gặp ánh mắt chất chứa nỗi niềm thì thở nhẹ gật đầu. . .

Sau khi rượt nhau chán chê, nhiệm vụ của hần vẫn là... công Minh Minh về đến nhà. Minh Minh dạo này rất mạnh dạn, hần không công cũng phải đòi công cho bằng được, cô chán... đôi chân mình rồi. Minh Minh gật gà gật gù trên lưng hần do buồn ngủ, hôm nay cô rất rất mệt. Hần hỏi nhỏ:

- Biết hôm nay là ngày gì không?

- Lễ hội trường!- Minh Minh lười biếng trả lời.

- Không! Là sinh nhật tôi!- Hần thả cô xuống. Minh Minh ngạc nhiên, hôm nay là sinh nhật hần nhưng cô lại được hần tặng cái... iphone 6.

- Cô không định tặng quà cho tôi sao?- Hần nghiêng đầu kê sát khuôn mặt mình vào mặt cô.

- Tặng gì chứ?

- Ngoài cô ra tôi sẽ không nhận bất cứ thứ gì khác!- Hần nhếch mép. Minh Minh lâm vào tình cảnh dở khóc dở cười. Cô đưa 2 ngón tay chạm vào môi mình rồi chạm vào má hần. Rất thông minh, không phải động chạm vào nhau. Minh Minh quay người định đi tiếp, quan trọng nhất là tránh né hần. Hần nắm tay cô, Minh Minh quay đầu lại, trong phút chốc, mặt hần gần sát mặt cô. Môi hần khẽ mấp máy:

- 1 lần thôi! Cô hãy làm theo lí trí của mình!

Môi hần chạm vào môi cô. Minh Minh định đẩy ra nhưng sức lực không đủ. Môi hần cứ như 1 nguồn điện truyền vào người cô. Minh Minh khẽ nhắm mắt nghĩ đến lời hần nói, lí trí của cô... hôm nay là sinh nhật hần... 1 cái hôn cũng không phải quá đáng. Minh Minh nhẹ nhàng đáp trả. Nhận thức được điều đó, nụ hôn của hần mãnh liệt hơn nữa. Minh Minh chỉ thấy mình đang rất vui!?

23. – Chương 23

Chương 23: Chớm nở. . .

- Tao... vừa hôn hần, là hôn thật đó!- Tôi thú thật, lấy tay bịt miệng nó cho nó đừng hét toáng lên. Nó gật đầu hiểu ý. Tôi mới buông ra, nó đã nói:

- Là Thanh Tuấn!

.....

Một căn nhà nhỏ hiện ra trước mặt Hải Yến. Anh tiến lên mở cửa. Ngôi nhà rất dễ thương, không quá rộng, nhìn nó giống 1 quán nước nhỏ. Cô đi theo phía sau anh, bên trong căn nhà chỉ toàn là màu đen. Anh bật đèn sáng lên. Lúc này, Hải Yến mới thấy rõ trước mắt là những cây nến được sắp xếp thành hình trái tim, chính giữa còn có bó hoa hồng. Là dành cho Minh Minh. Bên cạnh là 1 quầy nước giống như quán bar thu nhỏ. Quang Huy xoay người lại nhìn cô:

- Ngồi đi!- Anh mỉm cười chỉ tay vào chiếc ghế đối diện quầy pha chế. Cô im lặng ngồi vào chiếc ghế đó.- Em uống gì?

- Em không uống bia hay rượu đâu!- Cô không nói chính xác thứ mình uống như để anh đủ hiểu mà không đưa ra 2 món đó.

- Sao không thử Drum nhỉ? Pha loãng với hương, sẽ không say đâu! (Win từng uống 3 ly mạnh, có pha hương chút ít mà không say ^^).

Hải Yến bặm môi rồi nhìn anh:

- Em...pha được chứ?

Anh nhúu mày 1 chút rồi mỉm cười:

- Tất nhiên là được!

Tôi vỗ vỗ má mình trước gương. AAAAAAA, tôi đã làm gì vậy? Cho hấn hôn, hơn nữa còn mạnh dạng đáp trả. Tôi điên rồi, điên thật rồi! Tôi nằm phịch xuống giường giờ tay lấy chiếc laptop. Tay tôi vớ trúng chiếc đồng hồ cát của anh hôm bữa. Tôi bật dậy, cầm chiếc đồng hồ ra ngắm soi. Chỉ còn 1 chút nữa nó đã chảy hết rồi. Tay tôi run run nhớ đến lời anh, tôi cần môi 1 cái rồi lật ngược nó lại. Rốt cuộc, tôi cũng thấy thoải mái hơn đôi chút vì... hạt cát cuối cùng vẫn chưa rơi xuống. Lúc trước, tôi mong muốn cái ngày này bao nhiêu thì bây giờ lại không muốn nó đến bấy nhiêu. Chẳng lẽ tôi thích hấn rồi sao? Thần trí tôi dạo này không được bình thường, hấn đề nghị cái gì cũng gật đầu, hấn muốn cái gì cũng đồng ý. Trời ơi, con gái con lúta như vậy là chết rồi! Nhưng hấn không thỏa mãn điều kiện làm bạn trai của tôi. Ít ra lí trí cũng phải thế!

Tôi online facebook, 1 tuần nay tôi không online rồi. Chán thật, từ lúc quen biết hấn thì chẳng ngày nào yên ổn. Không phải kẻ thù của hấn dày vò thì là người yêu, không phải 2 loại người ở trên thì là hấn. Nhưng lần gần đây nhất... không phải là do hấn. Mặc kệ vậy, chuyện đã qua thì không nên nhớ lại. Tôi kiểm tra danh sách kết bạn, dạo này không có thói quen add những người lạ để tránh vầy vào phiền phức, vầy vào hấn đã là quá đủ.

Không tên: Ê.

Đây là 1 nick lạ, sao lại inbox tôi nhỉ? Tôi sang tường nhà người này tìm hiểu xem. Là nick mới lập. Ách, avatar cực kì bôi nhọ người nhìn đặc biệt là bôi nhọ tôi. Tôi đoán ra ngay là hấn, chỉ có hấn mới có bức ảnh tôi đang ngủ bị vẽ vôi tùm lum lên mặt. Tôi nổi nóng, nhấn mạnh và nhanh bàn phím như chưa từng được đụng đến nó.

Mình Minh Là Ta: Thay avatar ngay tên khốn kia!

Không tên: Đẹp!

Mình Minh Là Ta: Muốn gì đây? Bôi nhọ người khác như vậy vui lắm à?

Không tên: Vui!

Mình Minh Là Ta: Cái...@@#\$\$%^&(&%^%\$%*. Thay không hả?

Không tên: Sẽ thay, cho tôi hôn cái nữa nhé!

Rầm, đang ngồi trên ngã ngang xuống đất. Thật là điên cái đầu mà, cha sanh mẹ đẻ có bản quyền chứ có phải hàng chùa đâu mà muốn hôn là hôn thế? Cũng may, đứa con trong lòng tôi vẫn không trầy xước sứt mẻ gì. Tôi lồm cồm bò lên giường gõ chat.

Mình Minh Là Ta: Đang mơ à?

Không tên: Vầy thôi! Lúc này hôn cũng được lắm...

Rầm, lần này không phải là tôi té mà là Thiện Nhân nó xô cửa vào, tình trạng trên người cực kì rách rưới.

Mình Minh Là Ta: Tức rồi nha! Không đùa với anh đâu!

Sau khi gõ xong câu chat, tôi ngẩng đầu lên hỏi nó:

- Làm gì mà nheo nhúc thế? Lúc này sao không gặp?

- Nãy giờ trốn trong nhà vệ sinh của trường lấy gì gặp?- Nó nằm xuống sàn phòng của tôi. Tôi quảng cho nó con gấu bông.

- Sao phải trốn?

- Trường gì mà toàn bánh bèo hám trai ế lâu năm. Mới ló mặt ra đã bị mời khiêu vũ, hết mẹ này rồi tới mẹ khác. Không trốn mới là lạ. Ờ, mà trốn xong mới nhận ra 1 điều. . .

- Sao?- Tôi tròn mắt hỏi nó, nhà vệ sinh thì có gì vui thế?

- Là thiên đường, hắc hắc.- Nó ôm con gấu cười khoái trá, ách, tôi hiểu rồi. Tôi lại liếc vào màn hình.

Không tên: Ai bảo tôi đùa bao giờ?

Minh Minh Là Ta: Lúc này anh cũng ngại kìa mà! Sao giờ lật lọng như chỉ mình tôi ngại thế?

Lúc này khi vừa buông nhau ra, hẳn là người quay đi đầu tiên. Còn bảo không ngại chắc? Thậm chí hẳn còn bỏ tôi giữa đường, quay về hướng ngược lại dù hướng đó không phải nhà hẳn!

Không tên: Đang nhập văn bản. . . *ngừng*. . . Đang nhập văn bản. . . *ngừng*. . .

Thấy chưa, thấy chưa, còn làm như mình hằm hồ chẳng bằng. Tôi liếc qua ả Thiện Nhân.

- Nè! Con Yến đi đâu rồi?

- Đi về nhà chứ đâu? Nãy giờ tôi lưu lạc chốn thiên đường, nào có biết!- Nó cầm cái điện thoại bấm bấm.- Mượn điện thoại của bà cái coi, điện thoại hết tiền rồi!

- Làm gì?

- Gọi cho ba mẹ kêu ông bà gửi tiền về chứ chi?- Nó vẩy vẩy tay. Tôi lôi cái điện thoại ra đưa cho nó. Tôi cũng quên bém cái iphone 6 của hẳn. Nó trợn mắt:

- Bà ăn cắp ở đâu vậy?

- Gì chứ! Tên Thanh Tuấn cho đó!- Tôi nói giọng đắc ý như người chiến thắng

Nhanh như chớp, tôi chỉ nghe tiếng nó đáp lên giường mình. Nó lay lay vai tôi, nở nụ cười đáng yêu như con nít:

- Chúng ta là chị em tốt đúng không?

Tôi không trả lời mà há hốc mồm nhìn nó. Lúc này còn tỏ thái độ khinh thường sao bây giờ tốt hơn bình thường vậy? Nó vẫn tiếp tục cười:

- Chị có thể nhường Thanh Tuấn cho em được không?

“A, a, không cần nữa! Em hưởng ké cũng được!” Khỏi nói thì cũng đã biết số phận nó ra sao. Tôi đập 1 phát té xuống sàn, nó chưa kịp phản ứng đã bị tôi cầm gối đánh túi bụi. Tiếng tin nhắn facebook vang lên tôi mới buông nó ra.

Không tên: Tôi không có ngại!

Minh Minh Là Ta: Tin được không? Giải thích đầy đủ dữ hén! 30 phút mới gõ được 4 chữ với 1 dấu chấm than.

Không tên: Cô chết với tôi!

Minh Minh Là Ta: Í trời ơi sợ quá. Sợ nhất là cái thứ còn đồ lưu manh hờ ra là chết với chóc!

Không tên: Cô hay lắm!

Minh Minh Là Ta: Hay sao không? Cảm ơn, quá khen! Cái đồ chân dài não ngắn. . .

Không tên: *biểu tượng tức giận*.

Minh Minh Là Ta: *biểu tượng lè lưỡi nham nhở*.

-Gọi xong chưa?- Tôi quay sang nhìn nó, trời đất, nó đang cố nhét cái điện thoại tôi vào cái ốp lưng của nó. Chẳng lẽ tôi không phân biệt được 5S và 6? Nó ngẩng đầu lên cười hề hề:

- Tôi đang thử xem cái nào to hơn!

- Ồ!

“A, a, tha đi mà! Đi sang đây ở tối ngày bị bạo hành là sao?”.

Pic lấy của Bên nhau trọn đời- Cố Mạn T^T

- Vị này thì sao?- Hải Yến nga nga say đưa ra 1 ly nữa. Trông cô và anh có vẻ đang rất vui.

- Mật ong sao?- Anh đưa lên uống thử.

- Đúng vậy!- Cô mỉm cười rồi uống cạn ly nữa. Chẳng biết drum có cuốn hút hay sao mà cô lại uống hết vị này đến vị khác, trong lòng cũng lâng lâng lạ thường. Anh lúc nào cũng có nụ cười hiện hữu trên mặt, anh nói anh đang buồn sao? Ai tin được chứ! Hải Yến ngẩng ra nhìn anh vài giây. Anh ngược mặt lên, trong phút chốc, ánh mắt cô chạm vào ánh mắt anh. Hải Yến nhún vai nhẹ 1 cái rồi quay đi nơi khác:

- Máy giờ rồi ạ?

- Ừm, 10 giờ!

- Á, trễ rồi. Em về trước đây!- Cô cầm túi xách chuẩn bị bỏ đi. Anh níu tay cô lại:

- Anh đưa em về!

- À... Dạ...- Cô có chút không được tự nhiên nhưng vẫn chấp nhận.

Đường phố Sài Gòn về đêm lạnh tanh, lâu lâu mới có tiếng xe vụt qua. Cô đi cạnh anh, cả 2 không nói gì. Họ vẫn giữ khoảng cách nhất định để không bị hiểu lầm. Sương buông xuống, nhiệt độ giảm xuống lành lạnh. Hải Yến mặc chiếc váy ngắn ngang gối, chất liệu voan mỏng nhẹ nhàng, cô đưa 2 tay xoa xoa nhau. Quang Huy cởi chiếc áo vest khoác ngoài choàng lên cho cô. Hải Yến lắc đầu:

- Không cần đâu ạ!

- Anh không muốn làm người con trai không biết ga lăng với con gái!

Cô mỉm cười rồi khoác vào. Sau phút đó, đường phố lại trở về vẻ lạnh nhạt yên tĩnh. Hải Yến cũng là 1 cô gái có khuôn mặt xinh xắn, khuôn mặt hơi nhỏ, đôi mắt to tròn tròn lạnh lợi cùng cái miệng chúm chím. Không quá đẹp nhưng nhìn thoải mái. Minh Minh cũng không phải quá xấu, Minh Minh có nụ cười tươi hơn cả hoa, khi nhìn cô cười người đối diện cũng thấy vui vui, duy chỉ có tính khí cô thất thường khó đoán nên đành ế 1 thời gian dài dằng.

- Đưa em đến đây được rồi! Em sẽ ở lại nhà Minh Minh , trễ quá nhà em không mở cửa!- Cô cởi chiếc áo khoác trả lại cho anh. Quang Huy nhướn mày:

- Thêm 1 đoạn nữa đi, ở đây cũng hơi xa nhà Minh Minh. Em là con gái, đi 1 mình vào lúc này không tốt lắm!

Trong lòng Hải Yến âm ỉ lạ lùng. Cô đã quen biết bao nhiêu người nhưng chẳng ai quan tâm đến cô như... người đứng thế này. Cô cũng thấy có lỗi với bạn thân của mình, cô không nên có cảm giác này, chắc chỉ là nhất thời thôi. Cô đi tiếp, gót giày nhẹ nhàng chạm vào mặt đường tạo ra tiếng lộp cộp đơn độc. Ngay cả khi có người đi cùng, cô vẫn cảm thấy mình cô đơn. Anh bước lại gần cô hơn kéo tay cô:

- Có người đang đi theo chúng ta!

- Hả?- Cô cắn môi, cô đã nghe tiếng động gì đâu.

- Rất đông đó! Anh đếm đến 3, chúng ta sẽ phải chạy thật nhanh, cởi giày ra đi!- Anh nói nhỏ vào tai cô. Hải Yến gạt đầu tháo đôi giày cao gót ra.- 1...2...3...

Cô và anh nắm tay chạy nhanh về phía trước. Đám người phía sau cũng chán việc nổi đuôi mà đuổi theo rầm rầm. Cũng may Hải Yến nhẹ cân lại nhỏ người nên di chuyển nhanh nhẹn không cản trở anh. Đến 1 con hẻm, anh và cô rẽ vào. Bọn họ cũng rẽ theo. Đến con đường bị chia làm 2 ngã. Anh và cô rẽ phải tấp vào 1 bức tường đen. Khe trống khá nhỏ, anh áp người đứng ngoài cô. Trùng khá tối, có thể nói chẳng thể nhìn thấy gì ở phía trong. Bọn họ chia làm 2 ngã đi tìm. Hải Yến im lặng lắng nghe tiếng chân chạy rầm

rập qua mình. Anh và cô thở phào nhẹ nhõm khi đám người chạy qua đó mà chẳng hay biết sự hiện diện của 2 người. Sau khi cảm thấy an toàn, anh và cô rời khỏi đó.

- Họ là ai vậy ạ?- Vừa đi, cô vừa hỏi anh.

- Ừm... chắc là 1 đối thủ cạnh tranh của công ty. Anh không có hứng gây sự giống em mình!- Anh cười hề hề. Hải Yến bĩu môi, lần trước cũng do anh mà Minh Minh bị bắt, lần này cũng do anh mà cô phải chạy thật mạng, còn nói mình không gây sự nữa! Đúng là đẹp trai nhưng quá trơ trên rồi. . .

Cô đi chân trần, mặt đất bên dưới lạnh tanh, lâu lâu cô lại phải nhấc 1 bên chân lên cho đỡ lạnh. Anh thấy mình cũng có lỗi, như không lại lôi cô vào cuộc chạy trốn. Anh kéo tay cô:

- Lên đi, anh công!

- Không cần đâu! Em tự đi được mà!- Cô có tiến lên nhanh hơn, vượt anh 1 quãng xa. Anh đuổi theo:

- Là do anh mà em phải đi chân trần còn bị mất cả đôi giày nữa! Để anh thể hiện thành ý đi!

- Đã bảo không cần mà!- Cô quay đầu lại nở nụ cười với anh rồi chạy đi trước, cô vẫy vẫy tay chào tạm biệt nhưng không quay lại nhìn anh, bước chân cứ chạy về phía trước. Nhà Minh Minh cũng cách đây không xa, cô không tin là mình không đến được tới đó. . .

- CẢM ƠN EM NHÉ!- Anh nở nụ cười, giơ tay trước miệng hô to cho cô nghe thấy.

- ĐƯỢC!- Cô cũng đáp lại rồi rẽ vào con hẻm nhà Minh Minh.

- Kia rồi!- Anh quay đầu lại hướng vừa phát ra âm thanh, anh nhếch mép:” Xong vào cả đi! Tôi đảm bảo sẽ đối đãi các người thật tốt!”

- Sao giờ này mới về? 10 giờ 30 rồi đó! Nãy giờ mày đi đâu? Tao cứ tưởng mày về rồi, ai ngờ ba mẹ mày mới gọi sang hỏi tao, làm tao phải tự ứng phó!- Tôi đi xuống mở cửa cho con Yến sau khi nghe tiếng chuông cửa cùng tiếng gọi của nó. Ba mẹ tôi đi công tác cả rồi, nếu không sẽ không dễ dàng có chuyện này đâu.

- Mở cửa đi! Bà lạnh sắp chết rồi đây này...- Nó nói. Tay đan vào nhau, chắc nó lạnh thật.

- Có áo vest ngoài mà... lạnh cái gì!- Tôi vừa nói ra câu đó thì chăm chăm quan sát cái áo vest đen nó đang khoác, là của con trai.

- À... không có gì!- Nó đẩy tay tôi đi vào. Tôi cũng đi theo nó lên phòng mình.

- Đi qua phòng kia ngủ!- Tôi đập đập ả Thiện Nhân đang nằm trên sàn của mình. Nó ngủ nãy giờ rồi, nghe đâu trốn trong thiên đường hao công tốn sức lắm. Nó nhừa nhựa:

- Mệt quá! Không đi đâu hết!

Nhìn bộ dạng nhảu nheo của nó cũng thấy tội nghiệp. Cho nó ngủ dưới sàn cạnh cửa vậy. Con Yến vào phòng tắm thay bộ đồ ngủ của tôi. Lát sau, nó cầm chiếc áo vest đi ra. Tôi kéo nó ngồi lên giường:

- Là áo của ai thế?

- Ừm...- Nó lúng túng không trả lời. Tôi cũng phần nào đoán được đây là áo của Quang Huy ban nãy. Chắc là nó sợ tôi ghen, ghen gì chứ! Đã là gì của nhau đâu?

- Của anh Huy đúng không? Không sao đâu! Tao không có ghen đâu mà lo!

- Mày... không ghen sao?- Nó nhướn mày hỏi lại.

- Không! Nếu chọn giữa tình yêu và tình bạn, tao nhất định sẽ chọn mày. Yên tâm!- Tôi câu cổ nó nằm dài lên giường. Nó nở nụ cười:

- Mày đừng lo, tao không phồng tay trên mày đâu!

- Tao tin mày mà!- Tôi cười híp mắt, đúng vậy! Có điều tôi thật sự không có ghen chút nào cả, bởi vì tôi chưa bao giờ cho anh là của tôi. Nó quay sang hỏi tôi:

- Rốt cuộc mày thích ai hơn?
- Tao...- Tôi liếc môi mình suy nghĩ, nếu tôi nhắm mắt lại, hình ảnh ai hiện ra đầu tiên, tôi sẽ trả lời là người đó. Ầch, tôi nín bật, người tôi nhìn thấy là hắn.
- Quang Huy hay Thanh Tuấn?
- Tao... vừa hôn hắn, là hôn thật đó!- Tôi thú thật, lấy tay bịt miệng nó cho nó đừng hét toáng lên. Nó gật đầu hiểu ý. Tôi mới buông ra, nó đã nói:
- Là Thanh Tuấn!
- Tao không biết!- Tôi nhún vai.
- Mất first kiss sớm cho nên Minh Minh nhà ta gan thế nhỉ?- Nó mỉm cười gian xảo.
- Lần đó là do “tai nạn” thôi! Anh họ của tao mà, sao tính là first kiss được??(Đó là lý do Minh Minh không bao giờ nhắc đến first kiss).
- Minh Minh à, dù mày chọn ai đi chăng nữa thì 1 người sẽ phải buồn. Tao thấy mày nên chọn ra sớm thì tốt hơn. Tránh để đêm dài lắm mộng, người không nhận được tình cảm sẽ đau nhiều hơn!- Nó nhìn tôi nghiêm túc nói.
- Mày... đang nói đến anh Huy sao?- Tôi lạnh lạnh hỏi.
- Ừ.- Nó cũng thú nhận thật.
- Tao không biết cách nào để nói ra! Tao cũng chưa chắc chắn lắm!- Tôi chép miệng, quyết định của tôi dù đúng hay sai thì cũng làm tôi hạnh phúc suốt cuộc đời hoặc ngược lại.
- Ừ! Tao luôn ủng hộ mày!- Nó mỉm cười, tôi nhìn nó. Có nó làm bạn là điều quý báu nhất tôi từng có. . .

24. – Chương 24

Chương 24: Những lời đồn đại. . .

Chính cái từ “đàn bà” Minh Minh dùng mà gây cho cô về sau không ít sóng gió. Đáng lẽ ra, cô phải nói 2 từ “con gái”.

.....

Tôi chuẩn bị đi ngủ thì có cuộc điện thoại gọi đến. Tránh làm phiền con Yến, tôi vào nhà vệ sinh nghe máy.

- A lô?
- Minh Minh à?- Giọng của anh truyền đến. Giờ này anh còn gọi tôi làm gì nhỉ?
- Dạ vâng!
- Đồng hồ cát. . .
- Vẫn chưa chảy đến hạt cuối cùng ạ.- Tôi cắt ngang lời anh nói. Anh cười nhẹ:
- Anh cũng có 1 cái, tiếc là cái của anh chảy hết rồi!

Tôi im lặng lắng nghe từng nhịp thở của mình. Từ bao giờ quan hệ giữa tôi và anh xa cách như vậy? Anh nói tiếp:

- Chắc bây giờ chỉ có mỗi anh muốn chúng ta làm người yêu của nhau. Nhỉ?
- Em...- Tôi cũng không biết nên đáp lại anh như thế nào.
- Minh Minh à, trả lời anh đi! Em rốt cuộc chọn anh hay em anh?
- Em không biết!- Tôi quả thật không biết mình phải trả lời như thế nào.
- Anh xin lỗi chuyện em bị bắt cóc vừa rồi, đáng lẽ anh không...

- Em đã nói bao nhiêu lần rồi, anh không cần xin lỗi. Chúc anh ngủ ngon!- Tôi tắt máy, không muốn nghe anh nói nữa. Càng nói chỉ càng làm bức bối nhau thêm. Tôi khẽ khàng nằm cạnh Hải Yến, không gây ra tiếng động. Tôi không ngủ được. Đành bấm điện thoại vậy, tôi nghịch nghịch các phần mềm ứng dụng chán chê thì lại online facebook. Nick của hấn vẫn đang sáng, hấn ngủ rồi vậy sao? Tôi inbox hấn.

Minh Minh Là Ta: Ê! Chưa ngủ nữa à?

5 phút sau vẫn không thấy hồi âm, hấn vẫn chưa xem tin nhắn nữa. Tôi gửi 1 icon vẽ mặt nhăn nhó. Khung chat hiện lên dòng chữ xám cùng dấu check “Đã xem”.

Không tên: Chưa! Nãy giờ treo máy.

Minh Minh Là Ta: Sao còn chưa ngủ?

Không tên: Giống cô thôi!

Minh Minh Là Ta: Biết lí do tôi không ngủ được nữa sao?

Không tên: Ừm...

Minh Minh Là Ta: Là gì vậy? Tôi còn chẳng biết!

Không tên: Nhưng nhớ 1 nụ hôn!

Lại nữa rồi! Tôi bấm môi nhấn vào 1 icon cười nham nhỡ.

Minh Minh Là Ta: Thôi nào! Minh Minh này đã hôn biết bao nhiêu lần, biết bao nhiêu người rồi. Để tôi xem, tôi nhớ nụ hôn với ai nhỉ?

Không tên: Ý cô là. . .

Minh Minh Là Ta: Cái chạm môi trong nhà hàng không phải là first kiss của tôi đâu!

Không tên: First kiss của cô là với ai??? Nói mau!

Minh Minh Là Ta: Ta là gì của nhau mà phải khai báo?

Không tên: Bạn!

Minh Minh Là Ta: Không thân lắm!

Không tên: Người yêu?

Minh Minh Là Ta: Bao giờ? @@.

Không tên: Từ bây giờ!

Minh Minh Là Ta: Phản đối!

Không tên: Vô hiệu!

Minh Minh Là Ta: Mặc kệ các người, không chịu là không chịu! Off nha!

Không tên: Cho cô 5 phút suy nghĩ, chấp nhận hay không?

Minh Minh Là Ta: Nếu tôi không đồng ý, anh có đòi điện thoại lại không? T^T

Không tên: !!!!! *Tâm trạng người này đã cực kì phần nộ*. Ai cho cô từ chối hả?

Minh Minh Là Ta: Tôi cũng có quyền con người kia mà!

Không tên: Tôi đã tỏ tình rồi, còn không chịu sao? Giá của cô sao cao quá vậy?

Minh Minh Là Ta: Bán nghề không bán thân, người là vô giá! À mà các người tỏ tình bao giờ?

Không tên: Vừa hỏi cô đấy! Cô có nghề nghiệp gì mà bán? Đừng nói với tôi là giọng hát nha! Người không phải là vô giá, mà là không có giá trị!

Minh Minh Là Ta: Anh đang tỏ cái thái độ gì đây? Đây là tỏ tình á?

Không tên: *Phấn nộ hơn nữa* Thái độ gì là thái độ gì? Tôi đã cho cô lựa chọn rồi!

Minh Minh Là Ta: Nghe kĩ nha: Không tiếp chân dài nào ngắn, còn đồ lưu manh. Phấn cho nhẹ cuộc đời đi! Vậy mà cũng đòi tỏ tình ấy hả? Đúng là không biết tự lượng sức.

Không tên: Cô hay lắm! Lúc này chỉ là đùa với cô thôi. Cái thứ chần tình này thì ai thèm tỏ tình!

Minh Minh Là Ta: Tôi chụp lại đoạn chat công khai trên trang cá nhân nhé! Cái đồ mặt dày trơ trẽn.

Không tên: Cô...

Minh Minh Là Ta: Cô cô cô cái con khỉ. Đó là lí do anh ế tới già. Ở đó mà gặm nhấm nỗi buồn đi nhé!

Không tên: Cô thì tốt hơn tôi chắc!

Minh Minh Là Ta: Anh đừng quên là Quang Huy cũng đang theo đuổi tôi đó! Anh ấy là con người đối lập với các người đem ra so sánh thì chắc chắn là hơn hẳn rồi!

Không tên: Tùy cô suy nghĩ thôi!

Minh Minh Là Ta: Cái tên khốn chết dịch chết bầm!

Cuộc trò chuyện kết thúc trong sự tức giận của tôi, cái iphone 6 của hắn bị tôi quăng vào tường nát báy. Ngày mai tôi sẽ hốt xác nó lại mà trả cho hắn, tỏ tình cái kiểu này á? Cái đồ Chihuahua, Thân Thú, thể loại còn đồ mà còn bị sán ăn nát não!

Người bên kia còn điên tiết hơn mà đập nát cái laptop xuống sàn. Triệu Minh Minh cô hay lắm, dám từ chối tôi, còn chửi tôi này nọ, tôi mà để cô yên thân thì tôi không còn là Nguyễn Thanh Tuấn nữa. Càng nghĩ càng tức giận, phải tìm nơi trút giận thôi. Hắn đứng dậy, bẻ tay rôm rốp đi xuống hầm tối. . .

30 phút trước. . .

- Rốt cuộc là ai sai khiến tụi bây bắt cóc Minh Minh?- Hắn đứng trước tên Thành. Quần áo tên đó rách rưới, người không ra người, ma không ra ma. Lúc đầu, được cảnh sát thả ra, cứ tưởng là được khoan hồng nhưng không ngờ phải chôn vùi thân xác ở hầm tối nhà Thanh Tuấn.

- Là tao làm!

- Mày nghĩ thử xem, tao mà ày thêm 1 cú nữa, xương cốt mày có còn nguyên vẹn hay không? Đừng vì câu hứa mà đánh mất mạng sống!- Hắn nhếch mép rồi thụi 1 cú vào bụng tên kia. Hôm nay cũng như hôm trước, tên Thành không chịu nói rõ ra người đứng đầu, cứ thế bị hắn dày vò.

30 phút trước vừa chịu đòn, giờ thì hắn lại đến nữa, đây lần đầu tiên như thế. Tuy nhiên, lần này hắn rất giận dữ, mạng sống tên Thành e là khó mà giữ lại. Hắn vừa định vùng đánh tên đó đã rồi rút:

- Tôi nói... tôi nói...

Tuy trong lòng rất tức giận nhưng hắn không phải là không còn lí trí. Nới lỏng bàn tay cầm chặt áo tên kia ra. Hắn hất mặt như ra lệnh tiếp tục.

- Là 2 cô gái, họ không cho chúng tôi thấy mặt cũng như biết tên!

- Địa điểm?- Hắn nhướn 1 bên mày.

- Không có địa chỉ cụ thể, cô ấy hẹn ra căn nhà hoang!

Hắn vứt tên kia xuống nền đất rồi quay người bỏ đi. Hắn vừa đi lên thì chạm mặt anh. Chiếc áo sơ mi màu trắng hơi nhuốm đỏ. Anh mỉm cười:

- Biết được thêm gì chưa?

- Máu?

- Của người khác!- Anh phúi phúi mấy vết máu chưa đông rồi xoa xoa cằm mình.

- Ai làm?- Hấn nhếch mép.

- Chắc là công ty vừa bị thâm tóm! Đắc tội nhiều quá rồi anh cũng chẳng biết...

- Xem ra làm tổng giám đốc cũng không dễ!- Hấn mỉm cười rồi lướt ngang anh. Quang Huy liếc môi, khóe miệng anh bị đánh trúng hơi rướm máu nhưng không có gì nghiêm trọng. Anh thở dài 1 tiếng rồi mở cửa vào phòng.

- Đạo này thấy đại ca với Minh Minh có tiến triển lắm nha!- 1 tên trong đám lên tiếng. Hấn và đồng bọn đang ngồi ăn sáng trong căng tin. Nghe câu nói của tên kia, hấn xiết chặt cây dũa trong tay không đáp.

- Cả 2 đã kiss chưa? Chắc đại ca nuốt first kiss của Minh Minh rồi chứ gì?- Tên Hiếu chêm vào. Hấn xiết chặt hơn nữa, cây dũa bị gãy làm 2. First kiss gì chứ? First kiss, first kiss... Rốt cuộc hấn không chịu nổi nữa mà đánh cái rầm lên bàn. Mọi người trong căng tin quay lại nhìn hấn, nhưng nhanh chóng quay đi như không có chuyện gì.

Minh Minh mặt mũi như gấu trúc đi vào, tối qua có ngủ được tí nào đâu. Cô bước đến trước mặt hấn đặt mạnh hộp quà màu hồng trông rất xinh xắn lên. Cô nhếch mép, khóe miệng vênh vênh lên như bị điện giật:

- Tặng cho anh đó!

Hấn xoa xoa cằm rồi mở chiếc hộp ra. Hấn tức đến nỗi muốn nuốt cả lưỡi. Minh Minh đập cái iphone 6 nát bấy đã dành, cô còn “tặng lại” cho hấn coi như dần mặt. Bọn còn đồ xung quanh im bất nhìn cảnh tượng này. Có tên còn len lén chuẩn bị. Minh Minh khoanh tay trước ngực rất oai nói đồng dục:

- Đây là tôi muốn nhắc nhở anh nhớ, Minh Minh này không đồng ý với lời tỏ tình của anh nên trả quà lại theo ý anh muốn! Tôi không thích sử dụng đồ đôi với anh!

Những người nhiều chuyện trong căng tin rốt cuộc cũng phải quay lại xem chuyện gì đang diễn ra. Khóe môi hấn giật giật, “theo ý anh muốn” hấn muốn đòi quà lại bao giờ? Mọi người xung quanh bàn tán nhỏ nhỏ nhưng đặc biệt là xoay quanh chuyện “traí đẹp đòi quà -hạng người tiểu nhân”.

Hấn còn chưa kịp phản ứng thì Minh Minh đã quay người đi. Đúng, ít nhất phải như vậy. Hấn phóng qua cái bàn đang ngồi kéo tay cô đi nhanh về phía sân thượng. Chắc, ai cũng thầm xót thương cho bóng dáng cô gái nhỏ bé đang hét lên oai oái: “Anh buông tôi ra cái tên Chihuahua đi, anh có gan làm không có gan nhận sao? Anh còn so đo với đàn bà nữa à?” Chính cái từ “đàn bà” Minh Minh dùng mà gây cho cô về sau không ít sóng gió. Đáng lẽ ra, cô phải nói 2 từ “con gái”.

Tin tức lan nhanh toàn trường. Có người nói:” Minh Minh là con gái nhà lành, bị hấn “hãm hại” nên đòi lại quyền công bằng.” Có người đồn thổi:” Minh Minh ra giá quá cao, hấn đã tặng iphone 6 nhưng Minh Minh không chịu. Đã vậy, cô còn đập nát để mà trả lại. Có lẽ vì... cái giá quá cao nên hấn đã “làm bừa”.

Có 1 số cô gái đứng về phía hấn:” Nếu tôi là Minh Minh, tôi sẽ nhanh chóng ngã gục vào lòng Thanh Tuấn. Iphone 6 đâu có rẻ chứ? Hơn nữa, Thanh Tuấn là con trai, cậu ta còn “dùng cảm chịu trách nhiệm” kia mà!”

Có 1 số chàng trai đứng về phía Minh Minh:” Nếu Thanh Tuấn dùng cảm chịu trách nhiệm thì Minh Minh đâu phải hét toáng lên là:” Anh có gan làm không có gan nhận sao?”. Các cô chỉ nhìn nhận con người qua vẻ bề ngoài. Tội nghiệp cho Minh Minh, cô ấy là con gái mà phải gánh chịu “lãng nhục”!

1 số người trung lập:” Tôi thấy cô Minh Minh này cũng kì. Thanh Tuấn theo đuổi cô ấy rất vất vả, nào là phải công, nào là kêu gọi toàn trường bỏ phiếu để làm vui lòng người đẹp, hơn nữa còn tặng iphone 6. Tuy Minh Minh có chút xiu lỗi, nhưng cô ấy có quyền con người. Cô ấy không chịu thì Thanh Tuấn “làm bừa” như vậy được sao? Tóm lại, không nên dính líu vào “đôi uyên ương” này!”

Thế là, từ chối lời tỏ tình thì lại bị moi ra làm câu chuyện :” Chàng sói và nàng chồn cừu”. Chỉ trong vòng 5 phút, diễn đàn của trường đã đặc kín ment về chuyện tình “trong phim” của 2 người.

Lúc này, ở sân thượng. . .

- Sao anh lại kéo tôi lên đây? Có phải anh xấu hổ vì chuyện hôm qua anh đã làm đúng không?- Minh Minh khoanh tay trước ngực trợn mắt. 1 số người ngoài cuộc, với lí do nhiều chuyện mà nấp vào căn phòng kín trên sân thượng nghe ngóng. Nghe được câu Minh Minh nói, những người đó lại suy diễn thêm câu chuyện:” Đêm qua sau khi trao giải, Minh Minh và Thanh Tuấn đã đi chơi đâu đó... rất có thể...”

- Tôi không cảm thấy xấu hổ gì hết! Đó là chuyện chỉ tôi và cô biết, cô có cần rao lên cho toàn trường soi mói không? Cô cũng phải mất mặt chứ!

- Sao tôi lại mất mặt chứ? Tôi là người bị hại kia mà!

- Tùy cô thôi, dù sao cũng không có gì to tát! Tôi thách cả trường, ai dám đồn chuyện này lớn ra!

- Anh đúng là cái đồ suy nghĩ bằng nửa thân dưới! Anh chỉ biết cậy quyền, cậy thế thôi!- Trong căn phòng tối, họ lại càng chắc chắn hơn bởi câu nói “Anh đúng là cái đồ suy nghĩ bằng nửa thân dưới!”

- Ủ, tôi là thế đó! Nhưng tôi lôi cô đến đây không phải để cô chửi tôi!

Khe hở trong căn phòng chỉ đủ nhìn thấy hần kéo tay Minh Minh qua góc khuất. Những kẻ nhiều chuyện trong đây đỏ mặt tía tai khi nghe tiếng hét của Minh Minh:

- A, buông ra! Anh làm gì vậy? Buông tôi ra, Á!

Họ than thầm, sao tự nhiên đâm đầu vào chốn “hoa xuân” vậy chứ! (Thật sự là... Win toác mồ hôi rồi!) Không khí đột nhiên im lặng, chỉ nghe tiếng Minh Minh thở mạnh. Ngay sau đó, hần lôi cô xuống sân thượng. Những con người nhiều chuyện bắt đầu tung thêm tin tức:” Ngay sau khi lôi Minh Minh lên sân thượng, Thanh Tuấn lại giả trò mặc kệ Minh Minh hét toáng lên. Chúng tôi không thể nhìn thấy toàn bộ cảnh ấy nhưng 25 phút sau Minh Minh bị Thanh Tuấn lôi xuống sân thượng, quần áo xộc xệch, tóc tai bù xù!” *Cái gì đây? Đâu ra mấy tình tiết này?*

Sự thật chính là... hần nhận ra có người theo dõi nên lôi Minh Minh vào góc khuất bảo giữ im lặng. Minh Minh cứ tưởng là hần sẽ đánh cô nên ra sức giằng ra. Sau khi dùng hết công lực thì Minh Minh thở dốc. Thấy tình hình không ổn nên hần mới lôi cô xuống dưới. Từ câu chuyện bé tí bé tẹo, họ dệt ra 1 câu chuyện “đáng chấn động thế giới”. Minh Minh và hần vẫn chưa hay biết chuyện gì đang xảy ra trên diễn đàn toàn trường. Chắc, họ mà biết thì sẽ ra sao nhỉ???

Chỉ 10 phút sau khi vào đến lớp. Hần và Minh Minh nhanh chóng hóng được tin. Minh Minh:” Trời ơi, ai tung ra mấy cái tin tức vớ vẩn này vậy? Tôi với hần đã có gì với nhau bao giờ?” Thanh Tuấn:” *nhếch mép* Tốt lắm, dù sao đóng vai ác đã lâu, ác thêm chút nữa cũng không sao! Nếu đã biết tin này thì hãy ghi nhớ... Minh Minh là của Thanh Tuấn này!”

Minh Minh cầm cái ghế lên chuẩn bị phang cho hần chết, đã biết không đúng còn không giải thích, cố gắng làm ọi người hiểu lầm thêm. Hần là đồ cầm thú!

(Mai nữa là vào học rồi T^T, mọi người chịu khó 1 tuần 1 chap nha!)

25. – Chương 25

Chương 25: Chuyện đi Đà Lạt (P1). . .

Tôi ngoan ngoãn choàng áo khoác lên người. Nhưng tôi mặc rồi thì hần có lạnh không nhỉ? Tôi len lén liếc sang hần. Khóe môi hần cong lên tạo thành nụ cười:

- Đừng nhìn nữa, tôi không thể tập trung lái xe!

.....

- Minh Minh! Tôi qua tao nhớ mày về nhà rất sớm kia mà! Sao có thể...- Hải Yến cầm chiếc điện thoại xem mấy comment của những kẻ nhiều chuyện. Tôi ôm cái gối vào lòng mà đờ người, sao tôi lại lâm vào hoàn cảnh này chứ? Tôi rưng rức trong cổ họng:

- Đêm qua người tao ngủ chung là mày, còn hỏi nữa à?

- Làm thấy ghê, thế kỷ 21 rồi, ai quan tâm đến mấy thứ đó? Gặp tôi... tôi còn khoái nữa. Hắc hắc!- ả Thiện Nhân cười đê tiện. Tôi quăng cái gối vào mặt nó:

- Thế tao với mày hoán đổi cho nhau!

- Bà cô cổ lỗ sĩ, tôi thấy mừng cho chồng tương lai của bà!

- Đừng đùa nữa! Làm sao dập tắt tin đồn đây???

- Vừa có thông tin mới nữa: " Thanh Tuấn đã lên tiếng thừa nhận sự việc, cậu ta còn chấp nhận chịu trách nhiệm với Minh Minh!"- Con Yến cầm điện thoại đọc lướt ngang. Tôi phải lên tiếng thôi, cứ để bọn họ làm chuyện nhỏ nhẻ vậy sao được? Tôi mở laptop, vào 1 tab facebook, 1 tab diễn đàn trường.

Triệu Minh Minh 12A1: Mấy người có thôi đi không? Không biết thì đừng đồn bậy! Tôi và hấn hấn là không có gì như các người nghĩ!

Ngay khi comment của tôi xuất hiện, lượt like tăng vọt lên 200. Các người ngày trực chờ săn hay sao í.

Triệu Thiện Nhân 12A1: Chị ấy đang cố che giấu thôi! Con gái ai chẳng ngại mấy chuyện này!

E hèm, cái nick vừa reply hơi... quen. Tôi liếc sang con "bóng" đang cầm cái iphone 5S hí hửng. Bà nội nó, vừa mới nhóm lửa thì nó lấy xô nước đổ cái ào vào. Tôi bỏ cái laptop qua 1 bên, tôi phi xuống sàn cho nó 1 trận no nê.

Mai Mai: Chúng tôi hiểu mà! ^^

Phong Vũ 11A9: Chị đừng buồn, thế kỷ 21 rồi, không quan trọng lắm đâu.

Nguyễn Thanh Tuấn 12A1: Có thì nhận thôi!

Nguyễn Hải Yến 12A1: Như lời con Minh nói, không có gì thật đâu! Đêm qua tôi và nó ngủ cùng nhau mà!

Lê Minh Khiêm 12A2: 2 người là best friend, còn không bao che chắc?

Nguyễn Thanh Tuấn 12A1: E hèm, Hải Yến!

Nguyễn Hải Yến 12A1: E hèm, Thanh Tuấn! Tôi vẫn phải thú thật thôi, đồn bậy bạ sau này sao con nhỏ lấy chồng được?

120456324890: Thanh Tuấn đã nói chịu trách nhiệm rồi chồng con gì nữa?

Nhất định đồ khối D: Thanh Tuấn lên tiếng cho Minh Minh yên tâm cái đi!

Triệu Thiện Nhân 12A1: Ngoài Hải Yến ra, tôi cũng là nhân chứng! Tôi sẽ khai báo như sau: Minh Minh và Thanh Tuấn hẳn là có cái gì đó!

Triệu Minh Minh 12A1: Im lặng hết coi!

Sau khi comment tôi xuất hiện, bọn họ mới chịu im lặng. Hấn lại khơi nguồn cảm xúc đầu tiên.

Nguyễn Thanh Tuấn 12A1: Minh Minh, cô đừng lo! Tôi nhất định chịu trách nhiệm với cô!

Sương mai thủy tinh: OMG, đồng ý đi Minh Minh, còn gì bằng, dù sao cũng đã lỡ làng rồi!

Tiểu Bạch ngoan hiền: Chuyện đi đến nước này rồi, chị còn ngại gì nữa!

Triệu Minh Minh 12A1: Nếu tôi và hấn có gì, điều đầu tiên tôi làm là sẽ kiện hấn ra tòa. Phải làm sao cho hấn chôn thây trong tù. Đây là lần cuối tôi nói đến chuyện này! Ai còn nhắc nữa thì... tự hiểu nha!

Tôi tắt tab diễn đàn trường, bắt đầu lướt facebook. Đánh con ả Thiện Nhân hoài, ả nghiện hay sao ấy! Đánh thì cũng biết đau tay đau chân chứ!

Hoàng Tử Gió: Hey, girl!

Minh Minh Là Ta: What's up?

Hoàng Tử Gió: Chiều nay rảnh không? Anh và em đi cafe, lâu rồi không ôn lại kỷ niệm! ^^

Minh Minh Là Ta: Được ạ! Mấy giờ anh qua?

Hoàng Tử Gió: 4 giờ nhé!

Minh Minh Là Ta: Vậy là 1 tiếng nữa ạ?

Hoàng Tử Gió: Đúng vậy! ^^

Minh Minh Là Ta: Ồ!

Tôi đứng dậy đi thay quần áo. Con Yến ngẩng đầu lên hỏi:

- Đi đâu vậy?
- Đi cafe với anh Huy, đi không?
- Hả? Không đâu!- Nó bấu môi rồi chăm chú vào cái điện thoại.

Tự nhiên tôi thấy mình vô duyên, đi chơi cùng anh mà hỏi xem nó có muốn đi theo không, giống như cái kiểu “mày muốn làm kì đà không?” Nhưng dạo này, tôi có vẻ không thích những cuộc hẹn lẩn tẩn. Nói trắng ra là lười đi dạo. Hôm qua do báo ơn hần mới nhận lời thôi. Tôi và anh hiện nay cũng có 1 số khoảng cách không đáng, nếu từ chối lời mời này chắc khoảng cách dài ra thêm nữa. Tôi buộc tóc cao lên rồi quay lại với cái laptop.

Không tên: *icon cười nhếch mép*

Tôi check đã xem, không thêm trả lời. Đối với cái bọn nào có sán chó thì ...” im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ“. Hần lại gửi cho tôi liên tiếp mấy tin nữa nhưng tôi không xem. Tôi bật bản "Try" của Colbie Caillat, tôi rất thích bản nhạc này, rất ý nghĩa. Tôi lặng lẽ nghe nhạc chờ thời gian trôi.

- Cuối tuần này đi Đà Lạt không?- Con Yến vẫn nhắn gì đó qua điện thoại mà hỏi tôi.
- Rảnh nhỉ? Đi trong ngày thì có về kịp để học đâu!- Tôi chép miệng.
- Minh Minh, chị yêu à, đi nha!- Ắ Thiệu Nhân đột nhiên đổi giọng ngọt ngào với tôi. Nghe mà sờn gai ốc ấy. Cái này hần có uẩn khúc.
- Rốt cuộc tại sao muốn đi Đà Lạt? Chỉ 3 người thôi sao?
- Không! Có anh Quang Huy nữa!- Con Yến lúc này mới nhìn tôi.
- Sao anh ấy không nói với tao?- Tôi hất cằm.
- Lát nữa mày đi chơi, chắc sẽ nói chứ gì!
- Đúng, đúng! Đi nha! Đi nhaaaaa!- Ắ Thiệu Nhân bay ngay lên giường lay lay vai tôi.
- Không biết!- Tôi khịt mũi rồi đi xuống nhà.

Đợi khoảng 5 phút, anh đến. Tôi vừa lên xe vừa hỏi anh:

- Sao cuối tuần này anh lại muốn đi Đà Lạt?
- Không phải chủ ý của anh... Nhưng em đi chứ?- Anh nhướn mày nhìn tôi.
- Em không biết, chắc không đi đâu!- Tôi chép miệng. Như không lại đi Đà Lạt, bộ du lịch không tốn tiền sao?
- Ừm... Anh nghĩ nếu em không đi thì Hải Yến và cả... cậu em họ gì đó cũng sẽ lôi em đi!
- Em họ? Anh gặp rồi sao?
- Hôm qua anh có gặp trong lễ hội trường!- Anh lái xe đi. Anh chấm dứt cuộc nói chuyện về chuyến đi chơi tại đây, có lẽ anh không muốn lãng phí thời gian.- Em muốn đi đâu?
- Đâu cũng được ạ! Nhưng em ăn no rồi, không cần phải đi đến quán ăn!
- Vậy công viên được chứ?

- Sao cũng được ạ!

Tôi trả lời qua loa rồi nhìn về những hàng cây bị tuột lại phía sau. Ánh nắng chiều vàng nhạt, nhẹ nhàng chảy dài. Gió phả phất mùi cây cỏ nhàn nhạt. Đúng là buổi chiều luôn là lúc đẹp nhất trong ngày. Tôi khoan khoái nhìn xung quanh, trên môi nở nụ cười. Hôm qua, tôi và hấn đã cùng nhau ngắm mặt trời lặn tại công viên này. . .

Anh đỗ xe, tôi lang thang dọc mép hồ. Lát sau, anh chạy đến đưa tôi chai nước suối.

- A, cảm ơn anh!- Tôi mỉm cười.

- Công viên lúc nào cũng là nơi lí tưởng để hẹn hò nhỉ?- Anh cũng cười. Tôi đưa mắt khẽ đảo 1 vòng, vì vậy hôm qua hấn dẫn tôi đến đây? Tôi không đáp lại, chỉ lẳng lặng uống nước.

- Đạp xe nhé!- Anh hào hứng đề nghị.

- Dạ!- Tôi vẫn nhàn nhạt đáp, cuộc hẹn hôm nay hình như rất nhàm chán, không vui như lúc trước. Phải chăng vị trí của anh trong lòng tôi không còn như lúc ban đầu? Tôi đi phía sau tạo 1 khoảng cách nhất định với anh. Người cho thuê xe nhìn tôi nở nụ cười:

- Cô lại thuê nữa sao?

Gì đây? Tôi cảm giác mình giống con cáo già “lừa tình” 2 chàng trai trẻ. Sao chú ấy cứ phải nói chữ “lại” vậy? Tôi cười gượng gạo nhìn anh. Anh hỏi tôi:

- Em thuê rồi sao?

- Hôm qua... em và...

- Anh hiểu rồi! Đi thôi...- Anh nở nụ cười cắt ngang câu nói. Cứ như, tôi nói thêm vài chữ nữa anh sẽ chịu không nổi. Anh thuê 1 chiếc xe có yên sau, tôi không phải tự mình đạp, chỉ có mình anh chở tôi thôi. Bóng dáng tôi và hấn hôm qua lại lần nữa trong đầu, tôi khẽ thở dài ngán ngẩm.

Trời tắt nắng, anh đưa tôi về. Tôi chẳng biết mình đã phải cố chịu đựng bao lâu với cái tẻ nhạt này. Tôi vừa định mở cửa xe, anh đã nắm tay tôi lại.

- Hả?- Tôi ngạc nhiên nhìn anh, bàn tay trong tay anh theo phản xạ mà rụt lại.

- Em đừng tạo khoảng cách với anh như vậy nữa, cả em và anh đều rất mệt mỏi!

Câu nói ấy cứ chấp chờn trong đầu tôi. Tôi khẽ thở dài rồi tạm biệt anh vào nhà. Có lẽ tôi nên tham gia chuyến đi Đà Lạt này!

- Sao rồi? Chị có định đi không?- Tôi vừa vào nhà, ả Nhân từ đâu bay ra, xem chút nữa thì tôi đã hét lên vì giật mình.

- Chắc phải đi thôi!

- Sao lại “phải”, có ai ép buộc chị đâu!

- Suyt, chị mệt rồi!- Tôi ra giấu im lặng rồi đi lên phòng.

Yến Nguyễn: Mày có định đi không vậy?

Mình Mình Là Ta: Đi!

Yến Nguyễn: AAAAA, tuyệt quá! Thương mày nhất!

Tôi đóng laptop lại nằm dài ra giường chán chường.

Ngày cuối tuần. . .

Tôi há hốc mồm nhìn 3 chiếc xe đăng trước mình. Tôi cứ tưởng chỉ có 4 người đi thôi chứ. Bực mình hơn nữa là hấn đang ngồi trên hàng ghế sau xe anh, mắt khép hờ vẻ đang ngủ. Tôi không kìm được sự tức giận đang trào dâng trong người mà quay sang con Yến. Nó cười già già:” Nếu tao nói có Thanh Tuấn đi thì mày sẽ không chịu đi!”

Cái bọn mê trai bỏ bạn, vậy đấy! Chẳng lẽ tôi quay về ngay lúc này? Tôi mở cửa ra ngồi cạnh anh, từ giờ đến sáng cũng còn lâu. Tôi tựa người vào ghế sau mà lịm đi. . .

Tôi tỉnh dậy sau vài hồi xe rung. Suýt chút nữa thì tôi hét toáng lên, hấn đang lái xe. Tôi nhìn ra ghế sau, anh đang ngủ. À, thay “tài xế”. Mọi người trong xe vẫn ngủ say sưa. Hấn nhìn sang tôi:

- Ngạc nhiên lắm sao?

Tôi im lặng không thèm đáp.

- À, tôi có chat với cô trên facebook mà cô không chịu xem thôi!

Hả? Đúng vậy, tôi không có xem tin nhắn của hấn. Muôn sự cũng là vì cái “im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ”.

- Còn 5 tiếng nữa mới tới Đà Lạt. Theo như dự định, sẽ cắm trại trên đồi, chiều sẽ thuê khách sạn!

- Ủm...huh!- Tôi gật đầu cho hất biết mình có nghe hấn nói. Hấn hừ lạnh:

- Cô luôn muốn tôi nói chuyện, sao giờ lại ít nói vậy?

- Kệ tôi! Nói chuyện với người không có não như anh thì chỉ phí công!

- Tôi nhin cô lần này!

- Không nhin thì làm gì tôi?

- Cô...

- Cô cô cô con khỉ khô!

Hấn buông vô lăng quay sang tôi, chiếc xe chệch đường đi. Tôi hoảng hồn chuẩn bị hét toáng lên thì hấn đã cầm lại tay lái. Tôi nhìn hấn:

- Anh điên à?

- Cô thử nghĩ xem!

- Ủ, điên thật!

-!!!!

Tôi biết rõ ý hấn. Ý hấn nói là nếu hấn điên thì đã không cầm tay lái lại. Nhưng bình thường, hấn điên thật mà. Tôi ngẩng phong cảnh xung quanh, trời đã chùng hửng sáng. Khí trời cũng trở lại hơn. Tôi có mặc áo khoác nhưng vẫn lạnh run run. Hấn liếc sang tôi rồi quăng chiếc áo khoác da màu đen qua.

- Không cần!

- Sao cô búống thế?

- Búống gì chứ?

- Im lặng và mặc vào đi! Tôi bỏ cô giữa đường thật đó!

- Thật không?- Tôi bán tin bán nghi hỏi lại.

- Thử xem!- Hấn quay sang tôi. Ồ, hấn giận thật rồi. Tôi ngoan ngoãn choàng áo khoác lên người. Nhưng tôi mặc rồi thì hấn có lạnh không nhỉ? Tôi len lén liếc sang hấn. Khóe môi hấn cong lên tạo thành nụ cười:

- Đừng nhìn nữa, tôi không thể tập trung lái xe!

- Tôi nhìn bao giờ chứ!- Tôi như đứa trẻ bị bắt thóp nhìn sang hướng khác. Đột nhiên tôi thấy buồn cười mà rúc vào trong áo nở nụ cười nhe răng. Ủm, áo hấn cũng rất thơm, mùi nam tính. Tôi chìm vào giấc ngủ 1 lần nữa đây.

Minh Minh yên giấc bỏ lại phía sau lưng 1 tên đang run lên vì lạnh, hần khê lằm bằm trong cổ họng:” Lạnh thật, sao phải nhường áo chứ!” Hần nhìn sang cô, Minh Minh tựa mình, khuôn mặt vẫn còn nở nụ cười quay về phía hần. Thanh Tuấn đưa tay chạm vào má cô rồi rút tay lại sợ cô tỉnh giấc. Tuy trời có lạnh, nhưng lòng người lại rất ấm áp.

8 giờ sáng. . .

Mọi người tỉnh giấc hoàn toàn. Minh Minh đưa chiếc áo khoác da lại cho hần khi thấy hần tím tái. Hần nhìn sang cô dở khóc dở cười, bộ dạng hần lúc này giống thằng hề lằm hay sao mà ai cũng nhìn hần cố nén tiếng cười trong cổ họng. Trừ Minh Minh, cô đang dùng ánh mắt long lanh cảm động nhìn hần. Dừng lại trước 1 quán ăn, mọi người ăn sáng, không khí đông đủ rất vui vẻ.

- Năm nay đại ca chơi sang nhỉ? Ăn sinh nhật tại Đà Lạt!- Tên Khiêm đó vừa ăn vừa nói. Minh Minh cố lục lọi trong kí ức 1 cái gì đó, tuần trước, hần nói là sinh nhật hần, bắt cô phải tặng quà, bây giờ, sinh nhật hần... “Bứt...bứt...” suy nghĩ nhiều quá, dây thần kinh của Minh Minh bị đứt thành nhiều đoạn. Hần hắng giọng 1 cái, nói nhỏ với cô:

- Hôm đó... lịch âm!

- Âm binh cô hồn anh ấy!- Người ta bảo “Trời đánh tránh bữa ăn”, Minh Minh thì không phải là ông trời cho nên tấn cho hần vài cái. Mọi người lẳng lặng ăn tiếp, cứ để 2 người ấy thể hiện tình cảm. Hải Yến nhìn sang anh, anh vẫn đang ăn nhưng nét mặt phẳng phất nổi buồn bực. Hải Yến gấp cho anh miếng thịt vào chén.

- Cái này là em gấp cho anh! Đừng bỏ sang tô của Minh Minh!

Anh nhìn cô khó hiểu, Hải Yến hơi ngưng lại nhưng nhanh chóng nở nụ cười chữa ngượng:

- Anh ăn đi! Em đâu có bỏ thuốc độc đâu!

- Cảm ơn em!- Anh mỉm cười rồi ăn miếng thịt đó. Hải Yến vẫn tươi cười nhìn anh, chỉ cô mới biết trong lòng cô đang rên rỉ như thế nào. . .

Sau khi ăn xong, họ bắt đầu lên đường tiếp tục. Thành phố mộng mơ vẫn còn xa lắm. Minh Minh ăn no xong rồi không có gì làm, mượn điện thoại Quang Huy nghịch nghịch. Anh và hần lại đổi vị trí cho nhau. Lái xe suốt đêm làm hần mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Minh Minh buông điện thoại anh ra, ở đây không có wifi nên không làm gì được. Cô nhìn hần đang ngủ phía sau chột nẩy sinh ý tưởng.

- Tao với mày đổi chỗ!

- Sao...- Hải Yến nhìn anh rồi nhìn Minh Minh.

- Chắc, bảo đổi thì đổi đi!

- Ồ!- Hải Yến đổi chỗ cho Minh Minh.

Minh Minh cười khoái trá, lấy cây son màu hồng trong túi xách ra. Cô giơ tay qua lại chắc chắn hần đã ngủ say. Minh Minh nhẹ nhàng tháo nắp son, nhẹ nhàng đặt cây son lên môi hần, nhẹ nhàng tô khắp khuôn miệng. Hải Yến ở trên không nhện được buông 1 tiếng cười. Anh cũng quan sát qua gương chiếu hậu, Minh Minh thật là quá nghịch ngợm!

- Cho mượn cây chì kẻ mắt!

- Đây!- Kẻ mượn, người cung cấp tiếp sức. 2 cô gái này. . .

- Cho mượn mascara!

- Đây!

- Check in!

- Okay.

- Xong chưa?

- 4 pic rồi!

- Có cam360 không?

- Có!

- Cho mượn cái gương!

- Okay!

- Quăng chai nước tẩy trang đi!

- Quăng rồi lấy gì xài?

- Lên chợ rồi mua!

- Anh à, còn mấy tiếng nữa đến ạ?

- Khoảng 2 tiếng!- Anh trả lời câu hỏi của Hải Yến. Cô gạt đầu rồi quăng chai nước tẩy trang ra khỏi xe theo ý Minh Minh.

Minh Minh khoái trá nhéo khuôn mặt hần:

- Thân thú à! Tỉnh dậy đi!

- Gì?- Hần mở mắt sau khi bị Minh Minh nhéo muốn sút mặt.

- Ta đa!- Cô đưa cho hần cái gương. Hần nhìn vào. Sắc mặt hần thay đổi xanh, đỏ, tím, vàng trông rất là ngộ. Minh Minh cười ha hả thỏa mãn “thú tính”. Hần tức đỏ mặt không nói thành lời, lúc này hần rất muốn giết người. Bao ngày, đều là do hần vẽ lên mặt cô nhưng bây giờ lại “gậy ông đập lưng ông”. Hần liếc cô:

- Đưa khăn giấy đây!

- Trân trọng thông báo với anh, tuy Minh Minh không giàu nhưng đồ dùng make up toàn hàng xịn, chỉ có nước tẩy trang mới có thể làm sạch hoàn toàn! Và rất tiếc là, Hải Yến vừa “lỡ” tay làm rơi rồi!

- Cô...- Hần đang rất rất rất rất rất muốn giết người. Hần giơ tay lau chùi mặt mình, càng bôi càng lem luốc, hần bỏ cuộc. Minh Minh nhe răng cười:

- Vậy là được rồi!

- Triệu.Minh.Minh!

- Nghe!

- AAAAAAAAAAAAA, đau, buông ra!- Hần đưa tay véo mũi Minh Minh, cô cào cấu vào tay hần, hét tán loạn. 1 lúc sau hần buông ra, mũi cô như bị ong đốt, đỏ ửng lên. Hần nhếch mép, khoanh tay dựa vào ghế sau ra lệnh:

- Đưa khăn giấy ướt đây Hải Yến!

- Đừng có đưa!- Minh Minh lên tiếng để chặn hành động của Hải Yến. Cô nuốt nước bọt nhìn Thanh Tuấn:

- Xin lỗi mày nhưng... tao không có gan đến vậy!

- Tốt!- Hần nhận lấy hộp khăn giấy rồi nhìn sang Minh Minh tỏ vẻ “người chiến thắng”. Minh Minh bắt mồm dựa lưng vào ghế xoay người hướng ngược lại phía hần.

1 lát sau, họ đặt chân đến nơi cần đến. Hải Yến vừa đi xuống xe đã chạm mặt Thanh Thanh và người con gái khá giống cô bạn. Minh Minh dĩ nhiên là biết 2 người, cô nở nụ cười rạng rỡ:

- Chào chị, chào bạn!

- Chào mọi người, sao tôi khởi hành sau lại đến trước thế này?- Chị Thảo vui vẻ niềm nở. Thanh Tuấn ngồi trên xe xoa xoa cằm, khước môi vênh lên. . .

(Vào học lại rồi, ma danh ần tánh đây! >.<)

26. – Chương 26

Chương 26: Chuyến đi Đà Lạt (P2).

- Anh không quan tâm anh là người đàn ông thứ mấy trong cuộc đời em, dù anh là người thứ 1000.
- Thật? - Cô nhìn hẩn về không tin tưởng.
- Điều quan trọng nhất, anh chính là người đàn ông cuối cùng của cuộc đời em!

.....
Tôi kéo tay con Yến rồi đứng cạnh chị Thảo.

- Vậy là trong đoàn có 4 người con gái. Nhỉ?
- Các cậu nên du nhập con gái nhiều hơn! - Chị Thảo bong đùa.
- Các cô gái cứ ngồi 1 bên, chuyện còn lại chỉ cần để con trai chúng tôi! - Biết ai vừa nói câu đó không? Ắ Thiệp Nhân nói đấy, menly dữ! Tôi kéo tay nó ra cười hắc hắc:
- Lúc này đi chung xe với đám con trai thế nào?
- Hí hí! - Con nhỏ cười ngại ngần rồi quay lại điểm tụ tập. Ắ đang khoái. Tôi nhận ra thêm 1 điều nữa, con gái ngồi sang 1 bên để không đến gần “bọn đàn ông” của nó.
- Mấy giờ rồi nhỉ? - Thanh Thanh hỏi.
- Khoảng 10 giờ! - 1 người lên tiếng trả lời.
- Thế chúng ta đi tìm thức ăn trưa cũng được rồi! - Tôi đề xuất, lúc này ăn cũng đâu được bao nhiêu, vận động chân tay với hẩn nên bây giờ cũng đói rồi. Haizzz... Tôi đã tăng 1 kí rồi đó! >.
- Gần đây có con suối, hay là Minh Minh đi bắt cá đi. - Chị Thảo nhìn tôi. Tôi suy ngẫm 1 lúc, bắt cá thì đó giờ chưa bắt, xuống dưới chắc dọa cá thôi.
- Em không biết bắt đâu! Hay em đi nhặt củi? - Tôi bĩu môi.
- Cũng được! - Chị nở nụ cười. - Vậy chị và Thanh đi bắt cá.
- Con gái các người làm được không đấy? Lát nữa chúng tôi sẽ đi! - Anh nở nụ cười, đúng là hoàng tử, cái gì cũng suy nghĩ trước sau, khác hẳn với cái tên đang ngồi 1 bên chỉ huy.
- Hải Yến ở lại đây giúp bày trí nha! - Chị Thảo nhìn con Yến.
- Chị... biết tên em? - Nó ngớ ngẩn hỏi. Ừm, câu hỏi cũng không ngớ ngẩn lắm!
- Tất nhiên rồi! Chị đi trước đây! - Chị đứng dậy kéo Thanh Thanh theo. Tôi cũng đứng dậy đi vào khu gần bên kia.

Rừng cây xanh um tùm bao quanh khoảng đầu. Tìm cây cao và cực đại thì không khó, cái quan trọng là tìm hoài chẳng thấy cây nào được cho là “củi”. Tôi đi dọc theo mép đường, vừa đi vừa đánh dấu bằng mấy cây nầm. Tôi biết cái này là do rút kinh nghiệm lần trước, lần này mà không biết đường ra chắc “chôn thây” xứ người quá!

Tôi khom người nhặt mấy khúc cây nhỏ nhỏ dưới chân. Tôi lang thang đi sâu vào rừng. Ở đây có rắn không nhỉ? Ách, đột nhiên suy nghĩ đến thì tôi lại thấy sợ hãi. Bao nhiêu chắc đủ rồi. Tôi quay đầu đi ra. AAAAAAAAAA...

Trời chuyển mây đen kịt. Hẩn nhìn lên bầu trời rồi nhìn về phía khu rừng. Anh lắc đầu:

- Hình như sắp có bão lớn, không dã ngoại ở đây được. Ở trên đồi thôi cũng là rất nguy hiểm. Chờ 3 cô gái quay lại rồi chúng ta xuống đồi!

Trời bắt đầu nặng hạt, chỉ vừa lâm râm thôi thì đã dội ầm ầm. Mưa tạt vào mặt người vô tình, sắc nhọn, đau rát. Gió thét gào dữ dội như con dã thú. Thanh Thanh và Thanh Thảo hoảng hốt chạy ra:

- Bão lớn quá! Phải đi ngay thôi!

- Minh Minh...- Hải Yến không yên lòng đứng phất dậy.

- Bão lớn lắm rồi, còn không xuống thì cả đám sẽ chết đó!- Thanh Thanh hét lên trong kinh hãi.

- Không được, sao lại có thể bỏ Minh Minh lại?- Hải Yến tiến lên chuẩn bị hòa mình vào khu rừng.

- Yến!- Anh kéo tay cô lại. 1 tảng cây lớn bị gió quật ngã trước mặt. Cô bắt đầu khóc thút thít:

- Biết trước như thế tôi sẽ không cố thuyết phục Minh Minh tham gia chuyến đi này!

- MỌI NGƯỜI LÊN XE, NGƯỜI CÓ TAY LÁI VỪNG NHẤT HÃY LÁI! TÔI ĐI TÌM MINH MINH!- Vừa nghe tiếng hét của hấn, hấn đã mất dạng. Cái bóng màu đen nhanh thoăn thoắt né những cái cây bị đổ ngã chạy vào rừng. Anh không đi vào chỉ khẽ mỉm cười chua xót.

- Lên xe!- Anh ra lệnh rồi ngồi vào buồng lái. Anh tin vào đứa em của mình, nó rất quyết đoán và dũng cảm. Nó không bao giờ làm 1 chuyện gì nếu không có chắc chắn phần thắng. 1% nó vẫn có thể thắng. Nó thắng cả anh, anh không đủ bản lĩnh. Đó cũng là lí do anh để vụt mất Minh Minh, cô ấy chỉ có thể hạnh phúc khi ở bên thằng em của anh.

- Hải Yến, lên xe nhanh!- Thiện Nhân kéo tay Hải Yến khi cô vẫn đứng bần thần chờ đợi bóng dáng Minh Minh xuất hiện trong màn mưa. Cô ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt nhìn Thiện Nhân, cậu đành kéo cô thật nhanh nhét vào xe của Quang Huy rồi mình cũng lên xe.

Đoàn xe phóng đi trong màn mưa, họ giữ khoảng cách với nhau 1 cách an toàn.

Bước chân hấn vẫn không ngừng di chuyển. Hấn nhìn xung quanh, nơi đây chẳng khác gì những nấm mồ đã được đào sẵn chờ người vắn thân. Khắp nơi đều có hố, những cái hố khá hẹp nhưng trũng rất sâu được ngụy trang dưới lớp lá cây mà không cần đánh dấu. Nhất định Minh Minh đã bị rơi xuống. Ác độc nhất vẫn là lòng dạ đàn bà! Họ có thể làm tất cả mọi thứ mà chẳng nghĩ đến mạng sống của người khác, ngày càng độc ác và tàn nhẫn hơn. Có 1 cái hố không được lấp lá, theo linh cảm mách bảo, hấn chắc chắn Minh Minh ở đó. Bước chân hấn nhanh hơn.

Hấn không hoảng hốt khi thấy người Minh Minh đang bị nhấn chìm trong nước mưa. Cái hố chỉ cao quá đầu Minh Minh 1 chút, nước đã tràn đến mũi cô. Minh Minh không biết bơi nên chỉ biết giãy giụa không phát ra tiếng nói.

- Đưa tay cho tôi!

Thần trí Minh Minh đang chìm trong cơn mê loạn bỗng nghe được giọng nói thân quen. Rốt cuộc hấn cũng đến, không uổng công cô thầm gọi tên hấn từ nãy đến giờ. Cô cố rướn người giơ tay lên cao hơn, hấn nắm lấy tay cô, dùng 1 lực mạnh nhắc bổng Minh Minh lên rồi kéo cô vào lòng. Minh Minh hé hé mắt, nói trong những hơi sức cuối cùng còn sót lại:

- Là anh thì tốt quá!

- Đi khỏi đây thôi! An tâm, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô đến hơi thở cuối cùng của mình. Tôi chết thì cô cũng không được sống yên, ít ra, tôi và cô sẽ chẳng ai cô đơn trong cả thế giới hạnh phúc của người khác!

- Được!- Cô nhẹ nhàng nở nụ cười với câu nói nồng nặc mùi thuốc súng nhưng không kém ân cần đó. Hấn nhếch mép rồi bế cô đứng dậy, hấn khom tấm lưng che những “giọt mưa sắt đá” dâm vào người cô. Minh Minh thở nhẹ nhẹ ngắm nhìn khuôn mặt thận trọng của hấn, chẳng biết là mồ hôi hay nước mưa mà thấm dẫm cả khuôn mặt anh tuấn. Minh Minh 1 tay ôm cổ, 1 tay lau những giọt nước trên trán cho hấn. Hấn cúi xuống nhìn cô:

- Bám chắc, xuống đồi sẽ rất nguy hiểm!

- Ủm.- Cô gật đầu nhẹ, cô hoàn toàn tin tưởng ở hấn. Rốt cuộc, cô vẫn là người thua cuộc trong chính cuộc chơi mình đặt ra. Cô vẫn tự nhủ trái tim mình không rung động với hấn, nói là không thì quả thật dối lòng. Cô... yêu hấn mất rồi. Bước chân hấn mỗi lúc 1 chậm hơn, Minh Minh bất giác nhìn xuống phía dưới đồi. Hấn dùng tay che mắt cô lại:

- Nhắm mắt, đừng nhìn!

Cô ngoan ngoãn làm theo lời hấn, đầu cô tựa vào lồng ngực rắn chắc nghe rõ mồn một nhịp tim của hấn. Lúc này quả thật rất nguy hiểm, tim hấn đang đập rất nhanh nhưng khuôn mặt lại yên ả như lòng biển không chút gợn sóng. Cô cảm nhận được những cú sốc rất mạnh từ bước chân hấn. Đột nhiên, hấn dừng lại. Chân hấn đã bị đá làm bị thương, máu tuôn ra hòa vào mưa hăng nồng. Hấn tiếp tục sải bước, né tránh những cái cây bị đổ rạp trước mặt.

- Hay để tôi tự đi!- Minh Minh ngẩng khuôn mặt tái nhợt nhìn hấn.

- Im lặng, tôi ít nhất cũng có thể vượt qua những chuyện này. Tôi đã nói rồi... tôi sẽ bảo vệ cô!- Chất giọng hấn vẫn lạnh lạnh nhưng truyền cho Minh Minh 1 nguồn nhiệt đáng kể. Cô rướn người đặt lên má hấn 1 nụ hôn nhẹ như cơn gió. Hấn nhếch mép:

- Đây không phải lúc, đến khách sạn hãy làm!- Hấn đúng là biết chọc người khác tức điên, Minh Minh ngại ngừng rụt đầu lại. Bước chân hấn nhanh hơn, có lẽ là đã an toàn rồi. Minh Minh hé hé mắt nhìn xuống, vẫn chưa an toàn, đã lởm chởm sắt hơn dao, bình thường thì có thảm cỏ bao phủ nhưng nước mưa đã cuốn đi tất cả.

30 phút sau, hấn đặt chân xuống đường lớn. Minh Minh nở nụ cười yếu ớt:

- Thoát rồi sao?

- Ủ!

Nghe được câu khẳng định của hấn, Minh Minh nhẹ nhàng nhắm mắt lại, vậy là cô yên tâm rồi. Nãy giờ dù rất muốn ngất xỉu nhưng cô cứ sợ không thể gặp mặt hấn lần cuối trước khi 2 người chôn thân trên đồi. Hấn nhìn cô rồi nhẹ nhàng trở tay để cô nằm thoải mái. Hấn bước nhanh về cái khách sạn nhỏ gần đó. Mưa bên trời vẫn réo rắt không có dấu hiệu dừng. Mưa khẽ cười cùng gió vì đã tác hợp thành công cho 2 trái tim không dám chấp nhận.

- Minh Minh!- Hấn vỗ nhẹ má cô, giọng nói nhẹ nhàng hết cỡ cứ như sợ cô giật mình. Minh Minh ho nhẹ vài cái rồi, từ từ mở mắt. Hấn đặt tay lên trán cô, không sốt, chỉ là kiệt sức thôi. Minh Minh nhìn hấn nói nhẹ:

- Những người khác đâu?

- Ở khách sạn chính của chi nhánh tại Đà Lạt. Đây là 1 chi nhánh nhỏ của gia đình tôi!

Minh Minh gật đầu rồi nhìn xuống dưới thân mình, quần áo không ướt, là lạ nha! Á, Minh Minh trợn mắt kéo chăn lên ngực:

- Anh thay quần áo cho tôi sao?

- Cô nghĩ thử xem, còn ai ngoài tôi?- Hấn liếm môi cười xảo trá. Dù rất mệt nhưng Minh Minh dùng gối đánh tới tấp vào người hấn:

- Anh là đồ sở khanh, anh là đồ xảo trá, anh là...

Hấn nắm tay cô lại tiện thể kéo cô vào lòng. Hấn xoa xoa tóc cô, áp tai cô nghe tiếng tim hấn:

- Tôi đã nói, tôi và cô sẽ cùng sống cùng chết. Cho nên, đừng sợ sẽ không “xuất giá” được!

- Nhưng...

- Thật ra ban nãy là 1 người làm thay cho cô! Nhưng Minh Minh à, tôi vẫn không hiểu, em có đặc điểm gì tốt, em có tính cách gì hay, em có gì xinh đẹp mà tôi lại yêu em như vậy? (Sến chết được :p)

Hắn cúi đầu đặt lên mái tóc cô 1 nụ hôn nhẹ nhàng, không quá kiềm ép mãnh liệt, chỉ có sự dịu dàng nâng niu như viên ngọc. Minh Minh nhất thời không thích ứng được, mặt đỏ ửng lên. Cái này có được xem là tỏ tình không nhỉ? Cô ngược mặt lên nhìn hắn:

- Vậy... anh có yêu tôi không?
- Em thử nghĩ xem? - Hắn nhướn mày.
- Không! - Minh Minh lắc đầu.
- Minh Minh... - Hắn gần giọng. Minh Minh mỉm cười toe toét như mặt trời nhỏ giữa bầu trời giông bão:
- Vậy... bao giờ anh tỏ tình?
- Em có chấp nhận không? - Hắn véo mũi cô 1 cái. Minh Minh bĩu môi:
- Đừng nói anh sẽ tỏ tình qua... mạng giống hôm đó!
- Không! Em thích như thế nào? Đây là lần đầu anh yêu nên không biết!
- Anh phải mặc lễ phục thật đẹp, phải thật giống bạch mã hoàng tử trong mơ của em. Nhưng anh lại thuộc dạng chân dài nảo ngắn, còn đồ lưu manh! Không được rồi! - Minh Minh nhún mày lắc đầu.
- Thứ nhất, chân dài nảo ngắn: chân tôi có dài mới có thể bước đi nhanh hơn Minh Minh, tôi sẽ là lá chắn che chở cho em, nảo tôi không ngắn, IQ của tôi là 125. Không quá thiên tài nhưng không phải ngu dốt! Thứ 2, còn đồ lưu manh: cũng chỉ để bảo vệ Minh Minh thôi! Suy ra, em phải gánh những lỗi lầm này!
- Sao lại... - Minh Minh trở người đưa 2 tay vòng qua cổ hắn tìm điểm tựa. Hắn dạo này rất biết ăn nói, Minh Minh thấy hối hận khi bắt hắn phải nói thật nhiều. Cái miệng ngọt như mía thể này thì không ít cô ngã nếu hắn tán tỉnh. Nếu không nhanh chóng định, rất có thể hắn chán nản mà đi tìm cô gái khác. Minh Minh bĩu môi:
- Anh và em biết nhau cũng chỉ mới 2 3 tháng, có quá nhanh không?
- Yêu nhau rồi thì sẽ thấy thời gian lâu thôi! - Hắn nở nụ cười gian manh kê vào sát mặt cô. Minh Minh né tránh khuôn mặt hắn, cái gì cũng có thể nói được.
- Dù tôi có tỏ tình hay không thì em vẫn sẽ là của tôi. Thứ Thanh Tuấn này muốn, không ai dám giành đâu! - Hắn thể hiện khuôn mặt nghiêm túc nhưng đuôi mắt vẫn không che giấu được niềm vui.
- Không có thành ý! - Minh Minh đưa ngón tay trở gõ gõ vào mũi hắn. Hắn đưa tay nắm lấy ngón tay của cô:
- Vậy em có muốn làm người yêu của Thanh Tuấn này không?
- Để em suy nghĩ lại. Anh rất xấu xa! - Minh Minh bĩu môi. Hắn cười lớn 1 tiếng:
- Xấu xa thế nào?
- Anh rất thích hôn em thì phải!
- Em muốn xa hơn? - Hắn kề khuôn mặt lại gần cô hơn nữa. Minh Minh cảm thấy mình ngu ngốc khi nói về vấn đề này. Cô đẩy hắn ra né tránh. Hắn cũng chỉ đùa thôi, hắn không có khái niệm yêu là phải “chén” như những thằng đàn ông khác.
- Anh là đồ Chihuahua! - Minh Minh đánh vào ngực hắn. Hắn siết chặt vòng tay đang ôm ở eo cô lại:
- Sao nào?
- Buông em ra!
- Không!
- E hèm! - Người đàn bà trung niên mang thức ăn lên phòng theo hắn yêu cầu. Bà mỉm cười xảo trá không kém gì hắn:
- Cậu chủ cứ từ từ, xong rồi hắn dùng cơm cũng được!

- Được!- Hấn nhếch mép nhìn bà. Bà tiến vào đặt mâm cơm lên bàn rồi lẳng lặng lùi về phía sau. Trước khi khuất dạng bà còn nói thêm 1 câu:

- Cô đúng là may mắn!

Hấn vật Minh Minh ra giường. Cô trợn mắt rồi đánh vào ngực hấn:

- Anh tránh ra, anh không được làm gì em hết!

- Anh biết! Ngồi dậy ăn cơm đi Lợn Lười, dạo này em ốm quá ôm vào lòng xương đâm đau lắm, anh phải bồi bổ cho cái gối ôm của mình!

Cô bật dậy nhìn bàn cơm thịnh soạn, hỏi hấn:

- Máy giờ rồi nhỉ?

- 4 giờ.- Hấn đưa cho cô đôi đũa trả lời.

- Em ngủ lâu vậy sao? Sao thấy giống như mới lúc nãy!

- Ừm.- Hấn lười biếng trả lời.

- Sao lại ừm chứ? Em cấm anh ừm khi nói chuyện với em!- Minh Minh chống nạnh phồng má.

- Chỉ có đại phu nhân của anh mới có quyền cấm thôi!- Hấn đưa mắt nhìn cô, tỏ vẻ cô gái này đang rất là xa lạ.

- Anh không muốn em làm đại phu nhân sao?- Minh Minh gấp miếng thịt trong bát của hấn cho vào miệng ăn.

- Em có đồng ý không?

- Đồng ý! Em có thể quản lý anh kia mà!- Cô nói chuyện bình thản như đã... suy nghĩ về vấn đề này từ lâu rồi.

- Anh biết ngay mà!- Hấn nhếch mép. Minh Minh đờ ra, rất giống 1 cô gái ngây thơ trúng ổ “lầu xanh”. Thì ra hấn đã biết trước hết rồi nên mới nói như thế. Cô liếc hấn 1 cái sắc nhọn rồi ăn cơm. Bữa ăn đó tuy không ai nói gì với nhau nhưng họ hiểu, trong tim họ có nhau, không cần phải nói ra!

4 tiếng trước. . .

- Cho tôi 1 phòng...

- Cho tôi 1 phòng...

- Cho tôi 2 phòng...- Hấn bế Minh Minh đi đến quầy tiếp tân của khách sạn.

- Xin lỗi quý khách đã hết phòng rồi ạ!- Người con gái đáp lại với vẻ tiếc rẻ.

- Tôi nhớ không lầm thì đây là 1 trong những chi nhánh của khách sạn Huy Tuấn?

- À, vâng!- Cô gái nó ngạc nhiên nhưng rồi gật đầu.

- Tôi cũng có cổ phần, không thể thuê phòng hay sao?- Hấn nhếch mép, trong người tỏa ra thứ sát khí có thể giết người.

- À, à, để tôi xem lại đã!- Cô mím môi, mồ hôi trên trán rịn ra.- Còn 1 phòng 101.

- Ế, phòng đó là tôi đã thuê mà!- 1 người đàn ông lên tiếng. Hấn xoay người nhìn người đó. Làm như vậy là không đúng luật kinh doanh khách sạn. Hấn rút trong ví ra 1 sấp tờ 100 đô la đưa cho ông ta:

- Đây là tiền bồi thường!

- Cậu chủ...- Người tiếp tân định ngăn hấn lại bởi vì người khách này chưa đặt cọc, không cần phải trả tiền bồi thường. Hấn liếc cô 1 cái rồi vuốt mái tóc ướt nhem của Minh Minh mỉm cười:

- Chung phòng với cô gái này đêm nay bao nhiêu đó có đáng gì! Còn cô về học lại quy tắc làm việc. Trừ 1 tháng lương!

Ngay khi câu nói của hắn dứt, mọi người mở to mắt nhìn hắn. Chẳng biết cô gái đó có mệnh gì mà sướng thế. Cậu hai của chuỗi khách sạn lớn nhất Việt Nam đây sao? Thật không thể tin được! Cậu vừa đẹp trai, vừa có tài, vừa có khí chất trong khi khuôn mặt còn rất trẻ, độ tuổi hiển thị chỉ từ 17-18. Cô gái tiếp tân thì vô cùng đau khổ khi bị trừ 1 tháng lương bởi 1 lỗi nhỏ. Không ngờ cậu hai cầu toàn như thế.

- Chuẩn bị quần áo cho tôi và cô gái này, 4 giờ mang cơm lên phòng, thức ăn phải có ít thịt, nhiều trứng và salad!

Nói rồi, hắn ung dung lấy chìa khóa ôm Minh Minh lên phòng. Mọi người bên dưới nói thầm với nhau: "Không ngờ cậu chủ lại có tiêu chuẩn "tình 1 đêm" thấp như thế!" Nhưng mà... chung phòng đầu nhất thiết phải có... gì gì đó chứ.

Trời vẫn mưa xối xả, Minh Minh chống cằm nhìn ra cửa sổ đang bị nhòe đi vì mưa. Bầu trời có màu gì nhỉ? Màu đen, đen toàn tập. Hắn thì thản nhiên nằm trên giường bấm điện thoại, Minh Minh quay người lại nhàn nhó:

- Sao anh lại nằm trên giường em hoài vậy? Không có phòng sao?

- Không! Đêm nay chúng ta... chung giường!- Giọng hắn nói đều đều như đây là chuyện bình thường của bình thường. Minh Minh trợn mắt:

- Không được! Chúng ta chưa đám cưới, không thể nào!

- Minh Minh, anh không phải loài động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Anh có nói sẽ làm gì em chưa?

Hình như là chưa, Minh Minh quê quá hóa thẹn mà ôm chân ngồi hiu quạnh bên cửa sổ. Hắn bước đến bế cô lên đặt lên giường:

- Không muốn anh giành giường chứ gì?

- Ừm!- Minh Minh như chưa được ngưng mà gật đầu.

- Được rồi, được rồi!- Hắn gật đầu rồi chỉ ngồi 1 góc cạnh cô. Minh Minh nở nụ cười, không ngờ hắn lại chiều chuộng người yêu như vậy. Cô giơ tay giật cái điện thoại của hắn. Hắn đang chơi angry bird, người lớn dễ sợ! Minh Minh thoát ra bấm số Hải Yến để nói chuyện, bên kia là những hồi chuông ngân dài.

- Anh cho em cái điện thoại này, lần sau có trả cũng phải trả nguyên xi nha!

- Huh? Trả ư?- Minh Minh trừng mắt nhìn hắn, ý hắn là nếu có chia tay, không thỏa mãn thì phải trả lại nguyên vẹn.

- Ừm...- Hắn nhướn mày.

- Đã bảo là đừng có ừm rồi mà!- Minh Minh bật dậy véo má hắn. Hắn cũng đưa tay véo lại. Nhưng người thiệt thòi nhất là Minh Minh: "Đau quá, buông em ra!"

Đúng lúc, Hải Yến vừa nghe máy. Đầu óc đã bị đầu độc bởi những cuốn tiểu thuyết H, cô đỏ mặt phừng phừng phần nộ. Con bạn cô vừa thoát chết gọi cô để thông báo chuyện này sao?

- Minh Minh???- Rốt cuộc cô cũng lên tiếng. Hắn buông Minh Minh ra, cô kéo gối gác lưng mình ngồi dậy cạnh hắn:

- Tao đây! Mọi người vẫn an toàn chứ?

- An toàn, chỉ có mày là nguy hiểm thôi!- Cô lắc đầu, con bạn cô đúng là không có đầu óc suy nghĩ.

- Ừ, mà nè, tao với Thanh Tuấn đã chấp nhận quen nhau rồi! Mày gửi lời xin lỗi đến anh Huy giúp tao được không? Tao không dám đối mặt!- Hắn đưa tay nắm lấy tay Minh Minh nhìn qua nhìn lại rồi thả xuống.

Anh Huy từ phía sau đi ra, Hải Yến đang đứng ở cạnh hiên phía sau khách sạn. Anh nở nụ cười:

- Anh không giận gì đâu! Thanh Tuấn, em nhớ phải chăm sóc tốt cho Minh Minh nha!

- Tất nhiên rồi!- Hấn nhếch mép. Minh Minh ánh mắt hơi buồn buồn đặt tay lên tim, chỗ này trống rỗng 1 chút, mỗi tình đầu của cô đã chấm dứt từ lâu rồi, chỉ là cô không nhận ra. Thanh Tuấn thấy biểu cảm đó của cô thì không vui chút nào nhũu mày.- Khuya rồi, em và Minh Minh ngủ trước đây!- Hấn nhanh chóng ngắt kết nối choàng tay qua kéo Minh Minh vào lòng. Cô cự ra:

- Sao anh hay ôm ấp em thế?

- Sao?

- Sao trắng gì? Mới quen, có cần thân mật đến vậy không?

- Có!

-!!!!

Minh Minh đẩy hấn ra rồi cầm điện thoại lên mạng. Hấn gơ tay vuốt tóc cô:

- Em quên anh Huy thật rồi chứ?

- Không quên!- Cô bủ môi.

Hấn hất cằm bảo cô nói tiếp. Minh Minh nói, ánh mắt vẫn nhìn hấn chằm chằm:

- Anh ấy vẫn còn xuất hiện trước mặt em, làm sao em có thể quên được? Nhưng hình ảnh anh ấy được xếp vào 1 căn phòng nhỏ trong tim em, căn phòng mang tên kí ức. Anh không thấy buồn khi mà không phải tình yêu đầu của em sao?

Hấn nghiêng đầu nghĩ ngợi 1 chút rồi mỉm cười:

- Anh không quan tâm anh là người đàn ông thứ mấy trong cuộc đời em, dù anh là người thứ 1000.(Đợi đến lúc nhớ first kiss của Minh Minh mà lồng lộn lên =)))~)

- Thật? - Cô nhìn hấn vẻ không tin tưởng.

- Điều quan trọng nhất, anh chính là người đàn ông cuối cùng của cuộc đời em! (N.y Win từng nói như thế này nhưng tiếc là vừa chia tay T^T).

- Anh chắc không? - Minh Minh nhìn anh tỏ vẻ nghi ngờ.

- Hừm!- Hấn liếc cô. Minh Minh cười toe toét rồi chú tâm vào cái điện thoại, bỏ xó tên đó. Ai kia bị bỏ rơi rất tức giận nhưng không dám lên tiếng. Lâu lâu lại liếc nhìn sang đằng ấy nở nụ cười.

- Anh không buồn sao? - Hải Yến đứng cạnh anh hỏi.

- Có chứ!- Anh thú thật.

- Ồ!- Cô nhìn về bầu trời đêm phía trước.

- Em thích tôi? - Anh đi thẳng vào vấn đề. Hải Yến nghe tiếng tim mình đập 1 cái thịch. Cảm giác như bị ai nắm lấy trái tim mà bóp nghẹn lại.- Dù có dù không, tôi khuyên em đừng quan tâm đến tôi vì tôi là 1 thằng bất lực. Tôi không thể bảo vệ tình yêu đầu của mình thoát khỏi cái chết, tôi không đủ dũng cảm để xông vào biển lửa để cứu Minh Minh!

- Em không có thích anh, là thật đấy!- Cô nhìn anh, đáy mắt ánh lên 1 tia sáng như vì sao. Anh mỉm cười nhìn cô gạt đầu. Hải Yến thấy hơi nhoi nhói nhưng cô chịu đựng được. Không đau lắm!

- Quang Huy! Minh Minh thế nào rồi? - Thanh Thảo từ đầu đi ra chen giữa anh và cô, tạo ra 1 rào cản lớn.

- Khỏe hấn rồi!- Anh nhìn Thanh Thảo, cô ấy nở nụ cười với Hải Yến rồi lôi kéo anh đi đâu đó:” Đi với tớ!”

Chỉ còn Hải Yến đứng dưới mái hiên nhìn mưa trút xuống. Mưa lạnh, lòng người còn lạnh hơn. Quá quen, quá bình thường rồi!

27. – Chương 27

Chương 27: Lừa yêu!

-!!!!- Minh Minh bậm môi, chỉ tiếc là không thể ăn tươi nuốt sống được ai kia. Hắn nhếch mép đặt lên trán cô nụ hôn:” Goodnight! Đừng quấy rầy anh nữa!”

.....

- Buông cái điện thoại ra!- Rốt cuộc sau 2 tiếng dài dằng dặc chờ đợi, ai kia cũng lên tiếng. Minh Minh nhú mày giật cái điện thoại lại:

- Truyện đang hấp dẫn mà!

- Định thức đến sáng à?- Hắn giật cái điện thoại rồi giơ lên cao.

- Không, nhưng tí nữa đã! Anh xuống sàn nằm đi, em ngủ trên giường!- Minh Minh chỉ tay xuống sàn. Hắn nhếch mép:

- Em tưởng ra lệnh là anh sẽ làm sao?

- Anh dám...- Minh Minh chống nạnh bậm môi ra vẻ đầu gấu.

- Vậy em xuống sàn ngủ đi, anh ở trên giường!

- Anh có phải là con trai không vậy? Hơn nữa, anh còn đang là bạn trai của em đó!

- Anh có bảo em phải ngủ dưới sàn đâu?

- Vậy anh ngủ ở đâu?

- Giường!

- Chung giường??? Sao có thể được!- Minh Minh trợn mắt. Lúc này tưởng hắn nói đùa, ai ngờ là thật!

- Sao lại không?- Hắn nở nụ cười gian manh rồi tiến lại gần cô.

- Em sẽ ngủ dưới sàn!- Minh Minh ôm chần và gối trái xuống đất. Hắn gật đầu, nếu cô muốn. Minh Minh ôm gối lăn qua lăn lại, lạ chỗ nên ngủ không được, 1 phần cũng vì bầu không khí khác lạ, thở chung bầu không khí của hắn kia mà!

- Minh Minh?

- Hả?

- Đây là chi nhánh ít khách nhất trong tất cả khách sạn của tập đoàn!

- Nói với em làm gì?

- Tất nhiên là có lí do. Minh Minh muốn biết không?

- Không!

- Ồ, Minh Minh mà biết chỉ e là làm em sợ?

Con người đúng là có cái bệnh tò mò thiên bẩm. Nghe nhắc đến sợ hãi, Minh Minh liền muốn biết lí do. Nhớ có cái gì rùng rợn rồi sao!

- Anh kể thử xem!

- Lúc trước có 1 cặp tình nhân thuê phòng, họ cãi vả và xảy ra xô xát. Vẫn muốn biết chứ?

- Ủ, anh nói tiếp đi!

Minh Minh xoay mặt lại nhìn cái tên đang khép hờ đôi mắt, tay đặt lên trán, nói chuyện như bị mộng du.

- Người con trai lỡ ra tay với 1 người con gái, cô ấy chết! Tiếp tục?

- Anh cứ tiếp tục.- Minh Minh chăm chú hơn nữa.

- Những cặp tình nhân khác khi thuê phải căn phòng đó đều thấy cô ấy người be bét máu, bò ra từ gầm giường. Thế nên căn phòng đó bị phong tỏa không cho thuê nữa!

- Đáng sợ vậy sao? Căn phòng đó số mấy ạ?

- Có 1 điều... hôm nay anh đến thuê, khách sạn này lại hết phòng. Anh thì chẳng tin vào trò ma quỷ cho nên...

- Nên...- Minh Minh cắn chặt môi nghe tiếng gió đập vào cửa lục cục, mắt cô bất giác đưa vào gầm giường sợ sệt.

- Anh bảo họ dọn dẹp sạch sẽ căn phòng này, anh và em sẽ ngủ lại!

- Ý anh là...

- Đúng vậy!- Hấn mở mắt nhìn cô gật đầu khẳng định.

Phụt Những ngọn đèn trong căn phòng bị tắt đi, chẳng có tí ánh sáng dù chỉ là lơ mờ.

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, Minh Minh hét toáng, nhảy cẫng lên ôm chầm lấy hấn. Hấn vuốt tóc cô, khoe miệng vênh lên đắc thắng.” Đừng sợ, Minh Minh! Chúng ta có 2 người, cô ấy chỉ có 1 mà thôi!”

Đây là trấn an sao, Minh Minh siết chặt hấn hơn nữa, giọng rưng rức:” Sao anh có thể mạo hiểm như vậy, tuy là em không tin vào ma quỷ, nhưng em có bảo là em không sợ ma đâu!”

Hấn ngửa cổ nén tiếng cười trong cổ họng. “Cốc, cốc”. Minh Minh nghe tiếng gõ cửa, thân thể run lấy bầy. Hấn đưa tay siết lấy eo cô, đặt lưng cô xuống giường. ” Xin lỗi cậu chủ, trạm điện vừa bị lỗi, điện sẽ có lại đây ạ!”

Giọng cô gái vừa dứt, điện tự nhiên bật sáng lại. Minh Minh trong tình trạng dở khóc dở cười, cô đang câu 2 tay vào cổ hấn, đáng vẻ rất chủ động để hấn phía trên. Hấn nhìn cô rồi nằm xuống bên cạnh:

- Em có thể xuống sàn ngủ tiếp tục!

- Không!- Cô nhăn nhó lắc đầu.- Sao anh không xuống dưới nằm nhỉ?

- Ừm... Anh có nói là anh không sợ ma sao?- Hấn nhìn cô, nét mặt không sợ hãi, không mạnh mẽ, tóm lại là không thể đoán ra hấn đang nói thật hay đùa. Minh Minh bậm môi:

- Hay chúng ta rời khỏi đây đi!

- À, cái này thì càng không được.- Hấn lắc đầu.

- Tại sao?- Minh Minh tin vanh vách những lời hấn nói nên mới phải lo sốt vó thế này.

- Đà Lạt cũng là nơi nổi tiếng về những căn biệt thự... bị bỏ hoang... Hay chúng ta ở đó đêm nay?- Hấn xoa xoa cằm rồi nhìn cái đồng hồ đeo trên tay.- Cũng chỉ mới có 12 giờ thôi!

- Anh điên à? Hức...- Minh Minh bị dọa mất hồn mất vía.

- Minh Minh à, ngủ cùng giường chứ chẳng phải “thức cả đêm trên cùng 1 giường”. Hiểu chứ?- Hấn nhướn mày. Minh Minh nghĩ ngợi đôi chút rồi gật đầu.

- Đúng! Anh không được chạm qua cái gối ôm này. Không thì em sẽ giết chết anh ngay tức khắc, anh sẽ không cô đơn vì có “cô gái kia” làm bạn!- Cô đặt cái gối ôm ở giữa 2 người ra lệnh. Hấn nhếch mép gật đầu.

- Anh thề đi!- Minh Minh vẫn chưa tin tưởng lắm bởi cái điệu cười quá xảo trá.

- Anh thề có Chúa chứng kiến!- Hấn giơ 2 ngón tay lên thề. Minh Minh gật đầu, tạm tin. Nằm ngấm nghĩa tên kia 1 chút cô đưa tay khều vai hấn:

- Anh xuống dưới lấy cái chăn lên được không?

Hấn đang nhắm mắt thì mở 1 mắt ra nở nụ cười:

- Em lấy đi!

- Không!- Cô nhìn mặt.

- Anh đi xuống giường rồi, nếu cô ấy có xuất hiện thì em phải bảo vệ anh!- Đúng là cái đồ lão cá đến bá đạo! Hấn đứng dậy lấy cái chăn đắp lên mình cô, khéo môi nhếch lên chẳng có cái gì mà đáng sợ như lời hấn nói.

- Ế ế, anh kéo chăn qua khỏi chân em đi, lộ ra cô ấy kéo đấy!- Minh Minh nằm đó lắc lắc cổ chân. Hấn quả thật rất giống đang “chăm con”. Kéo cái chăn qua khỏi chân Minh Minh mới yên tâm. Hấn nằm xuống bên cạnh cô nhắm mắt tựa như ngủ. Minh Minh ngược lại thì thấy tâm trạng bức bối, không ngủ được. Không ăn được thì phá cho hôi!

- Thanh Tuấn!

- Sao?

- Còn thức không?

Lắc đầu, lăn hướng khác, quay lưng vào mặt Minh Minh. Cô tức điên người gơ tay lắc vai hấn:

- Anhhhhhhhhhhhhhh!

- Minh Minh, đừng vượt qua “cái rào”!- Hấn quay đầu lại nhìn cô.- Giờ muốn gì?

- Sao lúc này anh chẳng sến súa như lúc nãy nữa rồi? Chán em rồi sao?- Minh Minh nhìn mặt. Cái miệng đáng yêu ngậm lại ầm Ức.

- Muốn làm gì?- Hấn uể oải hỏi.

- Hát cho em nghe đi! Ru em ngủ!- Minh Minh nở nụ cười tươi như hoa. Hấn nhìn nụ cười của cô rồi đưa tay véo má cô 1 cái.

- Anh còn chẳng biết nói thì làm sao biết hát được?

- Vậy... kể chuyện?

- Chuyện gì?

- Truyện tiểu thuyết tình cảm được không?- Minh Minh đôi mắt sáng rực lên nhìn hấn thèm thuồng. Hấn nhếch mép thẳng thừng:

- Không biết!

- Anh chẳng thú vị gì hết!- Minh Minh nóng nảy hét lên rồi gơ tay định lấy cái điện thoại bên bàn. Tuy nhiên, tay chưa gơ ra đã bị ai kia kèm lại:

- Đừng hòng đọc truyện nữa!

- Anh xấu tính quá! Buông em ra!- Minh Minh giãy giụa trong tức giận.

- Em mà rớt xuống sàn coi chừng cô ấy bắt mất, anh không giữ được đâu! Ngoan, ngủ đi!

-!!!!- Minh Minh bặm môi, chỉ tiếc là không thể ăn tươi nuốt sống được ai kia. Hấn nhếch mép đặt lên trán cô nụ hôn:” Goodnight! Đừng quấy rầy anh nữa!”

Minh Minh đứng hình. Hấn nói lỏng tay ra rồi đưa tay cầm lấy cái điện thoại bỏ vào túi. Minh Minh lẳng lặng suy nghĩ trong yên tĩnh, rốt cuộc, cô quấy phá hấn này giờ chỉ để nhận được nụ hôn chúc ngủ ngon? What??? Hấn nghĩ sai rồi, cô có muốn thế đâu. Nhưng chưa kịp phản ứng thì hấn lại ngủ. Minh Minh nhìn khuôn mặt hấn lâu thật lâu, cơn buồn ngủ mới tìm đến cô. Minh Minh khép mắt lại, lẳng lặng đi vào giấc mộng.

“Tít...” Vừa nghe tiếng chuông rung, hấn đã bắt máy, không để Minh Minh bị thức giấc. Cô gái này có vẻ rất ghét ngủ ở nơi lạ. Khó lắm mới dụ dỗ cô ấy ngủ được.

- Gì?- Hấn mở cửa ban công nghe điện thoại.

- Thành công chứ đại ca?

- Ủ.- Hấn nhếch mép.- Lần sau nhớ suy nghĩ những câu thoại ít sến và ngắn thôi!

- IQ như đại ca mà lo gì chuyện nhớ với không!

2 giờ trưa. . .

- A lô?- Hấn đặt tách trà xuống nghe điện thoại.

- Đại ca đã an toàn rồi chứ?- Giọng tên Hiếu truyền đến có chút xót ruột.

- Không thì ai nghe máy?- Giọng hấn lười biếng trả lời. Cuộc đời hấn ghét nhất là nói chuyện điện thoại bởi vì mọi thứ đều phải nói chứ không được tỏ thái độ qua khuôn mặt.

- Minh Minh có sao không?

- Không!

- 2 người ở chung với nhau sao?

- Ừ.

- Anh có định tiến đến không?

- Huh?

- Nếu anh muốn tiến đến thì cần phải câu dụ bằng những câu nói thật là ngọt ngào, ví dụ như... Anh yêu em, Minh Minh, làm người yêu anh nhé! Đây là lần đầu tiên anh biết yêu nên hơi vụng về chẳng hạn... Anh có muốn biết tiếp không?- Giọng tên Hiếu hào hứng khi nhắc đến vấn đề “tình cảm”.

- Nói tiếp. Đang nghe!- Thì ra hấn cũng biết lúc này tỏ tình là thích hợp nhất. Dù 1% thì hấn cũng có thể thành công kia mà.

Đầu dây bên kia hồ hởi nói hết câu này đến câu khác, đầu dây bên này chăm chú lắng nghe kĩ lưỡng, có chọn lọc. Vậy là biết hấn đã đỡ sến hơn bản gốc cỡ nào rồi nhỉ? Kết thúc cuộc nói chuyện, chẳng có gì là liên quan đến “cô gái bê bết máu”, chỉ là do hấn tiện bịa ra cho Minh Minh ngủ chung giường!

-Minh Minh ngủ rồi!- Hấn tắt máy. 1 câu nói mang trọn đầy đủ hàm ý. Tức là còn dây dưa nữa thì sẽ làm Minh Minh thức giấc. Đại ca quả là đại ca, nói ít làm nhiều, luôn luôn thể hiện tình cảm đúng chuẩn mực.

Hấn đặt lại cái iphone lên bàn rồi kéo chăn lên cho Minh Minh. Cô khẽ cựa người chép miệng nhưng lại ngoan ngoãn như con mèo nhỏ. Hấn vuốt những sợi tóc lòa xòa trên trán cô.” Bao giờ em mới cư xử như người lớn đây?” Hấn quăng cái gối ôm ở giữa xuống dưới đất làm bạn với “cô gái kia”. Hấn ôm cô vào lòng, hấn đã nói rồi, hấn đang bồi bổ cho “cái gối ôm” của hấn mà. Giấc mộng đến với cả 2 rất trễ, hình như là gần rạng sáng.

- Minh Minh!- Hấn vỗ má cô. Hấn đã thức giấc từ lúc 8 giờ, đánh thức cô tổng cộng 10 lần. Lần đầu tiên, “Em dậy rồi, anh đi rửa mặt trước đi!”. Lần thứ 2, “Em dậy rồi, dậy rồi!”. Lần thứ 3:” Sao phải thức sớm thế?”. Lần thứ 4:” Anh đừng làm phiền em nữa!”. Lần thứ 5:” Tránh ra!”...

Rốt cuộc, bây giờ đã là 10 giờ sáng rồi. Sao buổi tối không chịu ngủ mà buổi sáng lại nướng từng giây vậy? Hấn bế cô dậy đi vào phòng tắm, không khách khí quăng vào bồn nước. Minh Minh bị rơi xuống nước, bị lạnh nên tỉnh giấc. Hấn khoanh tay trước ngực, tựa vào cửa nhìn cô. Minh Minh nhắm mắt:

- Anh hết cách để gọi em dậy rồi sao?

Hấn chán nản gật đầu, gọi cô dậy còn khó hơn bắt thang lên thiên đường.

- Sau 1 đêm, anh biến hình trở lại rồi! Đem quần áo vào cho em, chuẩn bị bữa sáng đi. Em đói!

Hấn treo 1 bộ quần áo mới toanh cho cô rồi mới rời đi. Minh Minh chép miệng:” Đêm qua còn ôm người ta ngủ kia mà!” (2 cái người này bá cmn đạo y chang nhau, trời sinh 1 đôi rồi! =)))~).

Minh Minh tắm rửa sạch sẽ đi ra. Hấn đã chuẩn bị thức ăn sẵn sàng cho cô. Minh Minh chỉ cần ăn mà thôi.

- Lát nữa chúng ta đi gặp họ à?

- Ừ, hôm nay tổ chức sinh nhật của anh!- Hấn cầm đĩa lên ăn.

- Ồ. Anh sinh sớm hơn em 3 tháng nhỉ?

-!!!(Bây giờ là tháng 10, tức Minh Minh sinh tháng 1!)

- Đừng nhìn em kiểu đó, chỉ là làm khai sinh giả thôi! Không thì giờ em chỉ học lớp 11.

Hắn gật đầu ăn tiếp. Minh Minh thật sự muốn nổi đóa mà xông đến bóp cổ hắn. Kiệm lời đến thế là cùng! Minh Minh nào đâu biết chỉ vì cố tình dụ dẫn cô vào bẫy mà hắn phải xoa xoa cơ miệng 30 phút vì...mỏi.

Sau bữa ăn, họ lên xe đến trung tâm khách sạn lớn nhất Đà Lạt. . .

28. – Chương 28

Chương 28: Quà chưa tặng. . .

Tôi siết chặt vòng tay ở cổ hắn, áp tai vào lưng hắn nghe 2 nhịp tim hòa làm 1. Tôi bắt đầu thích mưa rồi!

.....

- Bao giờ chúng ta về?- Minh Minh ngồi bên cạnh bấm điện thoại hỏi hắn.

- Mai!

- Vậy là phải nghỉ 1 bữa, gần kiểm tra giữa học kì rồi! Chán thật!- Minh Minh ngao ngán nhớ đến mấy phần kiểm tra giáo viên đưa về nhà bảo học sinh phải nhồi nhét vào cái đầu chứa cái não nặng không đến 1kg.

- Khi nào?- Hắn vẫn lái xe chậm chậm hỏi.

- Tuần sau. Sao anh chẳng học hành gì sất, anh đứng bết lớp cho coi!- Minh Minh lè lưỡi trêu, cô không bao giờ thấy hắn học bài cũng như trả bài trên lớp chắc hắn học ngu lắm, thể loại con ông cháu cha ấy mà.

- Chỉ có những đứa như Minh Minh mới phải học thôi!- Hắn nhếch mép. Minh Minh suy nghĩ, những đứa như mình có nghĩa là gì nhỉ? Ngu ngốc chăng? Nộ khí xung thiên, Minh Minh hung hăng cắn vào cái tay đang lái xe của hắn. Hắn bị tấn công bất ngờ nên lạng tay lái, chiếc xe lạng qua lạng lại trên đường.

- Buông ra Minh Minh!- Hắn giật cánh tay lại nhưng Minh Minh vẫn không chịu buông tha. Hắn đành lái xe 1 tay. Tay kia thì để Minh Minh dày vò. 5 phút sau, Minh Minh nhả ra phồng má:

- Anh đừng hòng ức hiếp em nữa!

- Anh ức hiếp bao giờ?

- Rất rất nhiều lần rồi. Nhớ nè, em là động vật ăn thịt đó!- Minh Minh cười hắc hắc đắc thắng.

- Sao đêm qua em không ăn?- Hắn nghiêng đầu tựa vào ghế sau nhìn Minh Minh, nét mặt nửa cười nửa không. Minh Minh lại phải tốn chất xám suy nghĩ nữa, chữ “ăn” này hình như có ý nghĩa khác! Minh Minh trợn mắt định tóm lấy cánh tay ban nãy mà “gặm nhấm” nhưng hắn đã nhanh tay đặt trọn bàn tay lên mặt Minh Minh đẩy ra. ” Buông em ra, em phải cắn chết anh!” Minh Minh vùng vẫy, trái lại với ai kia, thái độ hắn vẫn đứng vững nở nụ cười.

- Minh Minh, đi xuống!- Dùng sức không được, Minh Minh đâm ra giận dỗi ngồi khoanh tay trước ngực, môi bặm lại. Hắn đang mở cửa xe “mời” quý cô xuống. Quý cô vẫn không có thiện chí thực hiện. Hắn cúi người định bế cô lên, Minh Minh nhanh chóng né tránh:

- Không cần đâu!

- Minh Minh!- Hắn gọi tên cô, chân mày nhíu lại.- Anh xin lỗi, Minh Minh rất thông minh, Minh Minh rất tài giỏi, anh là để em ức hiếp!

Minh Minh vẻ mặt hí hửng quay ra:

- Thật không?

Khóe miệng hần cong lên rồi gật đầu.

- Nhớ đó! Công em đi, mỗi chân quá!

Hần khẽ lắc đầu rồi quay lưng lại công cô xuống. Do khuôn viên khách sạn rất rộng, lại phải đỗ xe rất xa nên Minh Minh lười đi lại bắt hần công.

- Em nặng hơn rồi!

- Sau 1 đêm?- Minh Minh rất ngạc nhiên về điều này.

- Không sao, “cục nợ” phải ú ú mới thích!- Hần nheo mắt. Minh Minh đánh vào lưng hần 1 cái, có đứa con gái nào bị chê nặng mà thích thú đâu chứ!

Gần đến quầy tiếp tân, Minh Minh leo xuống đất “giả vờ” mình biết đi lại. Vừa thấy hần, những người đó đã cúi đầu kính cẩn chào đón. Hần liếc mắt lạnh lùng sang cô gái mặc bộ vest đồng phục, khí chất xinh đẹp ngất trời:

- Anh Quang Huy đâu rồi?

- Tất cả mọi người đang ở phòng party cậu chủ bảo chuẩn bị!

Hần gật đầu rồi kéo Minh Minh đi. Chẳng biết Minh Minh quan sát cô tiếp tân đó ra sao mà hỏi nhỏ hần:

- Anh thích kiểu con gái “bốc lửa” như cô tiếp tân không?

- Sao hỏi anh như vậy?- Hần nhếch mép, Minh Minh véo eo hần 1 cái:

- Thì trả lời đi!

- Minh Minh chỉ gần tăng kích thước vòng 1 lên thêm 10cm, eo thon hơn 5cm, mông vậy là được rồi!- Hần không trả lời vấn đề chính của câu hỏi nhưng lại đúng vấn đề chính Minh Minh đang nghĩ ngợi vẫn vợ trong lòng. Minh Minh như bị giật điện cúi đầu nhìn xuống vóc dáng của mình “đau buồn nhẹ”:- Anh là đồ xấu xa!”

Hần giơ tay kéo Minh Minh nép vào người hần đi tiếp. Minh Minh vẫn còn ảm ức vì bị ai kia chê tả tơi mà né sang chỗ khác, cách đúng 2 mét. Hần thở ra lắc đầu, cục nợ của hần tư tưởng vẫn chưa phát triển toàn diện, giống những đứa con gái “mẫu giáo” ghê!

Hần mở cửa phòng, mọi người bên trong mỗi người 1 chuyện hoàn toàn không ăn nhập gì với nhau. Minh Minh nở nụ cười đi vào:

- Chào mọi người!

- Thật mừng khi thấy Minh Minh còn sống!- Tên Khiêm lên tiếng, Minh Minh lườm tên đó 1 cái rồi đi vào ngồi cạnh Hải Yến và Thiện Nhân, đẩy hần ra chỗ khác, không ngó ngang đến nữa.

- Em có sao không Minh Minh?- Chị Thảo hỏi cô. Minh Minh nở nụ cười tươi roi rói lắc đầu. Thái độ của Thanh Thanh thì khá thờ ơ, không quan tâm gì đến sự xuất hiện của 2 người. Điện thoại cô vang lên tin nhắn, Thanh Thanh mở ra xem:- “Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Tôi ghi nhớ 2 món nợ này!” Cô hoảng hốt ngẩng đầu lên nhìn xung quanh thì bắt gặp ngay ánh mắt sắc lạnh của hần ghim vào. Cô nhếch mép, tinh thần giãn ra, không có gì đáng lo ngại...

Căn phòng được bố trí giống hệt như quán bar, phải nói là rất rất rộng. Anh đi vào, tiến đến xoa đầu Minh Minh:

- Rốt cuộc thì anh em này đều bị em dày vò 1 phen!- Minh Minh nháy mắt le lưỡi trông rất đáng yêu. Ai kia thì đang quan sát cử chỉ của 2 người hờ lạnh. Anh quay lại đằng sau nhìn sắc mặt khó coi của thằng em rồi đi lại nói nhỏ với hần:

- Em giữ không chắc thì sẽ bị mất đó!

- Anh yên tâm!- Hần nhếch mép.

- Sao ai cũng im lặng hết vậy, hôm nay là sinh nhật phải quấy lên chứ!- Minh Minh lên tiếng chán nản, sinh nhật đúng là giống y chang “cách hấn nói chuyện” chỉ có 2 từ “tẻ nhạt”.

- Để tôi góp vui 1 bài nha!- Tên Hiếu đứng dậy bật 1 bài karaoke.

- Được lắm, tôi cũng muốn góp vui 1 bài!- Minh Minh cũng hào hứng đứng dậy. Lúc nào không được hát chứ sinh nhật bạn trai nhất định phải hát. Hải Yến ngồi bên cạnh giật giật áo Minh Minh:” Có cần như thế không?” “Cần chứ!” Minh Minh ngật đầu chắc nịch.

- Minh Minh!- Hấn đứng dậy kéo cô vào lòng rồi ngồi lại vị trí lúc đầu.- Em định phá hỏng cả buổi sinh nhật sao?

Câu nói hấn vừa nói ít nhiều gì cũng đầy đủ hàm ý. Thiện Nhân và Hải Yến hiểu ý nên cười ha hả. Minh Minh bậm môi lại tức tối quay đầu lại lườm hấn. Ai kia chỉ nở nụ cười rồi xoa xoa đầu cô:” Ngoan đi!”

Tên Hiếu vừa hát vừa nhún nhảy gì đó, giọng cũng tạm tạm, không đến nỗi tệ. Không khí cũng sôi động hẳn lên. Minh Minh quay lại nhìn hấn:” Em cũng muốn hát!”(Thanh Tuấn: !!!!)

Tiếp theo, cả đám Chihuahua hòa nhau hát bài gì đó rất tức cười. Minh Minh vẫn không được hấn chấp thuận ý nguyện nhưng hình như cô quên bống rồi.

1 bữa tiệc sinh nhật không nến, không bánh kem, chỉ giống cuộc họp mặt bạn bè. . .

Tôi vươn vai dậy sau 1 giấc thật dài, đến nhà rồi. Ba mẹ tôi vẫn chưa công tác về. Tôi nhìn sang tên bên cạnh, hấn đang tháo dây an toàn cho tôi. Tôi thấy hấn cực kì quan tâm bạn gái, cũng tạm tạm đi!!!

Tôi tạm biệt hấn đi vào nhà. Tôi đứng khuất sau cánh cửa nhìn theo chiếc xe cho đến khi nó mất dạng. Á Thiện Nhân sau đó cũng đến nhà. Tôi mở cửa phòng ngủ lưng xuống giường ôm cái laptop. Diễn đàn trường ồn ào hơn bình thường.

Loa thông tin: Minh Minh đang quen với Thanh Tuấn đó mọi người, biết ngay mà!

Tiểu bạch đáng yêu: Lúc trước Minh Minh loan tin Thanh Tuấn bị gay... thì ra là để mình sử dụng!!! Xấu tính quá đi mất!

Anh đẹp trai nhất trường: Tiểu bạch em à, em có đủ tiêu chuẩn không mà lên tiếng trách cứ thế?

Nhất Định Đỗ Khối D: Bác sĩ bảo yêu! :333

I déo care: Thanh Tuấn chịu trách nhiệm là đủ rồi! ^^

Mặt tôi muốn đập vào bàn phím laptop, tôi quen hấn thì có gì nghiêm trọng thế? Bác sĩ bảo yêu là thế nào???

Không tên: Minh Minh!

Minh Minh Là Ta: Hả?- Hấn inbox facebook tôi.

Không tên: Ngày mai anh bay sang Mĩ 1 tuần.

Minh Minh Là Ta: Để làm gì?

Không tên: Đi gặp mặt đối tác của ba để giao phó công ty sau này!

Minh Minh Là Ta: Vậy là quãng đời về sau em khỏi lo cơm ăn áo mặc! ^^

Không tên: Đi 1 tuần!

Tôi cố lục lọi trong kí ức, lúc sinh nhật hấn tôi đã nghĩ đến điều gì nhỉ? Hình như là quà tặng chỉ dành riêng cho hấn. Đi 1 tuần có quá lâu không ta? Qua hấn sinh nhật luôn rồi còn đâu. Không được, vậy là không có thành ý! Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng đã 8 giờ tối rồi, thôi mặc kệ...

Minh Minh Là Ta: 1 tiếng nữa gặp nhau ở công viên!

Không tên: ???

Minh Minh Là Ta: Thì nghe đi!

Không tên: Anh còn phải soạn hành lí.

Minh Minh Là Ta: 10 giờ rồi soạn. Anh không ra là em không về đó!

Tôi bỏ ngang máy tính mà chạy vào nhà tắm thay 1 bộ quần áo. Tôi ngắm mình trước gương, cũng okay. Tôi phóng nhanh về cái máy tính.

Không tên: Có chuyện gì?

Minh Minh Là Ta: Thì anh ra đi sẽ biết!

Tôi lướt qua diễn đàn trường.

Tiểu bạch đáng yêu: Em xinh hơn Minh Minh là cái chắc rồi!

Anh đẹp trai nhất trường: Yêu anh là xứng đôi vừa lứa.

Chiếc lá mong manh: Ngưỡng mộ tình cảm của 2 người ghê í!

.
. .
. .
. .
. .
. .

Triệu Minh Minh 12A1: Tiểu bạch gì đó ơi, Minh Minh “đã xem”! Cảm ơn vì tất cả lời chúc của mọi người, “bác sĩ” là người đã gắn kết 2 chúng tôi! ^^ See yah!!!!

Tôi quảng lại câu nói nồng nặc mùi thuốc súng, ai muốn hiểu sao thì hiểu, đầu óc là của bọn họ, tùy thôi!

Tôi đóng laptop lại rồi phi nhanh ra đường, tất nhiên là không quên đập con “lợn yêu vầu” ra để mà rút cạn sinh lực. T^T Đau lòng lắm chứ bộ, nhưng Minh Minh lần đầu có người yêu, không được sơ xài.

Tôi đi vào tiệm bánh kem quen thuộc, tiệm này vừa rẻ vừa ngon nè!!!! Cũng may họ chưa đóng cửa. Tôi đứng ngắm nhìn mấy cái bánh, hay là mua con heo nhĩ? con chó? hay con gì nhĩ? Tôi bậm môi, Thanh Tuấn giờ không còn là Thân Thú như lúc trước nữa rồi, chắc hẳn là sẽ không vui khi thấy bánh kem tượng trưng cho sinh nhật mình bằng mấy con “động vật”. Tôi chọn 1 cái bánh kem đơn giản, mặt trên được trang trí bằng trái cây hí hửng đi ra. Cái bánh kem bé tí thế kia mà cũng tốn 400k rồi. Công viên thẳng tiến thôi!!!!

Không tên: Minh Minh, anh không đến được!

Trời càng về đêm càng trở lạnh. Mấy giờ rồi nhĩ? Tôi quên đem điện thoại theo nên không thể xem, chắc cũng chỉ 8 giờ mấy thôi. Tôi xoa xoa tay vào nhau, sao mà lạnh thế này??? Hẳn vẫn chưa đến! Tôi nhìn vào cái bánh kem trên đùi mình, giờ này mà ăn bánh kem thì có bị béo lên không ta??? ^^ Sao lâu thế nhĩ??? Minh Minh ta sắp chết công rồi, mất cả lãng mạn.

“Tí tách...” Á, mưa rồi. Tôi cầm cái bánh kem loay hoay tìm chỗ trú nhưng xui xẻo là không có 1 mái hiên. Tôi ngồi trên bậc thềm lên xuống của công viên mắt ướt ướt. Uống công người ta chuẩn bị cho hần, vậy mà hần không đến. Đúng là kẻ vô tâm, chẳng có gì thú vị hết. Mưa vẫn ù ù trút lên đầu tôi nhưng tôi đã nói không gặp không về rồi, lời hứa vẫn là quan trọng nhất. Tôi cúi mình che những giọt nước mưa rơi trên nắp bánh kem.

- Minh Minh!- Giọng nói này, là hấn rồi. Tôi vui mừng quay lại phía sau, nước mắt này giờ kiềm nén thì chảy xuống. Hấn không ô, không áo mưa về mặt thận trọng, hình như đã tìm tôi rất lâu. Hấn đi nhanh đến ôm chặt lấy tôi. Tôi im lặng lắng nghe tim mình hạnh phúc. Hấn buông tôi ra, tôi đưa cái bánh kem trước mặt hấn:

- Em vẫn chưa tặng quà cho anh!

- Em...- Hấn về mặt tức giận nhìn tôi, sao lại giận chứ? Ít ra phải cảm động 1 chút, cái tên sắt đá này...

Sau phút tức giận, hấn ôm chặt lấy tôi hôn ngẫu nhiên. Tôi cũng đã quá quen với hành động này mà mặc hấn làm gì thì làm. Nhưng nói thật, hôn hấn cũng ngại lắm, phải nhón muống gây chân, mỗi cổ luôn. Hấn đưa khuôn mặt tôi ra xa 1 chút nói nhỏ:

- Anh đã nói rồi, anh không nhận bất cứ món quà nào khác ngoài em!

- Nhưng...

- Biết mấy giờ rồi không? 11 giờ rồi đó! Em không biết thời gian trôi hay sao?

- Em không nghĩ là mình đã đợi lâu như vậy!

- Đồ ngốc! Đi thôi...- Hấn quỳ xuống ra hiệu tôi leo lên lưng. Tôi mỉm cười rồi quăng luôn “400k”. Mưa vẫn rơi nhưng tôi không còn cảm thấy lạnh lẽo nữa rồi.

- Anh có gửi tin nhắn trên facebook, em không đọc!

- Em không xem!- Tôi ôm cổ hấn chép miệng, biết trước kĩ càng hơn chút xíu thì đỡ tốn tiền cũng chẳng phải dầm mưa.

- Em định giữ anh không cho anh sang Mỹ à?

- Không có! Em đã làm gì đâu?- Tôi rụt đầu lại, áp vào lưng hấn.

- Em đang “trói buộc” anh. 1 tuần là quá lâu!- Hấn thở dài. Tôi đưa tay véo 2 má hấn:

- Em biết mình đáng yêu đến thế mà!

- Anh có nói thế đâu?

- Nhưng ý nghĩa ngấm ngấm của nó là vậy!

- Minh Minh cũng biết suy nghĩ sâu xa nữa sao?

- Sao mà không biết chứ? Em cũng là con người kia mà!

- Trước giờ... anh tưởng là “lợn”.

- Anh muốn chia tay thì nói thẳng đi! Đừng so sánh thấp kiểu đó!- Tôi đánh vào vai hấn cái bốp. Đạo này hấn hay sử dụng hàm ý, ít nhiều gì tôi cũng phải hiểu chứ.

- Minh Minh là của Thanh Tuấn này, chia tay rồi thì em sẽ ế đến già!

- Anh thì hay hơn em chắc?

- Uh huh?

- Anh cũng sẽ ế đến già! Nếu không muốn ế thì 2 đứa phải tiếp tục yêu nhau...

- Tất nhiên rồi!

Tôi siết chặt vòng tay ở cổ hấn, áp tai vào lưng hấn nghe 2 nhịp tim hòa làm 1. Tôi bắt đầu thích mưa rồi!

29. – Chương 29

Chương 29: I Believe

1 tuần trôi qua rất rất rất chậm chạp. Dạo này Sài Gòn hay mưa lắm, không có hấn đi cùng tôi cũng làm biếng ra đường mà ngồi trên phòng ngắm những giọt mưa bay bay.

.....

Tôi vừa về đến nhà là sốt li bì suốt 2 ngày. Chẳng ai biết lí do chính đáng hết, đầu óc ai cũng nghĩ là tôi “hạnh phúc quá mà đổ bệnh”. Cái quan trọng là lúc đó tôi quên mất cái “bánh kem 400k” chưa động miếng nào mà quăng luôn! Đau đớn thay, con “lợn béo” nhà tôi lại bệnh nên lây truyền qua cho chủ nhân của nó!

Tôi phải tịnh dưỡng 2 ngày ở nhà, giờ khỏi bệnh thì muốn lòi 2 con mắt ra luôn. Á Thiện Nhân quảng cho tôi “1 sấp giấy” để chuẩn bị cho kì kiểm tra sắp đến. Tôi học hành đến nỗi quên ăn quên ngủ. Chỉ trong vòng 2 ngày 2 đêm, tôi biến thành con gấu trúc chính hiệu. Tôi nhìn mình trong gương, từ lúc nào mà “mỹ nhân của lòng tôi” biến dị như thế này? Tất cả là do hấn, tại hấn, tại cái con Chihuahua mất dịch mất gió đang chết dí ở xứ người kia. Chẳng biết hấn đã cho tôi uống bùa mê thuốc lú gì mà ngu dại đi dầm mưa còn dăng hiên cả 400k hoang phí! Nhưng so với cái iphone 6 chẳng là gì. Á, nhưng mà gia đình tôi đâu có giàu như gia đình hấn, tôi đâu có khủng tiền như hấn mà đi quăng 400k. Tóm lại chỉ vì 400k mà “suy nhược phụng thể”!

Không nhắc thì thôi, càng nhắc càng tức. Hấn được đi du lịch vui vẻ ở xứ xa, còn Minh Minh ta thì phải ở nhà, đêm nào cũng nhắn tin chúc ngủ ngon mà không có hồi âm. Ta giống mấy con nữ phụ bị ruồng bỏ hơn là người yêu của hấn. Gì chứ mấy cảnh này trong tiểu thuyết xảy ra hoài à. Mà bật mí các bạn cái này:” Bạn xinh đẹp, bạn nhà giàu, bạn học giỏi, nhưng bạn có cái gì đó xấu xa thì xác định từ đầu đi! Bạn là 1 con bánh bèo vai phụ!”

Tôi nằm dài ra ngao ngán nhìn mấy bài tập Hóa học cô giao, hãi hùng, thật sự hãi hùng. Đầu óc tôi ong ong đau nhức, nó bị bảo trì rồi. Hức...

“Reng...renggg...”

Tôi gơ tay cầm lấy cái điện thoại kề bên áp vào tai nghe:

- A lô? Ai vậy?

- Minh Minh!

- Thì biết rồi, tên của tôi là Minh Minh, các hạ là ai?

- Thanh Tuấn!

-Ồ!- Giọng bị nhiễu sóng rè rè nên tôi không nhận ra, tôi đáp lại chán nản.

- 2 ngày qua, không nói chuyện, không gặp mặt em làm anh cảm thấy như 2, 3 năm. Anh... rất vui!

- Uống công em tập nói giúp anh, anh chỉ biết nói những cái chuyện “bại não” như vậy à? Nói dở mà còn nói dài dòng. Anh vui thì anh vui tiếp tục đi, gọi em làm gì? Muốn xem tình hình của em đang đau đớn nhớ thương anh cỡ nào á? Không có đâu nha, em vẫn đang sống rất tốt, tràn trề sinh lực. Phải nói là nhan sắc như Thúy Kiều vậy đó! Anh đi 1 tuần coi chừng anh ế đến già!- Tôi tuôn 1 tràng ra, 2 ngày nay bí bách chẳng biết sửa vào đâu, thôi thì xin lỗi con dog cưng của em, cho em xin 2 phút sửa vô bản mặt thú của anh 1 cái.

- Anh gọi cho em... để giảm bớt niềm vui!

Mẹ ơi, hấn ta đang có ý gì đây? Gấu với chả gú, như vậy đấy! Còn ai đứng ra bênh vực hấn nữa không?

- Rãnh quá không có gì làm à? 2 ngày nay em nhắn tin thì anh cũng có thềm trả lời đâu. Giờ còn gọi đến chọc tức em nữa hay sao? Em nói cho anh biết, “Thân Thú vẫn là Thân Thú, bám víu lấy em thì cũng không thể thoát kiếp đó đâu!” Anh rãnh quá thì mua vé máy bay sang đây, 2 đứa mình nắm tay ra sông Sài Gòn. Em chấp nhận là người phía sau đẩy anh đến cho anh “xuyên không” về lịch sử nha!

- Anh biết bơi!

-!!!!!!

Vuốt giận, tôi mà manh động là mất thêm 1 cái iphone 6 nữa. Cái gì cũng có thể nói được thế này? Nói ít mà chắc chắn hơn tôi nói nhiều nhờ?

- Anh có điên quá thì chết khuất đi nha!- Tôi nóng nảy tắt máy khóa nguồn luôn. Hắn mà gọi lại thêm 1 lần nữa chắc tôi không kìm lòng được mà xảy ra tội ác “giết điện thoại”!

Tôi vò đầu tức giận rồi liếc qua cái điện thoại, lờ... hắn gọi lại mà tôi không nghe máy thì chắc sẽ lo lắng cho tôi lắm. Nhưng mặc xác con Chihuahua đó, hắn chỉ quấy rầy tôi thêm thôi!!!

10 giây sau. . .

Thôi thì mở máy lên đi nhỉ? Ba mẹ tôi có gọi thì sao! Tôi với lấy cái điện thoại mở nguồn.

20 giây sau. . .

Sao hắn vẫn chưa gọi lại nữa nhỉ? Hắn đã tìm được cô người Mỹ nào tính cách biến thái như hắn thay thế tôi rồi à?

“Rengg...Rengg...”

- Nguyễn Thanh Tuấn, em cho anh cơ hội cuối cùng xin lỗi em! Nhanh!- Tôi bấm nút nghe máy, tôi biết ngay mà, hắn thế nào cũng gọi điện ỉ oai tôi thôi.

- Anh xin lỗi em yêu, nhưng anh tên là Nguyễn Hải Yến!- Giọng con Yến vang lên, tôi hụt hẫng 1 cú, suy sụp tinh thần hoàn toàn.

- Gọi tao có gì không?- Tôi uể oải rên lên.

- Cho mượn cuốn vở Địa Lí. 30 phút nữa tao qua!

- Ồ.- Tôi cúp máy rồi quăng 1 góc giường. Minh Minh ơi là Minh Minh, cứ nghĩ có tình yêu vào thì con người mày phơi phới “chơi tối” chứ đâu có ngờ đó là “độc được hại não”.

30 giây sau. . .

Rất cuộc không chịu đựng nổi nữa tôi gọi lại số điện thoại ngoại quốc lúc này. Hắn bắt máy nhưng im lặng hồi lâu, giọng nói mang theo giọng điệu cười cợt:

- Em gọi anh có gì không?

- Em cho anh xin lỗi em đó! Mau xin lỗi đi!

- Huh?

- Uh huh cái éo gì! Anh có người yêu mới bên đó rồi đúng không? Anh đâu thèm quan tâm đến em nữa.

- Em cứ nói đi, anh rất thích nghe em chửi.- Giọng nói bá đạo chiếm lĩnh đầu óc, thích nghe chửi? Hắn là cái loài thú vật ở trong mếu con cóc hay sao ấy. Ta sẽ không để hắn đắc ý:

- Sao em phải chửi chứ?

- Nhớ anh à?

Đầu óc tôi chấp mạch 1 cái chốc, nói không thì là dối lòng, nói có thì nhục nhã. Nhưng mà lòng ta thì mỗi ta biết, danh dự tự cao con gái mới là trên hết.

- Không có!

- Đừng học hành quá sức, khi làm bài kiểm tra anh sẽ giúp!

- Anh tưởng anh học giỏi lắm sao? Em còn chẳng thấy anh viết bài nữa kia mà!

- Giỏi hơn em!

- Cái gì???- Nói chuyện như vậy thực sự quá ức chế sự chịu đựng của con người.

- Minh Minh, anh đang rất mệt mỏi. Anh cảm thấy mình đang dần dần mất đi tự do...

Tim tôi đánh mạnh 1 cái đầu nhói. Hắn đang định nói chuyện gì thế nhỉ? Tôi lấp bắp:

-... Ý...a..nh là...???

- Đừng khẩn trương, không sao cả! Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì em nhất định phải tin anh!

- Anh nói đi, có chuyện gì? Chưa bao giờ anh nói chuyện điện thoại với giọng điệu thế này! Anh mau nói đi mà!

- Chỉ cần tin anh là được! Ngủ sớm đi, đừng lãng phí thời gian vào những chuyện vô ích...

- Ồ...- Tôi lên tiếng đáp lại cho hắn yên tâm nhưng trong lòng tôi thì hoàn toàn ngược lại! Tôi sắp bị lo lắng bức đến phát điên.

- Ngủ ngon nha Lợn Lười, khi nào về nước anh sẽ hôn bù!

- Anh điên à? Bây giờ là mấy giờ ở Mĩ thế?

- Anh bảo ngủ!

- Bên đó thời tiết thế nào? Có lạnh lắm không?

- Ngủ đi Minh Minh!

- Em biết là quan hệ giữa chúng ta vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn nhưng em tin rằng 1 trong 2 chúng ta không ai là giả dối hết. Cho nên em tin tưởng ở anh, anh cũng không nên giấu giếm em...

Tôi lẳng lặng nghe tiếng gió thổi nhẹ nhàng bên tai, hình như hắn chẳng biết nói gì nữa rồi. Tôi bặm môi định mở miệng thì nghe tiếng hắn cười xen lẫn chế giễu:

- Sến súa. Vậy mà bảo không nhớ anh sao? Ngủ đi Lợn Lười, không có chuyện gì đâu!

- Ồ!- Hắn tắt máy sau khi nghe chữ ồ của tôi. Tôi vẫn không thể yên tâm...

Hắn ngồi bên cửa sổ, ánh nắng xiên vào khuôn mặt không có khuyết điểm tuyệt đẹp. Cắt điện thoại vào túi, hắn nhìn xuống dòng người đi lại dưới đường, thế giới này có tí tí người, tìm ra người mình yêu thì quả là 1 chuyện không hề dễ. Đã tìm ra nhau rồi thì đừng để lạc mất giữa chốn phồn vinh đông đúc...

- Không học bài nữa sao?- Con Yến nhìn tôi, tôi lắc đầu. Đầu óc đau nhức thế này thì học hành gì nữa.

- Ừ... Ngủ đi, nhìn mày như xác ướp vậy đó. Nhan sắc xuống dốc không phanh thì ngồi đó ngóng dài mồm cũng không có 1 tên điên như tên Tuấn đâu!

Tôi nghe lời nó nhắm mắt lại ngủ, đem những muộn phiền chôn sâu vào giấc mơ.

- Minh Minh!

- Hả?

Tôi đang đứng giữa cánh đồng bồ công anh, nghe giọng nói quen thuộc của hắn thì quay đầu lại nhìn. Hắn đang mỉm cười nhìn tôi, bước chân vẫn tiến về phía tôi nhưng hắn đang dần dần tan biến vào ánh dương buổi sớm. Tôi hoảng hốt chạy thật nhanh về phía hắn nhưng vẫn không kịp níu giữ. Tôi giật mình thức giấc. Đồng hồ chỉ 12 giờ, tôi nhìn con Yến đang nằm cạnh mình thở dài, tôi vẫn không thể quên được chuyện hắn vừa nói. . .

1 tuần trôi qua rất rất rất chậm chạp. Dạo này Sài Gòn hay mưa lắm, không có hắn đi cùng tôi cũng làm biếng ra đường mà ngồi trên phòng ngắm những giọt mưa bay bay. Thiện Nhân vừa đi đâu đó về, người ướt như chuột lột đi ngang phòng tôi.

- Ê, đi đâu mới về đó?

- Không có gì!- Ắ chếp miệng lắ đầu.
- Đạo này mầy hay đi sớm về trễ lắm nha! Hẹn hò hay gì rồi?
- Nhảm!- Nó liếc tôi 1 cái rồi đi nhanh vào phòng tắm.

“Rengg... rengg...”

- A lô?
- Minh Minh!- Lại gọi tên tôi, hình như cái tên này rất quý 2 chữ Minh Minh thì phải. Tôi nở nụ cười:
- Đây!
- Anh về rồi, vừa đến nơi...
- Vậy nghỉ ngơi đi!
- Xuống mở cửa cho anh, anh đang ở dưới nhà em!
- Hả??? À à...

Tôi lật đật lấy cái ô rồi đi xuống mở cửa. Chiếc taxi đang đậu trước nhà. Dáng người rần rỏ bước xuống xe, nhanh chóng nắm lấy cái ô. Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, chỉ 1 tuần không gặp mà hấn đẹp trai gấp đôi thế này. Hấn kéo vai tôi vào lòng rồi đi vào nhà. Tôi còn ngỡ mình đến thăm nhà hấn chứ chẳng phải ngược lại. Hấn gấp ô, tôi mới biết mình đã vào hấn nơi khô ráo. Tôi đưa mắt nhìn hấn, hấn nghiêng đầu nhìn tôi từ đầu tóc, quần áo, rồi 2 con mắt gấu trúc. Tôi bất giác quan sát lại mình, nhìn cũng hơi dị dị thật. Đầu búi thành củ tỏi, bộ quần áo mặt nhà rất giống mấy bà bầu. Hấn nhếch mép:

- Xem ra mấy ngày nay em sống... rất không tốt!
- Gì chứ? Em là đang sống rất tốt ấy!
- Nhan sắc Thúy Kiều của em đây sao? Nguyễn Du miêu tả quả thật không thể bằng thể xác thực, quả là khác xa lời của ông ta kể!
- Ý anh là sao?- Tôi chống nạnh mặt hầm hầm nhìn hấn. Dễ điên thiệt nha, sau 1 tuần xa cách, hấn vẫn đáng ghét thế sao?
- À, Thúy Kiều năm đó sử dụng camera 360 nên giờ nhìn ảnh thật anh không nhận ra!- Hấn nở nụ cười yêu nghiệt rồi đi thẳng lên cầu thang 1 cách tự nhiên cực kì. Cái tên này...

Ắ Thiện Nhân vừa tắm xong đi ra, vẻ mặt rất chi là tức giận nhìn cái tên kia. Hấn và nó đứng lại trao đổi bằng ánh mắt rồi nó đùng đùng bỏ xuống nhà dưới. WTF??? Có chuyện gì thế??? Tôi vượt lên hỏi hấn:

- Chuyện gì...
- Em học bao nhiêu đây sao?- Hấn chặn trước câu hỏi của tôi, chỉ tay vào 1 đồng vớ trên giường.
- Ồ!
- Đừng học nữa, khi làm bài hãy chép bài của anh!- Hấn gạt mấy cuốn vở xuống đất rồi nằm lên chiếc giường màu hồng hồng của tôi.
- Anh tự nhiên quá nhỉ?
- Huh?- Hấn nhếch mép.
- Hử hử hử cái đầu boaaa anh!- Tôi vừa nhặt tập vừa chửi rửa trong bụng. Hấn nắm cái tay đang cầm vở của tôi, nhét vào cái gì đó. Sau khi bàn tay hấn mở ra, tôi mới thấy rõ thứ hấn vừa vào ngón áp út tay trái. Là 1 chiếc nhẫn trơn đơn giản, không cầu kì. Có hàng chữ nhật được khắc tinh xảo:” I believe...” Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, hấn giờ bàn tay cũng đeo chiếc nhẫn giống tôi lên. Sao hấn biết size nhẫn của tôi mà mua vừa khít nhỉ? Tôi vừa định hỏi thì hấn đã trả lời.
- Anh chỉ cần nhìn sơ qua là có thể đoán size nhẫn!
- Anh là thiên tài sao?- Tôi giật giật khóe môi.

- Anh ước lượng từ lúc ở Đà Lạt rồi! (Ai không đọc kĩ chi tiết này thì quay lại chương 26 đi nhá!^^)

Tôi ngạc nhiên, hắn suy nghĩ đến chiếc nhẫn sớm vậy rồi ư? Chỉ mới quen nhau đã đeo nhẫn! Tuy nhiên, tôi cũng có chút cảm động không muốn cởi ra. Hắn kéo tôi ngồi vào lòng hắn, tay gỡ cột tóc ra để tóc xỏa dài xuống lưng, tay linh động vuốt ve nhẹ nhàng. Hắn hình như rất thích mái tóc này thì phải. Tôi quay lại nhìn hắn, 2 ánh mắt vô tình chạm vào nhau. Mắt hắn thật đẹp, thật yên tĩnh làm tôi chỉ muốn ngắm nhìn mãi. Tôi chỉ mong những khoảnh khắc này không bao giờ tan biến. . .

30. – Chương 30

Chương 30: Những tháng ngày êm đềm. . .

Minh Minh còn mơ hồ tưởng tượng đến cảnh nó đứng thẳng 2 chân, có khi cao hơn cô. Minh Minh vui vẻ đặt tên con chó “đực” này là Thanh Tuấn!!!

.....

- Anh còn nợ em thì phải!- Hắn nghiêng đầu nhìn tôi, khóe miệng vênh lên tuyệt mỹ. Tôi thấy đầu óc mình mơ mơ hồ hồ, sao tôi có 1 tên bạn trai chẳng khác gì hồ ly tinh nhỉ? Cái này có được liệt vào loại sắc lang không ta? Thấy tôi không đáp, hắn dùng tay nâng khuôn mặt tôi lên. Lúc này tôi mới nhận thức được chuyện hắn sắp “đổi đời” với mình. Tôi đẩy hắn ra:

- Thiếu cái gì?

- Hôn!- Hắn nở nụ cười xảo trá kéo tôi lại gần. Tôi một mực đẩy ra, nện cho hắn 2 cái vào ngực.

- Không cần, cho luôn đây!

- Muốn trả!

- Đẹp! Muốn xài dao hay kéo?- Tôi cầm cây kéo gần đó lên giơ trước mặt hắn. Hắn không đùa giỡn nữa mà nghiêm túc nhìn tôi:

- Anh đối!

- Liên quan gì đến em?

- Nhà em có gì ăn không?- Hắn nhướn 1 bên mày.

- Không có!

- Vậy ra ngoài ăn...- Hắn phúi phúi cái áo sơ mi đang mặc đứng dậy.

- Chờ em thay quần áo đã!- Tôi chọn nhanh 1 bộ trong tủ rồi chạy vào phòng tắm.

Lát sau, tôi và hắn cùng rời khỏi nhà. Hắn cầm chiếc ô che cho tôi. Lùn cũng có cái lợi nhỉ, tôi đi cùng hắn chả khác nào anh em nhưng ít ra không bị dính mưa. Tôi tình cờ liếc mắt về 1 quán coffee gần đó, Gia Linh đang dùng ánh mắt lạ nhìn chúng tôi. Tôi cũng sớm đã quên chuyện con Yến luôn dặn dò tôi phải nhớ là “lòng dạ đàn bà” ghê gớm đến mức nào. Hắn nhìn theo hướng nhìn của tôi, chiếc ô bị hắn nghiêng 1 chút che khuất cô ấy. Vai tôi bị ướt 1 ít, hắn giơ tay kéo tôi nép sát vào người hắn. Tôi chẳng thấy ấm áp chút nào vì người hắn đang lạnh băng, tôi cứ ngỡ là mình đang ở trong ngăn đông của tủ lạnh. Hắn dùng ánh mắt sắc lạnh liếc về hướng Gia Linh, chuyện còn lại thì tôi không thể nhìn thấy. Tôi nhún vai, có lẽ hắn không thích cô gái này. Cái mạng tôi cũng suýt bị cô ấy hại chết còn gì?

Tôi và hắn quẹo vào 1 quán phở nhỏ, khói trắng bốc lên nghi ngút tạo vẻ ấm cúng. Tuy hắn là con ông cháu cha nhưng dường như rất thích ăn lẽ đường, thích đạp xe đạp (vẫn thích cưỡi mô tô nhất!), thích tản bộ cùng tôi. Điều này còn gì bằng nữa, dù hắn không phải là người hoàn hảo nhưng hắn đang cố tạo ra 1 tình yêu hoàn hảo cho cả tôi và hắn. Hắn ngẩng đầu lên nhìn tôi đang ngồi ngây ngốc nhìn hắn, hắn nhếch mép:

- Đẹp trai quá hả?
 - Có sao?- Tôi cũng nhếch mép giống hần, dạo này tôi bị “Thanh Tuấn hóa” hay sao ấy. Cái tên này...
 - Ai cũng khen vậy!
 - Ngoại trừ em!- Tôi tự hào vỗ ngực nhưng sự tự tin của tôi nhanh chóng bị dập tắt sau giọng nói châm chọc xen lẫn mỉa mai thích thú nổi đoạn:
 - Ngày đầu tiên gặp em, em chỉ lẳng lặng nuốt nước bọt nhìn anh!
 - Anh vu oan, làm gì có chứ!- Tôi nói lớn hơn âm lượng bình thường 1 chút nhưng mọi người tập trung sự chú ý vào tôi. Tôi then quá hóa giận mà cầm thìa chọc chọc vào tô phở của hần. Sao mà hần có thể thấy hành động đáng xấu hổ bông bột của cô nữ sinh ngây thơ vô số tội này chứ? Tôi để thêm 5 lát chanh, 2 muỗng ớt vào tô hần khuấy khuấy lên. Hần vẫn bình thản như không có chuyện gì, dùng khăn giấy lau sạch thìa, chén đựng tương cho cả 2. Lau xong thì giờ tay kéo tô mì đang hiện hữu trước mặt tôi về phía hần. Hần bình thản ăn như không có gì, trời sập cũng phải là quá to tát. Hức, còn tô phở này phải xử lí ra sao đây? Minh Minh ta quả thật là giống đứa con nít nghịch dại rồi ử rử chịu hậu quả. Tôi vừa định giờ tay lên gọi thêm tô nữa thì hần chặn lại:
 - Anh chỉ thanh toán 2 tô này thôi, em gọi thêm thì tự thanh toán!
 - Đồ keo kiệt, anh tưởng là em không đủ tiền trả à?- Tôi chống nạnh, định bụng đặt tờ 200k lên bàn, vênh mặt hất tóc:” Em trả cả 3 tô, anh không cần muợn phiền!” Nhưng cuộc đời nó khốn nạn làm sao, tôi rờ túi mãi mà chẳng thấy cái ví đâu, lúc này tôi mới ngớ ra, tôi bỏ quên ví ở nhà mất rồi. Ắ, thì ra cái tên này sớm biết nên chỉ chịu thanh toán 2 tô, đúng là ép Minh Minh này vào đường cùng rồi.
- Tôi tức nghẹn ngực không nói thành lời. Hần lấy cái bát nhỏ bên cạnh gấp 1 ít rau, 1 ít mì, 1 ít bò viên đẩy sang cho tôi. Tôi ngheh mặt không thềm, ai mà thềm chứ! 1 tô mì 2 người ăn, từ bao giờ nhà hần kiệt quệ tài sản đến thế? Hần đang đi ăn với người yêu đó à?
- Ăn đi! Anh không có bỏ thuốc độc.
 - Không muốn ăn nữa, anh ăn 1 mình đi!
 - Đừng có nghĩ là anh keo kiệt, em tự phá hủy tô phở của anh chỉ vì muốn ăn chung tô với anh kia mà! Anh nói anh thanh toán 2 tô nhưng không có nghĩa là không thanh toán số tiền thêm mì, thêm nước, thêm bò viên!
- Khóe môi tôi giật giật mấy cái, tôi có ý định ăn chung với hần bao giờ? Tôi vừa định “đối đáp đầy đủ” thì hần đã chặn họng trước.
- Lo ăn đi, đừng để anh đối ý!
 - Anh đối ý thì sao?
 - Không muốn ăn?
 - Ồ!
 - Hay là muốn ăn thịt anh?- Hần lấy ngón tay trở di di trên trán tôi rồi sủ mạnh 1 cái. Tôi vò vò cái trán nổi đỏ do bị hần dí tay vào, rớt cuộc vì lo cho cái bao tử của mình, tôi đành phải ăn từng chút, từng chút một mì trong bát. Hần chỉ lẳng lặng gấp thêm vào số mì với đi. Tôi không thể đếm được số lần ì vào bát, chắc nó phải lên số hàng chục hay 1 số n nào đó!
- *****
- Tôi đau đầu cần bút nhìn đề Toán trong tay, tôi cũng đã làm được nửa phần rồi, nếu không sai thì chắc ẵm được 5 điểm. Hần liếc sang tôi:
- Muốn mấy điểm?
 - 1! Dở hơi!- Đang lúc bực bội, tôi nói thẳng ra con số đáng ghét nhất trong đầu. Hần thăm dò bài làm của tôi từ trên xuống dưới rồi hừ lạnh:

- Vừa đủ 1 điểm!

-!!!!

- Muốn mấy điểm hả?- Hấn chán nản hỏi lại, bài thi của hấn vẫn 1 trang giấy trắng tinh mà còn mạnh miệng. Nếu tôi tin lời hấn thì tôi thật giống 1 đứa ngớ ngẩn. Tuy nhiên, tôi nhìn vào chiếc nhẫn trên tay, I Believe... Thôi thì Believe đại 1 lần đi, giờ thì đầu óc tôi cũng chẳng nghĩ được ra thêm cái gì nữa.

- 10 điểm!

- Chép nhanh, còn 10 phút cuối!- Hấn bắt đầu đặt cây bút lên bài làm của mình. Tôi cũng nhanh chóng liếc đảo liếc để. Xin lỗi thầy cô, em đã không thể thực hiện đức tính trung thực trong học tập của mình như lời em đã hứa trong những bài văn! Nhưng không quá quan trọng, nhầm mất thì cũng có thể cho qua lần này nhỉ? Hấn làm bài rất nhanh, không cần bấm máy tính mà ghi ra ngay kết quả. Chỉ 2 phút sau, bài thi đã được hoàn thành 7/10. Phần cuối do phải vẽ hình nên hấn làm khoảng 3 phút. Tôi vẫn cảm cúi chép, thẳng thua gì cũng chịu, trong giờ kiểm tra mà vỗ ngực hô to:” Ta trung thực, ta sống bằng chính thực lực, ta không dựa dẫm vào người khác!” thì quả thật quá điên rồ, điên nặng luôn ấy!

Tôi cũng nhanh chóng hoàn thành bài thi của mình vào 2 3 phút cuối. Mấy ngày tiếp theo, vẫn là hấn hướng dẫn tôi. Tôi thầm cảm thán trong lòng, có khi nào hấn đã phải bỏ ra số tiền khổng lồ để mua đề rồi học thuộc lòng đáp án chỉ để chỉ giúp cô bạn gái bé nhỏ này không? Cảm động, quá cảm động, không kiềm được cảm xúc!

1 tuần nặng nhọc trôi qua rất nhẹ nhàng, đến khi phát bài ra, tôi mới bội phục hấn sát đất. Anh yêu à, anh đã quá lao tâm vất vả vì em rồi. Chỉ cần bài thi chạm vào tay tôi đều xuất hiện con 10 tròn trĩnh kể cả môn Văn trời đánh, dù tôi là tiểu thuyết gia nhưng không có nghĩa là lời văn sinh động, miêu tả hoàn mỹ, thơ thần chau chuốt. Hấn đọc cho tôi viết toàn bài văn, còn mình thì bỏ giấy trắng bởi vì... làm biếng viết. Nhiều lúc, tôi cũng thấy tội nghiệp hấn, phải chăng vì lo lắng cho tôi quá, không biết tự chăm sóc mình nên 1 bên bán cầu não bị ung thối rồi chẳng?

Tôi và hấn cùng đi bộ trên đường, tôi hỏi hấn:

- Sao anh có thể làm kiểm tra chính xác đến vậy?

- Huh?

- Anh mua đề đúng không?

- Không!

- Láo!

- Chỉ có những đứa như em mới có thể nghĩ ra những chuyện này. Anh luôn luôn là học sinh xuất sắc lúc còn học cấp 2. Lên cấp 3 thì dần chán nản!

- Anh học giỏi thì sao lại phải chán?

- Học để làm gì?

- Kiếm tiền!

- Vậy kiếm tiền được rồi thì học làm gì?- Hấn nhếch mép xoa xoa đầu tôi. Tôi né ra, hấn biết kiếm ra tiền sao? Sau 1 hồi tra tấn cái tên chỉ biết ậm ừ đó thì tôi biết thêm tin nữa về hấn, hấn đang thử việc tại công ty của gia đình. Dù là con cháu đi nữa thì cũng phải leo lên từ những chức bé nhỏ, có lúc còn phải photo tài liệu. Giờ thì hấn đã làm phó giám đốc!!! Hấn còn bồi thêm 1 câu rất rất đáng ghét, đầy vẻ cao hãnh và kiêu ngạo:” Chỉ trong 1 tuần nữa, anh sẽ trở thành tổng giám đốc và thành lập 1 công ty riêng!”

- Anh có thể giúp em trở thành người giống anh không?- Mắt tôi long lanh, long lanh, so cute!

- Em thì phải học rồi!

- Tất nhiên!- Tôi gật đầu chắc nịch tỏ ý chí quyết tâm.

Những ngày rảnh rỗi nối đuôi nhau sau đó, thay vì dắt tôi đi la cà hàng quán thì hẳn lại lôi tôi về nhà hẳn giải bài tập. Nhưng hình như... tôi bị “quấy rối” nhiều hơn là học. Có nên kiện hẳn không? Hẳn là tên xấu xa, chỉ biết thừa nước đục thả câu!!!!

Bây giờ tôi mới biết, hẳn dường như chỉ nói chuyện nhiều khi chỉ có 2 đứa. Hôm nọ, cả đám Chihuahua kéo lại nhà hẳn tổ chức tiệc tùng, tất nhiên là có Thiện Nhân và Hải Yến đi cùng. Hơn nữa, ả Thiện Nhân còn kéo theo Thanh Thanh. Từ bao giờ mà nó để mắt đến con gái thế nhỉ? Suốt buổi, hầu như hẳn không nói câu nào, hẳn chỉ giơ tay vuốt vuốt mái tóc trong lòng hẳn. Đến lúc gần tan tiệc, hẳn mới nói với tôi 1 câu:” Em nghĩ anh sẽ tha sao?”

Câu đó xuất phát từ trò chơi oẳn tù xì véo mũi. Chẳng biết trời xui đất khiến gì mà cả bọn ra giấy, chỉ có mình tôi ra cây búa. Tôi cứ ngỡ người xa lạ sẽ ra mạnh tay, nhưng hoàn toàn ngược lại. Có lẽ là do họ ngại nên véo 1 cái cực kì nhẹ nhàng. Nhưng hẳn thì... Tôi ngược đầu lên nhìn hẳn nở nụ cười ngây ngốc:” Anh sẽ không véo đúng không?” Kết quả là tôi nhận được đáp án như trên. Cái mũi tôi bị hẳn dùng lực “nhẹ nhất có thể” làm đỏ gắt lên như trái cà chua! Cầm thú, huhu!!!

Sau khi tiệc tàn, tôi mới bất chợt nhớ đến bóng dáng hoàng tử. Chỉ sau vài tháng, 2 buổi tiệc, 2 cảm giác. Tôi vừa thu dọn đồ chiến trường vừa hỏi hẳn:

- Dạo này anh Huy không về nhà ă?
- Sang nước ngoài chuẩn bị thành lập chi nhánh rồi!
- Không về nữa?
- 2 tuần nữa về! Sao em lại hỏi về anh ấy?- Thấy hẳn có biểu hiện tức giận, tôi bĩu môi rồi cười 1 cái tỏ vẻ ta chỉ ngây thơ quan tâm chút xíu thôi mà!

Vào 1 ngày đẹp trời, ngay khi chương cuối cùng của tác giả MiLo được post lên trang truyện thì hứng không biết bao nhiêu gạch đá. Nhưng tôi thấy nó cũng tạm tạm được mà, tôi đã phải rất tốn chất xám suy nghĩ. E hèm, Thanh Tuấn nhận được tin dữ hẳn và Quang Huy là anh em, cho nên không thể giành giật với nữ chính nữa. Tuy nhiên, truyện chưa dừng lại ở đó. Thanh Tuấn quá buồn nên đi bar uống rượu, đúng lúc gặp nữ chính. 2 người bắt đầu tâm sự, xóa bỏ hiềm khích trước đây. Đột nhiên, nữ chính nhận ra, Thanh Tuấn mới là người mà cô có tình cảm. Hẳn ta cũng vậy. 2 người nắm tay nhau đi về vùng trời hạnh phúc bỏ lại nam chính ở phía sau. Minh Minh ta rửa tay gác kiếm tại đây, không viết truyện nữa... Viết tiếp thì chắc chỉ có mỗi mình mình đọc để “thăm du tinh thần”!

Tôi đem chuyện này kể cho hẳn nghe thì hẳn tỏ vẻ rất hài lòng, rất nghiêm túc:” Truyện rất hay!” Chắc chỉ có tôi và hẳn biến thái đến mức này. Bạn gái tự vẽ vời, bạn trai cổ vũ khen đẹp.

1 hôm, Minh Minh phát hiện nhà hẳn có chuột, cô hỏi hẳn lí do. Hẳn chỉ hờ hững đáp:

- Chắc là do không có mèo!
- Sao anh không nuôi 1 con nhỉ?
- Không thích!
- Vậy nuôi chó thích không? 1 con Chihuahua!- Minh Minh rất yêu động vật, đặc biệt là loài thông minh như là chó, khi.
- Chẳng phải em vẫn hay gọi anh là cái tên đó hay sao?
- Nhưng anh thì hoàn toàn không bằng đâu! Nuôi đi nha!- Cô nũng nịu cả buổi cũng chỉ để nuôi được chó. Rốt cuộc vì Minh Minh quá trời phiền phức nên hẳn dắt cô đến 1 tiệm vật nuôi. Minh Minh chọn 1 con chó khá cao, có bộ lông trắng muốt, thoát nhìn còn tưởng giống chó sói. Minh Minh còn mơ hồ tưởng tượng đến cảnh nó đứng thẳng 2 chân, có khi cao hơn cô. Minh Minh vui vẻ đặt tên con chó “đực” này là Thanh Tuấn!!! Hẳn rất không hài lòng, đòi đem con chó này bán lại quán ” thịt cây”. Minh Minh tất nhiên là ra sức biểu tình không đồng ý.

Hôm bữa, con chó bị bệnh, hẳn đưa đến bác sĩ. Minh Minh tìm không thấy nên ra sức tra hỏi. Hẳn nói là đã bán lại cho 1 người bạn vì nó quá phiền phức. Minh Minh không nói không rằng ngồi khóc suốt buổi, bỏ

xó hẩn luôn. Đến khi hẩn phải van nài và dắt con chó đến trước mặt cô Minh Minh mới nguôi ngoai phần nào. Đây là lần đầu tiên, hẩn thấy bản thân mình thua cả 1 con chó!?!

Thấm thoát, 3 tháng trôi qua trong âm thầm...

Minh Minh không may bị tai nạn xe. Tuy nhiên, cô không gặp vấn đề gì quá nghiêm trọng. Hẩn điên tiết xông vào phòng bệnh, tưởng chừng như muốn giết chết mọi thứ xung quanh nếu cô gặp nguy hiểm. Gặp hẩn, Minh Minh đột nhiên òa khóc nức nở. Cô liên tục chối bay chối biến là không phải khóc vì đau, cũng không phải vì hẩn xuất hiện. Chỉ là cô... muốn khóc vậy thôi! Lúc chỉ có một mình cô và hẩn, Minh Minh đột nhiên nói:

- Nếu anh yêu người khác rồi thì phải nói với em thật sớm! Chậm trễ quá thì em sẽ không chịu nổi!
- Đang nói gì thế?- Bàn tay hẩn đang vuốt tóc cô thì ngừng lại.
- Không có gì!- Minh Minh nằm xuống xoay lưng về hướng hẩn rồi kéo chăn lên ngủ.

Diễn đàn trường hôm nay dậy sóng, cư dân mạng sôi sục nóng bỏng. Hải Yến liếc nhìn dòng trạng thái khơi nguồn của “Loa thông tin”, cảm thương số phận người đó đã tung tin đồn nhảm nhí về Thanh Tuấn. Minh Minh không vào diễn đàn nhưng cũng phần nào ngờ ngợ vì những lời nói của đám học sinh trong căng tin. Tay cô xoa xoa chiếc nhẫn ngón áp út, mồ hôi trên trán hơi rịn ra. Hải Yến và cô đi dạo phố, cô dừng trước 1 tiệm bánh ngọt, định mua cho hẩn cái bánh vì hẩn thích ăn bánh gato. Hải Yến khoanh tay trước ngực quay đầu nhìn về hướng đối diện bên đường. Cô không thể tin vào mắt mình. Có cho cô 100 tỉ cô cũng không tin vào tin tức ở diễn đàn trường:” Thanh Tuấn đang hẹn hò cùng Gia Linh!” Cô cố gắng dụi mắt thật kĩ nhưng hình dáng của đôi nam nữ trong quán coffee kia vẫn rõ mồn một là Thanh Tuấn và Gia Linh. Cô kéo tay Minh Minh:

- Mà nhìn thử xem, đó có phải là Thanh Tuấn đang đi cùng Gia Linh không?
- Tao không có đeo kính áp tròng!- Minh Minh cũng nhìn về hướng tay của Hải Yến. Cô chép miệng lắc đầu.- Hơi giống nhưng không phải, tao và Thanh Tuấn yêu nhau cũng lâu rồi, chẳng lẽ tao không rõ đáng vấp hẩn. Đi thôi!- Minh Minh kéo tay Hải Yến đi. Hải Yến vẫn cố gắng ngoái đầu lại nhìn, rõ ràng là Thanh Tuấn! Chẳng lẽ mắt cô bị cận? Minh Minh nói như vậy thì... tin vậy đi!

31. – Chương 31

Chương 31: Lặng lặng thay đổi. . .(H nhẹ)

- Thanh Tuấn!
- Hả?- Hẩn đang rất mệt mỏi, đáp trả cô 1 cách chán nản.
- Chúng ta... chia tay đi!

.....

Minh Minh của hôm nay rất khác Minh Minh của ngày hôm qua. Chỉ màu da và vòng 1 thôi cũng đã thể hiện rõ rệt. Cô nàng cù lần đã lên đời từ khi quen biết “trùm đại ca”. Có 1 số cô bạn trong trường còn đồn thổi Minh Minh phải make up hàng giờ liền để có thể như ngày hôm nay, chỉ riêng đôi mắt thôi cũng đã thấy rõ. Rồi 1 hôm, các cô bạn đó bắt gặp Minh Minh rửa mặt trong nhà vệ sinh không sợ sệt, các quý cô vẫn cho rằng Minh Minh sử dụng lớp trang điểm gì đó đắt tiền, nước thường không bao giờ rửa trôi được!?!

Minh Minh ít nói hơn, tính tình trầm ổn hơn. Chuyện gì đáng nói thì mới mở miệng, lâu lâu vẫn có đùa có cười nhưng ít dần. Cô biết tiết chế cảm xúc, đôi lúc, đi trên đường cùng hẩn, dù rất mỏi chân nhưng Minh Minh vẫn tự mình bước tiếp. Cô rất sợ, nếu cô cứ đi trên đôi chân của hẩn, mãi mãi cô sẽ bị tàn phế. Minh Minh tự học nhiều hơn, lâu lâu mới hỏi hẩn vài câu khó. Học lực của Minh Minh từ đó mà tăng vùn vụt. Thời gian cô và hẩn gặp mặt vì thế mà... ít hơn...

Diễn đàn trường 1 lần nữa sôi sục, mọi người đều cho rằng Minh Minh bị cấm sừng mà ngây thơ không biết. Chịu trách nhiệm gì chứ? Yêu đương gì chứ? Cuộc tình nào chẳng chóng tàn? Tình chỉ đẹp khi tình đang dở...

Minh Minh ngồi trên chiếc ghế đá công viên, gọi cho hân:

- Em có mua 1 cái bánh, anh rãnh không?

- Anh... bận rồi!- Hân trả lời, có chút ngập ngừng trong lời nói nhưng nếu không nghe kĩ sẽ không nghe thấy. Đáng tiếc, Minh Minh đang rất tập trung. Cô khẽ ừ nhẹ 1 tiếng rồi quăng cái bánh vào thùng rác gần đó.

- Minh Minh?

Cô quay đầu lại nhìn nơi phát ra âm thanh. Quang Huy đang đứng đó, mỉm cười nhìn cô. Nụ cười của anh vẫn rất tươi tắn, rất xinh đẹp. Từ lúc cô và Thanh Tuấn khẳng định quan hệ, cô rất hay lui tới nhà anh nhưng hầu như không lần nào gặp. Minh Minh nở nụ cười tươi rói:

- Chào anh! Lâu quá không gặp!

- Ô, dạo này em xinh đẹp hơn xưa. Đáng tiếc là anh không phải người yêu của em! Chắc có nhiều người ganh tỵ với em của anh lắm đây!- Lời nói của anh nửa thật nửa đùa làm người khác không thể nào phân biệt được nhưng Minh Minh tinh ý hiểu rõ, anh đang tiếc rẻ cuộc tình xưa nhưng không có ý định níu kéo.

- Anh cũng trưởng thành ra. Nhìn anh ra dáng 1 ông chủ rồi! Mai mốt em thất nghiệp, nhớ nhận em vào làm nhân viên nhé!- Cô cũng đáp lại câu nói anh 1 cách khôn khéo, điều này làm anh không khỏi ngạc nhiên. Minh Minh bây giờ rất giống 1... thiếu nữ. Vừa dịu dàng, vừa biết suy nghĩ lại vừa thâm sâu.

- Anh có thể mời em uống ly nước không?

Ánh mắt Minh Minh khẽ dừng trên chiếc nhẫn rồi cô mỉm cười gật đầu. 2 người ghé vào 1 quán coffee gần đó. Cô và anh hỏi han nhau rất ân cần nhưng câu chuyện chỉ dừng lại ở mức cần thiết, không quá lố.

- Em định học quản lí khách sạn?

- Dạ! Ba em hướng em theo ngành nghề của ông ấy, em cũng không có ý kiến. Ít ra cũng có anh... nhận em vào làm nhĩ?- Cô nở nụ cười, câu nói này là đùa 100% nhưng anh lại nhanh chóng gật đầu nhận lời:

- Tất nhiên rồi!

- Không phải nhân viên vệ sinh chứ?- Nét mặt Minh Minh hơi tinh nghịch đôi chút làm anh phì cười, đã lâu rồi anh không gặp cô. Minh Minh giờ như trở thành 1 người khác, 1 người trưởng thành xa lạ nhưng vẫn mang lối sống tự nhiên, trẻ con ẩn giấu phía sau.

- Minh Minh, mày... A, chào anh!- Lúc này, Hải Yến đi mua 2 chai nước suối, bảo Minh Minh đợi ở công viên nhưng lúc cô quay lại thì không thấy cô gái này ở đâu hết. Đúng lúc bắt gặp cô ngồi trong quán coffee đối diện người con trai nào đó nhưng không rõ mặt, không ngờ lại là Quang Huy. Nói không thích, không yêu liệu có đúng? Nói không thích, không yêu liệu không nhớ? Hải Yến bặm môi, miễn cưỡng nở nụ cười với anh. Anh cũng gật đầu chào lại. Thật ra... không hẳn là 2 người mất liên lạc. Đôi lúc, Hải Yến vẫn gửi cho anh 1 cái icon cười toe toét với câu hỏi cực kì cổ lỗ sĩ:” Ca ca, công việc bên Mĩ của anh thế nào rồi? Rất tiến triển hả?”

Mấy ngày sau, cô mới nhận được tin nhắn trả lời từ Hoàng Tử Gió:” Rất tốt. Cảm ơn muội muội đã quan tâm!” Anh cũng gửi lại cho cô cái icon đó. Nhiều lúc, cô rất muốn gõ vào khung chat hỏi anh thêm:” Có phải vì Việt Nam không hiện đại, không phát triển, không vững bền nên anh không về nữa?” nhưng gõ rồi, cô lại thấy mình ngu ngốc rồi xóa đi. Không ngờ, cô lại gặp anh trong tình trạng này. Cô đưa tay lên lau mặt mình để chắc chắn mặt cô không dính bẩn mới đi vào quán coffee.

- Xin lỗi, tao quên mất!- Minh Minh cười già già. Đôi khi, con người tập trung vào cái gì quá mất thì sẽ quên đi 1 số thứ. Cô khẽ thở dài, đưa ly nước cam lên miệng uống. Hải Yến ngồi xuống cạnh cô, đôi mắt nhìn anh chằm chằm. Quang Huy nhướn mày:

- Anh đi chỉ có 3 tháng mà cô gái nào anh từng quen biết cũng xinh đẹp lên thế này?

- Really? Don't kidding me!- Hải Yến nở nụ cười, câu nói tiếng Anh cô vừa nói như trêu người, mĩa mai ai đó đã sang đất khách quê người mà quên mất mảnh đất quê hương.

- Just kidding!- Anh nở nụ cười đáp lại.

- Gì chứ? Vậy là em không xinh đẹp lên à?- Thật ra Hải Yến đã thay đổi kiểu tóc. Mái tóc dài được uốn xoăn nhẹ nhàng, nhuộm màu nâu đỏ. Mái xước được tỉa mỏng, che giấu vầng trán cao nhưng không có nghĩa là che mất đi vẻ đẹp. So với Minh Minh, Hải Yến đẹp hơn 1 bậc.

- Tại em không tin anh thôi! 2 em định học ngành quản lí khách sạn luôn sao?

- Dạ.- Minh Minh gật đầu, đôi mắt lơ đãng nhìn về dáng người dong dỏng cao, dáng đi ngạo mạn, cô gái đằng sau chạy đến nắm cánh tay cậu ta, 2 người đi về phía trước. Cô không thấy rõ mặt cả 2 nhưng từ lồng ngực, 1 cơn đau không tên đang giằng xé âm ỉ.

Nán lại 1 chút, Minh Minh cũng đứng dậy ra về. Hải Yến đang hỏi anh 1 số chuyện về ngành nghề sau này của cô nên 2 người vẫn ở lại.

- Sao cô lại muốn đến đây?- Thanh Tuấn khoanh tay chán nản nhìn Gia Linh đang tháo giày đi vào.

- Chúng ta quen nhau đường đường chính chính, có gì phải lo lắng? Hay anh đang lo sợ... Minh Minh biết quan hệ giữa chúng ta. Sợ cô ấy hành động ngốc nghếch?- Cô ta đi đến cạnh hắn, giơ tay ôm choàng qua cổ.

- Tránh ra!- Hắn hung hăng đẩy Gia Linh ra, người cô ta va vào tường đau điếng.

- Sao? Anh đang tỏ thái độ à? Hay tôi đi nói với cô ấy ngay bây giờ?

“Xoảng...” tiếng đổ vỡ vang lên. Hắn không nói nữa, hành động này đủ làm Gia Linh hiểu, hắn đang rất tức giận. Cô quay người đi khỏi đó, nếu nán lại thêm vài phút nữa rất có thể thân thể cũng giống như cái li kia.

Hắn đá mạnh vào cái ghế gần đó làm nó gãy rời. Minh Minh từ vườn đi vào, tay dắt theo con chó trắng. Hắn hơi ngạc nhiên rồi nhanh chóng liếc mắt về đôi giày búp bê màu đen trước cửa. Là do lúc nãy hắn không quan sát kĩ. Không biết cô có nghe thấy gì hay không. Minh Minh nở nụ cười với hắn:

- Công việc không thuận lợi hay sao mà lại đập vỡ đồ đạc thế này? Chỉ tội cho em phải thanh lí hộ thôi!

Minh Minh hoàn toàn trưng vẻ mặt bình thản. Hình như cô chưa nghe thấy. Từ lâu, Minh Minh đã lui tới nhà hắn như nhà mình nhưng không ngủ lại qua đêm. Dĩ nhiên cô cũng có chìa khóa.

- Đừng dọn! Để anh!

- Không sao!

Minh Minh cúi xuống nhặt từng mảnh vỡ cho vào thùng rác. Tay không may bị cắt đứt, máu tuôn ra. Mọi thứ hắn làm vỡ, đều có thể cắt rách da thịt cô, rất nguy hiểm, rất đau đớn nhưng cô vẫn muốn chạm vào nó. Con người bị cận, họ đeo kính để nhìn rõ hơn nhưng khi có kính rồi, họ vẫn không thể nhìn rõ. Biết sai mà vẫn làm, biết không thể nhưng vẫn cố gắng, con người là vậy.

- Anh bảo không cần!- Thấy tay Minh Minh bị đứt, hắn điên tiết quát lên. Minh Minh chỉ nhẹ nhàng mỉm cười, hắn đang lo lắng cho cô mà thôi. Hắn đứng phắt dậy lấy hộp sơ cứu giải quyết vết thương cho cô.- Anh xin lỗi!- Hắn dịu giọng lại. Minh Minh đưa 1 tay áp má hắn:

- Gì mà xin lỗi?

- Hôm nay là sinh nhật em!

- Ồ. Em không có tổ chức, anh sẽ tổ chức cho em chứ?

- Chỉ 2 người?

- Cũng được! Nhưng phải có bánh kem, có nến, có nhạc...

- Em đòi hỏi nhiều quá!- Hắn dán băng cá nhân lại cho cô rồi véo mũi cô 1 cái.

- Tất nhiên rồi!- Minh Minh nhún mào, tránh sang 1 bên để hắn dọn dẹp. Cô ôm con “Thanh Tuấn” vào lòng, vuốt ve bộ lông mịn như tơ. Cô chăm chăm nhìn vào mảnh vỡ trên sàn, vỡ rồi thì không thể hàn gắn lại.

Minh Minh ngắm nhìn mình trong gương. Cô bận chiếc váy màu trắng bó sát cơ thể để lộ đường cong quyến rũ của người con gái. Minh Minh hình như phát triển chậm hơn mọi người, đến lúc này, cô mới thu hút người khác như 1 con hồ ly. Đi đến bất cứ đâu đều thu hút ánh nhìn ngưỡng mộ. Chiếc thắt lưng càng làm vóc dáng cô hấp dẫn hơn nữa. Hải Yến cài chiếc vương miện nhỏ lên đầu Minh Minh, hoàn thành đoạn cuối cùng của công đoạn trang điểm. Minh Minh giờ xinh đẹp như 1 thiên thần, bất cứ ai dù chỉ liếc nhìn đều có thể bị hút vào. Tuy nhiên, khuôn mặt cô vẫn thấm đượm 1 nỗi buồn khó nói. Hải Yến đưa cô hộp lens, cặp lens này được cô thiết kế dành riêng cho Minh Minh, nó có độ cận, các mảnh vỡ tinh xảo tụ lại thành màu đen huyền bí. Minh Minh đeo lên mắt nở nụ cười nhàn nhạt:

- Nhìn được chứ?

- Thử cười đi! Dù sao cũng phải đối diện sự thật, chi bằng đối diện với nó sớm hơn!

Minh Minh nở nụ cười, bây giờ cô đang rất muốn khóc, khóc cho vơi những kiềm nén trong lòng nhưng không được, cô phải mạnh mẽ lên. Nước mắt cô sắp cạn rồi còn đâu?

Hắn đến đón cô, Minh Minh nở nụ cười tươi roi rói. Nụ cười của cô như duy trì những ánh nắng cuối ngày lâu hơn. Hắn ngắm hình cô hồi lâu mới mở cửa xe. Minh Minh vừa vào xe đã xòe tay xin quà:

- Quà của em đâu nhỉ?

Hắn ghé sát mặt cô, đặt lên má cô 1 nụ hôn:

- Rồi nhé!

- Không được!- Minh Minh chống cằm giận dỗi.

Hắn nhếch mép rồi lái xe tiến về phía trước. Nhà hắn vẫn im ắng như thế, bên ngoài không quá phô trương nhưng bên trong là 1 buổi tiệc nên nho nhỏ dành cho 2 người. Minh Minh đẩy cửa vào, nến đã được thắp sáng, ánh sáng rất nhỏ nhưng rất nhiều. Hắn kéo ghế, ra đón mời quý cô ngồi. Minh Minh mỉm cười ngồi vào. Hắn đặt lên bàn 1 hộp quà màu hồng nhạt trang nhã. Cô hỏi:

- Anh tặng em cái gì đây?

- Mở ra xem thử đi!

Minh Minh gạt đầu, đôi mắt tò mò thăm dò phía trong hộp quà. Là 1 đôi giày cao gót màu trắng cô vừa hỏi 1 shop trên mạng, cô chỉ có ý định hỏi chứ không có ý định mua vì giá cả quá đắt. Không ngờ, hắn lại có thể biết. Minh Minh chưa kịp ngắm nhìn kĩ đôi giày, hắn đã đặt lên bàn chiếc bánh kem. Trên mặt là hình 1 con lợn cách điệu đáng yêu. Minh Minh háng giọng 1 cái:

- Sao lại là con lợn?

- “Lợn Lười”!

- Hết rồi nhé!- Minh Minh gờ gờ ngón tay trở qua lại.

- Ước đi!

Hắn cầm bật lửa châm vào nến, thêm 1 ngọn lửa nữa được bật lên. Minh Minh mỉm cười gạt đầu chấp tay thành khăn. Cô mở mắt thổi tắt nến.

- Em ước gì thế?

- Huh? Không thể nói, nếu nói ra thì còn gì là linh nghiệm?

- Trẻ con!

Hắn gờ tay ôm cây ghi ta bên cạnh vào lòng, tay gảy nhẹ điệu nhạc. Minh Minh nhớ rất rõ ràng, đây là điệu nhạc Si tâm tuyệt đối. Tuy nhiên, hắn cất giọng bằng tiếng Việt:

-Ngày hôm qua ta luôn có nhau tình ấm nồng

Mà giờ đã mãi mãi cách xa tình chúng ta

Trong đêm vắng một mình

Lòng thật nhớ em, nhớ rất nhiều

Thiếu hơi ấm em mỗi đêm, căn phòng giá băng.

Kỉ niệm xưa khi ta có nhau lại trở về

Lại chợt thấy ánh mắt ấy như cười với anh

Rồi lại gần bên anh, ta cầm tay nhau

Em thầm nói anh là tất cả của đời em.

Minh Minh im lặng lắng nghe, hốc mắt cay cay nhưng không khóc. Cô chăm chú lắng nghe từ đầu đến cuối, ca sĩ có khi còn không hát hay bằng hẳn. Có điều gì hẳn không thể làm được? Giám đốc, chơi đàn, ca hát, lừa gạt...? Chỉ ngày hôm nay thôi, cô cho phép mình làm những gì mình muốn dẫu mai hối hận muộn màng.

Dứt bài, hẳn ngừng đầu lên:

- Việt Nam dịch nhạc chẳng đúng nghĩa gì cả!

- Vậy mà cũng hát!- Minh Minh bĩu môi.

Hắn đứng dậy đi ra sau bếp mang những món ăn Minh Minh thích lên. Sẵn tiện tóm theo vài lon bia.

- Uống bia được chứ?

- Ừm!- 5 thuở 10 thì cô mới uống bia, rượu 1 lần. Có lẽ đây là lần cuối cô gặp anh nên cô cho phép mình uống cùng hẳn, say cùng hẳn.

Minh Minh hầu như suốt buổi không đụng đũa vào món ăn mà chỉ uống bia, khi hẳn nhắc nhở, cô mới miễn cưỡng ăn 1 miếng. 3 lon vơi đi, Minh Minh bắt đầu thấy khoang miệng mằn đắng, cõi lòng như những tấm kính bị đập vỡ, nói những điều linh tinh:

- Nếu anh và em chia tay, điều đầu tiên em làm sẽ là cắt tóc... Bởi vì anh thích mái tóc này nhất, em không thể để những thứ anh thích bên cạnh mình...

- Em nói gì thế?- Hẳn nổi giận, vẻ mặt hầm hầm nhìn người say khướt lả lướt theo lời nói, khóe mắt ngấn nước nhưng vẫn không để nó chảy xuống.

- Chẳng lẽ chúng yêu nhau trọn...

Minh Minh chưa kịp thốt ra chữ đời đã bị hẳn ôm chặt hôn ngấu nghiến như trừng phạt cái miệng nhiều lời, nói toàn những chuyện không may mắn. Minh Minh không hề hoảng sợ, cô cũng kịch liệt đáp trả. Cả 2 đều dùng sức lực lẫn tới không ai nhường ai. Hẳn bế cô lên, Minh Minh nhận thức được chuyện sắp xảy ra nhưng cô không chống cự còn gợi ý thêm cho hẳn. Lát sau, lưng cô đặt lên chiếc giường êm ả. Cô và hẳn quen nhau, yêu nhau, ở chung 1 chỗ nhưng chưa làm chuyện gì quá đáng như những lời đồn đại. Cả 2 đều rất tôn trọng ý kiến của nhau. Minh Minh là cô gái không hướng nội cũng chẳng hướng ngoại. Tuy nhiên, cô vẫn rất quý trọng cái được gọi là “trinh tiết”, cái được coi là danh dự của người con gái.

Nụ hôn của hẳn mãnh liệt như tình yêu của hẳn dành cho cô, môi hẳn di chuyển đến vành tai, rồi di dời xuống cổ. Minh Minh cảm nhận được luồng điện mỗi khi hẳn chạm vào cơ thể. Môi cô cắn chặt lại. Cô muốn cho hết tất cả, trao hết những gì cô có cho người đàn ông này. Con người thật nực cười, vẫn còn lí trí, biết sai nhưng không khước từ. Biết sẽ rất đau đớn nhưng lại khát khao có nó. Minh Minh ôm chặt thắt lưng hẳn. Bàn tay hẳn lạnh lẽo di chuyển khắp bắp vai, kéo tuột 1 bên vai vấy xuống. Minh Minh đưa mắt nhìn lên trần nhà, ánh mắt buồn rười rượi.

- Đừng khấn trương!- Hẳn nhỏ giọng nhắc nhở cô. Lời nói này của hẳn cũng như xuân dược, kích thích tuyệt đối, nó đang thành khấn cô chấp nhận hẳn. Minh Minh gật đầu, bàn tay cô vò nhẹ trên mái tóc của hẳn. Đêm nay, cô sẽ trao hết cho hẳn những gì cô có, dẫu ngày mai vật đổi sao dời, cả 2 không thể non hẹn biển cô vẫn muốn. Cô rất sợ 1 ngày, chồng tương lai của cô sẽ thẳng tay tát vào mặt cô 1 cái gì cô quá đê tiện, dám đánh mất cái ngàn vàng với mỗi tình 3 tháng. Tuy nhiên, cô không nhất thiết phải lấy chồng. Tình cảm là cái gì đó xa hoa lắm, mất niềm tin 1 lần thì rất khó để chấp nhận lần thứ 2. Tại sao hẳn không phải

là người sẽ đi cùng cô đến cuối đoạn đường đời? Tại sao hắn lại ân cần với cô khi chính bản thân mình đã có người khác? Hàng ngàn câu hỏi xuất hiện trong đầu cô lúc này, tại sao hắn... tại sao lại như thế?

Minh Minh rất cuộc không chịu nổi sự dày vò, nước mắt khế lặn dài trên gò má. Mối hận đang di chuyển xuống phần bụng phẳng lì, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, hắn sẽ có được cô. Minh Minh vừa khó chịu vừa đau đớn, cô nửa muốn tiếp tục, nửa không. Hắn ngẩng đầu nhìn cô:

- Cho anh sao?

- Ừm!- Minh Minh lấy hết can đảm gạt đầu 1 lần nữa. Hắn lắc đầu ngồi dậy, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của cô:

- Anh không cần nó sớm như vậy!

- Nếu đêm nay anh không có được thì cả đời này anh sẽ không có được!- Minh Minh xoay mặt về hướng khác không đối mặt với hắn.

- Em có thể thoát khỏi anh sao?- Hắn lấy cái chăn quấn qua khuôn ngực trần trắng nõn của cô. Lời nói của hắn không nặng không nhẹ, mang sắc thái chắc chắn. Dĩ nhiên, điều hắn không chắc chắn, hắn sẽ không nói ra.

- Có thể!

- Đừng giả vờ như mình khát tình nữa. Chẳng phải lúc này em không ngừng thầm khóc mong anh đừng tiếp tục nữa sao?- Hắn nóng giận bỏ vào nhà tắm. Miệng Minh Minh đắng ngắt, cô không thể qua mặt hắn. Minh Minh mặc lại chiếc váy chỉnh tề, nhìn khuôn mặt phờ phạc của mình trong gương rồi mở tủ lấy 1 chiếc áo sơ mi của hắn. Minh Minh lắng nghe tiếng xả nước rất lâu, là cô đã khơi dậy dự vọng trong hắn, để hắn phải dùng nước dần lại. (Này có phản cảm không nhỉ? Thôi kệ, nhẹ nhẹ mà! ^^)

- Anh đưa em về!- Hắn vừa đẩy cửa đi ra, không thèm liếc nhìn cô mà cất giọng.

- Em sẽ ngủ lại.- Minh Minh đi vào nhà tắm thay chiếc áo sơ mi thơm mùi đàn ông, rất nam tính của hắn vào. Chiếc áo dài đến gối cô, so với chiếc váy ban nãy, lần này còn gợi cảm hơn nhưng cả 2 chẳng ai cảm nhận được dự vọng. Minh Minh lẳng lặng nằm lên giường, kéo chăn lên ngang ngực. Hắn đi đến vuốt tóc cô nhẹ giọng:

- Sao ở lại?

- Không muốn sao?

- Không đành lòng!

- Ừm!- Minh Minh nhún vai kéo hắn nằm xuống bên cạnh. Cô chỉ cần ở bên cạnh hắn hết đêm nay. Cô đã nói với ba mẹ là ngủ lại nhà Hải Yến, xem ra lời nói dối này hơi quá mức. Hắn ôm cô vào lòng, vuốt tóc cô nhẹ nhẹ. Hơi thở cả 2 hòa vào làm 1. Suốt đêm, họ chỉ nói chuyện, không làm chuyện gì quá ranh giới 1 lần nữa. Minh Minh vẫn còn rất nhiều chuyện rất muốn nói với hắn, 1 đêm chắc chắn sẽ không nói hết.

Những ánh nắng ban mai nhảy múa bên khung cửa sổ. Minh Minh che mắt cho đỡ chói. Hắn vẫn siết chặt vòng tay trên người cô.

- Thanh Tuấn!

- Hả?- Hắn đang rất mệt mỏi, đáp trả cô 1 cách chán nản.

- Chúng ta... chia tay đi!

Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng, cô đã suy nghĩ chuyện này rất lâu rồi. Hắn bật dậy như cái máy. Đêm qua hắn và cô còn bên cạnh nhau, sao bây giờ cô lại muốn chia tay?

- Em không muốn làm bù nhìn nữa!

- EM ĐANG NÓI CÁI QUÁI GÌ THẾ?- Hắn điên tiết quát lên, qua vẻ hoảng hốt, Minh Minh thấy rõ hắn đang rất tuyệt vọng.

- Anh đang yêu Gia Linh đúng không?- Cô đi thẳng vào trọng tâm vấn đề. Tim cô đang thắt nghẹn lại, đau quá!

- Em hiểu lầm rồi!

- Không. Chính mắt em đã nhìn thấy anh và cô ấy tay trong tay đi trên đường. Lúc em bị tai nạn giao thông, là do đuổi theo anh và cô ấy. Em như 1 con ngốc lao về phía trước, đèn đỏ giao thông cũng không thèm nhìn, lúc đó em cứ ngỡ mạng sống mình chỉ ngăn ngui ở tuổi 17. Nhưng khi thấy anh lo lắng cho em, em lại mềm lòng. Em rất muốn hỏi anh tại sao lại lừa gạt em? Tại sao lại bỏ mặc em? Là anh bị gia đình ép buộc hay có điều khó nói?- Minh Minh không khóc vì mỗi lần suy nghĩ về vấn đề này, cô đều vắt cạn nước mắt, cô không khóc nổi nữa rồi.

- Không ai ép buộc anh cả!- Cô vẫn thầm mong là anh có nỗi khổ riêng, xem ra, chỉ có cô mới có nỗi khổ đó. Đau lắm, tim cô đang đau lắm!

- Chúng ta vẫn là bạn chứ?- Cô miễn cưỡng nở nụ cười đứng dậy, chìa tay ra chờ anh bắt lấy.

- Em có thể chờ anh chứ? 1 năm, chỉ 1 năm thôi!- Ánh mắt hắn vẫn không thay đổi, vẫn ân cần dịu dàng nhìn cô nhưng giờ Minh Minh thấy xa lạ quá. Cô không hề quen biết 1 Thanh Tuấn bắt cả 2 tay lại vui vẻ bảo cô chờ đợi.

- Không!

- Anh sẽ khiến em 1 đời luôn chờ đợi anh!

Vừa dứt câu, hắn đã hung hăng đè cô xuống giường, tiếp tục chuyện tối qua. Minh Minh hoảng sợ la hét:

- Buông em ra!

Cô không ngờ, người cô yêu nhất lại có thể cưỡng bức cô. Nếu chuyện này xảy ra đêm qua, cô sẽ không trách móc anh. Là cô tự nguyện. Hôm nay thì khác, cô và anh không còn là gì của nhau nữa rồi. Minh Minh càng giãy giụa hắn càng siết chặt. Cô nín thở nghe tiếng nút áo bị đứt ra. Minh Minh cắn chặt môi, đè nén tiếng khóc trong cổ họng. Từng giọt, từng giọt nước mắt lăn dài trên gò má cô. Hắn dừng lại, đưa ánh mắt tội lỗi nhìn cô. 1 lần nữa, hắn lại không thể ra tay. Lúc này do hắn quá tức giận nên mất tự chủ. Sao hắn có thể để cô hận hắn?

- Anh xin lỗi!- Hắn đứng dậy đi vào nhà tắm. Minh Minh lắng nghe tiếng đổ vỡ của thủy tinh trong phòng tắm. Cô mặc lại chiếc váy tối qua đi khỏi đây. Xem ra cô và hắn không thể làm bạn nữa rồi. . .

32. – Chương 32

Chương 32: Rời xa trong hòa bình. . .

Cô thấy cơ mặt mình cứng cứng, chờ hắn 1 năm? Chờ hắn ly dị vợ rồi đến với cô hay chờ hắn cưới vợ rồi ngoại tình cùng cô?

.....

Tôi từng nói, tôi có thể bỏ rơi cả thế giới mà tin vào hắn. Đúng vậy, tôi không tin những lời đồn đại ở diễn đàn trường. Nhưng... tôi có thể không tin vào chính bản thân mình, chính những gì mình đã thấy sao? Tôi đã cầu mong, đáng người tôi thấy không phải là hắn nếu... đáng lưng đó hóa thành tro tôi cũng nhận ra. Con gái là vậy, chỉ cần có hơi thở, hay chỉ là sợi tóc nhỏ nhỏ của người tình, họ đều nhận ra. Huống hồ chi, đây là cả 1 đáng lưng, cả 1 con người...

Mọi chuyện chưa dừng lại ở đó, tôi thấy hắn đã dắt Gia Linh về nhà. . .

Ba mẹ tôi, đối với bạn trai của con gái thì tất nhiên là hiểu rất rõ. Hắn là cấp trên của ba tôi. Vì thế, mỗi khi hắn cất lời xin xỏ qua điện thoại, mẹ tôi vuốt mặt cũng phải nể mũi bằng lòng. Mẹ tôi còn đùa rằng tôi rất giỏi khi tìm được người bạn trai tuổi trẻ tài cao, lại còn là cấp trên của ba mình, tất nhiên sẽ được ưu ái. Nhưng bây giờ, họ chỉ mong tôi và hắn chưa từng quen biết. . .

Công ty ba tôi làm việc, bỗng nổ ra chuyện thừa nhân lực, rất có thể phải đuổi việc 1 số nhân viên. Tất nhiên, đó không phải là lí do chính đáng. Ba tôi đã nghe phong phanh câu chuyện bắt đầu từ tình cảm của phó giám đốc. Phó giám đốc? Còn ai ngoài hắn? Ba nói với tôi rất nhiều, chỉ với 1 nội dung chính, chia tay. . .

Tôi cứ tưởng hắn bị gia đình ép buộc, không ngờ là chính hắn tự nguyện. Minh Minh à, mày tỉnh lại đi. Gia Linh là con gái của 1 tập đoàn lớn, cô ấy vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, xứng đáng làm chỗ “môn đăng hộ đối” của tập đoàn nhà hắn. Tôi chỉ mong mọi chuyện là giấc mơ, như những cuốn tiểu thuyết happy ending dài tập, cả 2 cách xa cả nửa vòng Trái Đất rồi cũng sẽ đến với nhau, càng xa, họ càng trân trọng nhau hơn. Nhưng cuộc đời đâu như con người mong ước, dù có yêu nhau mà cứ đi lòng vòng rồi cũng lạc mất nhau. Vào ngày sinh nhật thứ 18, tôi đã ước rằng. . . Tôi và hắn sẽ không gặp lại nhau nữa. . .

Những chuỗi ngày cô quạnh, tẻ nhạt nối tiếp nhau đi qua đời tôi. Hắn không đến trường, phải chăng điều ước của tôi đã thành sự thật? Lòng tôi cũng nào cũng trống trải, hiện lên con số 0 tròn trĩnh. Lần cuối tôi gặp hắn là tại lớp mình. Gia Linh mặt đỏ bừng, xông vào đánh tôi tới tấp, miệng quát lớn như muốn cho cả thế giới nghe:” Mày là con hồ ly tinh, mày dám lên giường với chồng sắp cưới của tao sao?”

Tôi đau đớn nghe 3 tiếng “chồng sắp cưới” phát ra từ miệng cô ấy. Chồng sắp cưới. . . Những giọt nước mắt buồn tủi ứ đọng trong người tôi theo câu nói đó mà trút hết ra ngoài. Tôi không chống trả, không khóc rống lên 1 cách đáng thương, tôi chỉ biết dùng tay mình tự lau đi. Tôi đã lên giường với hắn ư? Có lẽ... đó là chuyện trong mơ, những giấc mộng xinh đẹp đều rất cay độc sau khi thức giấc. Hắn chạy đến kéo cô ta ra:” Cô điên à?”

Tôi đưa mắt nhìn hắn lần nữa rồi cúi đầu với Gia Linh:” Tôi xin lỗi!” Mọi người trong lớp đều thấy tôi thật nực cười. Tôi là người đến trước, yêu hắn trước nhưng hiện giờ lại là người thứ ba trong cuộc tình của hắn. Tôi không nên yêu hắn, dù chỉ là trong giấc mộng. . .

Vài ngày sau, tôi hay tin hắn nhập viện. Tôi rất muốn chạy ngay đến bệnh viện, ôm hắn mà khóc nức nở. Tôi nghe Thiện Nhân nói lại, là do có tên nào đó lăng mạ tôi, bảo tôi là 1 con diêm. Hơi men trong người cộng với việc u sầu, hắn đã xông vào đánh mà chẳng thèm nhìn trong số đó có bao nhiêu tên. Nếu là tôi của lúc xưa, tôi sẽ mạnh miệng mắng chửi tên kia mà ủng hộ hắn đánh tiếp. Còn ngày hôm nay ư? Tôi không hề muốn hắn bị thương vì mình, vì 1 đứa con gái xa lạ. . .

Sài Gòn ngày nắng chợt đổ cơn mưa. Tôi ngồi trên phòng nhìn xuống cổng nhà. ” Xuống mở cửa cho anh!” Trong đầu tôi âm vang lại câu nói từ cõi lòng đã chết. Có lẽ tôi và hắn đã có quá nhiều kỉ niệm từ cơn mưa, chờ ngày nắng lên, gió sẽ hong khô tất cả. Và rồi, Sài Gòn lại nhuộm màu nắng, tôi lại không thể vui vẻ thêm chút nào, hình ảnh đôi trai gái lần đầu hẹn hò trong công viên, cùng nhau ngắm mặt trời lặn bủa vây tôi. Có lẽ, nắng gió không thể hong khô vết thương rỉ máu trong tôi. . .

Minh Minh trầm mặc hơn xưa. Hầu như hằng đêm đều uống thuốc ngủ để có thể hòa mình vào giấc mơ. Có lần, quá chán nản, cô dùng tận 5 viên phải đưa đến bệnh viện cấp cứu. Sau khi tỉnh dậy, cô nở nụ cười tươi rói như thể mình sống rất tốt, rất khỏe mạnh. Ba mẹ cô chỉ biết lặng đi vì cô ngày càng tiêu tụy, sống mà như đã chết, chỉ biết trưng ra nụ cười giả tạo. Họ thầm oán trách ông trời, lần đầu có người yêu của 1 cô gái đầy hoài bão lại đau đớn, tuyệt vọng như thế sao???

Minh Minh trả lại tất cả mọi thứ cho hắn, nếu giữ lại, cô sẽ không sống nổi đến ngày hôm nay. ” Nếu anh và em chia tay, điều đầu tiên em làm sẽ là cắt tóc!” Mái tóc dài chấm lưng bị cô hành hạ chỉ còn bộ tóc ngắn cùn cùn, mỗi khi buồn, cô lại cắt nó ngắn hơn. Cô nói với gia đình, tóc dài rất nóng, cắt ngắn lên mới thấy dễ chịu. Mái tóc đã theo cô suốt 18 năm rồi, sao chẳng bao giờ cô than vãn? Mọi người không ai tỏ thái độ với cô. Minh Minh hiểu rõ, họ đang muốn cô sống tốt, chỉ là cô không muốn cuộc sống mình tốt quá mức thôi!

Minh Minh đến thư viện mượn 1 ít sách. Cô nhón chân với tay mãi chẳng chạm được vào quyển sách cao nhất của kệ. ” Em nên chơi thể thao để cải thiện chiều cao đi!” Hắn giơ tay lấy quyển sách đưa cho cô. Minh Minh vừa định đưa tay ra nhận lấy thì mọi thứ biến mất, chỉ còn lại tiếng lật sách nhẹ nhàng của những người xung quanh. Cô thở nhẹ ra rồi tiếp tục nhảy lên để lấy quyển sách đó.

- Đây!

Minh Minh xoay đầu lại nhìn người con trai xa lạ vừa đưa cho cô quyển sách. Cô lục lại trong trí nhớ, đây chẳng phải là Quốc Thiên lớp 12A10 vừa được nhất trường học kì rồi sao? Cô cúi đầu cảm ơn rồi ôm quyển sách vào lòng, đi về hướng đằng kí mượn sách.

- À, tôi là Quốc Thiên, 12A10. Rất vui được biết bạn. Ừm... nếu có dịp chúng ta sẽ gặp lại...

Minh Minh đưa mắt nhìn, mái tóc ngắn trượt khỏi vành tai lần sang khuôn mặt khả ái. Cô hiểu rõ ý tứ của người này, chắc hẳn là muốn tán tỉnh. Từ lúc cô chia tay với Thanh Tuấn đến giờ, đã có hơn 10 người theo đuổi. Âm thầm có, trắng trợn có, thậm chí chưa từng gặp nhau 1 lần. Chắc chắn bọn họ muốn thử biết cảm giác yêu cô ra sao mà thủ lĩnh của trường lại dắm đầu vào. Tuy nhiên, chia tay trong hòa bình thì ít cô gái nào có thể làm được, đó cũng là điều mà các chàng ngưỡng mộ cô.

Minh Minh gật đầu rồi đi thẳng, bỏ lại phía sau 1 nụ cười bối rối.

Hắn vừa đi vào, trở ra đã không thấy Minh Minh đâu nữa. Trên bàn cạnh giường, cô đã trả lại chiếc điện thoại và cả chiếc nhẫn có chữ Believe. Hắn cầm tờ giấy đã nhàu cũ trên bàn lên đọc. 1 số chữ bị nước làm nhòe đi, chắc hẳn là nước mắt, nước mắt đau đớn của cô.

” Anh không nên làm việc quá sức, sẽ không tốt cho sức khỏe. Hơn nữa, không được đánh nhau, gây hấn với người khác. Bên cạnh đó cũng không được uống quá nhiều bia rượu. Em không còn là người yêu của anh nữa rồi. Anh nên quan tâm đến Gia Linh nhiều hơn, đây là quyết định của em, anh không có lỗi nên không cần phải áy náy. Anh đã từng nói, anh sẽ bảo vệ em mà chống đối lại cả thế giới. Em nghĩ mình đã từng cứu sống cả thế giới mới có được người bạn trai như anh. Dù chúng ta không thể bên nhau suốt cuộc đời nhưng ít ra, trong tim chúng ta đã từng có nhau. Anh phải nhớ chăm sóc con Thanh Tuấn tử tế, nếu anh ngược đãi nó thì em sẽ không tha cho anh đâu. Hy vọng chúng ta... sẽ gặp lại!”

Hắn vuốt thẳng tờ giấy cho vào túi quần. Giá như đêm qua “gạo nấu thành cơm” hắn sẽ từ bỏ mọi thứ mà về bên cô mãi mãi, tiền bạc danh vọng chỉ là phù du nhưng... số nợ lên đến mấy ngàn tỉ không phải là nhỏ. Hắn chẳng còn sự lựa chọn nào khác... Hắn sợ chứ, rất sợ là đằng khác. 1 năm sau, khi hắn trở về, cô có còn là của hắn nữa hay không? Nhưng hắn tin chắc, cả 2 đã là định mệnh của nhau. Hắn tháo chiếc nhẫn Believe ra cầm chặt trên tay, 1 năm không thể mờ nhạt mọi thứ, hắn tin là vậy. . .

Mấy ngày sau, chẳng biết Gia Linh nghe ai đồn thổi: Minh Minh và Thanh Tuấn chung sống đường đường chính chính làm cô ta nổi giận xông vào đánh Minh Minh tại lớp. Lần cuối hắn nhìn thấy cô, ánh mắt tuyệt vọng của cô như xuyên thấu tim hắn rỉ máu. Rất đau, rất thấm thía. Ánh mắt của sự thù hận. Cô không giải thích, cũng không chống cự chỉ buông 1 lời xin lỗi nhẹ nhàng, nhẹ như cơn gió chấm dứt mọi thứ. Hắn chỉ biết trân trân nhìn cô khóc, không thể ôm cô vào lòng, không thể lau những giọt nước mắt. Tim hắn quặn thắt kéo Gia Linh ra khỏi đó. . .

- Mấy nhỏ con gái bây giờ, ngon thì có nhưng nát hết rồi!- 1 tên cầm ly rượu lên uống, giọng điệu ngả ngớn liếc nhìn những cô gái ăn mặc mát mẻ nhảy nhót trên sàn.

- Ừm... Con Minh Minh trường Minh Đăng vậy mà nổi tiếng gớm, thì ra cũng vì mất trinh mà nổi tiếng. Nghe đâu chia tay rồi mà vẫn qua lại với người ta, làm vợ sắp cưới nổi giận đánh tại lớp!- 1 tên góp chuyện. Thanh Tuấn ngồi gần đó, tay bóp chặt ly rượu muốn nát vụn, ánh mắt sắc lạnh liếc về đám du côn. Dám nói Minh Minh là hạng người như thế? Chúng mày thì hay lắm chắc?

- Cái thứ gái điếm ấy thì nói gì chứ?

“Xoảng” chai rượu vang bị đập vào đầu tên đó vỡ ra tan tành, mùi rượu hòa lẫn máu tanh vô cùng kích thích. Cả đám có chút sợ sệt nhìn hắn nhưng hắn chỉ có 1 mình, chẳng lẽ hắn đánh lại trăm tên? Tên kia vẫn ngồi bất động chưa kịp phản ứng hắn đã đập hắn ngã nhào, xương ngực đụng trúng quầy bar rất mạnh, có thể vỡ ra.

- Miệng chó của tụi bây không đáng nhắc đến 2 chữ Minh Minh!

- Mày muốn gì?- Tên gọi truyện hắt cằm. Hấn nhếch mép, bàn tay sắt đá hạ 1 cú nhẹ nhàng lên khuôn mặt hắt lên của tên đó. Cả đám xông vào. Những tên này có tay có chân thật vô dụng. Chỉ 1 người say cũng không thể động đến. Hấn đánh hăng say, mùi máu làm hấn điên dại. 1 tên giả trò bỉ ổi đánh lên từ phía sau, hấn chỉ tránh né nhẹ nhàng rồi bẻ gãy tay lên đó như vật lông 1 con gà, rất nhẹ nhàng. . .

Nhiều bạn muốn xem hình nhân vật thật, Win đang tìm... Vì đọc giả thân yêu vậy! Minh Minh kiểu vậy hơi bị dư xinh ^^^^^...

Chất rượu còn trong máu hơi nhiều làm hấn hoa mắt. Cú đâm của hấn không chuẩn xác nữa. Hấn cầm cự được 1 lúc thì bắt đầu bị trúng đòn, các tên kia nhân cơ hội đánh tới tấp vào đầu hấn. Trước khi ngất xỉu, hấn ảo giác ra hình ảnh Minh Minh đi đến nắm tay hấn, vẻ mặt lo lắng, gọi hấn cái nick name cô vẫn hay gọi “Chihuahua”. . .

- Vừa đi đâu về vậy?- Minh Minh chống cằm chán nản lắng nghe tiếng bước chân của Thiện Nhân tiến lại gần, ánh mắt không thêm liếc đến.

- Đi giải quyết mấy chuyện còn lại của cô chứ đâu!

- Gì?

“Gâu... gâu...” Con Thanh Tuấn vừa thấy cô vui mừng nhảy cẫng lên ôm cô là cái lưỡi ướt nhẹ liếm liếm mặt Minh Minh. Cô đang ngồi trên ghế, con chó quá nặng nên cả 2 ngã ra sau, cũng may có cái đệm đỡ lại, không thì cô sẽ bị trấn thương mất. Cô quăng nó ra, vẻ mặt răn đe:

- Không ày đến gần tao nữa!

Minh Minh khổ sở xoa cái lưng đang nhức nhối âm ỉ do cú ngã. Con Thanh Tuấn ư ử trong cổ họng vẻ hối lỗi. Đúng là... giết người mà!

- Thanh Tuấn sang Mĩ rồi. Nghe nói sẽ kết hôn với Gia Linh tại đó.- Cậu nói về thần nhiên, nhẹ nhàng. Minh Minh hơi sững người. Cô thấy cơ mặt mình cứng cứng, chờ hấn 1 năm? Chờ hấn ly dị vợ rồi đến với cô hay chờ hấn cưới vợ rồi ngoại tình cùng cô? Minh Minh sớm biết mình không nên tin vào lời hấn nói nhưng vẫn không thể tự chủ được ý nghĩ chờ đợi trong thần thức. . .

- Cậu ấy nhờ tôi nuôi con chó đáng ghét này này! Chị cũng đừng buồn nữa!

- Buồn gì chứ? Cho nó ăn đi, nó đói rồi!- Minh Minh kéo con Thanh Tuấn lại đưa cho Thiện Nhân. Thiện Nhân còn sợ cô đau lòng làm chuyện đại dột, không ngờ cô lại có thái độ bình thản đến như vậy? Chẳng lẽ cô điên rồi?

Vài ngày sau, Minh Minh hay cười hơn, trình độ từng từng cũng nặng hơn. Cô lại là cô của lúc xưa. Ngoài miệng thì luôn luôn nói mình muốn giảm cân nhưng không bao giờ thích đi bộ. Ai cũng nghĩ cô là người thương con Thanh Tuấn nhất, không ngờ Thiện Nhân mới là người thương nó nhất. Mỗi khi có chuyện buồn, cô lại... cắt 1 ít lông của con chó. Thế này là sao? Minh Minh đôi lúc còn gọi con chó là... kẻ bội bạc.

Hải Yến nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra thì không cầm được nước mắt ôm chầm Minh Minh khóc rống lên như con nít:” Con bạn hâm dở của tao, mày trở về rồi!”

- Hâm bao giờ? Bà bẻ gãy răng mày bây giờ!- Minh Minh liếc Hải Yến, tuy nhiên, Hải Yến lại thấy trong lòng vui vẻ lạ thường.

Những kẻ nhiều chuyện ở diễn đàn trường lại dậy sóng, Minh Minh đành phải dẹp loạn bằng 1 câu ment ngắn gọn:

Triệu Minh Minh 12A1: Cảm ơn mọi người đã quan tâm theo dõi bộ phim dài tập do Minh Minh thủ vai chính. Phim tàn rồi thì mọi người rời khỏi rạp chuẩn bị ôn thi nhé! À mà... ai nhắc đến nữa thì... tự hiểu nha!

Fan của Minh Minh từ đó mà cũng tăng nhiều lên. Họ còn lập fanpage tôn cô làm “thánh nữ”. Minh Minh thì thấy 2 từ đó chẳng đáng hoàng tí nào nên ... ra tay dẹp loạn. Cuộc sống của Minh Minh cũng có nhiều màu sắc hơn, thú vị hơn. Cô hiểu ra, chỉ cần mình vui vẻ tiếp nhận, chẳng có gì là đau khổ quá mức, chỉ cần mình không nhắc đến nó. . . mình sẽ không đau nữa, vết thương cũng theo thời gian mà chai sạn. . .

(Quyết định không viết H nữa, phản ứng của mọi người gay gắt quá! Win thì ngược lại, chỉ thích đọc truyện nào có H thôi =))~)

33. – Chương 33

Chương 33: Trong nóng ngoài lạnh. . .

Tất cả đàn ông trên đời này đều là rắn độc, họ không muốn bỏ qua bất cứ con mồi nào, dù là linh dương hay cá sấu, ngay cả đồng loại của họ, con rắn nhỏ nào không nhanh chân chạy đi rồi sẽ bị họ nuốt chửng lại vào bụng mà tiêu hóa.

.....

Tâm tình Minh Minh tốt hơn, ngày nắng cũng như ngày mưa, cô vẫn hay long nhong... hẹn hò với đám con trai trong trường. Có người đòi làm quen gì đó, trước hết phải thông qua hẹn hò ăn uống cái đã. Lúc đầu, Minh Minh vẫn tỏ ra đoan trang thùy mị, vui vui vẻ vẻ làm các chàng hiểu lầm đã tóm được cô nhưng sau khi thanh toán tiền, Minh Minh lại trưng ra bộ mặt đứng đưng:

- Mình nghĩ mình và cậu không hợp nhau! Xin lỗi nhé!

Các chàng chẳng biết giữ thái độ lịch thiệp, nam tử hán hay sao mà ai cũng khen Minh Minh hết lời trên diễn đàn. Nhưng cái chính là... “ăn không được thì phá cho hôi” cho các chàng trai khác tốn 1 trận rồi từ từ tính tiếp. “Ăn của chùa” không phải lúc nào cũng suôn sẻ, nhiều khi có vài chàng mặt dày:” Minh thấy mình và cậu hợp nhau mà, sao lại không hợp chứ?” Minh Minh lại phải bĩ ổi thêm 1 lần nữa:” Tiêu chuẩn bạn trai của mình cũng hơi bị tầm thường, loại cao siêu như cậu không được đâu!” Cậu bạn đó lại trưng vẻ mặt đắc thắng tưởng chừng Minh Minh đã đồng ý, ai ngờ sau khi nghe tiêu chuẩn chọn bạn trai của Minh Minh thì sùi bọt mép xỉu ngay tại chỗ...

- Cho cậu nè!

Minh Minh đang ngồi trong thư viện của trường lướt mắt trên quyển tiểu thuyết. Nghe giọng nói, Minh Minh ngẩng đầu lên nhìn, đưa tay nhận lấy mấy viên kẹo từ Quốc Thiên.

- Cậu đúng là dai hơn đĩa!

- Đẹp trai không bằng chai mặt mà!- Cậu cười hì hì đưa tay gỡ gỡ đầu. Sau lần gặp nhau ở thư viện, chẳng biết cậu ta theo dõi Minh Minh hay là trùng hợp thật sự mà vào căng tin cũng gặp, đi lên sân thượng cũng gặp, phòng y tế cũng gặp, thậm chí đi WC cũng chạm mặt. Mỗi lần gặp là mỗi lần cậu ta nhắc nhở Minh Minh:” Chúng ta lại gặp nhau rồi!”

Quốc Thiên không đẹp trai như hot boy nhưng ở cậu ta có 1 vẻ gì đó rất thoải mái, phóng khoáng. Đặc biệt là cặp mắt 2 mí nhưng khi cười lại híp lại như sợi chỉ nhìn ngò ngộ nhưng dễ thương phải biết. Cậu ta học rất giỏi, rất chú tâm vào bài vở, lâu lâu Minh Minh chỉ hỏi 1 chút xú gì đó thì cô lại phải nghe cậu ta diễn giải ra cả trang A3.

- Đang đọc gì thế?

- Đạo tình.- Minh Minh chăm chú vào những dòng chữ đang nhảy múa chẳng thèm liếc mắt đến cậu mà trả lời.

- Thích đọc tiểu thuyết sao?- Cậu tháo ba lô để vào chiếc ghế đối diện còn mình ngồi cạnh cô.

- Là ngôn tình!

- Tớ có tìm hiểu đôi chút về loại truyện này, đọc được khoảng 20 bộ...

- Thật? - 20 bộ chỉ là 1 con số lẻ trong số truyện mà Minh Minh đã liếc mắt qua đánh dấu check đã xem nhưng mà, con trai có hứng thú với thể loại này thì cực kì hiếm có khó tìm. Quốc Thiên nở nụ cười tỏ vẻ là thật nhưng cậu ta cười chứ cậu ta chưa có nói ra miệng là thật.

- Cậu thích bộ nào nhất? - Tìm được nơi bàn bạc truyện trò, Minh Minh gấp vội góc trang truyện lại, giọng điệu hào hứng kiểu như trong mắt của cô, những quyển ngôn tình cậu đọc qua mới là tất cả, cậu chẳng là gì trong mắt cô hết. Lấy được sự chú ý của Minh Minh là rất khó, không còn cách nào khác, thật sự hết cách mới dùng hạ sách này!

- Ừm... Thất tịch không mưa...- Quốc Thiên có lần nhìn thấy quyển truyện này trên bàn học của chị, có tò mò đôi chút xem qua lời ngỏ nhưng lại mắc kệ. Trên thế gian này, có mấy vạn quyển, chẳng lẽ Minh Minh trùng hợp đọc rồi? Chắc là... trùng hợp. Minh Minh ngồi thẳng lưng, đây là câu truyện bom tấn suốt mười trong lòng cô còn gì.

- Cậu thấy kết cục ra sao? Tổ nghĩ là Happy ending...

- À, kết thúc rất vui, 2 người sống hạnh phúc cùng nhau, rất viên mãn...- Happy ending như Minh Minh nói thì chắc chắn là hạnh phúc rồi. Thất tịch không mưa mới hẹn hò đi chơi được chứ! Chắc chắn là rất vui. Khóe miệng Minh Minh hơi giật giật, sống hạnh phúc ở thiên đàng sao?

- Ừ, cậu thấy Thiên Tình như thế nào?

- A, xây dựng nhân vật nam chính rất tốt!

Minh Minh rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề. Cái tên này đang giả ma giả quỷ gì ở đây thế này? Nói đại để mà đối phó cô sao? Thẩm Thiên Tình là... nữ chính mà! Minh Minh nóng giận cầm quyển truyện lên rồi đập chân Quốc Thiên 1 cái:

- Tránh ra đi! Những lời nhận xét của cậu phá hủy cả bộ truyện!

Minh Minh bỏ đi thẳng chẳng thèm nhìn lại. Quốc Thiên cắn môi, sao lại xui xẻo thế này nhỉ???

Hải Yến trên tay cầm xấp tài liệu đến công ty làm việc của Quang Huy. Anh cho phép cô đến trau dồi kĩ năng làm việc sau này thông qua các nhân viên chuyên nghiệp. Phòng giám đốc không khóa mà chỉ khép hờ. Hải Yến nghe được tiếng cãi nhau nảy lửa nhưng hầu như là tiếng của con gái. Cô không có ý nghe trộm nhưng thật sự... cô rất tò mò những gì họ đang trao đổi. Cô bấm bụng tiến lại gần phía cửa, nép người nghe cuộc trò chuyện.

- Cậu không thấy tớ làm tất cả vì cậu sao? Tại sao tớ là người luôn bên cạnh cậu nhưng cậu lại không để mắt đến tớ? Tớ có gì không tốt? Cậu nói đi tớ sẽ sửa...

- Thảo, cậu rất tốt nhưng tớ nghĩ chúng ta chỉ có thể dừng ở mức bạn bè!

- Tại sao? Tại Minh Minh chứ gì?

- Không tại cái gì hết!

- Cậu biết tớ đã chờ đợi cậu lâu như thế nào chưa? Từ lúc cậu yêu Tâm Lan, đến lúc cậu quên Tâm Lan, rồi lại yêu Minh Minh, đến lúc cậu quên Minh Minh... Tớ phải chờ đến bao giờ nữa? - Dường như cô gái không kiềm được cảm xúc, giọng nói có vẻ rưng rức, cô ấy đang khóc. Hải Yến siết chặt xấp tài liệu trên tay, chị Thảo ư? Đúng là tài sắc vẹn toàn, sao anh lại vô tình với chị ấy như thế?

- Tớ chưa bao giờ cho cậu 1 hy vọng nên cậu không cần chờ đợi!

- Quang Huy! Cậu thật vô tình...

- Xin lỗi...

- Được! - Thanh Thảo hét lớn 1 tiếng, bước chân đi nhanh ra khỏi phòng. Hải Yến lùi lại 3 4 bước giả vờ như mình chỉ vừa đi đến. Thanh Thảo đi ngang cô hất mạnh vai làm Hải Yến va vào tường. Cô ta xoay lại, đưa tay lau mạnh giọt nước mắt trên má:

- Lại thêm 1 cô gái nữa... Tất cả con gái trên thế gian này chết hết cậu cũng không để mắt đến tớ đúng không hả?

Quang Huy chỉ lắc đầu nhẹ nhàng không trả lời, ngón tay anh di nhẹ thái dương. Hải Yến xoa xoa bả vai đau đớn, môi bặm lại đi vào phòng. Thanh Thảo vùng vằng đi khỏi đó. Hải Yến đặt sấp tài liệu lên bàn:

- Làm phiền anh quá!

- Không sao... Chuyện lúc này...

- À, em không nghe được gì hết!

- Anh không sợ em đồn đại!- Anh nở nụ cười nhàn nhạt, anh biết cô nghe lén nhưng không lật tẩy, chỉ tế nhị nhắc nhở nhưng anh không có ý định giấu giếm chuyện này.- Thanh Thảo trong lúc nóng nảy nên cư xử hơi tồi tệ, em không sao chứ?- Anh giơ tay ra định vỗ nhẹ vào vai cô nhưng Hải Yến nhẹ né người, cô nở nụ cười:

- Không đau ạ!-Hải Yến hoàn toàn không cố ý trốn tránh nhưng cô nghĩ, không cần phải thân thiết với anh như thế để dẫn đến nhiều hiểu lầm không đáng có.

- Ồ.- Anh cầm sấp tài liệu lên xem, tay dùng viết gạch gạch lên những chỗ không được chính xác cho lắm.

- Anh vẫn còn yêu Minh Minh sao?

- Huh? Đờ rồi!- Anh nở nụ cười tươi tắn, lộ hàng răng trắng đều như hạt bắp. Chuyện Thanh Tuấn muốn chia tay với Minh Minh anh tất nhiên là biết nhưng không thừa nước đục thả câu vì muôn sự vẫn do tình hình kinh tế của gia đình. Một ngàn tỉ chỉ là con số lẻ trong tài khoản của gia đình anh, chỉ cần trích 1 chuỗi khách sạn ở Mỹ ra thì có lẽ sẽ đủ nhưng Thanh Tuấn là người cầu toàn, làm sao có thể để mất số tiền đáng mơ ước như vậy vào tay những kẻ bất chính. . .

Hải Yến gật đầu, đờ rồi có nghĩa là không còn mặn nồng nữa. Cô khẽ liếc nhìn anh, khóe môi vô thức xịu xuống buồn buồn.

- Anh đã sửa cho em vài chỗ, còn những cái anh gạch dưới thì em phải về xem lại. Dù sao cũng có tiến bộ rồi!

- Cảm ơn anh!- Hải Yến vui vẻ nhận sấp tài liệu, lần đầu khởi nghiệp, cô bị anh chê tả tơi hoa lá cành, được anh khen như vậy là tốt rồi. Cô không thích ngành này nhưng chẳng hiểu vì sao khi hay tin gia đình Quang Huy kinh doanh khách sạn, Minh Minh lại học ngành quản lý đó, cô hứng thú hướng nghiệp ỉn...

- À, đi ăn tối cùng anh nhé, dù sao hôm nay anh cũng đi 1 mình...

- Vâng!- Hải Yến vừa đi vào thang máy cùng anh vừa gật đầu, dạo này Minh Minh chỉ chú tâm vào đọc truyện, gọi cô đi ăn cũng phải chờ cô đọc hết chương này hay hết đoạn này nhưng hầu như nó là 1 chuỗi liên tiếp, đứt ra không được...

Minh Minh thu mình vào căn phòng nhỏ, đôi tay vuốt ve nhẹ hộp quà màu hồng nhạt, hôm nay là ngày diễn ra lễ cưới của người-yêu-cũ. Sở dĩ cô biết tin này là do tình cờ nghe được từ cuộc trò chuyện của bọn Chihuahua. Cô đưa tay vuốt nhẹ vào bề mặt thân đôi giày, quà sinh nhật của cô. Cô chỉ giữ lại duy nhất thứ này, là duy nhất đấy. . .

Bao ngày qua, cô cố tỏ ra mình mạnh mẽ, mình sống hạnh phúc, là vì cái gì? Tại sao cô lại phải gắng gượng trong khi mình không hề muốn. Cô muốn hẹn hò, cô muốn đạp xe quanh hồ, cô muốn được công nhưng chẳng thể nào có cảm giác với ai khác. Giọt nước mắt sau cùng nhẹ rơi trên bề mặt đôi giày màu hồng nhạt, nhanh chóng, giọt lệ trơn trượt trượt xuống gót giày. Bề mặt giày được làm bằng da bóng, không thấm nước...

Cô đưa mắt nhìn xuống cửa sổ phòng...

" - Ế ế ế, người quen! Giúp tôi được không?

- Đại ca!

- Quen mà, đúng không?

- Đúng! Nếu là nhỏ này thì tiếp tục đi!”

Họ bắt đầu bằng những lời chửi rửa, kết thúc trong im lặng, trong nỗi đau không nguôi. Minh Minh nghĩ ngay đến chuyện... nếu gia đình mình giàu có, họ có suy nghĩ lại không nhỉ? Họ sẽ chọn cô chứ? Rốt cuộc, con người vẫn bị danh lợi trói buộc. Tất cả đàn ông trên đời này đều là rắn độc, họ không muốn bỏ qua bất cứ con mồi nào, dù là linh dương hay cá sấu, ngay cả đồng loại của họ, con rắn nhỏ nào không nhanh chân chạy đi rồi sẽ bị họ nuốt chửng lại vào bụng mà tiêu hóa. Trên thế gian này đầy rẫy những cám dỗ, tiền tài, sắc đẹp, lợi danh, cái đáng sợ nhất là những người vấp thân vào không nhận ra điều đó.

Minh Minh đưa tay lau nhẹ những vệt nước bóng bẩy trên thân giày rồi cất lại vào học bàn, ngăn tủ của kí ức. Chắc giờ này hôn lễ đã cử hành xong. Minh Minh không kịp chúc phúc cho họ nhưng cô hoàn toàn không có ý định chúc phúc, cô thật sự không thành tâm. Minh Minh còn nghĩ mình trẻ con khi hi vọng hôn lễ không được cử hành. . .

- Aiz, 2 người quen nhau lâu vậy giờ mới công bố sao?- Tên Khiêm đập bàn cái ầm, Thiện Nhân nhún vai:

- Theo đuổi Thanh Thanh không phải là chuyện dễ!

Thanh Thanh nở nụ cười bên lên đánh vào vai Thiện Nhân. Minh Minh đang gặm ổ bánh mì không kiềm chế được mà ho sặc sụa. Hải Yến cũng ngạc nhiên không kém, đưa tay vuốt vuốt lưng Minh Minh. 2 người ai cũng rõ hiểu, tên này chỉ có hứng thú với con trai thôi. Thiện Nhân bậm môi, chẳng phải là vì lỡ nhận lời Thanh Tuấn, có mơ cậu cũng chẳng đụng đến con rắn độc này. Ngày đến nhận con Thanh Tuấn, hắn còn căn dặn cậu rất kĩ càng:” Tuy tôi ở Mỹ nhưng cậu có ý định không hoàn thành nhiệm vụ này thì... tự hiểu đi!” Rõ ràng là vì Minh Minh, muốn sự cũng vì cô. Tại sao 2 người lại phải chia tay? Đối với câu hỏi đó, hắn chỉ cười buồn 1 tiếng rồi kéo va li lên taxi. Tuy nhiên, lâu ngày tiếp xúc với Thanh Thanh, cô không tệ lắm, không kiêu kì cũng không hung hăng như hắn đã nhắc nhở trước. Hắn quả là có tài dự đoán như thần, kiếp trước hắn có phải là Lưu Bá Ôn không nhỉ? Trống đánh, mọi người kéo vào lớp. Hải Yến lên đến lớp rồi thì lại muốn đi vệ sinh, cô lại phải vòng xuống.

- Sao? Ngay cả em mà chị cũng muốn cảnh cáo? Chị có còn là con người không vậy?- Thanh Thanh cắn môi, lưng tựa vào tường nhà vệ sinh. Cô không hề hay biết Hải Yến cũng đang ở đó. Hải Yến nhận ra giọng của Thanh Thanh, cô ấy hoảng hốt, người chị mà cô nhắc đến có phải là Thanh Thảo không nhỉ? Đạo này cô rất có... mệnh của kẻ nghe lén, thôi kệ, cứ xem như là tình cờ vậy. . .

- Em xin lỗi, nhưng chẳng lẽ em không có quyền quyết định hạnh phúc của mình? Em đã giúp chị bao nhiêu lần rồi, không ngờ chị lại lấy oán báo ân với em! Em không giúp chị bất cứ việc gì nữa, em không còn là con ngốc nghe theo lời sai bảo của chị. Chị tỉnh lại đi chị Thảo à, nếu chị không cần nhỏ em này cũng không sao, tất cả là ở quyền quyết định của chị. Chị đúng là ngu ngốc khi theo đuổi cái mình không có được, lại còn rấp tâm hăm hại hạnh phúc của người khác nữa!

“Cốp” Hải Yến lỡ tay đánh rơi chiếc điện thoại. Aizzz, sao lại xui xẻo thế này! Thanh Thanh nghe tiếng động nói nhỏ:” Có người, dừng lại tại đây!” Hải Yến lắng nghe tiếng bước chân đi xa rồi mới rời khỏi đó. Rốt cuộc là có chuyện gì đang diễn ra? Họ đang đề cập đến chuyện tình cảm, rõ ràng Hải Yến nghe Thanh Thanh nhắc đến chị Thảo- người nói chuyện điện thoại vừa rồi. . .

- Hôm nay chúng ta sẽ thực hành cách pha loãng axit sunfuric. Các em phải cẩn thận, cô đã dán nhãn vào 2 lọ axit đặc và nước. Khi thực hành, cần đổ axit từ từ vào nước, không được làm điều ngược lại, sẽ rất nguy hiểm. Cô ưu tiên cho những bạn bị điểm thấp vừa rồi!

Minh Minh gơ tay quyết liệt, chỉ vì làm sai câu a bài toán, dẫn đến cả bài toán đi tong, cô chỉ được có 6 điểm. Cả lớp, chẳng ai xung phong, ai cũng chán nản về Hóa học. Chỉ có Minh Minh giữ thể diện ình, chẳng lẽ mình không giữ thể diện cho cô học trò nhỏ? Thế là Minh Minh được gọi lên để tiến hành. Đối với những hóa chất, Minh Minh hoàn toàn mù tịt, chẳng biết gì hết, nhưng có nhãn dán cả rồi, cô còn không làm được thì quả là ngu ngốc!

- Em pha chế nhiều 1 chút, chúng ta sẽ dùng để thực hành cho những tiết kế tiếp!

- Dạ!- Minh Minh vui vẻ cầm lọ axit lên. Thanh Thanh nhú mày, axit sao lại trong suốt và lỏng lẻo như thế? Đây chính là điều cô lo lắng từ nãy tới giờ!

-MINH MINH!

“Xèo... xèo...” dòng nước đổ vào lọ sôi ục ục như chảo dầu. Có người đã cố tính pha hơi loãng axit sunfuric đặc và tráo đổi nhãn dán. Minh Minh hoảng hốt ôm Thanh Thanh vào người. Thanh Thanh đã chạy lên ngăn cản dòng “dầu nóng” bắn vào mặt Minh Minh bằng tấm lưng của mình. Thiện Nhân đứng phắt dậy chạy đến đỡ Thanh Thanh. Cô đang nhăn nhó đau đớn, khóc không thành tiếng. Cô giáo cũng hoảng hốt không kém, rất có thể cô sẽ bị đuổi việc vì sai lầm này!

- Lấy nước!- 1 tên trong lớp dùng nước tạt vào người Thanh Thanh, có phải tên này bị ngu về môn Hóa hay không? Axit rất háo nước, cung cấp nước vào chỉ có thể làm vết thương nặng thêm chứ không hề có dấu hiệu giảm. Thanh Thanh vì đau quá mà ngất xỉu. Nhanh chóng, cô được đưa đến bệnh viện. Minh Minh cắn chặt môi, chuyện gì vừa xảy ra và... cô đã làm gì thế này? Vết thương của Thanh Thanh thật sự không nhẹ chút nào! Hải Yến lớ ngớ hiểu ra câu chuyện, mọi thứ thật sự không đơn giản. . .

34. – Chương 34

Chương 34: Anh vẫn luôn dõi theo em. . .

.....

Tấm lưng của Thanh Thanh bị axit ăn đến lở loét, nhìn mà thương tâm. Vừa tỉnh lại, Thanh Thanh đã nói chuyện bình thường nhưng ai cũng biết, với tấm lưng bị phỏng đến 30% thì có ai vui được đâu. Minh Minh khóc không thôi, cô luôn rớt rít cảm ơn cũng như xin lỗi Thanh Thanh. Thanh Thanh bảo mọi người ra ngoài, chỉ Minh Minh ở lại cạnh cô. Cô nhắm mắt:

- Lưng tớ ghê lắm sao?

-...- Minh Minh không biết trả lời ra sao nữa, có suýt bật khóc bởi câu hỏi đó. Nếu Thanh Thanh không nhanh chân thì có thể người nằm trên giường bệnh là cô chứ không phải Thanh Thanh. Tại có gì mà Thanh Thanh lại xông vào cứu cô? Minh Minh rất muốn hỏi nhưng câu hỏi đó quá vô duyên.

- Chắc là do quả báo. Tớ xin lỗi, lúc cậu bị bắt ở ngoại ô là mình làm, lúc cậu bị nạn ở Đà Lạt cũng do tớ làm. Tớ đã xem dự báo thời tiết, bàn bạc mọi người lên khu rừng đó rồi cho người đào sẵn hố. Là tớ làm tất cả, rất xin lỗi cậu!

Minh Minh nghe như sét đánh ngang tai, cô đã làm gì đất tội với cô bạn này? Cô nhớ lại chuyện cô bị bắt cóc ở ngoại ô, chẳng lẽ Thanh Thanh có tình ý với anh Huy? Nhưng sao bây giờ cô ấy lại yêu Thiện Nhân? Hơn nữa, cô ấy có thể giữ kín tất cả mọi chuyện, thần không biết, quỷ không hay, sao Thanh Thanh lại nói ra?. Minh Minh không biết nói gì hơn, Thanh Thanh đã trả giá bằng cách đánh cược tính mạng của cô ấy...

- Mọi chuyện đã qua rồi, ít ra tớ cũng biết ai đã làm những chuyện như vậy với mình. Nghe tiếng xin lỗi của cậu, tớ vui lắm!

- Cậu không trách tớ hay sao?- Thanh Thanh ngẩng đầu ngạc nhiên.

- Tớ chưa chết, còn cậu suýt chết, ai nặng hơn?- Minh Minh nở nụ cười. Cô không phải là thánh nữ, tất nhiên là rất dễ bụng rồi. Nhưng mà... nhân vật chính của truyện phải có lương tâm 1 chút, không thì đọc giả ném đá.... (^.^)

Thanh Thảo đẩy cửa vào, khuôn mặt không trang điểm nhợt nhạt, có vẻ như rất lo lắng, rất sốt ruột. Minh Minh gạt đầu chào rồi để lại không gian riêng cho 2 chị em. Thanh Thanh khoanh tay trước ngực đứng đưng:

- Là chị làm đúng không?

- Chứ còn ai nữa?- Thanh Thảo nhếch mép, tay di nhẹ trên tấm ga giường màu trắng. Thanh Thanh liếc xéo người chị đáng quý của mình 1 cái. Chị ta quả thật rất tốt nha! Lúc đầu, chị ấy nhờ cô chơi Minh Minh

thêm 1 vố nữa, chẳng cần biết dị tật, khù khờ hay sống nửa cái mạng, miễn sao hành hạ cho chị ấy vui là được rồi. Không ngờ, cô không nhận lời thì cô lại là nạn nhân.

- Thật ra là tiết thực hành đó không có trong giáo án, vất vả lắm mới đề nghị được bà cô ngu ngốc đó chấp nhận. Nếu mày không chạy lên đỡ thì mặt mày và mặt con nhỏ đó cũng như cái lưng mày bây giờ. Mày ngồi bàn đầu mà đúng không? Thứ chị em như mày, tao không cần!

- Kệ chị chứ! Tưởng tôi sợ chị sao? Chỉ cần tôi đem tin tức từ trước đến nay tôi biết được nói cho anh Huy, à không, mọi người nghe, chẳng biết họ sẽ nghĩ như thế nào về chị?- Thanh Thanh nở nụ cười khinh bỉ. Lúc này cô chỉ đơn giản nhận suông về mình, còn chuyện vui dài dài ở phía sau mà.

- Mày...- Thanh Thảo đứng lên định vung tay tát vào mặt Thanh Thanh nhưng đã bị Thanh Thanh cầm chặt không nhúc nhích được.

- Từ trước đến nay, chị là 1 người con gái yếu đuối, phải nói là yếu đuối bên ngoài nhưng bên trong chắc không “đuối” đâu nhỉ? Từng chuyện, từng chuyện chị suy nghĩ, hành hạ người này, đánh đập người kia đều là do tôi làm thay. Tôi đương nhiên là không thua kém chị rồi! Có điều tôi thất vọng nhất là khuôn mặt mình giống hệt chị dù không phải là sinh đôi. Chị nói không muốn có đứa em gái như tôi, được thôi, tôi không gánh mọi tội lỗi thay chị nữa!

Thanh Thanh hất văng tay Thanh Thảo ra, cô chơi với sự ngây ngô. Thanh Thảo cười lớn:

- Tao chỉ sợ mày không còn cái mạng rời khỏi đây!

- Chị điên à? Chị có cần tôi gọi ba gọi chị sang Mỹ rồi nhốt trong phòng giống như chị đã làm với tôi không?- Thanh Thanh cười nhạt, khôn thật chứ 3 năm trước, cô bị chị mình nói với ba là thần trí không bình thường nên đem sang Mỹ chữa trị. Chỉ là... cô tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của chị mình và Tâm Lan- người yêu cũ của Quang Huy trước khi... chị cô rút ống thở của chị ấy. Thanh Thanh héch đuôi mắt nhìn ra cửa bệnh viện, thôi thì nợ cũ chồng nợ mới, trả 1 lần.

- Mày làm được sao?

- À, cái lỗi là tôi biết quá nhiều đúng không? Tôi đã lỡ tai nghe được, chị là người đẩy chị Lan ra đường để chị ấy bị xe tông, sau khi phẫu thuật qua cơn nguy hiểm, chị ấy vừa tỉnh lại, chị lại tước đi mạng sống của chị ấy. Chị quá độc ác rồi, giết 1 người rồi giết 2 người, cũng bình thường nhỉ?

- Tao không có! Là cô ấy tự lao ra ngoài. . .- Thanh Thảo mất kiểm soát, quên mất nơi đây là bệnh viện mà hét lớn lên. Đó là 1 kí ức kinh hoàng. Tâm Lan- người bạn thân nhất của cả cô và anh, đau lòng thay, 2 người bạn thân lại yêu chung 1 người. Là đàn bà con gái, ai chẳng hy vọng người mình yêu sẽ yêu lại mình, ngoài miệng ai chẳng cao thượng nhưng thật tâm, họ chỉ muốn những vật cản biến mất mãi mãi, không còn khoảng cách họ sẽ có thể đến với nhau. Thanh Thảo không ngoại lệ, nhưng cô không độc ác đến mức tự ra tay giết chết Tâm Lan. Chính Tâm Lan đã cứu Thanh Thảo, nếu không, người nằm trên giường nằm đó là Thanh Thảo. Chỉ vì 1 câu hỏi vô ý lúc riêng tư của Tâm Lan để Thanh Thảo nghe được:” Nếu 1 ngày chúng ta chia tay, anh có nghĩ đến việc sẽ yêu Thanh Thảo không?” Câu hỏi đó không gây khó chịu cho Thanh Thảo bởi cô cũng muốn biết, không đến trước thì đến sau, không yêu trước nhưng bù lại có thể nắm tay nhau đi hết đoạn đường còn lại. Chỉ là... câu trả lời của Quang Huy cũng phũ phàng như lúc này:” Anh với Thảo chỉ là bạn, không hơn không kém!”

Chiều đó, cả 2 đã cãi vã, Thanh Thảo trong lúc bức tức đã lao ra đường, Tâm Lan đã cản lại và cô chính là nạn nhân. Sau 2 tiếng phẫu thuật, cô ngủ sâu 2 ngày liền. Thanh Thảo lúc nào cũng kề cận bên Tâm Lan như muốn chuộc lại mọi lỗi lầm, cô không đủ dũng cảm để nói mọi chuyện là do cô, vì Tâm Lan đã cứu cô. Cuối cùng, Tâm Lan cũng tỉnh dậy, cô yếu ớt nở nụ cười, giơ cánh tay ra muốn nắm lấy tay của Thanh Thảo. Giọt nước mắt rớt khê trên gò má xanh xao, cô thều thào rất nhỏ trong cổ họng:” Xin lỗi... Xin lỗi cậu rất nhiều!” Thanh Thảo không nói gì, chỉ đưa tay ra để Tâm Lan nắm lấy. “Nếu cậu... hận tở như vậy thì... rút ống thở đi, nếu...” Thanh Thảo cắt ngang lời nói, cô rưng rức khóc:” Là tở đến trước cậu, là tở quen biết Thanh Tuấn trước cậu, tại sao tở lại phải làm kẻ thứ 3? Tại sao tở cứ phải chịu đựng tình cảm hạnh phúc của các cậu chứ?” “Là tở... đáng chết... Tở không nên tỉnh lại...”- Tâm Lan yếu ớt, nói như không nói, giọng nhẹ bẫng, nhẹ như hòa lẫn vào không khí. Cô khó nhọc đưa bàn tay của Thanh Thảo chạm vào ống thở. Rốt cuộc, lí trí vẫn không thể thắng nổi sự thù hận. Cô rút mạnh ống thở, miệng nói lớn:” Cậu

chết đi!” Đúng lúc, Thanh Thanh vừa đi vào, chứng kiến cảnh tượng rừng rợn này, không ngờ, chị cô lại độc ác đến vậy. Tâm Lan thở gấp vài hơi:” Tổ... hiểu... rồi... Tạm...biệt...Quang...Huy... giúp...tổ!” Hơi thở cô đều đều, nhẹ nhàng, càng lúc càng nhẹ, giọt nước mắt cuối cùng đọng lại trong mi mắt rơi xuống lạnh ngắt, cô ngừng thở, bỏ mặc tuổi xuân xanh vẫn đang tiếp diễn bên ngoài. Cô rời bỏ trần thế, rời bỏ người mình yêu, chỉ có cách này cô mới thấy thanh thản. Thanh Thảo lúc này mới lấy lại được lí trí, cô ngã quỵ xuống đất khóc nức nở, cô đã làm gì vậy? Cô đã giết người, là người bạn thân nhất của cô... không phải, là cô ấy yêu cầu. Là cô ấy yêu cầu cô kia mà!!!

Thanh Thanh chạy đến bên cạnh cô:

- Chị Lan... Chị Lan...

- Không phải...- Thanh Thảo hoảng loạn ngẩng đầu lên, Thanh Thanh đưa mắt nhìn những nhịp tim thẳng băng chạy qua vô tình, sẽ chẳng còn kì tích nào xuất hiện nữa vì kì tích vừa xuất hiện 2 ngày trước trong ca phẫu thuật. Thanh Thanh cầm ống thở đặt lại vào mặt Tâm Lan, cô chạy ra ngoài gọi bác sĩ đến. Tất nhiên, cô không tiết lộ chuyện này cho ai biết. Do kẻ xấu làm chuyện ác luôn luôn lo sợ 1 ngày sẽ bị bại lộ, Thanh Thanh đến chết cũng không ngờ chị mình lại đề nghị nhốt cô ở Mĩ. Đến khi mọi chuyện dần chìm vào quên lãng thì lại tìm đến cô nhờ sự giúp đỡ. Thanh Thanh này không phải hạng người ngây thơ, chị em thì chị em, chị em có thể không cần có.

- Tại cô ấy đáng chết!- Thanh Thảo nhếch mép, tay cầm con dao ghim trên quả táo lên. Thanh Thanh không hề hoảng sợ, cô ấn nút phát ghi âm, toàn bộ cuộc nói chuyện đã được cô ghi lại. Thanh Thảo trợn mắt:

- Đưa cho tao!

- Chị có miệng là để nói những chuyện vô ích sao? Vào được rồi đó!

Minh Minh đẩy cửa vào, hình như mọi người có mặt rất đông đủ. Lúc này, Thanh Thanh có nói chuyện với Hải Yến, cô đem toàn bộ chuyện cô biết được kể cho Hải Yến nghe. Hải Yến còn rất bất ngờ không thể tin vào lời Thanh Thanh nói, vì thế cho nên... cô mới phải tự tay vạch trần chị mình trước bàn dân thiên hạ. Quang Huy đưa ánh mắt thất vọng xem lần chán nản nhìn Thanh Thảo:” Tổ chẳng hiểu tại sao cậu lại yêu tổ như vậy, nhưng xin lỗi, mình không thể nhận tình cảm đó được rồi!”

Thanh Thảo lắc đầu nguầy nguậy, vẻ mặt ngơ ngáo ngáo như kẻ điên:

- Cậu nghe tổ giải thích mọi chuyện không phải như vậy!

Rồi cô nhìn sang Minh Minh. Cha sanh mẹ đẻ đến giờ, Minh Minh mới gặp được kẻ phản diện ngoài đời như thế này nhưng mà... cô không có ý lên tiếng hay phê phán gì ai hết, sao chị Thảo lại nhìn cô thế này? Dao kiếm không có mắt, dao gọt trái cây thì cũng là vũ khí mà.

- Là tại mày, đúng không?

- Trời đất ơi!- Minh Minh hoảng hốt nấp sau lưng anh Huy. Hải Yến vừa nghiêm túc vừa buồn cười, Minh Minh thật sự là có những... biểu cảm khác người.

- Đủ rồi!- Quang Huy đi đến giành lấy con dao trên tay Thanh Thảo quăng ra xa. Cùng lúc, cảnh sát đi đến, anh giao mọi chuyện lại cho họ xem xét, anh cũng không nói gì thêm, mọi chuyện xảy ra quá nhanh và quá bất ngờ. Thanh Thảo không ngừng la hét giãy giụa như vô ích. Minh Minh vuốt vuốt ngực vài cái, cô mà xui xẻo nữa là quy tiên rồi... Thiện Nhân này giờ lấp ló, mặt nhăn nhó như gà mắc thun thì hỏi Minh Minh:

- Thanh Thanh đã xin lỗi chị rồi sao?

- Ồ, có gì sao?

- Thì em đã hoàn thành nhiệm vụ. Đến lúc nói ra sự thật!- Thiện Nhân rất khẩn trương, dù biết cô gái này không được trong sáng hay hồn nhiên như những người khác nhưng mà, cô ấy không đến nỗi xấu. Tiếp xúc lâu ngày cũng mến tay mến chân, giờ mà nói ra những lời từ biệt vô tình cũng rất khó.

Thanh Thanh cúi đầu:

- Mình biết rồi! Mình biết từ lâu... Chỉ là mình quá thích cậu nên mới chấp nhận tự lừa gạt bản thân, nhưng mà... cậu không có chút cảm tình nào với mình sao? Mình cứ nghĩ, nước chảy đá mòn chứ! Thôi vậy, cậu đi đi. Chúng ta vẫn là bạn, mình cần yên tĩnh!

- Mình...- Thiện Nhân đứng hình, chân tê ngắt, cậu phải làm sao bây giờ? Nghe những lời nói này của Thanh Thanh, cậu thấy mình giống 1 tên tội đồ, tội lỗi ghê gớm. Minh Minh rơm rớm nước mắt, lần đầu tiên cô thấy liên tiếp 2 câu chuyện y như trong ngôn tình như thế. Quả thực rất cảm động! Qua cái xước che khuất trán, cô có thể biết là Thanh Thanh đang khóc. Minh Minh vỗ vai Thiện Nhân:” Nếu thích người ta thì nói ra luôn đi, về sau hối hận thì khổ!”

Rốt cuộc, Thiện Nhân vẫn cứ nghĩ mình không có ý gì với Thanh Thanh nên ra về cùng Minh Minh.

Vài ngày sau, Thiện Nhân dần chán nản bởi thời gian rảnh quá nhiều. Lúc trước thì đi chơi với Thanh Thanh cho nên cũng đỡ thấy tẻ nhạt. Thanh Thanh dường như bốc hơi, cô không đi học, không nghe điện thoại. Điều này làm Thiện Nhân thấy mình... hình như đã quyết định sai. Chưa bao giờ cậu thấy cuộc sống của mình ảm đạm như vậy. Minh Minh gấp cuốn truyện Đạo tình lại, cô như bóng ma lướt sau lưng cậu mà... ngâm thơ:” Đa tình tự cổ nan di hận

Dĩ hận miên miên vô tuyệt kỳ” hay ” Cứ làm như mình là Tề Mặc vậy đó, giờ tìm người ta không ra thì ngồi khóc...”

Về phía Minh Minh, cuối cùng, cô cũng hiểu ra... hẳn nhờ Thiện Nhân làm vậy chỉ để cô biết ai đã làm chuyện đó với mình, hẳn muốn Thanh Thanh xin lỗi cô và đồng thời để 2 chị em họ bất đồng. Minh Minh tối đó khóc 1 trận linh đình, sốt tận 7 ngày. Lâu lâu, cô lại nhận được số điện thoại lạ, cô bắt máy nhưng đầu dây bên kia không trả lời, chỉ nghe tiếng thở nhẹ nhẹ. Minh Minh biết người đó là hẳn, cô không tắt máy cũng không nói gì thêm, cả 2 đều im lặng. Ngày Valentine, Minh Minh nhận được bưu phẩm không tên, bên trong là sợi dây chuyền, mặt dây chuyền là chiếc nhẫn có khắc chữ I Believe. Minh Minh thở dài rồi đem nó cất vào ngăn bàn học...

Hải Yến nghe ngóng được tin tức từ Thanh Thanh, Thanh Thảo hình như bị ức đến phát điên hay gì đó nên phải đưa đi chữa trị, tạm thời chưa truy cứu tội danh. Quang Huy thì trầm lặng hơn trước, chỉ có anh mới hiểu cảm giác chính tay mình gián tiếp hại 2 người con gái yêu thương mình nhất.

Ít lâu sau, vì không chịu nổi nữa, Thiện Nhân rốt cuộc cũng phải cầu xin Minh Minh biết đến hành tung của Thanh Thanh. Minh Minh chỉ lắc đầu:” Có không giữ, mất đừng tìm!” Thiện Nhân lại phải tốn kém 1 châu gà rán để Minh Minh mở miệng. Minh Minh mò đến tìm Thanh Thanh, trái lại với ý nghĩ của Minh Minh là Thanh Thanh sẽ nhảy cẫng và hét lên sung sướng, ai ngờ, cô bạn nhếch môi dừng dừng.” Biết ngay mà!” Minh Minh nuốt nước bọt cái ực, đúng là không đơn giản nha! Xuất hiện như 1 thói quen trong cuộc sống của người khác rồi nhẹ nhàng bốc hơi, chiêu này hay, Minh Minh duyệt!

Ngày tháng cứ thế nối tiếp nhau, Minh Minh và Hải Yến cùng thi đỗ vào 1 trường đại học với thành tích cực khủng. Minh Minh cũng bất ngờ vì điều đó, cô đứng thứ 2, gần như thủ khoa. À, bất ngờ hơn nữa là Quốc Thiên là thủ khoa, cậu ta thật là dai mà!!!! Hải Yến thì đứng hạng 5, cũng không tồi, cô còn được Quang Huy khao 1 châu chúc mừng.

35. – Chương 35

Chương 35: Gặp lại. . .

Là vòng tay này, mùi hương này, đôi môi này, cô vẫn mơ tới hàng đêm. Minh Minh mơ mơ hồ hồ tựa ảo giác, cô vùi đầu vào vòm ngực rắn chắc, phải hẳn không?

.....

Thấm thoát, 2 năm lẳng lặng trôi qua. . .

- Ba nói sao? Có công ty mời con làm việc?- Minh Minh đang uống nước suýt phun ra. Cô chưa học hết đại học thì họ mời cô về làm gì? Ăn bám, phát lương?

- Thật! Ba cũng hơi bất ngờ nhưng con không nên bỏ qua! Công ty đó vừa mới thành lập nên cần nhân lực cấp bách.- Ba cô vui vẻ nói. Minh Minh bậm môi suy nghĩ, cũng tốt, công ty này có lẽ đang cần tiềm năng mới để phát triển đây.

- Ba đưa giấy cho con, nếu được mai con sẽ nộp đơn chấp nhận!

- Ồ!

- Mà có được mời không?- Minh Minh gọi cho Hải Yến hỏi thử, Hải Yến hoàn toàn không biết về chuyện này nên đáp gọn:

- Không!

- Ồ! Chắc chỉ có những đứa tài giỏi như tao mới được mời!

- Xời, những đứa như mày mới được mời vào làm công ty nhỏ!

- ##\$%^*^(&(#%\$#@!\$- Minh Minh chửi tiếng Tàu, thật sự là tức giận, sao có thể xem thường cô vậy chứ? Minh Minh liếc mắt trên tấm giấy rồi gọi cho người kế tiếp.

- Không! Hình như công ty đó chỉ đang mời nhân viên nữ vào làm thôi!- Quốc Thiên cũng không được mời sao? Ai da, cô là người may mắn của may mắn rồi, nếu không nhận lời làm việc, cô là đồ ngọc, đồ nào phẳng.

Minh Minh ngồi trong quán coffee cô hay lui tới nhìn ra bên ngoài. Không khí thật là dễ chịu! Cô đã đưa đơn chấp nhận việc làm rồi, ngày mai cô sẽ chính thức làm nhân viên. Thích quá đi! Minh Minh lướt facebook chia sẻ tin vui, đột nhiên, cái nick tưởng chừng ngừng ngừng hoạt động và bị khóa từ lâu lắm rồi lại like trạng thái... Chỉ 2 từ vô tri vô giác mà tổn thương Minh Minh vô bờ... Không tên. . .

Vậy là tên đó chưa có chết! Minh Minh thầm nghĩ vậy rồi ngắm nhìn những chiếc lá tươi tắn đang... tắm mình dưới nắng trưa. “Ting... ting...” Tiếng thông báo tin nhắn facebook làm Minh Minh chợt tỉnh rồi mở ra xem.

Không tên: Anh trở về rồi!

Tim Minh Minh đập hụp 1 nhịp, cô nên vui hay nên buồn. Dù sao, hần cũng đã có gia đình rồi. Hần còn trở về tìm cô làm gì? Hần bảo cô chờ 1 năm, thì thời gian lại vượt trước 1 năm. 2 năm rồi, cái gì cũng nguội lạnh cả rồi. Không còn gì nữa, mọi thứ đã hóa thành tro tàn... Cô đã vứt nắm tro đó lâu lắm rồi. . .

Ánh mắt Minh Minh lơ đãng bắt gặp bóng dáng của Gia Linh, đúng, chính là Gia Linh. Minh Minh thở hắt ra 1 cái, thì ra... hần về cùng với vợ hần. Gia Linh trông hơi nhợt nhạt và xanh xao, cô đang nói chuyện với người đàn ông nào đó, cô không rõ mặt, dáng vẻ là 1 người trung niên. Cô ấy rút vội sắp tiền trong ví ra đưa cho ông. Gia Linh ngẩng đầu lên thì bắt gặp Minh Minh. Cô giơ tay, nở nụ cười ngây ngô với Gia Linh. Gia Linh hơi khựng lại nhưng tiến đến mở cửa quán coffee ngồi đối diện với Minh Minh. Minh Minh cũng hơi ngạc nhiên vì hành động đó, 2 người cũng có thân thiết gì với nhau đâu? Minh Minh hơn nữa vẫn còn thù dai, còn nhớ đến... trận đánh mà mình ngu muội chịu đựng từ cô bạn này. Aizzz, hơi bực bội đây!

- Gia đình cậu vẫn tốt chứ?

- Hả? À, ừm...- Gia Linh cười nhàn nhạt, gia đình cô mà sống tốt ư? Lúc nào cũng sống cuộc sống tránh né, chui lủi.

- Ồ, người đàn ông lúc này cậu...

- Là ba tôi!- Gia Linh đưa ánh mắt mệt mỏi xen lẫn sự hối tiếc nhìn Minh Minh. Minh Minh chỉ là muốn nói đó có phải là đối tác của Gia Linh hay không thôi. Sao người đàn ông có vẻ nghèo nàn đó lại là ba Gia Linh được chứ? Minh Minh cố gắng cũng không thể ngờ.

- Gia đình tôi đã phá sản lâu lắm rồi, cậu không hay biết gì sao? Nếu đúng chính xác, là 1 năm trước đã phá sản!

- Sao có thể...- Minh Minh còn ngạc nhiên hơn nữa, công ty của Gia Linh không phải là quy mô nhỏ, sao có thể dễ dàng phá sản như thế chứ?

- Tôi không biết cô tốt ở điểm nào, hơn tôi điểm nào nhưng tôi thua cuộc, tôi hoàn toàn thua cuộc... Tôi đã...

“Mẹ!” 1 đứa con gái khoảng chừng 1 tuổi được người đàn ông to cao bế trên tay, gặp Gia Linh thì đưa tay ra vỗ vỗ. Con bé rất đáng yêu, đôi mắt to tròn lanh lợi, khuôn miệng chúm chím đỏ hồng. Đúng là tiểu thiên thần rồi! Không ngờ, con của hần lại xinh xắn như thế... Minh Minh thở dài, không những có vợ, hần còn có con nữa, mọi chuyện đi đến mức này mà vẫn ngoan cố là sao? Gia Linh giơ tay ra bế con bé rồi đứng dậy tạm biệt Minh Minh:” Khi khác chúng ta nói tiếp!”

Minh Minh cũng mỉm cười chào tạm biệt Gia Linh, tiện tay véo má con bé kia 1 cái, sao mà đáng yêu thế nhỉ? Con của hần đáng yêu là đúng rồi... Minh Minh lại mở facebook lần nữa, cái nick Không tên đã xám xịt. Minh Minh còn rất nhiều chuyện muốn hỏi rõ Gia Linh, tiếc là cô rời đi quá sớm. Nếu may mắn gặp lại nhau, cô sẽ hỏi tất cả. . .

Minh Minh nhìn mình trong gương, 20 tuổi, hình như phát triển chưa đủ hay sao ấy! Cô mặc bộ đồ vest nhân viên nhưng khuôn mặt lại non choẹt nhìn chẳng ăn nhập gì mới nhau. Thôi kệ, trẻ vậy là được rồi!

Minh Minh chào tạm biệt ba mẹ, cô nhất định sẽ cố gắng, từ nhân viên nhỏ leo từ từ lên chức trưởng phòng, trưởng phòng xong thì sẽ lên phó giám đốc, tổng giám đốc tự thành lập công ty riêng, trở thành bà hoàng khách sạn khắp năm châu. Hắc hắc, Minh Minh tự ảo tưởng sức mạnh cười 1 cái. Công ty mới thành lập nhưng quy mô quả thật không phải nhỏ. Cái tên của công ty rất đẹp:” Minh Tuấn”. Minh Minh rất vui khi thấy tên công ty lót chữ Minh tên cô nhưng lại rất bức tức khi chữ Minh đứng kề chữ Tuấn. Nhưng mà, chữ Tuấn còn đỡ hơn chữ Tuất, nhỉ? Minh Minh nhớ đến con Thanh Tuấn ở nhà, dạo này nó đã di cư sang nhà Thanh Thanh ở rồi. Tên Thiện Nhân cũng di cư luôn, nghe nói cũng sắp đám cưới. Tội nghiệp thằng bé, bị chế độ mẫu hệ áp đặt nhưng hình như thằng bé không hề thấy khó chịu, xa 1 chút lại thấy nhớ. Tình yêu của họ thật đẹp! Minh Minh lại tiếc hùi hụi, tình yêu của cô đến giờ vẫn chưa đến...

Minh Minh vui vẻ chào mọi người ở đây, mọi người cũng vui vẻ giơ tay chào lại. Có người còn tận tình giúp đỡ, hướng dẫn công việc cho Minh Minh nữa, Minh Minh bị không khí thân thiện ở đây làm cho điên đảo luôn! ^^

- Minh Minh à, em 20 tuổi sao?- 1 chị bên cạnh hỏi cô. Minh Minh gật đầu đáp lại. Chị đối diện chồm lên hào hứng:

- Nghe nói tổng giám đốc của công ty chúng ta cũng 20 tuổi nhưng đã có vợ rồi!

- Azzzz, các chị à... Tổng giám đốc sao đến lượt các chị dòm ngó chứ! Nghe nói cậu ta còn là con ông cháu cha nữa đấy!

- Em thì không dám mơ mộng cao thế đâu!- Minh Minh lắc đầu, tổng giám đốc 20 tuổi đã có vợ... thật là... suy nghĩ nông cạn, non nớt.

- Minh Minh à, em còn trẻ, lại còn rất xinh xắn, không cầu tiến là không được!- Minh Minh loáng thoáng thấy bóng tên của chị này là Kim Thư. Á à, chị Thư này đáng “êu” thế nhỉ? Khen cô xinh xắn kìa!

- Em chỉ bán nghệ, không bán thân!- Minh Minh che 2 tay trước ngực làm mọi người phì cười. Từ lúc văn phòng có Minh Minh thì lao nhao không bao giờ dứt tiếng cười. Đúng vậy, Minh Minh là mặt trời thu nhỏ, soi sáng và đem đến tiếng cười mọi nơi cô đi đến...

1 tháng trôi qua rất thú vị, rốt cuộc cũng đến ngày nhận lương. Minh Minh rưng rưng nước mắt cảm tạ ông trời, đây là những đồng tiền đầu tiên cô kiếm được, 5 triệu, con số mà bất cứ ai cũng mong muốn khi vừa ra trường nhưng Minh Minh thì có cần học hết đại học đâu chứ!

- Minh Minh à ~, nhận lương thì phải khao bạn bè chứ!- Cái bọn “mặt dày” kia vừa hay tin đã tập trung đông đủ trước cửa nhà Minh Minh. Haiz, Quốc Thiên, Thiện Nhân, Hải Yến mặt dày đã đành... bây giờ còn có thêm 2 người nữa là Quang Huy và Thanh Thanh. Minh Minh nước mắt lưng tròng nhìn anh Huy:” Anh, anh không có ý kiến sẽ thanh toán giúp em sao?” Quang Huy mỉm cười nhún vai. Mọi người xung quanh cười ồ lên, anh còn bồi thêm 1 câu:” 2 năm trước thì sẽ trả hộ, nhưng bây giờ Minh Minh đi làm rồi, lãnh lương rồi, tự lực đi!”

Minh Minh đành âm ức nhìn con số 5 triệu vơi đi 1 nửa, tháng này phải ăn mì gói! Ưc chế thật!

- Ngày mai kỉ niệm 1 tháng thành lập công ty, và cũng để chúc mừng công ty nhận được 1 hợp đồng thuộc dạng “khủng bố” có thể mở thêm chi nhánh mới, mọi người phải ăn mặc thật đẹp, thật lộng lẫy đó nha!

Chị Thư vừa thông báo xong, mọi người ai nấy mặt mày hớn hởi. Tất nhiên là hớn hởi rồi, họ vừa mới nhận được tiền thưởng thêm kia mà! Nhưng chị Thư nhanh chóng xịu mặt nhìn Minh Minh:

- Giám đốc bắt buộc mọi người phải để tóc dài và mặc váy dạ hội! Minh Minh à... em...

- Giám đốc bị bệnh biến thái hay sao vậy mọi người?- Minh Minh mặt tỉnh bơ, tỉnh như chưa được tỉnh. Cô để tóc ngắn thì công ty sụp đổ hay sao mà phải để tóc dài mới được? Váy dạ hội thì không ai phản đối rồi, nhưng mà cái chuyện đầu tóc thì... Nghe câu nói đó của Minh Minh, mọi người cười vang nhưng rồi cũng thấy tội tội cho cô nhân viên mới. . .

Minh Minh hậm hực đi vào nhà, tiền thưởng chỉ có 1tr5, giờ phải ra tiệm làm tóc... mua tóc giả đội vào. Mẹ cô đang ngồi trên ghế sofa, tay cầm bộ tóc giả xăm soi. Minh Minh ngạc nhiên:

- Bộ tóc này ở đâu ra vậy mẹ?

- Chẳng biết, ai gửi ày mà không để tên. Nhìn cũng giống kiểu tóc trước kia của mày nhỉ?

- Mẹ đưa cho con!- Minh Minh hạnh phúc muốn rớt nước mắt cầm bộ tóc giả trong tay. Có phải ông trời đã phái thiên sứ ban cho Minh Minh... bộ tóc này hay không? Thật là đúng lúc quá đi! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, biết vậy lúc trước cô cứ để tóc dài cho xong. Hà có gì phải oanh oanh liệt liệt theo người ta, sống chết vì tình. Sau 2 năm, Minh Minh mới biết được, hạnh phúc nhất vẫn là ăn no, ngủ đủ, đọc ngôn tình!

- Anh đồng nghiệp nào quan sát được Minh Minh của tui để tóc ngắn xấu quá nên mới tặng món quà đặc biệt này nhỉ?- Mẹ cô bĩu môi trêu.

- Mẹ thôi đi! Con nghĩ kĩ rồi, con sẽ ở giá ăn bám gia đình như những lời của mẹ hay nói! Thơm con gái yêu của mẹ cái đi này, thấy con nói chuyện có hiếu ghê không?- Minh Minh chu môi kiểu heo con, mẹ cô giật giật khóe miệng:” Thôi khỏi!”

- Thanh Thanh à? Cậu còn bộ váy dạ hội nào đẹp đẹp không? Cho tớ mượn đi, hôm nay tớ phải đi dự tiệc của công ty!- Minh Minh đầu tóc rối bù lục tung cả tủ đồ lên nhưng đáng tiếc, váy dạ hội của cô gần đây nhất là 2 năm trước, toàn bộ đều lỗi mốt và ngắn cũn cỡn.

- 2 từ đẹp đẹp của cậu là thế nào? Ý bảo tớ chọn đồ rất xấu hay sao?- Giọng nói chát chúa của Thanh Thanh vang lên rần rần đầu dây bên kia. Minh Minh đưa điện thoại ra nói vọng đến:” Tớ không có ý đó, cậu nghĩ sâu xa quá!”

- Chút nữa tớ sẽ bảo Thiện Nhân mang sang. Định tìm bạn đời hay sao mà phải vay mượn váy áo thế?- Giọng Thanh Thanh rất ư là châm biếm người khác. Xin lỗi, cho Minh Minh nhếch mép cười đều 1 cái nà. Đối với tình cảm nam nữ ở thế gian, Minh Minh hoàn toàn không còn chút động lòng, cô đã thoát li, thành tiên rồi! ^^

- Cậu cứ nghĩ vậy, đừng suy bụng ta ra bụng người! Cậu với Thiện Nhân đúng là... Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã. Nồi nào úp vung nấy. Lấy gà theo gà, lấy chó theo chó mà!

- Ô hay, tôi đang nghe đấy nhé!- Giọng Thiện Nhân vang lên, truyền đến tiếng cười khúc khích của Thanh Thanh.

- Cho tớ gửi lời hỏi thăm đến con Thanh Tuấn nhé! Tên Tiệp Nhân kia, nhớ truyền lại lời này đó!

- Ô hay, cô xem tôi là chó à?

- Không phải sao?- Minh Minh cười khoái chí, lúc nào trêu tên Tiệp Nhân đó cũng vui như vậy.- Từ ngày yêu Thanh Thanh đến giờ thì thay đổi, ngoan ngoãn giữ nhà cho cậu ta!

- Mẫu hệ kia mà!- Thanh Thanh lên tiếng. Minh Minh loáng thoáng nghe được tiếng la hét tức giận và tiếng cười ha hả của Thanh Thanh, họ lúc nào cũng vui vẻ như thế. Thanh Thanh tuy hơi đánh đá, độc đoán

nhưng vẫn có lúc hiền dịu, thoải mái. Thiện Nhân tuy bề ngoài thư sinh, chừng chạc nhưng rất trẻ con. Cả 2 đều có thể dung hòa những cái họ thiếu cho nhau. Minh Minh thấy cổ họng mình đắng đắng, cô tạm biệt 2 người rồi quăng điện thoại sang 1 bên, nằm dài ra giường. Cô bật bản nhạc mình vẫn hay nghe mỗi đêm Nhớ Anh Nhiều Hơn của Trương Bá Chi. Cô thích nghe nhạc Hoa mỗi lúc đọc ngôn tình suốt mướt, lúc không đọc vẫn nghe. Cô nhớ hẳn nhiều hơn cô tưởng. . .

Em muốn kìm nén bản thân mình
Sẽ không để ai nhìn thấy em khóc
Làm ra vẻ không quan tâm đến anh
Không muốn nhớ tới anh
Chỉ trách mình sao không đủ dũng khí
Tìm em đau đến nỗi không thở được
Tìm không thấy vết tích anh để lại
Mắt chăm chăm nhìn về anh
Nhưng không thể làm được gì
Mặc anh biến mất khỏi thế gian này
Tìm không ra lý do để kiên cường
Sẽ chẳng còn cảm nhận được hơi ấm của anh
Hãy nói với em bầu trời đầy sao đang ở đâu
Phải chăng nơi đó có chân trời bờ bến
Để hướng lên sao băng ước nguyện một điều
Cho anh biết được rằng em yêu anh

Từng lời từng lời của bài hát khắc ghi vào sâu tâm trí Minh Minh. Cô bắt giắc hát theo nhưng rồi ngừng lại. . . cô phá hủy mạch cảm xúc đang dâng trào và phỉ báng bài hát bằng chính giọng hát của mình. Thôi dẹp vậy!

- Thanh Thanh à, cậu không có bộ váy nào kín đáo hơn sao?- Minh Minh hét vang vang lên trong điện thoại. Chiếc váy Thiện Nhân vừa mang sang quả thật rất đẹp, váy màu trắng bó sát cơ thể, phần dưới leo ra kiểu đuôi cá được nhấn nhá bằng mấy nếp gấp nhỏ. Tuy nhiên, nó khoe ra toàn bộ phần lưng trần. Chắc, đây là lần đầu tiên Minh Minh đụng đến mấy kiểu dáng “quý tộc” như thế này.

- Không, kín nhất rồi đấy!- Giọng Thanh Thanh thản nhiên truyền đến. Thiện Nhân đang ngồi cạnh Minh Minh liếc mắt vào chiếc váy rồi nổi giận:

- Em không mặc còn hơn ấy, bộ này là kín nhất rồi sao?
- Thật! Vậy em sẽ nghe theo lời anh, không mặc quần áo nữa!
- Chờ đấy, anh về ngay này!

Thiện Nhân đứng dậy ra về. Minh Minh lắc đầu chép miệng, đáng cô chỉ có thể mặc quần áo của Thanh Thanh thôi, Hải Yến thì mỏng như lá lúa rồi!

Minh Minh nhìn mình trong gương, tóc giả nhưng lại tạo cho người ta cảm giác y hệt tóc thật, mái tóc mà hẳn yêu thích 2 năm trước. Tim Minh Minh run lên bần bật, nói là quên nhưng có chắc đã quên? Con người luôn tỏ ra cao thượng nhưng chắc chắn ai cũng có 1 phần tà tâm. Khuôn mặt Minh Minh trang điểm nhạt nhưng vẫn toát lên được vẻ sinh động, đáng yêu vốn có của cô. Phần trang phục thì khiến Minh Minh rất không thoải mái, ừm, 2 từ thôi “hở hang”. Cô khoác chiếc áo khoác màu trắng vào rồi bắt taxi đến bữa tiệc.

Không khí bữa tiệc chẳng khác gì cung điện hoàng gia. Minh Minh suýt nữa không kiềm lòng được mà ngón hết số thức ăn trên bàn tiệc, vừa đẹp vừa thơm, chắc ngon lắm. Nhưng chưa đến giờ nhập tiệc, tuyệt đối không thể tùy tiện. Minh Minh tiến đến chỗ các chị nhân viên trong phòng cô. Hôm nay ai cũng trang điểm lộng lẫy hết sẩy, Minh Minh cảm môi, biết vậy đang điểm đậm hơn rồi!

- Hôm nay là lần đầu tiên lộ diện tổng giám đốc, chúng ta phải quan sát kỹ, để về sau không nuối tiếc. Tài sắc vẹn toàn đó các cô à!- Chị Lam lên tiếng. Minh Minh cười híp mắt:

- Có đủ tiêu chuẩn 4G không ạ?

- Hả?- Mọi người trở mắt nhìn Minh Minh. Cô hồn nhiên giải thích với 8 từ: đẹp zai, học zỏi, con nhà zàu, za lằng!

- Minh Minh nhà ta trông vậy mà khó tính quá nhỉ?- Chị Thư trêu. Minh Minh nhún vai, tùy mọi người nghĩ thôi, chứ tiêu chuẩn bạn trai của cô rất thấp rồi!

Ánh đèn chợt tắt, mọi người nhón nháo, cúp điện hay sao? Minh Minh bị người này xô đẩy, người kia chen lấn chẳng còn biết đâu là đâu. Đối mặt với bóng tối, Minh Minh rất sợ, sợ hơn nữa là có thể bị người khác giẫm đạp lên mà chết. Bỗng nhiên, có 1 vòng tay cứng rắn ôm cô vào lòng. Minh Minh hoảng hồn định đẩy ra thì người đó đã đặt đôi môi lạnh ngắt lên môi cô, rất lạnh. Minh Minh lắc đầu cố đẩy ra nhưng không được, cô cảm nhận được cả thân mình được nhắc bổng lên, người ấy đang bế cô đi về hướng khác. Là vòng tay này, mùi hương này, đôi môi này, cô vẫn mơ tới hàng đêm. Minh Minh mơ mơ hồ hồ tựa ảo giác, cô vùi đầu vào vòm ngực rắn chắc, phải hấn không? Minh Minh lắc đầu mạnh 1 cái, làm gì có chuyện đó được!

- Ngồi ở đây!- Người đó đặt cô lên chiếc ghế rồi biến mất. Giọng nói đó... chính là hấn rồi. Ánh đèn vụt sáng, Minh Minh đứng dậy đưa mắt tìm quanh vẫn không thấy chút dấu vết của người bí ẩn ban nãy.

- Minh Minh!- Anh Huy nở nụ cười tiến về phía cô. Minh Minh ngạc nhiên:

- Sao anh lại ở đây?

- Sao anh lại không thể, anh chính là...

Câu nói của anh chưa kịp dứt, người MC phía trên sân khấu đã mở đầu bữa tiệc:

- Và xin giới thiệu với mọi người, người đã thành lập công ty và là người đã dẫn dắt công ty đến thành công như hôm nay... Giám đốc Nguyễn Thanh Tuấn!

Minh Minh quay đầu lại nhìn, Nguyễn Thanh Tuấn, là Chihuahua đầu đàn sao? Đồng tử Minh Minh ngừng lại, quanh hốc mắt, giọt lệ đọng đầy ắp ướt. Là hấn, đúng vậy, chính là hấn. Minh Minh suýt đứng không vững, 20 tuổi, con người đã trưởng thành như vậy sao? Khuôn mặt hấn vẫn đẹp như điêu khắc, khí chất cao ngạo, lạnh lùng. Hấn đưa ánh mắt nhìn cô. Nước mắt Minh Minh không tự chủ mà trượt dài trên gò má. Các chị nhân viên nói rất đúng, tài sắc vẹn toàn nhưng đã có vợ. Minh Minh lặng lẽ lùi về 1 góc nhỏ trong buổi tiệc, ngay lúc này, cô đang rất cần sự yên tĩnh. Cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện hấn và cô sẽ gặp lại, cô sẽ mỉm cười đưa tay ra bắt tay hấn như người bạn bình thường hay hỏi han tình trạng của hấn với tư cách là 1 người bạn thân, chưa bao giờ cô nghĩ cô sẽ yếu đuối mà rơi lệ. . .

36. – Chương 36

Chương 36: Say tình. . .

- Anh thật sự chưa có vợ à?- Minh Minh vô thức hỏi câu hỏi đó nhưng lại hối hận, chẳng khác nào cô thừa nhận mình xiêu lòng vì hấn.

- Rồi!- Hấn đáp gọn lỏn.

.....

Tôi chọn ình góc khuất của cả buổi tiệc hào nhoáng, tôi chẳng biết đó là đâu nhưng tôi có thể nhìn thấy qua khung cửa kính, Sài Gòn lên đèn về đêm xinh đẹp thế nào. Trên sân khấu, hấn phát biểu vài lời ngắn gọn để khích lệ tinh thần nhân viên toàn công ty. Nếu biết trước mình lại tiếp tục dưới ách cai trị của hấn,

tôi sẽ không chấp nhận đơn mời làm việc . Tôi nhìn lên sân khấu, ánh mắt va chạm vào những mảnh vỡ li ti của con người sắc lạnh. Tôi không tự chủ được mà cup mi lại, đôi mắt hấn thật sự có ma lực, nó cuốn mọi thứ vào trong để mà nghiền nát, nuốt chửng. Tôi cảm thấy mình như con cá mắc cạn, thoi thóp tìm nước để sinh tồn.

- Tôi mong mọi người sẽ cố gắng hơn nữa. Công ty chúng ta sẽ phát triển không kém tập đoàn Thanh Tuấn, tất cả đều trông mong vào mọi người.

Đồng nghĩa, hoa hồng của mọi người cũng sẽ tăng lên. Chúng ta sẽ kết hợp với nhau giúp công ty vững mạnh nhé!- Hấn kết thúc phần phát biểu.

Mọi người ai nấy cũng phấn khởi vỗ tay. Tay tôi cũng vỗ vào nhau nhẹ nhẹ, tôi không dùng sức để nó phát ra tiếng nhưng nó vẫn mang trọng hàm ý tán thưởng.

- Tôi thật tò mò, không biết cô gái nào may mắn được tổng giám đốc đây mời khiêu vũ nhỉ?- Người MC nở nụ cười. Có chuyện này nữa sao? Hấn 1 lần nữa nhìn về tôi, chân tôi run run đứng không vững. Chẳng lẽ người đó lại là tôi? Nhưng mà...

- Triệu Minh Minh, em lên đây cho tôi...- Khuôn mặt hấn tràn ngập sát khí, tôi cẩn nhẹ môi dưới, đã 2 năm rồi, bản tính hấn không hề thay đổi. Vẫn muốn 1 mình chiếm hữu, vẫn muốn ra lệnh người khác. Tất cả nhân viên của công ty đổ dồn ánh nhìn vào cái tên Triệu Minh Minh. Tôi đã lâu rồi không nghe hấn gọi tên mình, tôi cũng chẳng rõ hấn đang ám chỉ hay không. Chị Thư đi lên bên cạnh tôi nói nhỏ vào tai:” Em mau lên sân khấu đi, để tổng giám đốc mắt mặt là không phải lẽ đâu!” Chị

tháo áo khoác ngoài của tôi, cầm hộ. Tôi ngượng ngùng đi về phía hấn, mọi người tản ra thành 2 hàng để tôi đi lên sân khấu. Hấn không chờ tôi đi đến đó mà bước ngay xuống khoảng sân giành cho người khiêu vũ. Hấn choàng tay qua eo kéo tôi áp sát vào người hấn, tôi hơi đẩy hấn ra, miệng nở nụ cười:” Tổng giám đốc, chào anh!”

Ánh mắt hấn ánh lên tia chết chóc. Tôi đã làm gì không đúng chứ? Tiếng nhạc vang lên, tôi và hấn nhẹ nhàng di chuyển. Hấn không nói, chỉ cúi đầu quan sát tôi. Tôi bị ánh mắt trên đầu mình sấm soi, vừa khó chịu, vừa sợ sệt. Tôi sợ rằng khi mình ngẩng đầu lên sẽ bị ánh mắt hấn thiêu đốt, tôi sẽ hóa thành tro!

- Em gầy đi nhiều!- Hấn kê mặt mình sát vào tóc tôi, giọng nói ma mị cất lên.

- Anh chừng chặc và đứng đắn hơn nhiều.- Tôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, ánh mắt không 1 chút dao động, chỉ tôi mới hiểu, lúc đó tôi hoang mang như thế nào.

- Em vẫn chờ anh, đúng không?- Hấn nở nụ cười tà ác. Thật lố bịch, hấn nghĩ hấn là ai mà có cái quyền bảo tôi phải chờ đợi? Tôi có còn là con ngốc ngày xưa nữa đâu? Tôi có thể tự đi trên đôi chân của mình, tôi có thể tự mình lấy quyền sách trên cao, tôi có thể tự mình đạp xe vòng quanh hồ, tôi có thể tự mình ngắm mặt trời lặn, tôi có thể tự mình đi dưới cơn mưa, chỉ là hơi... cô đơn chút thôi!

- Không! Anh đã có vợ rồi, hơn nữa còn có con, anh đừng làm khó cả 2 nữa!

- Minh Minh...- Tôi vô ý giẫm lên chân hấn cắt ngang câu nói đó. Nhạc vừa lúc cũng dừng lại. Tôi buông hấn ra, cúi chào kính cẩn rồi tiến về phía chị Thư. Hấn không nín tôi lại, tôi biết, dù hấn có kéo tay tôi lại đi chẳng nữa, tôi vẫn quyết định như thế!

- Em có quen với tổng giám đốc từ trước à?- Chị Thư hỏi tôi.

- Chỉ là... bạn cùng lớp năm 12 thôi ạ!- Tôi đưa tay cầm lấy cái áo khoác từ tay chị nhưng chị ngăn lại:

- Hmm, em mặc chiếc váy này rất đẹp, tại sao phải mặc áo khoác để che lại chứ? Lúc này khi em khiêu vũ, chị còn tưởng thiên thần nào vừa hạ thế ấy! Em và giám đốc cũng đẹp đôi, tiếc là giám đốc có vợ rồi nhỉ...

Phải chi...

Phải chi... Phải chi... 2 từ vô nghĩa, vô cùng vô nghĩa. Đã biết sự thật diễn ra trước mắt rồi thì còn mong ước gì mà phải dùng đến 2 từ phải chi? Hấn đi về phía tôi, trên tay cầm chiếc áo vest hấn vừa mặc ban nãy. Hấn choàng chiếc áo qua vai tôi, tôi nhẹ nhàng né tránh. Hấn nhìn chị Thư:

- Xin lỗi, tôi có thể...

- À, 2 người cứ tự nhiên!- Chị tạm biệt tôi rồi hòa mình vào bữa tiệc sôi động bên dưới.

- Chúng ta cần nói chuyện.- Hấn kéo tay tôi đi đến cuối hành lang, rẽ vào căn phòng. Tôi giằng tay ra:

- Tổng giám đốc, chúng ta nên nói chuyện ở đây, tránh gây ra hiểu lầm không đáng có!

- Em đừng gọi tôi là tổng giám đốc.- Lời nói của hấn vừa ra lệnh, vừa răn đe. Tôi im lặng nhìn hấn, mái tóc của hấn được chải chuốt ra dáng ông chủ, bộ vest hấn mặc cũng làm tăng khí chất người cầm quyền. Tôi nên gọi hấn là gì? Anh? Người yêu cũ? Gia đình tôi không nghèo cũng không giàu, nhưng đối với gia đình hấn, gia đình tôi cũng chỉ là hạt cát trên bãi biển, làm sao xứng đáng với hấn? Môn đăng hộ đối là chuyện không ngờ.

Hấn khoác chiếc áo vest vào cho tôi.

- Lần sau, đừng mặc như vậy nữa!

- Huh?- Tôi ngẩng đầu nhìn hấn.

- Sẽ bị cảm lạnh!

- Cảm ơn tổng giám đốc đã quan tâm!- Tôi nở nụ cười xã giao xa lạ.

- Tôi đã nói em đừng gọi như thế nữa!- Hấn điên tiết hét lên, Tôi rụt cổ lại, không gọi thì không gọi.

- Anh gọi tôi đến đây chỉ để nói những chuyện này sao?

- Tôi chưa kết hôn!

Chưa kết hôn? Anh đang giải thích cho đứa con nít nghe đó à? Thật nực cười!

- Tôi phải sang Mỹ giải quyết vấn đề hợp tác giữa gia đình Gia Linh và gia đình mình. Ba của cô ta đã gian lận hợp đồng nhưng không có căn cứ. Ba mẹ tôi cho tôi quyền lựa chọn, tôi có thể tiếp tục cuộc sống của mình hoặc giả vờ tiếp cận Gia Linh để thu thập chứng cứ. Số tiền càng ngày càng tăng lên, tôi thì chẳng muốn gia đình mình bị mất khoản tiền đó. Hơn nữa, đây là bài học giành cho cô ta. Cô ta dám động vào em!

Tại tôi nghe hấn giải thích đến nổi lòng bùng. Hấn đang nói gì thế?

Tôi thật sự không hiểu.

- Thanh-Tuấn-này-chưa-kết-hôn-và-sẽ-không-cưới-ai-khác-ngoài-Minh-Minh!

Em nghe rõ chưa?

Minh Minh cắn chặt môi mình, chuyện như vậy sao hấn lại không nói cho cô biết? Hấn cười hất ra 1 tiếng. Vậy 2 năm qua, hấn và cô đã lãng phí khoảng thời gian vô ích?

- Tôi...

- Em thì sao? Chẳng lẽ em không còn yêu tôi?- Hấn mỉm cười mỉa mai, kê sát khuôn mặt mình vào khuôn mặt cô.

- Yêu. Dĩ nhiên là yêu, nhưng... cũng có hạn. Anh đang bịa chuyện đúng không? Gia đình Gia Linh phá sản nên 2 người ly hôn?

Minh Minh không né tránh, cô thản nhiên nói. Hấn tức muốn phát điên lên. Sao hấn có thể suy nghĩ ra những viễn cảnh đậm chất ngôn tình như cô được chứ?

- Em không tin tôi sao?

- Tôi tin anh thì được gì? Rồi 1 ngày anh sẽ bỏ rơi tôi, nếu chẳng có gì chắc chắn thì... đừng nói bằng lời.- Cô quay lưng đi thẳng. Dù hấn nói thật đi chăng nữa, lòng cô đã nguội, hấn nên nói cho cô biết sớm hơn, sớm hơn 1 năm... Minh Minh không tin hấn sẽ trở về sau 1 năm, nhưng trong 1 năm đó, cô luôn mong mỏi, chờ đợi. Tuổi cặp kè cũng dần qua đi trong bóng tối.

Cô cầm ly rượu vang của người bồi bàn vừa lên uống cạn. Vị rượu hơi chát nhưng cũng không tồi. Rượu chảy xuống cổ họng cô cay xè, lúc này cô rất muốn khóc, muốn tìm chỗ dựa nhưng cô không cho phép mình làm vậy, cô phải thật cứng rắn. Cứng rắn như cô đã từng. . .

Chẳng biết rượu có chứa chất gây nghiện hay không mà Minh Minh uống hết li này đến li khác. Cô tự cười nhạo bản thân, cuối cùng giọt nước mắt cũng lằng lằng rơi khế. Minh Minh ngồi phịch xuống sàn khóc nức nở như đứa trẻ. Trong góc khuất của buổi tiệc, chẳng ai trông thấy cô khóc cả! Khóc xong, cô tựa đầu vào tường khép mắt lại mà ngủ.

Hắn ngồi xuống cạnh cô, choàng chiếc áo khoác cho cô. Minh Minh cự mình, hơi thở nồng nặc mùi men say. Hắn đưa tay vuốt nhẹ tóc cô, mái tóc hắn luôn muốn chạm vào, chạm vào mãi mãi. Tiếc là cô đã cắt đứt nó, cắt đứt tình duyên của 2 người vì sự trẻ con, nông nổi. Hắn thật sự rất giận, rất tức giận. Sao cô lại gọi hắn 3 chữ xa lạ:” Tổng giám đốc!” Ánh mắt cô làm hắn bối rối, ánh mắt yên tĩnh, bất cần lạ thường.

Minh Minh đột nhiên mở mắt, ánh mắt vô hồn nhìn hắn, giọng nói bình thản:” Anh là Thanh Tuấn sao?”

- Ủ!- Hắn gật đầu rồi kéo chiếc áo khoác bị tuột xuống do cô ngồi dậy.

- Không đúng! Thanh Tuấn sẽ không bao giờ ở cạnh tôi đâu!- Cô nhếch mép. Cô đã say, say đến nỗi mê sảng.

- Sao lại không?- Hắn nhẹ giọng.

- Gia đình tôi không xứng với anh ta, anh ta đã đám cưới với người khác. Khi gia đình người đó phá sản thì lại li dị. Thật buồn cười!- Minh Minh phẩy phẩy cánh tay, hắn nắm lấy bàn tay đó.

- Em nghĩ tôi như thế sao?

- Anh... Anh là... Thanh Tuấn?- Minh Minh nở nụ cười ngây ngốc rồi đưa tay áp má hắn.- Đúng rồi!- Cô lại cười to hơn, khẳng định điều mình nhìn thấy là đúng. Hắn im lặng nhìn cô không nói cũng không hành động gì thêm, hắn giống như khán giả chờ xem màn kịch hay.

- Sao anh không chết đi chứ? Anh chết đi, anh chết đi...- Minh Minh đột nhiên tức giận dấm vào ngực hắn, nước mắt giàn giụa. Cô khóc nức lên như 1 đứa trẻ. Lòng hắn quặn thắt, cô hận hắn đến thế sao? Minh Minh khóc 1 trận tã tời thì dựa vào tường ngủ thiếp đi. Hắn lau đi những giọt nước mắt còn sót lại trên khóe mắt cô. Minh Minh vùi đầu vào mình hắn tìm hơi ấm.

- Tôi không sợ người khác ức hiếp em, tôi chỉ sợ mình không thể bảo vệ em và tự mình làm tổn thương em!

Hắn ôm cô vào lòng, Minh Minh cuộn người lại rút vào người hắn. Cô đưa bàn tay nhỏ của mình nắm chặt lấy cổ áo hắn. Thanh Tuấn bế cô lên, cô rất nhẹ, chỉ cần 1 cơn gió cũng có thể cuốn cô đi mất.

” Thanh Tuấn, anh đừng đi! Em xin lỗi, em sẽ cố gắng kiếm thật nhiều tiền, em sẽ không quan tâm đến anh đã có vợ hay chưa, chỉ cần anh đừng đi Mỹ nữa, em ghét đất nước đó lắm... Ở lại cạnh em đi, em cầu xin anh... Em đau lắm, mệt lắm...” Minh Minh làu bàu trong cổ họng nhưng hắn nghe được tất cả. Cô lại nằm mộng nữa rồi. Thì ra, cô nghĩ tiền bạc đối với hắn quan trọng như thế. Tiền bạc có thể không có nhưng Minh Minh thì không thể để mất. Khóe môi hắn cong lên, hắn đẩy cửa căn phòng cuối hành lang, buổi tiệc vẫn sôi động bên dưới nhưng không gian nơi này hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ có hắn và cô, chỉ có 2 người ở cùng nhau. . .

Hắn đặt cô lên giường, kéo chăn lên cho cô rồi ngồi vào bàn làm việc xem tài liệu. Ánh mắt hắn lướt rất nhanh trên những con chữ màu đen lộn xộn.

- Khát!- Minh Minh đá chân ra, tay xoa xoa cổ. Hắn đứng dậy lấy li nước cho cô. Minh Minh không mở mắt nhưng ngồi dậy uống li nước hắn đưa. Cô ư ử trong cổ họng, tay tháo chiếc áo khoác:” Nóng quá!” Hắn thở dài rồi bật điều hòa của phòng lên mức 16 độ. Minh Minh lúc này mới thấy thoải mái 1 chút mà ngủ tiếp. Được 30 phút, Minh Minh lại hắt xì liên tục. Hắn tắt điều hòa, kéo chăn lên quá ngực Minh Minh. Cô cảm thấy lồng ngực ấm ỉ, rất khó chịu. Cô muốn nôn, Minh Minh ngồi dậy nôn

thốc nôn tháo. Hắn chống nạnh trừng mắt nhìn cô. Minh Minh ới đến mặt mũi tái mét, khắp căn phòng nồng nặc mùi rượu. Do Minh Minh chưa ăn gì mà uống rượu cho nên cô cũng chỉ ới ra nước và rượu mà thôi. Hắn tức giận đi lấy khăn ướt lau mặt Minh Minh, xong thì lau sàn. Đây là lần đầu tiên có người dám

để hấn làm những chuyện này. Hấn còn phải tự tay thay quần áo cho cô. Do chiếc váy trắng có thiết kế che khuất nơi mặc vào, hấn tìm hoài không ra nên kết thúc tuổi thọ ngắn ngủi của nó tại đây. Về sau, Minh Minh mỗi lần nhớ lại thì trách hấn hấp tấp, biến thái, biến chất, làm hại cô tốn 5 triệu mua lại bộ váy khác bù cho Thanh Thanh. Nhưng biến thái thì đã sao? Hấn cũng có làm gì cô đâu chứ!

Minh Minh bị ánh sáng len qua những ô cửa kính đánh thức. Đầu cô đau nhức ỉnh ỏi, toàn thân cũng đau nhức muốn tê liệt. Đây là đâu? Minh Minh ngồi bật dậy nhìn quanh. Căn phòng có rất nhiều cửa ỏ cửa, khắp phòng phủ 1 màu trắng tinh. Tay phải được bố trí 1 gác sách rất lớn.

Ánh mắt Minh Minh dừng lại trên người con trai đang ngủ trên ghế.

Khuôn mặt nhìn nghiêng vẫn đẹp tuyệt mỹ không chút tí vết. Tối qua, cô quậy phá hấn hết lần này đến lần khác, hấn còn phải xem tài liệu nên gần như 4 giờ sáng mới ngủ. Minh Minh bước xuống giường rất nhẹ nhàng, không đánh thức hấn, cô định chuẩn trong im lặng đây mà! Nhưng mà...

cô đang mặc chiếc áo sơ mi của hấn, đêm qua... chẳng lẽ hấn đã thay quần áo cho cô? Aizzz... Minh Minh cắn mạnh môi dưới, đưa tay vò mái tóc giả rối bù. Cô nóng nảy tháo nó ra quăng lên giường. Hấn lờ mờ tỉnh giấc, đưa ánh mắt còn ngáy ngủ nhìn cô:

- Ngủ thêm đi!

- Xin lỗi đã làm phiền anh. Tôi đi đây!- Minh Minh cúi đầu chào hấn rồi nhìn quanh tìm chiếc váy trắng tối qua. Hấn đứng dậy kéo cô vào lòng rồi ngã lưng xuống giường. Vô liêm sỉ! Minh Minh đẩy hấn ra thì hấn càng siết chặt:

- Tối qua, em đã cầu xin tôi đừng rời xa em, chẳng phải sao?

- Anh điên à! Anh có thể tin lời người say sao? Hơn nữa, anh cũng có thể bịa chuyện mà!- Minh Minh đánh vào ngực hấn vùng vẫy.

- Tôi không cần biết em nghĩ tôi thế nào, nhưng tôi sẽ dùng mọi cách để em trở về với tôi. Thủ đoạn gì cũng không từ!- Hấn nở nụ cười chiếm hữu. Minh Minh quát lớn:

- Anh điên rồi. Thả tôi ra!

- Em nghĩ mình có thể bước khỏi căn nhà này chỉ với chiếc áo sơ mi hay sao?- Hấn bắt đầu đưa ánh mắt rực lửa soi xuống thân hình cô. Minh Minh trợn mắt đưa 2 tay che lại. Dù biết 2 năm trước cũng... đã từng nhìn thấy nhưng mà... trong tình trạng này thì có cảm giác thật...

ngượng.

- Tôi mệt. Ngủ đi!- Hấn vuốt mái tóc ngắn ngang cổ của cô rồi đưa tay chạm vào cái cổ trắng ngần. Minh Minh rùng mình 1 cái, tên này thật sự biến thái! Hấn mệt mà lại bắt cô phải ngủ? Minh Minh không phản kháng, đưa đôi mắt nai tròn tròn nhìn hấn.

- Anh thật sự chưa có vợ à?- Minh Minh vô thức hỏi câu hỏi đó nhưng lại hối hận, chẳng khác nào cô thừa nhận mình đã xiêu lòng vì hấn.

- Rồi!- Hấn đáp gọn lỏn. Thấy chưa, Minh Minh biết ngay là tối qua hấn gạt cô. Cô đẩy hấn ra, đôi mắt ngấn nước. Hấn giữ chặt cô lại.

- Nằm im, anh chính là đang ôm vợ mình!

Đọc tiếp Thử yêu côn đồ – Chương 37

37. – Chương 37

Chương 37: Đi Mĩ. . .

Nếu như em chết, tôi sẽ chết, nếu tôi chết trước em, cũng có nghĩa em đã mang tia nắng đến cho tôi hết 1 cõi người. . .

.....

Minh Minh đỏ mặt, nhưng mà... cô không dễ xiêu lòng vậy đâu! Cô đẩy hắn ra, hắn lại lần tới ôm chặt làm cô muốn nghẹt thở. Minh Minh tức giận hét lên:

- Anh buông tôi ra, không tôi sẽ kiện anh!

- Thử xem! Ôm thì tội còn hơi nhẹ, hay để tôi làm trên mức bình thường rồi hãy kiện!- Hắn không mở mắt, khóe môi vênh lên.

- Vô sỉ!- Minh Minh đánh vào ngực hắn 1 cái, hắn mở mắt ra nhìn cô, ánh mắt hắn rất nghiêm túc không đùa giỡn làm Minh Minh hơi sợ sợ. Hắn thật sự khó đoán, lúc này còn dễ chịu nhưng bây giờ thì nổi nóng. Minh Minh rút đầu lại, hừm, vô sỉ cũng đâu có nặng lắm đâu mà sắc mặt hắn chuyển màu thế nhỉ?

- Tôi chỉ vô sỉ với em thôi! Tôi vô sỉ chỗ nào? Hay để tôi thử nhé!- Hắn nhếch mép. Bây giờ mới thực sự là bắt đầu. Minh Minh nín thở không dám nói gì nữa! Hắn thở hắt ra rồi nhắm mắt lại:” Ngủ!”

Minh Minh lúc này mới ngoan ngoãn nghe theo lời hắn. Cô cũng còn rất mệt nên khép mắt lại. 2 hơi thở hòa quyện vào nhau khăng khít. Ánh nắng bên khung cửa sổ không làm cho bên trong căn phòng sáng lên hẳn.

Hắn mở mắt, đưa tay vuốt tóc cô rồi lại ôm chặt cô vào lòng, trói buộc cô ở bên cạnh hắn mãi. Thời gian như ngừng trôi, cả 2 đang ở cạnh nhau, họ chỉ ôm nhau ngủ. Chỉ 1 cái ôm mà có thể truyền tải hết bao nhiêu tình cảm họ dành cho nhau...

Minh Minh không biết mình đã ngủ bao lâu, khi cô thức giấc, hắn đã rời đi. Hắn luôn là thế, hắn là cơn gió vô định cứ lướt trôi mãi. Vừa ở cạnh đây, thoáng chốc đã biến mất. Dù chuyện đã xảy ra thật sự nhưng hắn lại tạo cho người khác vừa tỉnh giấc sau giấc mộng vàng. Minh Minh bước chân xuống giường.

- Thức rồi sao?- Hắn đi ngang cửa phòng nhìn cô. Hắn vẫn còn ở đây! Minh Minh thấy tim mình âm ập lạ thường. Cô gật đầu 1 cái. Bụng cô truyền đến 1 cơn đau quặn thắt.

- Ngồi đó!- Hắn chỉ tay xuống giường. Tay còn lại hắn đang cầm tô cháo trắng. Minh Minh cảm động suýt khóc. Hắn có cần đẩy cô xuống địa ngục, chặt chém cô thành trăm mảnh rồi gom góp nó lại, ăn cần chữa lành vết thương rồi tiếp tục hành hạ? 1 lần là quá đủ rồi. . .

- Tôi không sao!- Minh Minh có ý đi tiếp nhưng cô lại ngồi phịch xuống giường vì ánh mắt cảnh cáo của hắn.

- Ăn đi!- Hắn đưa tô cháo cho cô. Minh Minh cầm lấy tô cháo. Cô khó nhọc nuốt vào. Hắn ngồi cạnh cô, chỉ ngồi đó mà nhìn cô ăn.

Hoàng hôn buông xuống lòng Sài Gòn. Minh Minh quay đầu lại nhìn. Qua ô cửa, Minh Minh nhìn thấy những tia nắng cam hồng xuyên qua tay cô. Hắn choàng tay qua kéo cô dựa vào vai mình. Minh Minh bắt giác buông lời 2 chữ:” Tắt nắng!” Lại 1 lần nữa, hắn cùng cô ngắm hoàng hôn. Cảm giác vẫn vẹn nguyên như 2 năm trước. Chỉ trách, số phận đẩy đưa 2 con người cùng nhịp đập xa nhau nửa vòng Trái Đất, uống phí quãng thời gian nồng nhiệt, đẹp đẽ.

- Chưa tắt...- Hắn đáp khê. Cô ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt như muốn hỏi tại sao. Hắn nở nụ cười.- Vì em mới chính là mặt trời của tôi. . .

Nếu như em chết, tôi sẽ chết, nếu tôi chết trước em, cũng có nghĩa em đã mang tia nắng đến cho tôi hết 1 cõi người. . .

Minh Minh bị những lời đường mật này làm cảm động. Tại sao cô không thể dẹp bỏ lòng tự trọng, xóa bỏ mọi ranh giới, chỉ cần cô và hắn ở bên nhau, nếu như hắn thật lòng, cô sẵn sàng ở cạnh hắn suốt cuộc đời, làm mặt trời của riêng hắn. Hắn đưa tay luồn nhẹ vào mái tóc ngắn của cô:” Để tóc dài nha!” Minh Minh không tự chủ được mà gật đầu. Hắn nở nụ cười:” Tốt lắm!” Hắn cúi đầu, đặt nụ hôn lên tóc cô. Minh Minh bị tan chảy rồi, cô... bị thủ đoạn vô sỉ của hắn khuất phục hoàn toàn. .

. Cái tên ác ôn!

Minh Minh tắm rửa sạch sẽ vui vẻ vừa xem ti vi vừa ăn khoai tây trên giường. Hấn đang ngồi vào bàn làm việc xem tài liệu. Minh Minh đang xem hoạt hình cười nắc nẻ. Chẳng biết cái thể loại con nít này có gì hay mà cô thích nhỉ? Hấn bị cô làm ồn, không thể tập trung vào những con số trên giấy.

- Hahaha...Anh xem kia!- Cô cười 1 hơi, không ngừng đưa tay kéo áo hấn chỉ về phía ti vi. Hấn bực bội đưa ánh mắt lườm cô. À, được rồi! Cô không làm phiền hấn nữa. Minh Minh vẫn cười ha hả như bình thường, không làm phiền chỉ là không động vào hấn mà thôi.

Hấn tức giận quay lại kẻ phá rối sau lưng:

- Anh đưa em về!

- Thôi mà, bây giờ là 10 giờ tối rồi... Anh không cần mặt trời bé con này nữa sao? Anh không muốn em sưởi ấm cho anh à? Bây giờ là buổi tối, ngoài trời không có mặt trời đâu đó!- Minh Minh nắm áo hấn giật giật, mặt xụ xuống đáng thương. Lúc này là hấn van nài cô ở lại, giờ thì muốn tống cổ đi. Hấn yêu công việc hơn cô rồi! Hấn đột nhiên thấy mình ngu ngốc, mặt trời gì mà phiền chết đi được.

- Im lặng cho anh xem tài liệu, bằng không... em phải trả giá bằng thể xác !

- Anh đưa em về đi. Lúc này anh nói sẽ không làm gì em mà!- Minh Minh lúc này mới đổi ý. Cô đang ở chung với con sói còn gì? Không cần thận, cô sẽ bị hấn xơi tái...

- Im lặng!- Hấn liếc cô, Minh Minh gật đầu rất ngoan ngoãn. Hấn có điện thoại.

- Tôi nghe!

Khuôn mặt hấn nghiêm túc nghe điện thoại làm cô sinh nghi ngờ. Minh Minh nghiêng đầu quan sát.

- Đi... Chờ tôi chút.- Hấn đẩy cửa phòng đi ra ban công nói chuyện, qua các ô cửa trong suốt, cô thoáng thấy nét mặt hấn nhíu lại. Có chuyện gì không thể cho cô biết sao? Hấn vẫn vậy, vẫn muốn giấu diếm mọi chuyện...

Hấn quay trở lại phòng, Minh Minh nhìn hấn nhưng không hỏi. Cô biết, chuyện gì hấn muốn nói thì hấn sẽ nói, không muốn hé miệng thì cô cũng không miễn cưỡng. Hấn tiến đến ôm cô vào lòng, Minh Minh hơi cự mình né tránh nhưng không thoát khỏi.

- Đang tò mò sao?- Hấn biết ngay ý nghĩ trong đầu cô. Minh Minh rất ghét cái tài năng này của hấn, nếu cô có tài năng này như hấn, cô sẽ nhìn xuyên qua thể xác hấn xem tim hấn màu đỏ hay màu đen, gan hấn được làm bằng sắt hay thép...

- Rất tò mò.- Minh Minh nghiêng đầu, tay vớ lấy remote tắt ti vi.

- Anh phải sang Mỹ bàn hợp đồng, chắc phải đi hơi lâu...

Lại nữa! Lại là nước Mỹ, lại còn đi hơi lâu. Biết đâu lần này, hấn không trở về nữa thì sao? Minh Minh buồn rười rượi, đầu gục xuống. Hấn nở nụ cười.

- Đi cùng không?

- Hả?- Minh Minh ngạc nhiên ngẩng đầu lên. Đi cùng hấn sao? Hấn sẽ mang cô theo à?

- Chỉ là bàn bạc công việc, nhưng ít nhất cũng phải 1 tháng!

- Lâu vậy sao?- Minh Minh cứ nghĩ chỉ 2 3 tuần thôi chứ. Cô đi cùng hấn, liệu có tiện không nhỉ?

- Nếu em không thích thì anh có thể đi 1 mình. . - Hấn thấy cô do dự nên đưa ra cho cô thêm 1 lựa chọn nhưng Minh Minh thấy lựa chọn này không khả quan tí nào. Lỡ hấn đi luôn, cô lại phải tự vượt qua đau khổ 1 mình nữa sao?

- Không, em sẽ đi! Khi nào khởi hành?- Minh Minh gật đầu chắc nịch.

Hấn nở nụ cười, biết ngay mà. Minh Minh vẫn còn con nít lắm, chỉ là cố tỏ ra mình người lớn. Nếu cô đã sợ hấn rồi xa cô đến như vậy, hấn sẽ ràng buộc cô bằng “bản án chung thân” để cô biết!

- Ngày mốt bay, mai em vẫn phải đến công ty làm việc! Ngủ đi!
- Sáng giờ ngủ chưa đủ hay sao?- Minh Minh ngủ ít nhất cũng 10 mấy tiếng. Giờ lại phải ngủ nữa à?
- Hay em muốn chúng ta cùng thức?- Hấn cười ma mĩnh. Minh Minh sững người rồi nằm xuống, kéo chăn lên ngủ.
- Em đưa mọi giấy tờ tùy thân cho anh!- Hấn đang soạn quần áo vào va li, sao hấn lo xa thế nhỉ? Ngày mốt đi thì ngày mai hãy soạn sửa. Minh Minh ngồi dậy:
- Em để toàn bộ ở nhà rồi còn đâu!
- Mai nhớ đem lên phòng tổng giám đốc cho anh, anh không có nhiều thời gian!- Hấn ngẩng đầu nhìn cô.
- Khi nào ra sân bay rồi đăng kí!- Minh Minh lúc này mới thấy hấn thật phiền phức. Phiền hơn cả cô. Minh Minh là dạng con người chuyện ngày mai để ngày mai tính, còn hôm nay để hôm nay, nước đến chân mới nhảy.
- Anh ngu ngốc như em sao?- Hấn nhếch mép khinh khỉnh. Minh Minh bĩu môi:
- Anh thì thông minh chắc?
- Vừa đủ hơn em!
- !!!!

Minh Minh cãi không lại nằm thui thủi 1 bên không thèm liếc nhìn. Từ lúc nào mà hấn cái dai, nói dài thế nhỉ? Hấn quăng giấy tờ tùy thân lên giường, tay vẫn thoăn thoắt soạn quần áo. Minh Minh táy máy đưa tay cầm lấy tờ chứng minh nhân dân của hấn, chắc, chụp ảnh thẻ thôi có cần đẹp trai đến vậy không? Minh Minh suýt nữa chảy nước miếng. Trai trắng 15 có sức hút vậy à? Không thấy Minh Minh nói năng gì, hấn ngẩng đầu lên nhìn. Hấn cố kiềm nén để không cười thành tiếng, Minh Minh choàng chăn ngang cổ, 2 tay đang cầm tờ chứng minh, ánh mắt thèm thuồng y chang lần đầu 2 người gặp nhau mà nhìn tấm ảnh thẻ. Chỉ mong, Minh Minh mãi hồn nhiên như vậy thôi. . .

- Thức, đi làm!- Hấn kéo chăn, Minh Minh vẫn đang say giấc nồng, cô trở mình lòi cái chăn lại. Hấn giật mạnh hơn, Minh Minh vượt chăn nhưng vẫn không mở mắt, trời sập cũng mặc kệ. Đêm qua bảo ngủ thì không chịu ngủ, bây giờ bảo thức thì không chịu thức.
- Anh sẽ trừ lương nếu em đi trễ!- Hả? Hả? Minh Minh nghe 2 tiếng trừ lương thì quờ quạng như gà mờ đi xuống giường. Dù rất muốn ngủ nhưng mà... trừ lương cơ, biết làm sao? Chỉ 5 phút sau, Minh Minh xuất hiện chỉnh tề nghiêm túc. Hấn cùng cô đi làm.

Tin tức lan nhanh khắp công ty. Minh Minh đã ở lại biệt thự tổng giám đốc 1 ngày, hôm nay lại còn đi cùng nhau. Rõ là có gian tình. Minh Minh trông khờ khờ như vậy mà ra tay cũng thâm độc, người có vợ cũng không tha. Cái này gọi là kẻ “Điệu hổ ly sơn”, tỏ ra mình rất khó chịu với tổng giám đốc, ngầm gây chú ý với tổng giám đốc còn có thể đánh lừa sự phòng thủ của các cô cái xung quanh. Quả thật rất tuyệt vời!

- Minh Minh à, có phải em và tổng giám đốc chỉ là bạn cùng lớp không vậy?- Chị Lam hỏi cô. Minh Minh vẫn không hề hay biết chuyện đang đồn thổi âm ỉ trong công ty. Minh Minh nghĩ ngợi 1 chút rồi mới gật đầu, có hơn 1 chút, từng yêu nhau, từng chia tay, bây giờ quay lại. Mọi người trong phòng nhìn được ánh mắt nghĩ ngợi đó thì biết ngay Minh Minh đã nói dối. Nhưng Minh Minh thì đã nói dối gì đâu?

Giờ nghỉ trưa, Minh Minh còn...bí mật lên phòng giám đốc. Chuyện quá rõ rồi, sao trắng gì nữa! Minh Minh và giám đốc Thanh Tuấn có gian tình, là đôi cầu nam nữ, gian phu dâm phụ. Mấy cô còn đồn thổi ác ý, khi đi ngang qua phòng giám đốc còn nghe tiếng nam nữ cười đùa rất vui vẻ. Haiz, đúng là miệng lưỡi thế gian mà, vừa cay, vừa độc. . .

Tan ca, Minh Minh vui vẻ thu dọn chỗ làm việc để về nhà. Kiến Quốc gọi cho cô. Minh Minh bắt máy:

- A lô?
- Cậu rảnh không? Chúng ta đi ăn kimbap, tớ sẽ khao!

- A, rãnh. Tất nhiên rồi! Quán cũ à?

- Đúng rồi!

- Oke, tớ đến đó trước nha!

Minh Minh tắt máy cho điện thoại vào túi hí hửng bắt taxi đến điểm hẹn. Tổng giám đốc chỉ vừa rời đi 1 chốc, trở lại thì Minh Minh đã không cánh mà bay. Hơn nữa, cô cũng quên luôn là tối nay sang nhà hân ngủ, sáng mai phải bay sớm. Hân gọi cho cô, Minh Minh không bắt máy. Máu nóng sôi đến đỉnh điểm, hân dò tìm định vị của cô rồi phóng chiếc xe mui trần đến đó...

- Cậu ăn nhiều vào, tớ cũng vừa xin việc vào công ty Minh Tuấn, công ty đang mở chi nhánh nên cần nhân lực, tớ nhờ bà chị họ xin giúp và đã thành công. Tớ khao cậu để chia sẻ niềm vui!- Quốc Thiên gấp cho Minh Minh miếng kimbap. Minh Minh má miệng để cậu dút vào, cô và cậu cũng đã quen với những hành động này, không có gì là quá thân mật nhưng mà . . . đối với ai kia thì có đó.

Hân đẩy cửa quán ăn vào, kéo ghế ngồi cạnh Minh Minh. Minh Minh đang nhai miếng kimbap thấy hân xuất hiện thì suýt nghẹn. Quốc Thiên cũng ngạc nhiên không kém cô. Hân nở nụ cười nhìn Minh Minh:

- Em ăn ngon quá nhỉ?

- Cậu về rồi sao?- Quốc Thiên ngay lập tức hỏi chen vào để giải vây cho Minh Minh. Cô hết muốn ăn rồi, hân hỏi câu đó chẳng khác gì em có muốn uống thuốc độc hay không? Nếu cô gật đầu, cô không toàn mạng nữa.

- Ủ- Hân phớt lờ luôn Quốc Thiên mà kéo cô đứng dậy đi như bay ra ngoài cửa. Quốc Thiên cũng chạy theo kéo tay cô lại. Minh Minh đưa ánh mắt “tuyệt đối đừng ngăn lại, không thì cậu sẽ chết đấy” với cậu nhưng Quốc Thiên hoàn toàn không hiểu nháy ý này.

- Buông ra đi... Minh Minh đang ăn kia mà! Hơn nữa, cậu chỉ là người yêu cũ...

- Ai nói với cậu như thế? Cô ấy là vợ tôi!- Hân giật mạnh tay 1 cái kéo Minh Minh về phía hân, hân toàn thắng!

- Cậu đừng nói suông có được không? Minh Minh, cậu có muốn ở lại đây không?- Quốc Thiên không chút sợ hãi đối mặt với Thanh Tuấn. Cậu ta không sợ nhưng Minh Minh thì rất sợ, tên đó đang dùng ánh mắt nóng bỏng như tia laze quét lên mặt cô. Ôi, nóng quá, lũng mặt mất thôi!

- A... Tớ ăn no rồi, tớ đi trước!- Minh Minh kéo tay Thanh Tuấn đi ra khỏi cửa bỏ Quốc Thiên ở lại. Cậu ta tức tối đá mạnh 1 cái vào cái ghế của quán ăn, Minh Minh đứng là kẻ không biết trời cao đất rộng, cậu đã cố tình giúp đỡ cô ấy vậy mà. . .

Minh Minh gục đầu ngồi bên cạnh cái... máy lạnh. Hân đang lái xe với tốc độ... ngông cuồng, không thèm đoái hoài tới cô. Minh Minh bất giác bực bội lên tiếng:

- Em chỉ đi ăn với bạn bè thôi!

- Ủ!- Hân ừ nhẹ, thái độ vẫn không “better” chút nào. Minh Minh nắm chặt tay lại, ước gì cô có thể đâm vào bản mặt hân.

- Anh đang ghen à? Anh ghen gì chứ? Chẳng phải lúc trước anh cũng đi ăn, hẹn hò, suýt đám cưới với Gia Linh hay sao?- Đúng, ít nhất cũng phải ra uy 1 chút chứ, để hân lấn át như thế là không được.

- Em có cần phải nhắc lại quá khứ hay không?

- Cần chứ!

- Minh Minh, em thật cố chấp!

- Ờ, thì sao?- Minh Minh vênh mặt, hân không thèm đoái hoài đến cô nữa. Minh Minh đột nhiên thấy mình có lỗi nhưng mà không đủ can đảm để xin lỗi. Đêm đó, hân vẫn mặc kệ cô như thế, bỏ sang phòng khác ngủ. Lúc đi trên máy bay cũng vậy, từ lúc làm thủ tục đến khi máy bay hạ cánh hân vẫn không hé miệng nói nửa lời với cô. Minh Minh thật muốn khóc mà! Cô... chỉ bông bột 1 lúc thôi, không thể tha thứ hay sao?

38. – Chương 38

Chương 38: Ép hôn...

- Tôi đã có vợ, thì sao nào? -Giọng nói lạnh như băng này, còn ai khác ngoài... tổng tài của công ty chứ. Minh Minh ngạc nhiên nhìn hắn, chẳng phải hắn đã nói chưa từng kết hôn hay sao?

Hắn và cô vừa đáp máy bay đã có cuộc hẹn ngay buổi chiều ngày hôm sau.

Minh Minh mặc dù rất mệt nhưng vẫn không để hắn gọi dậy, nếu cứ tiếp tục làm phiền hắn thì biết đâu được hắn bỏ cô lại Mĩ mà đi về 1 mình thì sao. Minh Minh hôm trước có ghé cửa hàng mua 1 chiếc váy cúp ngực màu trắng viền đen, cũng không hở hang lắm nhưng nhìn dễ thương. Hắn thì mặc bộ vest như thường, mặt vẫn lạnh như băng. Minh Minh từ đáy rút ra được 1 kinh nghiệm xương máu ” đừng cãi cùn với đàn ông khi họ đang ghen”, sẽ rất đáng sợ!

- Em đói!- Minh Minh kéo kéo tay hắn hi vọng được sự chú ý từ ai kia.

Hắn chỉ đáp lạnh lùng:” Lát nữa ăn cùng đối tác!”

Minh Minh thật ra không có đói, cô cũng vừa ăn thôi... Ăn uống gì chứ?

Bực bội quá đi mất!

Xe dừng trước 1 nhà hàng lớn, hắn không 1 chút lịch thiệp, không mở cửa cho Minh Minh, cô phải tự mình mở cửa ra ngoài. Minh Minh thầm chửi rủa trong bụng, bản tính đàn bà của hắn bây giờ mới bộc lộ. Hắn đi trước cô 1 quãng khá xa, Minh Minh mang giày cao gót mà phải chạy theo ùn ùn suýt té. Chỉ có 2 từ để nói về Minh Minh bây giờ “đáng thương”!

Đối tác của hắn là 1 người Mĩ chính gốc. Minh Minh thân thiện cúi chào. Hắn đưa tay ra bắt cùng ông ấy. Minh Minh không hiểu rõ về cuộc trò chuyện cho lắm như cô loáng thoáng nghe được... “Is she your girlfriend?”

- No, she's my wife!- Lại nữa, Minh Minh đỏ mặt, đưa 2 tay lên áp má.

Cả 2 chỉ đang là mối quan hệ chủ tớ, hơn chủ tớ 1 chút xíu thôi nhưng hắn vẫn hay nói với mọi người cô là vợ hắn. Minh Minh không hiểu nghĩa hoàn toàn câu nói tiếp theo nhưng cô hiểu được đại khái là... “Không phải cô gái lần trước sao?” Hắn chỉ đáp gọn bằng chữ “No!” rồi chuyển tâm bàn bạc công việc. Minh Minh tuy vẻ mặt vẫn thản nhiên nhưng... cô có để tâm đấy! Sao hắn không giải thích rõ với ông đối tác đó nhỉ?

Chắc hắn vẫn còn giận cô!

Minh Minh rất cuộc cũng chẳng ăn được gì nhiều, cô chỉ miễn cưỡng ăn khi đối tác của hắn mời. Hắn liếc nhìn cô, Minh Minh bặm môi gấp miếng mực cho vào chén của hắn. Dù thức ăn rất ngon nhưng Minh Minh không dám thất lễ ăn nhiều cũng như tâm trạng hắn nặng nề quá thể...

Sau 2 tiếng chịu đựng, Minh Minh cũng được trở về nhà. Hắn có 1 căn nhà ở Mĩ, sang đây công tác sẽ không cần phải ở khách sạn. Minh Minh bị hắn lơ 2 ngày, giờ mới bộc phát cảm xúc:

- Em xin lỗi! Là em con nít, là em nông nổi, anh đừng bỏ mặc không quan tâm em nữa. Xin anh đấy! Nếu anh bỏ em lại đây thì em không biết đường ra sân bay để về Việt Nam đâu!- Minh Minh ngồi trên giường thút thít. Hắn đưa mắt nhìn cô, Minh Minh nắm tay hắn giật giật như con vật nuôi bị chủ ruồng rẫy.

- Em xin lỗi chỉ vì sợ tôi bỏ em lại đây sao?- Hắn nhướn 1 bên mày.

Chắc có lẽ câu cuối hơi thừa. Minh Minh nhanh chóng chống chế:

- Không, là em xin lỗi tất cả mọi chuyện. Em sẽ không đi ăn với người khác giới ngoại trừ anh, em sẽ không cãi cùn mỗi khi anh ghen, anh muốn em làm gì cũng được!- Minh Minh kể lể 1 tràng. Hắn chép miệng, kéo

cô vào lòng. Ah, biết ngay mà, nam tử hán thì cũng bại dưới gấu vấy đàn bà. Hơn nữa, mỹ nhân rơi lệ, ai cầm lòng được. Tuyệt chiêu

Thanh Thanh chỉ dạy đúng là hiệu nghiệm nha. Nhưng không phải ai muốn khóc cũng được đâu, khóc là cả 1 nghệ thuật... hắc hắc =)))

~ - Em nói xem, nếu tôi đi ăn cùng người con gái khác, bỏ mặc em chờ đợi thì em sẽ có cảm giác ra sao? - Hấn vuốt vuốt tóc cô, chất giọng trầm ấm mê người. Minh Minh nở nụ cười:

- Em sẽ chạy ngay tới đó tát anh 1 cái. . .

- Vậy lúc đó nếu tôi tát em? - À, à, hấn đang nhắc lại chuyện cũ. Nhưng mà, cô có hẹn với hấn sao? Minh Minh đâu có nhớ. Mà thôi kệ, hấn mà nổi giận lần nữa là khóc lòi con mắt cũng không dự dõ được.

- Anh đã không làm như vậy! Anh rất đàn ông! - Minh Minh choàng tay qua cổ hấn cười toe toét. Thật ra thì... anh rất đàn ông nhưng cũng có 1 chút hơi hướng đàn bà, giận dai nhưng dễ xoa dịu, tuy hơi khó chịu nhưng không phải là hết thuốc chữa.

- Em biết nữa sao? Còn 1 lần nữa, em xác định đi! - Hấn răn đe cô bằng ánh mắt, Minh Minh rụt đầu lại rồi nhìn ra cửa sổ:

- Em muốn đi dạo phố, đến Mĩ mà không đi chơi thì hơi phí!

- Còn 1 tháng nữa, từ từ hấn đi...

Minh Minh: khóc lóc ăn vạ.

Thanh Tuấn: nhốt trong phòng, khóa ngoài còn mình đi xem tài liệu.

- AAAAA, chán quá chán quá đi mất... Em muốn về nhà... - Tôi chống cằm nhìn ra ngoài trời. Còn 1 tháng nữa, từ từ hấn đi... ừ thì từ từ, ở Mĩ mưa không dứt, mưa hoài, mưa ghiền, mưa nghiện luôn. Cái tên kia thì ngồi im như pho tượng xem tài liệu, thánh rồi, thánh rồi. Biết trước ở nhà luôn cho khỏe, bấm tay thì 3 tuần nay cũng có thể đi tung tăng với Thanh Thanh, con Yến. Hơn nữa, cũng có thể đi ăn với Quốc Thiên. À, không được... đi ăn với Quốc Thiên. Hấn hạ sắp tài liệu xuống nhìn tôi:

- Về đi!

- Anh mua vé máy bay giúp em nha! - Mắt tôi sáng quắc lên, kẻ đòi đi, người đưa tiền, day đưa chi bằng dứt khoát.

- Tự mua!

-!!!!#%#R^%\$&^*&^(&(^&(&- Tự mua được thì tôi đã về nhà từ lâu rồi, ở đây chỉ phí những tháng ngày xuân xanh mà thôi. Tôi ai oán nằm dài trên giường hát vu vơ vài câu tiếng Hoa. Hấn liếc tôi, sao nào? Tôi đòi ra ngoài thì không chịu, giờ tôi hát cũng không cho sao? Cái tên Chihuahua đáng ghét. Ghét thế nhưng xa lại nhớ mới chết! T^T

- Con Thanh Tuấn dạo này sao rồi?

- Sang nhà Thanh Thanh ở rồi, hơn 5 tháng nay chưa gặp nó nữa! - Tôi ngáp dài 1 cái trả lời. Đột nhiên tôi thấy thân người nóng nóng, tôi bật dậy nhìn hấn, thì ra hấn đang soi ánh mắt “rực lửa” vào tôi.

- Lúc trước là em đòi mua, giờ thì bỏ mặc sao?

- Em bỏ mặc bao giờ? Chỉ là mấy tháng nay phải học rồi phải đi làm, nên nhờ Thiện Nhân chăm sóc hộ thôi! Công việc của anh cũng ổn định rồi, anh chăm sóc nó nhé, em vẫn bận lắm!

- Em điên à?

“Á Á Á Á Á Á Á!!!!!! Em xin lỗi!” *Hình ảnh quá bạo lực, các đọc giả không nên nhìn và hãy tưởng tượng thật trong sáng nhé!*

Sau khi trả đủ “vốn lẫn lờ”, tên thối tha kia mới chịu dẫn tôi đi dạo vài vòng siêu thị, tôi cũng chẳng mua gì nhiều, chỉ có: 2 cuốn Hoa Thiên Cốt, vài bọc bim bim, vài hộp thức ăn nhanh chủ yếu là để xem phim ban đêm, vài cái đĩa phim ma, vài cái... vài cái... một ít... blah blah...

Hình như hắn đã làm xong tất cả công việc hay sao mà nhàn nhã cùng tôi xem phim ma. Tình trạng là hắn nằm bên cạnh tôi ngáp ngáp ngáp dài, tôi ôm chặt cái chăn, không mở đèn, chỉ có ánh sáng mờ mờ của ti vi, lâu lâu lại phát ra vài tiếng hú rùng rợn. AAAAAAAAAAAAAA, tôi giật mình, xem chút nữa xỉu ngang khi nhìn thấy mặt “chú ma dễ thương” xuất hiện trên màn hình. Tôi quay sang hắn, hắn nói hắn sợ ma kia mà, sao chẳng có chút phản ứng gì thế? Hắn nhìn tôi 1 chút rồi buông 2 chữ tỉnh bơ làm tôi ôm bụng cười ngất :” Sợ quá!” Giọng nói tỉnh của tỉnh, không 1 chút run sợ mà lại nói là sợ quá.

Chẳng ai như Minh Minh, xem phim ma mà lại ngủ gật. Hắn giờ tay bật cái đèn ngủ mờ mờ, tay cầm remote tắt ti vi. Hắn ôm cô vào lòng, giờ thì khỏi chạy, cô chính thức là vợ của hắn rồi, chỉ là chưa động phòng thôi. Minh Minh hôm nay có da có thịt hơn, ôm cũng đỡ đau. Hắn gối đầu Minh Minh lên tay mình, rất nhẹ nhàng. Minh Minh lại nằm mơ, nói mơ vài tiếng nhưng chủ yếu là kêu cái tên... Chihuahua đáng ghét. Đúng là con người thích mơ mộng. Hắn hôn lên trán cô, nụ hôn nhẹ nhàng chứa chất đầy yêu thương. Minh Minh cũng vòng tay ôm lại hắn, má cô cọ cọ vào mặt hắn, 2 cái má bánh bao của cô đúng là rất êm nha. Hắn nhắm mắt lại, từ từ chìm vào giấc ngủ. Minh Minh hé 1 mắt, cái tên này dám hôn trộm cô! Minh Minh mở to mắt 2 mắt nhìn khuôn mặt mỹ nam bên cạnh mình. Mắt này, mũi này, miệng này, khuôn mặt này là của cô, tất cả là của cô. Minh Minh chu môi đặt lên môi hắn, cô chỉ biết bây giờ, cuộc sống cô toàn màu hồng, ngọt ngào lắm, so với đau khổ lúc trước cô đã chịu là rất đáng. Cô không hề nuối tiếc khi đã yêu hắn, cô chỉ nuối tiếc, mình không tin hắn sớm hơn. Khóe môi hắn nhếch lên, Minh Minh rút cổ lại nhắm mắt ngay tức khắc giả vờ ngủ. ” Lợn Lười!” Hắn nhắm mắt, trên môi nở nụ cười trêu chọc, miệng luôn mồm gọi 2 tiếng nick name của cô làm Minh Minh ngượng chết đi được. Thì ra cả 2 cũng như nhau thôi, đều là những kẻ thích hôn trộm...

Minh Minh bây giờ mới biết, mấy ngày qua hắn làm việc liên tục để dành ra 1 tuần nghỉ ngơi cùng cô dạo khắp đất Mĩ. Minh Minh cảm động suýt khóc, hắn không hành hạ cô là tốt lắm rồi. Minh Minh ăn được nhiều món ngon, mua được nhiều bộ váy. Nhắc đến váy mới nhớ, hắn bắt mẫn về việc Minh Minh ăn mặc không kín cổng cao tường cho nên bức bối nói 1 câu:” Sao em cứ phải mặc mấy bộ váy gọi cảm thế? Trăm kiểu như 1. Chiếc váy anh tặng em, em chẳng mặc lấy 1 lần...” “Anh tặng em vào 2 năm trước rồi!” ” Anh gửi chung với bộ tóc giả mà!”

Minh Minh nghiêng đầu nghĩ ngợi. Theo lời hắn nói, cái váy được để chung với bộ tóc thì... nghi phạm lớn nhất là lão bà bà đã ngủm mất mà không báo cô 1 tiếng. Được lắm, thù này phải báo! Minh Minh tự thề thốt trong bụng. Khi về, Minh Minh cũng quên bég chuyện cái váy, khi tham dự đám cưới của Thanh Thanh thì mới nhớ ra, lão bà bà rình chiếc váy đi ăn tiệc. Ưc chết mất thôi!

Mọi người trong công ty bắt tin rất nhanh, tổng giám đốc cùng với cô nhân viên nhỏ cùng nhau.. đi bàn bạc công việc 1 tháng ở Mĩ mà chẳng thông báo gì hết. Minh Minh giờ thì đã rõ, 2 người yêu nhau quan mình chính đại, không sợ ai hết nhưng trong mắt người khác thì vẫn là 2 con chuột ăn vụng. Minh Minh gục đầu, bước nhanh qua khỏi những ánh mắt soi mói đó.

- Minh Minh!

- A, Quốc Thiên!- Minh Minh hớn hở nhảy cẫng lên nhưng nhanh chóng nhìn dáo nhìn dác, an toàn!

- Khi đi làm gọi tớ là Kiến Quốc.- Cậu nở nụ cười. Minh Minh đi ngang cậu khó hiểu hỏi:

- Sao lại phải gọi là Kiến Quốc?

- Chuyện rất là dài... chủ yếu là do tổng giám đốc cầm quyền, nếu sớm biết cậu phải làm việc khổ sai dưới trướng tên đó thì tớ sẽ không cho cậu đi làm!- Cậu bắt đầu dĩ vãng dài. Cũng không phải là khổ sai lắm, cái này là do Minh Minh tình nguyện mà, hơn nữa, cũng có lương và hoa hồng đều đều, khi đi shopping thì có người quẹt thẻ hộ. Muốn đi đâu cũng có người đưa đón. Cuộc sống mà bất cứ ai cũng mong muốn...

- Cậu làm việc ở phòng nào?

- Chung phòng với cậu! Tổng giám đốc vẫn chưa biết đâu...- Cậu ra dấu Minh Minh im lặng. Hả??? Tên đó chưa biết, đùa à???

Minh Minh không trả lời, đẩy cửa phòng làm việc. Mọi người đã tụ hội rất đông đủ, hình như là buồn đưa lễ.

- Minh Minh à, tổng giám đốc đã có vợ, em không nên tiếp xúc quá thân thiết, dễ gây hiểu lầm lắm!- Chị Thư đang có nhã ý nhắc nhở, Minh Minh liền xụ mặt xuống, cô chỉ biết nói 1 câu bất lực mà chẳng ai chịu tin:

- Tổng giám đốc vẫn chưa có vợ ạ!

- Em tin chị đi, đàn ông đều như nhau, họ đều che giấu rất giỏi, hơn nữa, mọi người không trách em, ai cũng thấy rõ như ban ngày là giám đốc chủ động câu dẫn em. Cậu ta chỉ đang muốn chiếm được em để mà chơi đùa. Người ngoài phòng nhìn vào chỉ thấy em là người thứ 3...

- Em...- Minh Minh bị chị Lam chặn đứng họng, không biết chống chế gì nữa đưa đôi mắt to tròn nhìn Quốc Thiên. Cậu nhún vai:

- Các chị có vẻ hiểu lầm, thật ra Minh Minh không hề liên quan gì đến tổng giám đốc đâu!- Ách, cô đứng thẳng xương sống, cô đâu có muốn cậu biện minh kiểu này chứ.

- Tôi đã có vợ, thì sao nào? -Giọng nói lạnh như băng này, còn ai khác ngoài... tổng tài của công ty chứ. Minh Minh ngạc nhiên nhìn hấn, chẳng phải hấn đã nói chưa từng kết hôn hay sao? Sao bây giờ lại lật lọng trắng trợn thế? Minh Minh bị dọa đến mặt cắt không còn giọt máu, chân run run đứng không vững.

Hấn quăng 1 tờ giấy màu hồng lên bàn, mọi người chúm mũi vào xem. Riêng Minh Minh, cô đưa đôi mắt oán hận nhìn hấn, tại cô ngu ngốc nên tin tưởng hấn lần nữa, lần này thì khó vớt vát được rồi!

- Quả thật...đã kết hôn! Minh Minh...- Chị Thư lấp bắp nói không nên lời giật gật tay cô.

- Em là vợ giám đốc à?- Chị Kim cũng hoảng hốt không kém. Minh Minh lúc này mới hoàn hồn, các chị đang nói cái gì thế? Vợ gì chứ? Minh Minh đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn vào tờ giấy. Giấy đăng kí kết hôn còn đóng dấu đỏ tươi... Nguyễn Thanh Tuấn... Triệu Minh Minh... AAAAAAAAAAAAA, Minh Minh suýt nữa thì ngất xỉu, cô vẫn chơi chưa đủ, sao hấn có thể đăng kí khi không có mặt cô chứ??? Hấn im lặng này giờ thì đi đến bên cạnh, kéo Minh Minh vào lòng:

- Bây giờ thì còn đồn đại gì nữa không? À mà khoan, tôi nghĩ mình đã gạt tên Quốc Thiên trong bảng xin việc rồi mà?- Hấn đưa mắt liếc nhìn Quốc Thiên như người chiến thắng. Cậu vẫn chưa thích ứng được mọi chuyện vừa diễn ra. Minh Minh đã là vợ của hấn, hèn gì, 1 tiếng hấn cũng nói vợ của tôi, 2 tiếng cũng vợ của tôi. Tại sao cô lại không nói sớm chứ? Bây giờ mới rút cạn đường lui làm Kiến Quốc rất khó xử. Sau phút đứng hình, cậu nở nụ cười:

- Tôi đăng kí bằng tên Kiến Quốc. Tên đó cũng có nằm trong khai sinh, nên hoàn toàn hợp lệ. Tổng giám đốc không vì tư quên công mà sa thải tôi chứ?

- Công ty vẫn đang dư nhân lực, ngày mai tôi sẽ đưa ra quyết định đuổi 1 người...

- Dư nhân lực tại sao chỉ đuổi 1 người?- Minh Minh đứng là quá ngu ngốc. Hấn đang ám chỉ cái tên dư thừa kia kia, trong phòng này ai cũng rõ hiểu. Tổng giám đốc thật độc đoán mà!!!!!!!

- Em... đi theo tôi!- Hấn liếc cô kéo đi như bay. Quốc Thiên lắc đầu thu dọn đồ đạc chỗ của mình, ngày mai cậu bị sa thải rồi...

- Anh nói cho em biết đi, sao anh đăng kí kết hôn không cho em biết?- Minh Minh giãy nảy lên.

- Dù sao cũng tốt hơn là đăng kí với người khác. Triệu Minh Minh em không đồng ý lấy tôi sao?- Hấn nhếch nửa môi khinh khỉnh. Dù đang rất bức xúc kềm ức chế nhưng hấn nói cũng có lí, thiên thu vạn cổ kiếp này cô chỉ có hấn là tình yêu, không gả cho hấn thì gả cho ai? Hơn nữa, nếu tên người con gái là ai khác, chắc cô đã gục ngã không thể đứng lên.

- Nhưng anh cũng phải nói cho em biết chứ!

- Em sẽ phản đối. Bây giờ, anh sẽ sang nhà gái trầu cau mâm quả rước em về nhà, được chứ?

- Anh nói... thật hay đùa thế? - Minh Minh cười méo xệch, ai nói cho cô biết cô đang mơ đi!

- Tôi đùa với em sao? - Hấn gầm gừ trong cổ họng. Minh Minh linh tính chẳng lành... Hấn hẹn cô, ngày mai sẽ sang nói chuyện với ba mẹ nhà gái. Minh Minh sớm biết nên đã thông đồng với ba mẹ mình, yêu thì vẫn cho yêu, đăng kí giấy kết hôn thì cứ để đó, 3 4 năm sau khi Minh Minh đồng ý hãy tổ chức hôn lễ. Toàn thắng yehhhh!!! Ấy này, cô đừng mừng sớm thế chứ. Thanh Tuấn này là ai? Con cáo già không hơn không kém, sao có thể để mọi chuyện diễn ra như cô tưởng tượng được?

————— Tèo tèo teo —————

- Cháu đoán là Minh Minh đã về nói với 2 bác mọi chuyện, cháu xin lỗi vì chuyện lúc trước đã không nói rõ. Cháu và Minh Minh đã đăng kí kết hôn (Minh Minh: Tôi đăng kí cùng anh bao giờ? Winny: Bỏ chị, bỏ đi chị, cho hết truyện nữa, dài quá rồi...), cháu cũng mong hôn lễ sẽ sớm tổ chức... - Hấn không kiêng dè hay sợ sệt mà thẳng thừng đối mặt với ba mẹ Minh Minh. Cô kéo tay ba cô, ông vuốt vuốt tay trấn an con gái:

- Dù sao cả 2 cũng còn quá trẻ, không nên kết hôn quá sớm, dễ sinh ra nhiều cái vả...

Ông vừa dứt câu, hấn đã tiếp nối sau:

- Cháu vừa mở rộng 1 chi nhánh của công ty, cũng ở gần đây thôi, hiện giờ vẫn chưa có người quản lí. Với kinh nghiệm dày dặn như bác, cháu hi vọng bác sẽ chấp nhận lời mời của cháu đến làm phó giám đốc chi nhánh đó ạ. Lương hàng tháng sẽ giao động từ 100 triệu đến 200 triệu, bác thấy thế nào?

- A...- Ông đỡ người, Minh Minh sững sờ. Ba ơi, ba nói ba rất thương con gái mà, từ nhỏ đến giờ con vẫn là bảo bối của ba, ba không được bán con đi với cái giá 200 triệu đó. Quá rẻ mà!!!! Minh Minh mếu máo giật mạnh tay ông. Nhưng mà... con gái ơi, 200 triệu 1 tháng, 1 năm thì ba đã có thể tự mua ngôi nhà rồi, cái giá cũng xứng đáng, ba đâu có bán con chứ! Hấn nhếch mép nhìn cô, Minh Minh bí bách bay sang lão bà bà. Trong đầu lão bà bà cứ nghĩ, con gà đẻ trứng vàng mà về bên đó bà sẽ bị bơ vơ, giữ con gà này càng lâu càng tốt. Chưa kịp mở miệng hấn đã đặt lên bàn đủ loại thẻ xanh đỏ tím vàng nhìn ngò ngộ.

- Đây là thẻ tín dụng hàng tháng con sẽ chuyển tiền vào, còn đây là thẻ miễn phí dưỡng spa, miễn phí quần áo, miễn phí giày dép, miễn phí trang sức... Nếu mẹ cần gì cứ báo cho con, con nhất định sẽ làm việc thật chu toàn, nếu mẹ thích con sẽ mở hẳn 1 cửa hàng ẹ kinh doanh giết thời gian...

- AAAAAA, con rể, 2 đứa nên cưới nhau thật sớm, 20 tuổi rồi, công việc cũng đã ổn định, còn gì bằng. Mẹ sẽ chuẩn bị quần áo, Minh Minh nên sang nhà con ở thì tốt hơn!

Minh Minh bần thần, hức, sao lại như thế này? Ba mẹ bán con! Bán thật rồi! Hấn nở nụ cười, cúi gập người cảm ơn nhặt phụ nhặt mẫu. Minh Minh bị hấn lôi xềnh xệch ra xe...

- Mẹ, baaaaaaaaaaaaaaaa! *Ai oán, cực ai oán*...

- Anh không nên đuổi việc Quốc Thiên, dù sao cậu ta cũng rất có năng lực! Hơn nữa, em và anh cũng đăng kí kết hôn rồi, còn sợ gì nữa??- Minh Minh nằm nhàn nhã trên giường. Tuy bị hấn ép “hôn” nhưng Minh Minh vẫn có cách riêng của mình. Hấn không trả lời, đôi mắt mông lung suy nghĩ gì đó. Minh Minh thì hoàn toàn yên tâm về địa vị bây giờ, rất có thể ngày mai hấn thăng chức cho cô thì sao?! Sự đời, đúng là khôn lường... Mọi người trong công ty thận trọng xếp hàng nhìn tổng giám đốc đi qua đi lại, “tuyển” người để đuổi đi. Hấn lướt qua mặt Minh Minh, cô gơ tay vẫy vẫy 4 ngón tay trái, tặng luôn cái nháy mắt đưa tình. Hấn cười lớn 1 tiếng rồi kéo cô ra:

- Đêm qua, tôi cứ suy nghĩ mãi lời em nói, sa thải Quốc Thiên cũng không phải lẽ. Ở đây, năng lực của em là kém nhất, cho nên em nghỉ việc đi...

“Bụt... bụt...” dây thần kinh của Minh Minh đứt vụn ra. Sao hấn lại tuyệt tình như thế?

- Em nghĩ lại rồi, anh sa thải Quốc Thiên diiiiiiiiiiii... Huhu, tuy là năng lực em có hạn nhưng nhân viên ngoan ngoãn, nhân viên photo tài liệu chuyên nghiệp, nhân viên đứng giờ thì chẳng có ai qua em... Không

được!!!!!!!!!!!!!!- Minh Minh ôm người chị Thư cứng ngắt, miệng khóc lớn. Haiz, Minh Minh đúng là số khổ mới gặp ngay người chồng như hấn. Chị Thư vuốt tóc Minh Minh mấy cái, Quốc Thiên phì cười ha hả. Hấn kéo cô đi như con búp bê, mặc cho cô đang làm ầm lên, náo loạn của căn phòng...

Chỉ có hấn mới biết, giấu cô vào cơ mật chỉ có hấn biết vẫn đỡ hơn mang ra ọi người ngăm nhìn, thâm thương trộm nhớ. Như vậy, hấn đỡ đau đầu... (Nghỉ xong lại đi làm tiếp, lại nghỉ, 2 vợ chồng này phiền chết được!)

*Note: Chap sau sẽ là đám cưới của Thanh Thanh- Thiện Nhân, chap sau nữa là tình cảm của Hải Yến- Quang Huy. + 5 ngoại truyện. Hết truyện này Win định làm 1 trong 2 bộ sau:

+ Thể loại xuyên không... Liên quan về kiếp trước... HE.

+ Thể loại hiện đại về tốc độ.. Ngược thân, ngược tâm... SE hoặc OE...

Nhưng Win hiện giờ suy nghĩ về thể loại cổ đại nhiều hơn, tại vì có rất nhiều ý tưởng, lần đầu thử sức. Mọi người cho ý kiến, Win tổng hợp ý kiến lại rồi mới làm truyện tiếp theo...

Đọc tiếp Thử yêu cơn đờ – Chương 39

39. – Chương 39

Chương 39: Biệt ly. . .

Điện thoại Quang Huy nhận được 1 tin nhắn.

” Hải Yến”: Em không phải đi vì chuyện đó. 3 năm sau, nếu anh vẫn chưa có bạn gái, chúng ta yêu nhau nhé!

.....

Minh Minh cùng Hải Yến dạo hết shop quần áo này đến shop quần áo khác, đều là gia đình hấn mở, quẹt thẻ vô tư đi. 2 cô nàng dạo gần đây rất ít tụ hợp. Hải Yến thường xuyên phải đến công ty của anh Huy thực tập.

Minh Minh thì phải... ngôi nhà “tu luyện chân kinh”, cũng sắp thành tiên rồi. Ngày mai là đám cưới của Thanh Thanh và Thiện Nhân, 2 con người vô trách nhiệm kia vẫn còn tung tăng đi du lịch đâu đó chưa về, hình như... chiều nay mới đáp máy bay. Con Thanh Tuấn cũng được dời về nhà Minh Minh, hức, bây giờ cô mới biết tầm quan trọng của nó, không có nó thì sẽ không ai bàn chuyện ngôn tình cùng cô?!?...

- Mày định bao giờ thì cưới? Giấy kết hôn cũng đã đăng kí, chung sống như vợ chồng rồi còn đâu?- Hải Yến thở dài nhìn Minh Minh.

20 tuổi đầu, Minh Minh vẫn long nhong như đứa con nít, vô tư bay lượn như con én nhỏ. Cô dẫu môi lên:

- Như vợ chồng gì chứ? Tao vẫn còn là xử nữ nhé!- Minh Minh và hấn vẫn chưa có hành động gì quá thân mật ngoài ôm ôm, hun hun... Dù sao 20 tuổi vẫn còn trẻ, chưa nên con dất con bông phá hỏng tuổi thanh xuân.

- Hả?- Hải Yến trợn tròn mắt ngạc nhiên, cả 2 cũng ở chung với nhau 5 tháng rồi chứ đâu có ít! Chắc, có phải là do Minh Minh không hấp dẫn hay do tên kia có vấn đề sinh lí ? Lửa gần rơm lâu ngày cũng cháy, tại sao cái đôi này trong sáng quá mức thế nhỉ?

- Thật! Tao có giao kèo, khi nào đám cưới thì mới động phòng hoa chúc, càng lâu càng thú vị mà!- Minh Minh cười híp mắt, thật hết nói nổi, cô đang nghĩ cái quái gì vậy? Càng lâu tình cảm càng nhạt phai nhé!- Đừng nói chuyện của tao nữa, mày và anh Huy sao rồi?

- Sao?- Hải Yến bất giác ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn Minh Minh. Nhắc đến anh tim cô lại đau thắt lại. Người ta đâu có ý gì với cô đâu chứ!

1 đứa em gái không hơn không kém, mãi mãi là vậy...

- 2 người ở cạnh nhau lâu như vậy, 3 năm rồi còn đâu... Sao cả 2 vẫn im thinh thế?

- Biết gì mà nói. Chúng tôi hoàn toàn trong sáng... Hơn nữa... anh ấy có bạn gái rồi...- Hải Yến khó nhọc nói ra câu cuối rồi đi nhanh. Minh Minh há hốc mồm, anh Huy có bạn gái rồi á? Hôm bữa có nói chuyện với anh ấy, hình như anh ta cũng có để mắt đến Hải Yến, chỉ là không dám tiến lên thôi. Tại sao đằng 1 cái lại có bạn gái chứ?

Hải Yến mất hết cả hứng nên về trước. Minh Minh cũng lủi thủi đi về, tình cờ bắt gặp mấy đàn “cò trắng” vừa đi học vừa tíu tít nói chuyện.

20 tuổi, cô vẫn chưa học hết đại học, hay là xin học lại nhỉ? Minh Minh vẫn nhớ trường lớp lăm dù quanh đây ai cũng chẳng thèm đếm xỉa đến việc lên giảng đường. Cũng lâu rồi Minh Minh chưa đến công ty cũ.

Dạo này công ty Minh Tuấn mọc lên như nấm, trụ sở có ở khắp mọi nơi, đi tìm giám đốc thì phải gọi trước nhưng toàn thư ký bắt máy. Không thì máy bận, khóa nguồn, rốt cuộc ai mới là người đáng phải ghen đây? Điện thoại Minh Minh reo lên, ối, mẹ chồng gọi, sao lại gọi ngay lúc này nhỉ?

- Dạ con nghe!

- À, ta vừa về đến Việt Nam, nhân tiện ghé sang nhà 2 đứa nhưng chẳng thấy ai hết!

- Ngày mai là đám cưới em họ nên con đi sang cửa hàng nhà mình lấy vài bộ quần áo ạ!- Mẹ chồng nàng dâu lúc này khá hợp rơ, mỗi lần mẹ chồng về thì xem như không thấy mặt cô ở nhà. Thanh Tuấn gọi thì toàn mẹ hần nghe máy, muốn tìm cũng chẳng thấy đâu, tối về thì tính đủ “vốn lẫn lời” chứ không dám oán trách mẹ mình. Con có hiểu đấy!

- À, chúng ta đi Spa nhé! Con đến đó trước đi, mẹ sẽ tới sau...

Nói đến đi Spa, Minh Minh đã quá quen, khắp thành phố chỉ có 1 cái spa cực vĩ đại, lại là spa của nhà hần. Hầu như mở ra chỉ để phục vụ tầng lớp thượng lưu, có quen biết, hay nói gần gọn là 2 bà hoàng của gia đình. Minh Minh bắt taxi đến địa điểm “hẹn hò” cùng mẹ chồng.

- Dạo trước, để cầu hôn mẹ, ba Thanh Tuấn phải mở hẳn 1 chuỗi cửa hàng làm đẹp, trong đó có cả spa này nên lâu lâu ta lại phải ghé lại để nín giữ cảm xúc. Lúc Thanh Tuấn sang nhà con thưa chuyện, ba mẹ về không kịp nên chẳng thể sang cùng nó. Mẹ rất tò mò, thẳng cứng nhắc như nó thì sẽ cầu hôn kiểu gì nhỉ?- Minh Minh giật giật khóe miệng, đời sau đúng là có phúc hưởng phúc từ đời trước. Cô cười già già:

- Anh ấy cũng rất lãng mạn!

Ồ thì lãng mạn, quảng tờ giấy đăng kí kết hôn lên cho bằng dân thiên hạ xem, ra mắt ba mẹ vợ thì tùy tiện dùng tiền. Sao cô lại có người chồng như thế này nhỉ?

- Thế thì tốt, sao 2 đứa chẳng chịu tổ chức đám cưới thế này? Ta chờ muốn công lưng rồi...

- Mẹ còn rất trẻ mà, con nghĩ vẫn chưa đến lúc...- Minh Minh cũng còn rất trẻ. So với mẹ thì chắc chỉ bằng phân nửa số tuổi của bà.

- Mẹ đã 45 tuổi rồi... Ta lấy ba Thanh Tuấn từ lúc 19, đến 23 thì có Quang Huy, 2 năm sau lại có Thanh Tuấn. Con cũng nên nghị đến chuyện con cái rồi! Mấy đứa con nít bên nhà Hải Yến không phải rất dễ thương sao?

Lúc trước, do có lần Hải Yến đi cùng Minh Minh, bà thấy Hải Yến vừa xinh đẹp, vừa nét na thùy mị nên cũng rất thích. Không ngờ, Quang Huy con bà cũng có quen biết, em nó 20 tuổi đã tự ý đăng kí kết hôn không cần người khác thúc giục. Nó thì ngược lại, 22 tuổi vẫn ôm khư khư 2 cái chữ “cô đơn”. Sau vài lần tra khảo, Hải Yến quả thật có ý với con bà, nhưng mà, lại chối bay chối biến. Có hôm, bà còn về nhà Hải Yến chơi. Minh Minh nghĩ đến những đứa nhóc đáng yêu ở nhà Hải Yến. Bi,

Bo, Bon, Bin, Bun, Boi, đều rất ngoan ngoãn, đứa nào cũng béo tròn tròn trọc trọc làm cô muốn có con quá đi!!! Minh Minh chép miệng vài cái, cô cũng chẳng biết nói gì hơn. Lần nào lão bà bà cũng kèm cô vào thế hiêm. Cô đành cười già già vài cái cho qua...

- Thanh Tuấn ơi, Thanh Tuấn à, anh muốn có con không?- Minh Minh nằm trên giường ôm con gấu bông bẽ bẽ 2 cái tay nó. Lời nói của mẹ hấn quả thật có tác dụng không ít! Hấn nằm bên cạnh xoay ra ôm cô:

- Em muốn sao? Chúng ta thử nhé!

- Nhưng khi sinh sẽ rất đau... Nếu sinh khó sẽ phải mổ bụng, khi đó sẽ để lại sẹo, xấu chết được!- Minh Minh quay sang nhìn hấn.

- Vậy không cần sinh...- Hấn vuốt vuốt tóc dẫn dụ Minh Minh. (Lâm Phong chỉ là 1 thất bại của “sản phẩm ngăn cách” =))))~)

- Nhưng mà... không có con khác nào tuyệt tự?- Minh Minh cự người quay mặt đối diện hấn. Thanh Tuấn nhếch mép:

- Gia đình anh có 2 người mà. Còn anh Huy!

- Nhưng cũng không được... Mà thôi, để vài năm nữa tính!- Minh Minh dẹp bỏ chuyện đó qua 1 bên. Hấn chán nản gật đầu. Minh Minh vừa ngốc lại vừa con nít, lâu lâu thì chín chắn được 1 chút nhưng hầu như là ngô nghê. Đạo trước, chẳng biết nghe lời ai bảo rằng cô không hấp dẫn nên đến giờ vợ chồng vẫn còn “trong sáng”. Thế là, đêm đó Minh Minh mặc bộ váy ngủ cực sexy lạng qua lạng lại trước mặt ai kia. Đến khi lưng chạm giường thì khóc lóc van xin, miệng cứ bảo sợ đau. Thế là đến bây giờ không dám đùa kiểu đó 1 lần nữa.

- Em học đại học vẫn chưa xong, hay là đăng kí học lại nhé?

Hấn nhắm mắt gật gật đầu. Minh Minh đưa 2 tay giở con mắt hấn ra. Hấn giơ chân gác lên người cô. Minh Minh cố gắng vươn chân lên gác qua người hấn. Cả đạp qua đạp lại nhưng Minh Minh thua thiệt là cái chắc rồi. Hấn chồm qua người cô:

- Bao giờ anh mới được “động phòng”?

- Đám cưới đã.- Minh Minh ước tính, ít nhất 3 4 năm nữa mới tới.

- Hôm nào bảo em đi chụp ảnh cưới lại viện đủ lí do. Anh không chờ được nữa!- Hấn hung hấn cắn vành tai cô. Minh Minh đẩy hấn ra đứng dậy phòng thủ:

- Tránh. Anh là con sói hay con người vậy? Bữa nào cũng đòi ăn thịt sống!

- Con Chihuahua!- Hấn nhảy tới, Minh Minh la hét chạy quanh phòng như 2 đứa con nít rượt đuổi. Bao giờ thì cục nợ đời hấn mới lớn đây? Đêm nào cũng phải rượt cô chạy quanh phòng cho đến khi hấn bỏ cuộc, còn không thì Minh Minh khóc hu hu mới ngủ được. Đạo này cô cũng không cho ôm, không cho hôn như trước, với lí do duy nhất “sợ tiến xa hơn”... TRỜI ƠI, NGÓ XUỐNG MÀ COI!

- Minh Minh, trang điểm như thế này đủ xinh hơn Hải Yến chưa?- Thanh Thanh xoay người đưa mặt cho Minh Minh xem. Cô giơ 2 ngón tay cái lên biểu thị là được rồi. Hải Yến tựa người vào tường dẫu môi:

- Cậu đang mơ à?

- Đang tỉnh! Bà mẹ họ chứ không phải do bà Thảo tạt axit, cái lưng phải điều trị thời gian dài thì đã sớm tổ chức đám cưới rồi!- Thanh Thanh hậm hực chữi 1 tiếng. Thiện Nhân đẩy cửa vào:

- Đến giờ làm lễ rồi!

- Được rồi, ra ngay đây!- Thanh Thanh vẫy tay rồi đứng dậy. Minh Minh cầm váy cô dâu lật đật theo sau. Tiếng nhạc rình rang trên thánh đường làm Minh Minh cảm thấy nôn nao, lúc trước cô cũng thường... mơ thấy thánh đường này. Tên Thanh Tuấn đó kéo tay cô vào ngồi cạnh hấn:

- Người ta chưa đăng kí kết hôn mà đã cưới rồi đấy!

- Kệ người ta đi! Nhiều chuyện thế không biết.- Minh Minh làu bàu trong cổ họng nhưng đáng tiếc, tên kia đã nghe thấy hết rồi. Không trốn thoát được đâu!

Quang Huy đến hơi trễ. Anh ta đi cùng 1 cô gái nào đó. Minh Minh quay sang nhìn Hải Yến, cô ấy đang chăm chú theo dõi Thanh Thanh và Thiện Nhân. Thực chất, cô đang cố tính phớt lờ cặp đôi vừa mới đi vào. Cha sứ nhanh chóng đọc tuyên thệ, cả 2 chính thức làm vợ chồng trong tiếng vỗ tay chúc mừng không ngớt.

Đến phần bắt hoa, mọi người chen lấn tranh giành, riêng Minh Minh nép 1 qua bên. Cô vẫn chưa muốn đeo gông vào cổ.

- Tôi bắt đầu ném đây!- Thanh Thanh cười híp mắt ném bó hoa. Bó hoa theo trớn bay thẳng về phía Minh Minh, lần này không ai nhận được hoa là cái chắc. Bỗng nhiên hắn đứng dậy giơ tay cầm lấy bó hoa. Xung quanh mọi người ồ rộ lên, không ngờ giám đốc chuỗi khách sạn Minh Tuấn lại lãng mạn như thế. Hắn đưa bó hoa trước mặt Minh Minh:

- Bao giờ mới chịu tổ chức đám cưới hả?

- 2 3 năm nữa... Em rút ngắn 1 năm!- Minh Minh nở nụ cười trẻ thơ.

- Không được. Chuyện này do anh quyết định!

- Không mà!- Minh Minh hoảng hốt hét lên.

- Em dám làm loạn ở đây sao?- Hắn gầm gừ trong cổ họng. Hức, Minh Minh rụt đầu lại oán hờn.

Hải Yến thấy rất ghen tỵ với Minh Minh, lửa giận rơm rêu ngày càng bén, mưa dầm thấm đất chắc chẳng dùng với cô. Cô ngoảnh đầu nhìn đôi trai gái đang cười đùa mà lòng thất lại. Con người quả thật kì lạ, cái đáng nắm giữ thì không nắm, cái phải vứt đi thì không vứt. Quang Huy biết Hải Yến đang nhìn anh nên có chút gượng gạo nhìn cô nở nụ cười. Cô không khách khí quay đầu đi nơi khác.

Mọi người cùng ăn tiệc, Hải Yến nhẹ nhàng thông báo:

- Ngày mai tớ sẽ lên máy bay sang Mĩ rồi. Chắc có lẽ 3 năm sau mới trở về...

Đôi đũa trên tay Minh Minh rơi xuống đất. Sao Hải Yến đã có kế hoạch đi Mĩ nhưng bây giờ mới thông báo? Minh Minh rất muốn khóc ngay lập tức, bạn bè thân thiết bao nhiêu năm, bây giờ nó lại bỏ cô đi tận 3 năm.

- Này người đẹp, tớ đi cùng cậu!- Quốc Thiên nháy mắt với Hải Yến, cô hừ lạnh:

- Tớ đi du học, khi nào thành danh sẽ về!

- Hức, sao ai cũng thích đi Mĩ thế?- Mắt Minh Minh rơm rớm nước mắt trực khóc. Hắn đưa khăn giấy cho cô, đáng vẻ không có gì là lo lắng cô sẽ rơi lệ.

- Hải Yến à, nhớ phải bảo trọng nhan sắc, không khi về tớ nhìn không ra!- Thanh Thanh lại như thế nữa rồi, ngoài miệng chua ngoa nhưng thật tâm cũng là ý tốt.

- Yến...- Quang Huy hơi sững người nhưng nói tiếp.- Có thể em cần nghỉ ngơi, du học sẽ rất buồn chán!

- Em đã nghỉ ngơi rồi. Nếu cứ nghỉ mình sẽ buồn chán chắc chắn sẽ không thành danh đâu. Mọi người yên tâm, tớ sẽ cố gắng về sớm!

Minh Minh òa khóc nức nở. Hắn vỗ vỗ vai Minh Minh. Quang Huy ngã người tựa lưng vào ghế trầm mặc.

- Đừng đi mà, Yến ơi, hự hự...- Minh Minh tiễn Hải Yến ra sân bay mà khóc như phải đưa tiễn ... người chết. Hải Yến vỗ vai cô trấn an:

- Tao sẽ chat với mày qua facebook!

- Không, mày đừng đi mà!!!!- Minh Minh lắc đầu nguây nguây ôm chặt cô. Thanh Tuấn lắc đầu kéo cô ra. Người của Hải Yến toàn nước mắt là nước mắt. Thanh Thanh, Thiện Nhân, Quốc Thiên cũng chào tạm biệt Hải Yến. Cô lòng ngóng tìm bóng dáng ai đó nhưng chẳng thấy đành quay bước lên máy bay.

- Hải Yến, Hải Yến... Em đừng đi, chúng ta nói chuyện cho rõ đã!- Hải Yến quay đầu lại nhìn anh. Quang Huy chạy về phía cô. Ít ra cũng gặp được anh lần này.

- Em đi Mì là vì có gì? Có phải do anh đã có bạn gái không? Anh thật sự vẫn chưa có bạn gái. Em đừng đi nữa!

Hải Yến hơi ngẩn người vì câu nói này của anh. Tuy nhiên, cô nở nụ cười rồi kéo va li lên máy bay. Điện thoại Quang Huy nhận được 1 tin nhắn.

” Hải Yến”: Em không phải đi vì chuyện đó. 3 năm sau, nếu anh vẫn chưa có bạn gái, chúng ta yêu nhau nhé!

Anh nóng nảy đá chân vào không khí phía trước. Là do anh không đủ can đảm tiếp nhận thêm tình yêu mới, là anh đã làm cô buồn. Minh Minh vỗ vỗ vai anh, mũi vẫn hít khịt khịt:

- Là do anh quá ngu ngốc thôi!- Cô quay người đi về, vừa đi vừa khóc như con nít bị giật kẹo. 3 năm không phải khoảng thời gian quá dài. Anh nhất định sẽ chờ cô quay về. Anh sẽ nói với cô tiếng xin lỗi cũng như mong muốn của mình. . .

Chốt, thể loại tiếp theo là xuyên không. Tựa: Thiên Xuân Mộng. Inbox facebook Win gửi văn án... Trang Nguyễn (Winny Nguyễn).

40. – Chương 40

Chương 40: Happy ending. . .

Thật ra từ lúc yêu hẳn, Minh Minh nhận ra có rất nhiều điều ngoại lệ, cô có thể ngắm hoàng hôn như 1 thói quen nhưng cũng có thể bỏ, cô rất ghét mưa nhưng rất thích đi trong mưa cùng hẳn... Đôi khi tình yêu cần rất nhiều điều ngoại lệ, yêu tên còn đồ cũng không có gì là ghê gớm...

.....

3 năm trôi qua rất nhanh chóng, Minh Minh và Hải Yến vẫn giữ liên lạc với nhau. Đôi lúc chat qua webcam Minh Minh lại thấy tủi thân. Người ta đi 3 năm diện nước đầy đủ, người ở lại 23 tuổi vẫn nhưng đứa trẻ cấp 3. Lâu lâu đi ngoài đường vẫn bị mấy đứa học sinh, sinh viên gọi là... “em gái”. Lùn đâu có tội chứ!

Yến Nguyễn: ” tấm ảnh tự sướng ở sân bay”... See you later!

Minh Minh Là Ta: ” tấm ảnh tự sướng nhắm mặt”... OK!

- Vậy đám cưới được chưa?- Hẳn nằm cạnh cô ngao ngán ngáp dài 1 cái.

Lấy lí do bạn thân đi du học, không thể dự đám cưới của mình, Minh Minh cho ai kia chờ tận 3 năm rông. Nói về tài năng kiên nhẫn, Minh Minh khâm phục hẳn rồi. Cô cũng không muốn mình suốt ngày lông bông như con nít nữa.

- Ủ thì cưới...

- Tuần này!- Hẳn đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi, không thể chờ thêm được nữa.

- Không được... 3 tháng nữa đi. Trong tuần làm sao có thể chuẩn bị kịp? Đợi chờ là hạnh phúc kia mà...

Hạnh phúc? Ai kia sắp thổ huyết rồi đây. Cả 2 lại giao tranh nảy lửa, Minh Minh lại giành phần thắng. Yeh! Tên còn đồ ngày nào bây giờ lại phải chịu thua cô.

- Cho hỏi, tổng giám đốc của công ty ở tầng nào vậy?- Cô gái xinh đẹp, mái tóc nhuộm màu đỏ nâu uốn xoăn quyến rũ. Bộ vest cô mặc vừa khít với thân người, tôn lên hẳn 3 vòng. Nước da trắng như trứng gà bóc càng tăng thêm vẻ đẹp con gái.

- Tầng cao nhất ạ. Nhưng... cô có hẹn với tổng giám đốc chưa?- Cô lễ tân lịch sự hỏi.

- Rồi. Vậy tôi lên nhé!

3 năm rồi, kiến trúc công ty cũng ít nhiều thay đổi. Lúc trước, trụ sở chỉ có 4 tầng, bây giờ lại lên hẳn 6 tầng. Phòng giám đốc đây rồi!

Cô gái tiến lên gõ cửa mấy cái. Phòng không khép, nhìn xuyên qua thì có thể thấy ngay bàn làm việc của chủ công ty nhưng không thấy người ở đâu cả.

- Ai vậy?

- Là em.- Cô gái nở nụ cười vui vẻ bước vào. Quang Huy vẫn không ngẩng đầu lên nhìn. Cô tùy tiện đi vào, ngồi trên chiếc ghế sofa đối diện.

- Cô là ai?- Mắt anh vẫn di chuyển trên sắp tài liệu, giọng nói lạnh lùng không giống cách ứng xử của anh chút nào.

- Em đến xin việc!

- Cô để đơn lên bàn rồi về đi, tôi sẽ xem xét sau.

- Không biết... giám đốc có người yêu chưa nhỉ?

~~ Nếu anh vẫn chưa có bạn gái, chúng ta yêu nhau nhé? ~~

Hải Yến, giọng nói của cô chọt len lõi qua tâm trí của anh. Lúc này, anh mới ngẩng đầu lên. Hải Yến nở nụ cười tươi rói:

- Giám đốc có vẻ bận. Em về trước!

- Khoan... em...em...- Quang Huy vẫn còn quá ngạc nhiên về chuyện này nên nói năng không rõ. Anh bình tĩnh lạnh nở nụ cười như ánh nắng ban mai. Ồ Mĩ quá lạnh, cô hầu như không cảm thấy tia nắng nào ấm áp, đây là tia nắng đầu tiên cô cảm nhận được hơi ấm.

- Xin lỗi nhưng anh đã lỡ có bạn gái mất rồi.

- Hả?- Hải Yến há hốc mồm, sững lại đôi chút. Anh đứng dậy, đi đến phía sau choàng tay qua cổ cô.

- Em để anh chờ lâu quá!

Hải Yến nở nụ cười nhàn nhạt xoay người lại ôm lấy anh. Là ai năm đó đã có bạn gái? Là ai năm đó nói sẽ chẳng bao giờ yêu cô chứ?

- Rốt cuộc, em đến công ty để xin việc hay là tìm bạn trai?

- Cả 2!

- Tham lam!

3 năm qua anh vẫn luôn chờ cô trở về, anh đã thầm nhắc nhở mình, cô chính là bạn gái của anh. Những cô gái xoay quanh anh đếm không xuể, anh phải tự tạo cho mình vỏ bọc khó gần chờ đợi nữ thần mùa xuân đến xua tan băng giá. Lúc trước, anh chỉ sợ rằng mình sẽ làm cô tổn thương, không ngờ chính quyết định đó mới làm tổn thương cô và tổn thương cả bản thân mình.

Vào 1 ngày đẹp trời, hiếm khi cả đám tụ tập đông đủ, Hải Yến thông báo tin động trời là sẽ kết hôn với Quang Huy trong tháng này. Thanh Tuấn hắng giọng 1 cái, véo cái eo mềm như bông của ai kia, Minh Minh nhăn mặt rồi đưa cái tay nhỏ nhỏ nắm tay ai kia, hức, sao mà dễ thương đến thế kia chứ!

- Cậu chơi tở à? Biết tở đang mang thai đến tháng thứ 7 thì đám cưới, cuối tháng thì tới tháng thứ 8, định sĩ nhục nhan sắc của tở bằng cách cho tở mặc váy bầu đi dự rồi so sánh nhan sắc sao?- Thanh Thanh nửa thật nửa đùa nhử mày. 2 người lấy nhau cũng lâu nhưng bây giờ mới có đứa đầu lòng. Thiện Nhân bây giờ hiền không còn chồ chê, chắc do Thanh Thanh huấn luyện, cậu ta chỉ khề giật giật áo vợ khuyên nhủ:

- Hải Yến đâu có cố tình!

- Anh nè, em biết trước khi yêu em, có 1 thời gian anh cũng có tình cảm với Hải Yến nên giờ bênh vực chứ gì?- Thanh Thanh quay sang véo cậu 1 cái.

- Làm gì có chứ!- Hải Yến khịt mũi, Minh Minh cũng gật đầu phụ họa.

- Vậy chứ lúc trước anh có tình ý với ai?- Thanh Thanh rõ ràng là có điều tra tình sử của chàng kia mà.

- Em đừng ngạc nhiên nhé!

Minh Minh giật giật áo Thanh Tuấn như đứa con nít, hẩn nhìn cô hừ lạnh 1 cái. Cô lo âu nhìn sang cặp vợ chồng chính thức bên cạnh. Sau khi Thanh Thanh đồng ý cho nói, Thiện Nhân vừa thấy tức cười vừa thấy ngại ngại với phụ nhân:

- Anh thích Thanh Tuấn!

“Khụ... khụ...” Hẩn vừa đưa ly cafe lên miệng uống bị lời nói của Thiện Nhân làm cho họ sặc sụa. Minh Minh đã sớm biết nên cũng không quá ngạc nhiên nhưng mắc cười tốt độ, miệng ngoác tận mang tai cười ha hả.

- Cậu cẩn thận cái miệng đấy!- Hẩn liếc Thiện Nhân hăm he. Thanh Thanh là người đáng thương nhất ở đây, chưa kịp định thần. Quang Huy với Hải Yến cười như bị trúng gió, Thiện Nhân gãi gãi đầu nhìn Thanh Thanh. Cô thở hắt ra 1 cái, loạn hết rồi, không ngờ nha!!!

- Em đã sớm biết rồi, chắc anh cũng biết nên tác thành cho 2 người đó à?- Minh Minh lấy 2 cái tay be bé của mình chỉ chỉ vào má của hẩn.

Đúng là làm mất tôn nghiêm của tổng giám đốc mà! Hẩn đẩy tay cô ra sắc mặt vẫn lạnh như tờ không trả lời. Minh Minh bĩu môi, mặt chảy xệ xuống. Mọi người cứ tiếp tục bàn bạc chuyện cưới hỏi của Hải Yến cho đến khi chàng vạng tối. . .

Lễ kết hôn của Hải Yến rất hoành tráng, thánh đường vang vọng sóng nhạc cực đại, bày trí cứ như những lễ cưới của nhà quý tộc Anh. Thanh Tuấn có mơ cũng không ngờ, bằng lòng đợi cô bạn thân của Minh Minh 3 năm nhưng người ta lại cho cái bọn này ăn tiệc trước. Thiệt là quá tức giận mà!

Minh Minh hôm nay cực kỳ vui, uống rượu như uống nước lã. Thanh Tuấn thầm cảm thán trong lòng, tối nay lại phải làm nô dịch của ả này nữa rồi. Minh Minh thích thú la hét, reo hò đủ kiểu, nhưng tiệc chưa tàn đã ngủ li bì. Tội nghiệp tên Chihuahua phải tha cái xác về, chăm sóc cả đêm. Nào là quá nóng, nào là quá lạnh, nào là muốn ói, nửa đêm còn bật dậy xem ti vi nhưng mắt nhắm nghiền, ngáy khò khò, tắt ti vi xong lại bắt lên. Ta hận!

Rốt cuộc thì ngày ấn định lễ thành hôn của Minh Minh cũng đến. Hôm nay là ngày vui nên... cô không uống rượu. Lễ thành hôn của 2 người hoàn toàn khác với 2 cặp đôi trước. Không thánh đường, không cha sứ, là lễ đám cưới truyền thống của Việt Nam. Minh Minh mặc chiếc áo dài đỏ thắm được cách tân cực kỳ điệu luyện và tinh xảo. Hôm nay Minh Minh xinh đẹp lấn át tất cả mọi người rồi. Thanh Thanh vừa xinh xong nhưng vóc dáng đã lấy lại được nhanh chóng, cả 2 quảng đứa con ở nhà nhờ người khác chăm sóc, mình thì đi ăn tiệc cưới. Hải Yến với Quang Huy cũng đến, cả 2 phải chia nhau ra người đàn gái, kẻ đàn trai bưng “hàng”.

Quả thật như lời Thanh Tuấn nói, hẩn mang trầu cau màu quả đến rước nàng về dinh thật! Tuy lễ cưới không như cô tưởng tượng nhưng mà... nó còn vượt hơn ấy chứ!

Thanh Tuấn mặc áo dài khăn đóng cực phong độ, khoe môi nhếch lên dừng đứng, những cô gái dự lễ thầm trách phận mình không được sung sướng như Minh Minh. Cô và hẩn cùng bái tổ tiên, sau thì dâng trà, dâng nước cho cha mẹ. Minh Minh không ngờ hẩn liên tục đi Mĩ thể mà vẫn có tâm ý hướng nội, làm cho người qua không thể tin được.

Cổng biệt thự được bài trí 2 cây chuối làm cổng nhưng kiêu dáng cực kỳ cao sang, quý phái của tầng lớp thượng lưu. Bàn ăn được bố trí 1 kiểu bàn trắng phối nơ vàng, tạo sự đồng bộ đẹp mắt. Ai dự tiệc cưới xong đều bảo sẽ làm 1 lễ cưới như thế này! Vừa dân dã, vừa không kiêu cách, kiêu kì.

Đám Chihuahua bây giờ ai cũng có công danh việc làm hăn hoi, có người còn dẫn theo mấy cô bạn gái. Tên Hiếu vẫn lê bóng, chắc có lẽ trời trừng phạt hăn! Nhìn thấy Hải Yến hiện nay thì lòng tiếc hùi hụi.

Minh Minh ngồi trong phòng ngủ mở mấy món quà của bọn tiểu quỷ tặng.

Đúng như cô đoán, quà cũng không được hoành tráng cho lắm. Vợ chồng “mặt dày” Thanh-Nhân tặng bộ váy ngủ bằng ren màu đen cực sexy.

Yến-Huy thì tặng cái đĩa thì phải. Minh Minh cũng không nghĩ ngợi nhiều mở lên xem. Thanh Tuấn vừa tắm xong, tóc vẫn còn ướt bảo Minh Minh sấy hộ. Minh Minh cũng vâng lời theo.

Ti vi bắt đầu chiếu, Minh Minh thầm cảm thán trong lòng, cái cặp vợ chồng tưởng chừng hiền lương thực đức còn ra tay độc hơn cả cái đôi “mặt dày”. Thanh Tuấn nhìn cô, ánh mắt khó hiểu có ý cười, khóe miệng cũng cong cong lên.

- Minh Minh à, không ngờ em lại muốn chủ động!- Cô đứng dậy tắt ti vi, mặt đỏ ửng. Cái bộ phim chết tiệt, thế nào mà để nữ chủ động thế? Minh Minh mặc bộ quần áo pijama con gấu nhìn y chang đứa con nít, 23 tuổi cũng như lúc 16 17, quả thật là không thể có tà tâm, chắc là cô sợ nên chuẩn bị trước!

Minh Minh dở khóc dở cười nhìn hăn, xem cũng lẽ xem rồi, hơn nữa, hôm nay là... hôm động phòng hoa chúc. Ghê quá đi mất!!!!!!!!! Minh Minh tiếp tục chiêu cũ, kẻ đuổi người chạy. Cái đám này làm gì âm âm trong phòng thế nhỉ? Bố mẹ chồng lấy lý do đi Mĩ về muốn vun đắp tình cảm cho con cái nên ở tạm nhà hăn vài hôm nhưng thực ra là để... nghe ngóng.

- Á, đau quá! Đau chết mất!- Minh Minh hét lớn lên. 2 người ở ngoài nhìn nhau cười tủm tỉm.

- 1 chút sẽ hết! Đau phải lần đầu đầu đau mà la hét ầm ĩ thế?- Giọng hăn bức dọc. Haiz, thằng đấy đúng là không biết ngọt ngào, thương hoa tiếc ngọc gì hết. Đêm động phòng hoa chúc thì phải ôn nhu chứ!

- A... A... đau mà! Anh... nhẹ 1 chút!- Minh Minh cắn chặt răng để không la lớn lên.

- Đã nhẹ nhất rồi!

- Rõ ràng là anh đang cố tình mà! Đau chết mất... Hức...

2 người kia cuối cùng cũng tên tò về phòng. Cái bọn bạo lực, sao mà kêu đau mãi thế?

—————Ta là vạch ngăn cách đáng yêu, đừng nghe ngóng chuyện động phòng của người khác nha~~~~~

Sáng sớm hăn đã đi làm, Minh Minh thở phào nhẹ nhõm. Rốt cuộc thì cũng trải qua cái đêm động phòng hoa chúc. Tối qua trong lúc chạy trốn, Minh Minh bị trượt chân té ngã, thế là hăn chỉ ngồi xoa bóp cái chân bị trật cho cô. Hải Yến có lần rủ rỉ tai cô:” Lần đầu tiên quả thật...

aizz... Tên Huy trông thế mà còn non nớt quá!” Minh Minh thì rất sợ đau, từ nhỏ đã sợ chích thuốc hích... Thế là tối qua trở thành vợ chồng rồi vẫn còn trong sáng...

Gia Linh gọi cho Minh Minh, cô có linh cảm bất an. Có phải đưa đứa bé bảo cô nuôi dưỡng? Gia Linh giọng điệu vẫn bình thường, có lẽ là Minh Minh đã quá suy nghĩ thôi. Gia Linh ngồi trong quán coffee, vừa thấy Minh Minh đã vẫy vẫy tay ngoắc cô lại. Minh Minh gật đầu chào cô.

- Cậu hẹn tớ ra đây có gì không?

- Không! Chỉ là tặng quà cưới cho 2 người thôi!- Gia Linh đẩy hộp qua ra trước mặt Minh Minh. Cô không vội mở, lễ cưới cô đâu có mời Gia Linh kia chứ, chắc là hăn mời rồi!

- Cảm ơn cậu đã nói giúp tớ với Thanh Tuấn, hiện tại gia đình tớ không phải gánh số nợ đó nữa. Tớ thật tâm chúc phúc cho 2 người!

- Hả?- Minh Minh hơi ngạc nhiên, hăn suy nghĩ lúc nào cũng chu đáo, không ra tay triệt đường sống của người khác. Chỉ có cô là con nít mãi không chịu lớn thôi.

- Tớ đã sớm không còn liên quan đến Thanh Tuấn rồi, cậu đừng lo. Thấy 2 người hạnh phúc tớ cũng vui lắm!- Ánh mắt Gia Linh dừng trên sợi dây chuyền có lồng chiếc nhẫn trên cổ Minh Minh nhưng rồi dời sang chỗ

khác. Minh Minh cũng vui vẻ trò chuyện với cô...

- Minh Minh!- Thanh Tuấn đi làm về không thấy cô đâu thì gọi lớn. Minh Minh nửa tỉnh nửa mơ nằm trên sofa phòng khách, mặt đỏ ửng. Lúc này, cô khát nước muốn uống nước ngọt, thấy cái lon màu xanh xanh tưởng là 7up nên uống luôn. Hắn nhìn cái lon trên bàn thăm cảm thán thật lâu.

Hắn bế cô vào phòng, Minh Minh ngớ ngẩn cười ha hả. Hắn véo mũi cô 1 cái rồi thả lên giường. Minh Minh ôm cổ hắn cứng ngắc không chịu buông, hắn kéo tay cô ra cô lại càng siết chặt. Minh Minh đưa đôi mắt to tròn ướt nhìn hắn:

- Em không biết mình tu mấy kiếp mà lấy được anh nữa! Anh có công việc rất tốt, lại rất biết nghĩ cho người khác!

- Say rồi khùng à?- Hắn muốn phì cười ngay tức khắc nhưng cố nén lại.

Minh Minh nhắm mắt lại định ngủ. Hắn cúi xuống hôn nhẹ vào mặt cô, Minh Minh đưa môi mình lần tìm môi hắn hôn say đắm. Hắn cười thầm, hành xử nhanh không thì vượt mất thêm 1 lần nữa. Minh Minh buông cổ hắn ra quay sang hướng khác, mắt nhắm nghiền. Cảm nhận được làn môi nóng bỏng di chuyển khắp người, Minh Minh khó chịu hét lên:

- Thanh Tuấn, mày phiền chết đi được! Ai cho mày vào phòng tao hả? (Nàng nghĩ hắn là con chó =))))~).

Hắn không đáp, từ từ cởi áo khoác của mình. Minh Minh mở to mắt nghiêng đầu nhìn hắn rồi cười ha hả:

- Là anh sao? Sao anh đẹp trai thế? Anh là chồng em đúng không? Không phải, a, phải phải mà...- Hắn hung hăng chặn cái môi nhiều chuyện ấy lại. Minh Minh đẩy hắn ngã xuống giường:

- Em sẽ làm thật anh!

————Lần này ta xuất hiện đúng lúc rồi, đừng có nghe ngóng nữa————

Ánh nắng chiều nhẹ buông, hắn cõng Minh Minh trên lưng. Cô ôm cổ hắn.

Cả 2 tạo nên bức tranh hạnh phúc, xinh đẹp khó cưỡng.

- Anh không có đủ tiêu chuẩn làm bạn trai em!

- Nhà mặt phố, bố làm to. Tiêu chuẩn 4G, không tiếp chân dài nào gần đặc biệt là còn đồ lưu manh?- Hắn lặp lại vanh vách, Minh Minh bật cười khanh khách như đứa bé, sao hắn nhớ dai thế nhỉ?

- Anh là chồng em chứ không phải bạn trai!

- Anh là ngoại lệ, biết rồi mà!

Thật ra từ lúc yêu hắn, Minh Minh nhận ra có rất nhiều điều ngoại lệ, cô có thể ngấm hôn như 1 thói quen nhưng cũng có thể bỏ, cô rất ghét mưa nhưng rất thích đi trong mưa cùng hắn... Đôi khi tình yêu cần rất nhiều điều ngoại lệ, yêu tên côn đồ cũng không có gì là ghê gớm...

- Em cũng đâu đủ chuẩn làm bạn gái anh đâu chứ!

- Hả? Nhưng mà em là vợ anh...

- Vẫn là không đủ chuẩn...

- Anh muốn chết à?

Ánh nắng chiều nhảy múa trên hàng cây công viên. Hạnh phúc đơn giản vậy thôi!

————End————

Chờ 5 ngoại truyện nhé mọi người ^^ ^^!

41. – Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1: Gia đình hạnh phúc. . .

Tuần trăng mật:

- A, chúng ta đi Trung Quốc! Nhất định phải đi Trung Quốc!- Minh Minh hứng thú la hét inh ỏi. Hấn và cô vừa đám cưới định tìm chỗ nào đó du hí 2 người. Minh Minh vừa nghe xong thì mắt sáng quắc lên một mực đòi đi Trung Quốc. Trung Quốc cũng được nhưng ý đồ cô gái này là gì?

- Trung Quốc hiện giờ rất ô nhiễm, đi Pháp hay Hàn Quốc, Nhật Bản đi!

- Không, không, Trung Quốc có Vạn Lý Trường Thành, đến lúc đó anh phải công em đi hết mới được!

- Diên à?

- Chẳng phải anh bảo sẽ công em hết cuộc đời sao?

- Em muốn chấm dứt cuộc đời anh sớm hơn dự kiến?

- Em không biết đâu, đi Trung Quốc!- Minh Minh hét lên rồi đặt vé máy bay. Hấn cũng không phản đối, ý định của cô cũng không có gì quá đáng lắm.

- Hải Yến! A, bà đi gặp Cố Mạn và Diệp Lạc Vô Tâm của bà đây! Haha, ghen tỵ á? Bảo anh Huy dắt đi, đám cưới lâu thế rồi không thấy đi du lịch, cái cặp kia thì đi suốt đấy thôi! Á haha, tội nghiệp quá... Chắc chắc... Phải nói cuộc sống của bà sướng như tiên vậy đó! Sang đây ở, bà chỉ bảo mày chăm sóc con Thanh Tuấn thôi...

Minh Minh hí hửng gọi cho Hải Yến kể lễ long trời lở đất. Còn 1 tiếng nữa là lên máy bay rồi, tâm trạng của Minh Minh cực kì phấn khích, phấn khích không thể tả. Thanh Tuấn ngồi bên cạnh lườm cô 1 cái, Cố Mạn, Diệp Lạc Vô Tâm là diễn viên nào nhỉ? Minh Minh vẫn cười hí ha hí hửng như chốn này chỉ có mình ta. Nào là Cố Mạn hay, Cố Mạn giỏi, Diệp Lạc Vô Tâm cuốn hút, Diệp Lạc Vô Tâm tuyệt vời...

- Hủy vé máy bay!- Hấn lạnh lùng ra lệnh. Minh Minh chưa kịp vui mừng thì đã bị dập tắt bằng gáo nước lạnh. Minh Minh ăn vạ ôm chân khóc lóc nỉ non nhưng cái tên kia vẫn vô tâm không suy nghĩ lại. Ông xã của Minh Minh bị cuồng ghen rồi, giờ đi hưởng tuần trăng mật mà Minh Minh cứ nhắc đến người khác làm chi... Haizzz...

Tuy nhiên, qua 1 tuần sau, ai đó suy nghĩ lại nên cũng đặt vé sang Pháp du hí. Minh Minh tuy hơi buồn nhưng vẫn gật đầu đồng ý, có đi còn hơn không. Bình thường ở nhà, Minh Minh bị bỏ xó, ai kia chỉ lo chăm chú vào làm việc, tối về lại bị bạo hành. Địa ngục là đây huhuhu... T^T

- Chụp em nè, đây nè!- Minh Minh đứng trước tháp Eiffel giơ giơ tay. Hấn chép miệng rồi giơ máy lên chụp. Từ sáng đến giờ ít nhất cũng 300-400 tấm hình rồi. Hấn cảm thấy mình cứ như người ở cửa cô, haizzz...

- Về thôi! Tối rồi...

- Ok!- Minh Minh chạy đến ôm tay hấn.- Anh à, ngày mai chúng ta sẽ đi uống rượu vang, ăn phô mai, bánh mì đặc sản của Pháp nhé!

- Ừ.

- Anh không vui sao?- Minh minh khịt mũi nhìn hấn, cô đưa cái tay véo má ai kia 1 cái. Hấn lườm cô:

- Anh đói rồi!

- Vậy chúng ta đi ăn rồi hãy về khách sạn! Ăn gì đây nhỉ? A, bít tết nhé!

- Không, về khách sạn có sẵn.- Hấn vẫn giữ thái độ dửng dưng của mình, từ trước đến nay vẫn vậy, nhỉ? Minh Minh biết hấn đang bực nên không có ý kiến. Ý kiến chỉ tổ đau đớn thêm!

- Anh mệt rồi, đi tắm đi!- Minh Minh soạn cho hần bộ quần áo ngủ đôi với cô cực dễ thương nhưng hần thì đâu có thích chút. Mặc hay không cũng như nhau, yêu hay không lát nữa mới biết được. Hần cũng lẳng lẳng cầm quần áo đi tắm, Minh Minh hồi chờ đợi đáng vẻ mặc bộ quần áo siêu “cute” đó nhưng... Haizz, hần chỉ choàng chiếc khăn tắm đi ra. Minh Minh hít thật sâu 1 cái, chỉ sợ máu mũi xị ra ngay tức khắc thôi. Hần đi đến ôm cô, Minh Minh lúc này mới nhận thức được:

- Em chưa tắm, để em đi tắm!

- Anh tắm hộ cho!- Ai kia nở nụ cười gian tà. Ai đó nhoẻn miệng cứng ngắc:

- Chúng ta nên ăn trước đã!

Ai kia không quan tâm bé cô đi về phía phòng tắm:

- Anh chuẩn bị ăn!

- Anh ăn thịt sống sao? Không được, sẽ vận động... sẽ đói hơn...- Minh Minh ngượng muốn chết, tuy làm vợ chồng cũng tầm tầm 1 tháng nhưng mà... vẫn chưa thích ứng được, ai đâu như ai kia chứ, cầm thú, sắc lang... (Win: *đỏ mặt, suýt xị máu mũi*).

- Em đói sao? Cho em ăn thịt anh lần nữa!

Phòng cách âm, người ngoài đừng hóng chuyện

Cứ tưởng đi trăng mật thì hần dành nhiều thời gian đưa cô đi chơi, chỉ 2 ngày đầu là được tung tăng bay lượn, thời gian sau đều ngồi trong khách sạn nhìn ai kia gõ gõ bàn phím laptop làm việc. Lúc trước thì thích “oánh nhau”, ra đời thì thích làm việc, OMG, không thể ngờ, muốn ngờ cũng không được. Giám đốc không ngờ bị đổ bệnh, Minh Minh phải vào bệnh viện chăm sóc, đến ngày sắp về cũng phải hủy vé để ai kia khỏe hần.

- Sắp về, tổng tài bất ngờ bị gió độc đánh trúng rồi!- Hải Yến ngồi nhà hóng quà từ Pháp gọi cho Minh Minh, cô cũng ngao ngán trả lời, trăng mật gì mà kì cục vậy nè?

- Sao lại đổ bệnh?

- Làm việc quá sức!- Chắc chắc, thanh niên gương mẫu, đúng là quá gương mẫu.

- Vợ chồng mới cưới, mà cứ làm quá. Để mai mốt già rồi thì không còn của đâu mà xài. Trai tráng mới 23 mà mà đã làm người ta kiệt sức nhập viện rồi!- Mặt Minh Minh chảy dài 3 vạch đen, chỉ có cô là bị bóc lột sức lao động, chứ có ai bóc lột hần đâu?

- Mà nghì tao hám giống mày à? Khi về tao nhất định sẽ coi xem anh Huy tiêu tụy đến thế nào!

- Ngày nào cũng có “xuân được” đừng lo tiêu tụy!- Minh Minh đỏ mặt, con nhỏ này vẫn không thay đổi cách ăn nói tí nào, nhưng mà nó nói cũng đúng, có khi nào tên Chihuahua bị kiệt quệ thiệt không ta? Nếu vậy chắc phải hỏi hãng thuốc mới được.

- Thôi được rồi, đang làm thủ tục xuất viện... À... mà mà nhớ mua giúp tao vài liều nha!- Minh Minh tắt máy không để Hải Yến kịp trả lời. Cũng may, bệnh viện này toàn người Pháp, phải giao tiếp bằng tiếng Anh, cô nói tiếng Việt chắc chẳng ai hiểu, hơn nữa còn thâm thúy thế kia mà... Nhưng Minh Minh quên mất rằng... bệnh nhân đứng cạnh cô không những hiểu tiếng Việt còn hiểu rất rất rõ mấy từ ngữ thâm thúy kiểu “vợ chồng” này. Mặt hần tối sầm lại, Minh Minh quái nào lại nghĩ hần “yếu lực” đến thế? Đúng là đem cái “nam tính” ra khinh thường mà. Tuy là anh em với nhau, cùng cha mẹ sinh ra nhưng hần hơn hần anh Huy về khoản “kinh nghiệm” (cái này không phải do lén phéng mà là tìm hiểu trước khi lấy vợ), mấy ngày qua chỉ là do làm việc quên ăn quên ngủ nên mới đổ bệnh thôi, vận động giúp con người khỏe khoắn sao có thể mệt được? Minh Minh đúng là ngốc mà... Lúc này hần đi tìm cô, tình cờ lại nghe được cuộc trò chuyện này, thật là sỉ nhục người khác ghê gớm!

Minh Minh làm xong thủ tục vừa định quay đầu vào thì giật mình, hần đã thay quần áo tự bao giờ, khuôn mặt còn hơi tái nhưng toát lên sát khí đáng sợ. Minh Minh nuốt nước bọt cái ực, sát khí làm cô sợ muốn chết luôn. Cô đâu có chọc giận gì hần đâu nhỉ?

- Ông xã à ~ Chúng ta khi nào về?

- Ngay bây giờ!

- Hả?

Sau chuyến bay dài ơi là dài, Minh Minh rút cuộc cũng về tới nhà, thích quá đi! Cô ôm lấy chiếc giường thân yêu định đánh 1 giấc cho khỏe. Ai kia nhìn cô, vẫn giữ thái độ hằm hằm đến bây giờ. Hấn vừa hết bệnh mà “vồ” cô như hổ đói. Minh Minh bị quần tả tơi, chắc, cô thay đổi suy nghĩ rồi, có thêm “xuân được” chắc cô không sống nổi qua đêm nay.

- Em còn dám bảo anh kém không?

- Em bảo kém khi nào?- Minh Minh ngạc nhiên, suy nghĩ thôi mà, có cần phải nắm được hết không?

- Chẳng phải em bảo Hải Yến mua “liều” giúp à?- Hấn cong khóe môi, cô bị hấn bắt bí rồi. Minh Minh lè lưỡi:

- Anh nghe trộm!

- Không có, cái này là tình cờ!

- Nhưng anh như vậy thì không cần nữa rồi. Anh là số 1...- Minh Minh giơ ngón tay cái, không nịnh nọt là ngu dần.

- Vậy sao? Không ngờ em xem trọng anh đến như vậy! Vậy 1 thì 1...

- Không mà!!!!!!!

Lâm Phong được hạ sinh vào 1 ngày đẹp trời. Không biết phải chúc mừng hay đau xót cho số phận thằng bé đây...

Sau 2 tuần Minh Minh bị trĩ, hấn đưa cô đi xét nghiệm, quả thật, cô có thai. Hấn chỉ biết vò đầu bứt tóc, thế quái nào mà sản phẩm ngăn cách “dỏm” thế? Hấn còn hưởng chưa đủ, giờ còn phải chia chất tình thương. Minh Minh thì khóc ròng, còn muốn bỏ cái thai bởi cô chơi chưa đủ, sanh đẻ rất đau. 2 lão bà bà phải hết mực khuyên giải 2 vợ chồng điên khùng này mới có thể giữ được “cháu vàng”.(Bài văn của thằng nhóc... quá đúng sự thật!)

- Cô à, con của cô là con gái hay con trai?- Bé Diệu- con của Thanh-Nhân lăn xăn chạy đến hỏi ngay sau khi Minh Minh vừa siêu âm xong. Cô giơ tay véo má nó 1 cái cho bỏ ghét, con chi mà dễ thương thế!

- Vẫn chưa biết. Ôi chao, sao mà ngứa cái bụng thế này!- Minh Minh vuốt vuốt cái bụng đã căng tròn lên.

- Con của cô để tóc đầu đinh nên đâm cô ngứa đó!- Cô bé hồn nhiên xoa xoa cái bụng cô, Minh Minh cười muốn ra nước mắt. Nhưng tiên đoán của con bé quả thật đúng 100%, con trai...

- Mắt này, mũi này, miệng này, mặt này, thân hình này, tay này, chân này, giống mẹ tất. Con đáng yêu quá đi mất!- Minh Minh nắm 2 bàn tay bé của Lâm Phong trong tay. Hấn chỉ thù không thể đá cái cục béo béo tròn tròn trắng núc ních này ra khỏi phòng “uyên ương”, đã cai 9 tháng, bây giờ vẫn chưa thể hành xử. Minh Minh cù thằng bé mấy cái làm nó cười sằng sặc. Thật ra thằng nhóc như phiên bản thu nhỏ của Thanh Tuấn nhưng Minh Minh lại nhận thằng nhóc y xì đúc mình, là ai sanh nó ra chứ? Hấn có sanh đâu mà phải nói là con hấn? Hấn cũng mắc kẹ, con cái gì chứ? Không có còn khỏe hơn, mỗi lần vợ chồng gần gũi thì nó khóc ré lên, không thay tả thì đói bụng, không đói bụng thì... buồn khóc chơi vậy mà... Nhưng có cùng AND của hấn cũng bình thường, khác AND mới là chuyện đáng quan tâm.

Thằng nhóc càng lớn thì càng lảm lì ít nói, ít gần gũi Minh Minh hơn, làm cô tủi thân muốn chết. Thằng nhóc lúc này chỉ mới 5 tuổi nhưng thông minh hơn đám bạn cùng trăng lúa, hơn nữa còn “phổng tay trên” bé Diệu dù con bé hơn Lâm Phong 3 tuổi.

- Xét theo vai vế, hình như tôi là anh cô?- Thằng nhóc chấp tay sau lưng, giọng nói cứng ngắt như ông cụ non.

- Nhưng người nhỏ tuổi hơn ta!

- Tuổi tác không quan trọng, quan trọng là vai vế!
- Nhưng ta không gọi là anh đấy thì sao nào? Người phải gọi ta là chị như thế mới ngoan!
- Con khỉ!
- Khỉ gì? Khỉ khô hay khỉ ướt?
- Đồ con nít vắt mũi chưa sạch!

Bé Diệu giơ tay lau lau khuôn mặt, rõ ràng là rất sạch sẽ.

- Lúc nào cũng chỉ biết quần lấy ba mẹ thì sẽ không thể lớn lên, sẽ không thể trở thành nam tử hán người người ngưỡng mộ!- Thằng bé vẫn giữ nguyên khuôn mặt lạnh lùng.
- Nhưng ta là con gái, sao có thể làm nam tử hán?
- Nam tử hán là siêu nhân đỏ, cô là con gái có thể làm siêu nhân trắng hay siêu nhân hồng.
- Không cần quần lấy ba mẹ thì có thể làm siêu nhân?- Bé Diệu tròn mắt hỏi lại.
- Cô có thấy siêu nhân nào có ba mẹ không?
- À... không.
- Vậy thì đừng bám lấy nữa, ba tôi có dạy như thế!
- Người lớn dạy có lẽ không sai, được thôi!

Lúc chiều về nhà, bé Diệu dọn hũ quần áo ra “phòng khách” ngủ. Thanh Thanh rặng hỏi mãi mới biết chuyện gọi cho Minh Minh quát lớn:

- Con cậu dạy hư con tớ rồi!
 - Con tớ chỉ mới 5 tuổi, hơn nữa còn rất ít nói, sao có thể???
 - Sao không hỏi ông chồng già của cậu ấy!
 - Gì cơ?- Minh Minh nhú mày lại, biết ngay mà... hèn chi Lâm Phong nó cứ trưởng thành sớm, chính 1 tay cha nó đầu độc đây mà!
 - Sao anh lại dạy con tầm bậy tầm bạ vậy?- Minh Minh chống nạnh bậm môi.
 - Gì mà bậy? Anh chỉ bảo nó phải biết tự lập, hơn nữa cũng không gây sự, rất ngoan!
- Ủm... ngoan thật, chắc là do bé Diệu hơi phô trương quá vấn đề.
- Chúng ta bàn chuyện khác!

-!!!!!!!

Đọc tiếp Thử yêu côn đồ – Ngoại truyện 2

42. – Ngoại Truyện 2

Ngoại truyện 2: Hôn nhân bình đẳng. . .

Kể ra thì cũng tội nghiệp ẹ tôi. Ba là người có tính độc đoán, hơn nữa cũng rất cộc cằn, mẹ thì lại quá ngơ ngáo ngáo nhưng luôn tỏ ra mình thông minh tuyệt đỉnh. 1 hôm, 3 bà tám tụm lại bàn bạc, ai cũng có chế độ mẫu hệ riêng, mẹ tôi... thì không. Gia đình tôi theo chế độ phụ hệ nhưng hầu như ba chỉ mặt nặng mày nhẹ với mỗi mình “cục nợ đời ba”.

- Minh Minh à, mày nghĩ thử xem, lúc trước là mày tuyên bố hùng hổ không sợ chồng mà, hơn nữa đây là CNXH, độc lập-tự do-hạnh phúc đó!

- Cô Yến hí hửng chằm chọc mẹ bởi chú Huy hiền quá mức, cưới vợ rồi còn hiền hơn, 2 vợ chồng làm chung công ty, kinh tế cứ thế phất lên như phất cờ khởi nghĩa, đi ăn trưa cũng ăn chung, đi về cũng về chung, tóm lại là 1 gia đình chuẩn mẫu.

- A, thật ra cũng rất là công bằng mà. Tiền lương tao giữ, muốn ăn xài gì thì cứ rút, tên Tuấn đâu có phàn nàn.

- Thế nói như vậy thì tôi bị chèn ép như cô à?- Cô Thanh chằm thêm, tóm lại, mẹ tôi là người thiệt thòi nhất. Mẹ hơi nghĩ ngợi đôi chút, hình như muốn vùng lên thì phải.

- Tao sẽ cho chúng bây xem, tao sẽ quản lý khắt khe từng chi li cho chúng mày thấy!- Mẹ tôi hùng hổ tuyên bố, mẹ ơi, tuyên ngôn của mẹ bao giờ cũng khó thực hiện sao mà mẹ cứ thích tuyên bố hoài thế???

- Anh đi đâu mà về trễ 5 phút vậy hả?- Ba vừa đi làm về, mẹ đã khoanh tay trước ngực đón tiếp. Khuôn mặt ba dờ ra 1 chút nhưng rồi ánh mắt ba liếc xéo vào mẹ:

- Sao hôm nay quản lý chặt chẽ thế?

- Anh không thấy hôn nhân chúng ta nguội lạnh cần hâm nóng hay sao?

Hơn nữa, chỉ anh có quyền quản lý em chắc?

- Vậy lát nữa hâm nóng.- Ba nở nụ cười nham hiểm, mặt mẹ đột nhiên đỏ lên. Tôi đưa mắt nhìn mấy món ăn trên bàn rồi gấp cho vào miệng, mẹ không cãi thẳng ba thì còn lâu mới được ăn cơm, thôi thì tôi tự xử vậy.

- Em không có nói chuyện đó! Anh điên quá thì chết đi! Tức thật mà...

- Sao tức?- Ba vừa tháo cà vạt vừa hỏi, thái độ rất dừng dừng nhưng đầu mẹ suýt nữa thì bốc khói.

- Tối nay anh ra phòng khách mà ngủ!

- Muốn đổi địa điểm sao?

- Em không có đùa với anh!- Mẹ bặm môi dậm dậm chân rồi ngồi vào bàn ăn. Nhiều lúc, tôi cũng muốn biết, tôi nhỏ tuổi hơn mẹ hay mẹ nhỏ tuổi hơn tôi.

- Lâm Phong, con có cách nào để ba khuất phục trước mẹ không?

- Bỏ nhà đi!- Tôi nêu ra sáng kiến, mẹ à lên 1 tiếng rồi gật gật đầu suy nghĩ. Cũng đúng, nếu mẹ đi khỏi đây chắc chắn ba sẽ năn nỉ, mẹ cứ thế chiếm thế thượng phong.

- Em thử bỏ nhà đi xem!- Ba từ đâu đi ra lừ mắt nhìn tôi. Tôi nhún vai rồi cũng nhìn lại ba, 4 mắt cứ thế nhìn nhau tóe lửa trong im lặng.

- Sao? Thế nào anh cũng sẽ năn nỉ em quay về thôi!

- Có sao?- Ba vênh khé miệng. Tôi cúi đầu ăn vì ông ta đang muốn tổng khứ tôi đi đây mà.- Lâm Phong, ba nghĩ con nên sang nhà ngoại ở 1 thời gian...

Nếu nói về hạ lưu và vô sỉ, chắc ba tôi đứng hàng đầu. Tôi đưa đôi mắt trẻ thơ nhìn mẹ, mẹ mũi lòng quát lên:

- Anh thử đuổi Lâm Phong đi xem... Em đi theo luôn đấy!

- Mới 7 tuổi đã giật vợ người khác.- Ba lườm tôi, tôi nhếch mép nhìn ba.

- Đây là mẹ của con...- Rồi lại xoay qua mẹ cười 1 cái. Hình như mẹ quá bất ngờ khi thấy biểu cảm của tôi ngậy ra 1 lúc. Chắc chắc, trong đáy mắt mẹ đột nhiên dấy lên cái tình mẫu tử thiêng liêng chưa từng đó. Mẹ gõ chiếc đũa vào chén:

- Đúng đó! Từ nay trở đi, anh không có quyền hạn gì trong nhà này!

Ba tôi im lặng lia ánh mắt hình viên đạn nhìn mẹ. Mẹ tôi đang phùng phùng khí thế thì hơi rụt cổ lại, chiếc đĩa dầm dẫm vào bát.

- Hay 2 chúng ta sang nhà ngoại ở mẹ nhỉ?- Tôi đề ra ý kiến, vẫn giữ thái độ bình thản. Ba nhìn tôi, tôi nhìn ba, lại 1 lần nữa, tia điện xoẹt xoẹt nổ tung tóe.

- Em thử đi khỏi nhà xem...- Ba không rời mắt khỏi khuôn mặt mỹ nam của tôi mà răn đe mẹ như dạy con. Xời, nếu nói về tình trường thì ba thua tôi 1 quãng xa. Lâm Phong này ít nhất cũng đã có qua 10 bạn gái, không giàu thì không thêm, không xinh thì không thích, tùy người mà thay đổi thái độ, ba tôi hầu như chỉ gắt gỏng nên làm sao nắm rõ mẹ trong lòng bàn tay như tôi?(Khổng Tử có câu *chế* =)))~ Con của kẻ biến thái còn biến thái hơn).

- Ba không giữ, đôi bên cùng có lợi, vậy chúng ta sang nhà ngoại ở!

- Được, mẹ sẽ dọn đồ!- Mẹ nắm chặt chiếc đĩa trong tay hạ quyết tâm.

Tôi nhìn ba, nở nụ cười đắc thắng.

- Mẹ không cần mang theo quần áo của con vì hầu như quần áo đều ở nhà ngoại.- Tôi nghiêng rằng, tất nhiên chúng luôn có sẵn ở nhà ngoại rồi, ba muốn đá trái banh này sang khung thành đối phương lúc nào thì đá mà. Thật ra thì tôi cũng có “hiềm khích” với ba lâu lắm rồi. Tôi nghe bà nội kể lại, lúc mới sanh được 1 tháng, ba tôi đã thẳng tay quăng tôi ra ngoài cửa sổ vì tôi “khóc vào buổi tối”. Lúc đang tập đi, do mất kiên nhẫn ba tôi cho 1 “chường” nằm chõng gong trên sàn. Lúc vừa biết nói, tiếng đầu tiên phát ra từ miệng tôi là “ba”, có lẽ vì tôi “hận” chăng? Lớn hơn chút nữa thì bắt đầu moi mấy chuyện nhảm nhí đầu độc đầu óc trẻ thơ với mục đích độc chiếm mẹ. Nhiều lúc tôi cũng muốn biết ba tôi có cái đầu kinh doanh đặc biệt nên khác người hay là ác quỷ đầu thai. Trường mẫu giáo tổ chức buổi văn nghệ mời ba mẹ đến dự, tôi cũng thể hiện bài “Cha” thật cảm xúc. Ba tôi chỉ âm thầm ngồi nghe, không vỗ tay, không reo hò phấn khích như mẹ, lúc đang lái xe trên đường về, ông bắt chợt hỏi tôi:

- Con ghét ba lắm hay sao mà cứ phải hát ” Làn da cháy nắng, vai còng nhấp nhô” lại còn hành nghề đập xích lô.

Tôi cũng cự nự giải thích, mẹ tôi ngồi ngẩn ra thật lâu rồi cười khanh khách. Thôi thì nợ cũ nợ mới trả hết 1 lần.

Tôi và mẹ lật đật cầm mớ hành lí ra cổng nhà, ba cũng đi theo để “đóng cổng”. Mẹ quay đầu lại oai oán nhìn ba:

- Em đi thật đó!

- Đi rồi thì đừng về nhé!

- Anh...- Mẹ tức nghẹn.

- Vĩnh biệt ba!- Tôi nắm tay mẹ kéo đi. Ba đóng sầm cửa, tiếng va chạm như tiếng sấm. Ba tôi đang nổi trận lôi đình đây mà. Mẹ tôi vừa đi vừa lau nước mắt:

- Chúng ta bị đuổi khỏi nhà, huhu. Ba và mẹ sẽ li dị. Con sẽ theo ai?

Ba không cần mẹ con chúng ta nữa rồi...

- Mẹ à, là chúng ta đường đường chính chính đi khỏi nhà.- Tôi gất lên 1 tiếng, tôi không khóc thì sao mẹ lại khóc chứ?

- Tại con cả đấy, mẹ nghe theo ý con, giờ thì thể tín dụng, sổ tiết kiệm ba giữ tất rồi!- Mẹ tôi bắt 1 chiếc taxi, hẳn học trách mắng tôi, ơ hay, ý tôi mà cô không đồng thì có phải lang thang cùng nhau không?

- Mẹ đúng là ngốc mà!- Tôi lấy trong túi quần ra 4 cái thẻ tín dụng đã chôm được của ba. Lúc này trong lúc chờ đợi mẹ soạn quần áo, tôi đã tính toán trước mà lấy 4 cái.

- Trước hết chúng ta rút 500 triệu sử dụng tạm đi. Ngày mai chắc chắn ba sẽ phát hiện ra và khóa thẻ!

- Vẫn là bảo bối của mẹ thông minh nhất!- Mẹ thay đổi thái độ ngay tức khắc, thật sự quá khinh “bủ”.

- Bà ngoại ơi, Lâm Phong lại bị ba đuổi khỏi nhà rồi, hơn nữa còn dẫn theo con gái của bà nữa này...- Tôi nhấn chuông cửa gọi inh ỏi. Bà ngoại chạy ra mở cửa. Ông cũng mừng rỡ chạy ra bế tôi hôn mấy cái vào má. Mẹ tôi cúi đầu đi vào, bà ngoại chép miệng lắc đầu:

- 2 vợ chồng bày lại cãi nhau sao?

- À... không... Do Lâm Phong bảo nhớ ba mẹ nên rủ con sang.

- Rõ ràng là ba ngược đãi 2 mẹ con mình còn đuổi đi. Lâm Phong bị bố đánh vào mông 5 cái.- Tôi trưng bộ mặt nai tơ ra cho bà ngoại xem, “cục vàng, cục bạc” mà, thế nào bà cũng chạy ngay vào nhà gọi điện chửi ba 1 chập. Mà ba tôi cũng chẳng buồn giải thích, chỉ lẳng lẳng nghe và thề ước:” Mai mốt con sẽ không dám vậy nữa!”

Mẹ tôi nghiêng đầu nhìn tôi, tôi giả vờ oan ức mếu mếu miệng. Quả nhiên, bà tôi chạy ngay vào gọi báo cho bà nội, xong thì cả 2 bà cùng khùng bố ba tôi, đến nỗi ba tắt nguồn điện thoại.

- Mẹ yên tâm, con rút tiền trước khi sang đây ở.- Mẹ tôi xách hành lí vào. Bà tôi...không phản đối. Kế hoạch hoàn thành được 1 nửa.

- A lô, chú Huy à? Ngày mai ba cháu có đi bàn công việc cùng thư ký Kim không?

- Lâm Phong hỏi để làm gì?- Chú Huy nghe giọng tôi thì hồ hởi, cô Yến mà nghe được còn hồ hởi hơn.

- Không có gì, chú Huy điều tra giúp Phong Phong đi. Điều tra xong thì nói với Phong Phong!- Tôi tắt máy, đưa tay lấy khoai tây nhét vào miệng xem ti vi. Thư ký Kim là người làm được việc nhưng tính cách lại lẳng lơ, hơn nữa, còn hay đứng kể sáo vào ba.

- Ngày mai có cuộc hẹn tại nhà hàng “Lan Anh” à? À, Phong Phong cảm ơn chú Huy nhiều lắm, chúc chú Huy và cô Yến nhanh chóng có anh hay chị gì đó của Phong nhé!

- Lâm Phong, khuya rồi ngủ đi!- Mẹ tôi đi vào phòng giục.

- Ngày mai chúng ta ăn tại nhà hàng “Lan Anh”...

- Cũng được nhưng con cần phải biết tiết kiệm, mẹ con chúng ta là những kẻ vô gia cư đó!

- Không hề, chỉ có mỗi mẹ thôi vì con biết bà ngoại không đuổi con ra khỏi nhà đâu...

-...- Mẹ nhìn tôi ngơ ngơ, tự nhếch mép cười nhạo bản thân “đại hạ giá”. Nửa đêm rồi mà mẹ vẫn bật bản nhạc “Là Em Tự Đa Tình” nghe rồi khóc rống lên như bò gào thật thảm thiết.

- Mẹ vào đây!- Tôi kéo mẹ vào nhà hàng, hình như ba vẫn chưa đến.

Nhưng cũng sắp đến giờ rồi.

- Con muốn ăn gì?- Mẹ hỏi tôi, tôi đưa mắt nhìn tấm menu, toàn những món chán ngắt nhạt nhẽo. Tôi gọi tạm 2 món:” 1 tôm hùm, 1 bào ngư đi!”

Tôi thấy mặt mẹ mình chảy dài ra nhưng vẫn gọi món cho tôi. Lát sau, ba đi vào cùng thư ký Kim. Tôi giả vờ đánh rơi chiếc menu, mẹ tôi cúi người nhặt lên, vô tình chạm vào khuôn mặt lạnh như tờ của ba tôi. Đêm qua không có mẹ làm ấm giường có lẽ ngủ không ngon đây mà. Vẫn là ánh mắt hình viên đạn, ba ghim nó thẳng vào khuôn mặt mỹ nam của tôi. Thư ký Kim gặp tôi liền reo lên:

- Lâm Phong!

- A, chào thư ký xinh đẹp. Hiện tại ba và mẹ Phong Phong đang giận nhau đến mức sắp li dị, cháu sẽ rất vui nếu cô làm mẹ kế của cháu!- Tôi nở nụ cười nịnh nọt. Miệng thư ký Kim ngoác rộng đến tận mang tai,

ba tôi không nghe những lời nói đó nhưng mẹ tôi thì nghe rõ. Mẹ chớp chớp đôi mắt nhìn tôi rồi nhìn thân hình bốc lửa của cô thư ký.

- Mẹ à, ba có tình ý với cô thư ký này nên lúc nào đi bàn công việc

cũng mang cô ấy theo... Mẹ quan sát đi!

Mẹ tôi lẳng lặng quan sát. Rất tốt, thư ký Kim được tôi động viên thì nhiệt liệt thể hiện tình ý, ngả vai, cười nói đủ chuyện. Ba tôi đang giận mẹ nên không cự tuyệt, ba sai rồi ba ơi! Mắt mẹ tôi hoeen đỏ, cánh môi đào xụ xuống đáng thương. Mẹ tôi hần học dầm miếng tôm hùm nát ra trong âm thầm. Chỉ 5 phút sau, mẹ đã dắt tôi về nhà của ba chuẩn bị viết đơn li dị. Mẹ quá tin người hay sao nhỉ? Tôi cũng chỉ ngồi đó xem mẹ viết...

Tiếng xe ô tô chạy vào sân nhà. Chắc là ba về. Đúng vậy, ác ma đã về.

Khuôn mặt ba đóng băng đi vào. Mẹ vừa viết đơn xong đưa chuyển viết cho ba. Ba giật cây bút viết mấy chữ vào đơn, ôi thôi, Phong phải sang nhà ngoại ở thật rồi...

Ba đẩy lá đơn lại ẹ với 3 chữ rõ ràng ” Không đồng ý”. Khuôn mặt mẹ tôi dần ra. Hừm...

- Anh không đồng ý gì chứ? Chưa gì đã ngoại tình rồi!

- Ngoại tình cái con khỉ!- Ba tôi gắt lên.- Có phải là do thằng nhóc này không?

- Do cái gì mà do! Anh lúc nào cũng xem thường em!- Mẹ tôi sắp khóc đến nơi.

- Anh xin lỗi!- Ba tôi dịu giọng lại, tôi hơi ngạc nhiên, chuyện trăm năm hiếm có nha...

- Cái gì?- Mẹ tôi cũng ngạc nhiên không kém.- Anh nghĩ xin lỗi là xong sao?

Ba tôi nắm cổ áo mẹ tôi lôi vào phòng mặc mẹ la hét inh ỏi. Vậy là hàn gấn xong rồi đó hả? Phí công tôi suy nghĩ thế nhỉ? Ba mẹ tôi chẳng biết hàn gấn ra sao, 9 tháng sau, tôi có thêm 1 em gái cực kỳ đáng ghét. Thời kì mẫu hệ bây giờ mới bắt đầu. . .

(Mấy bạn có câu hỏi nào dành cho gia đình này thì hỏi đi nha! Tại Win sẽ làm 1 chương tổng hợp câu hỏi!)

43. – Ngoại Truyện 3

Ngoại truyện 3: Thành viên mới, “rượu cũ bình mới”.

Lúc mang thai Lâm Phong, thằng bé rất ngoan, không kén ăn như cô bé này. Minh Minh mệt muốn xỉu, nằm thì nhức lưng, ngồi thì mỏi, ăn uống thì bị con bé đạp ra hết.

- Con đừng hành mẹ nữa mà!- Minh Minh chỉ biết khóc ròng.

- Phá thai đi!- Lâm Phong mặt lờm lờm vào cái bụng đã nhô to của mẹ mình.

- Con đừng có điên, con bé là em gái con đó!- Minh Minh mắng “yêu” thằng nhóc.

- Chẳng phải lúc mang thai con mẹ cũng muốn phá hay sao?- À, thằng nhóc đòi quyền bình đẳng. Minh Minh đành nở nụ cười gượng gạo.

Tên Thanh Tuấn bị sai như người làm, nào là đấm bóp cho cô, mua thức ăn cô thích, rót nước cô uống, còn bị cách ly phòng vào buổi tối, không cho ôm ấp nữa. Địa ngục trần gian, biết vậy bớt nhiệt tình thì đâu có đến nỗi nào.

- Chúng ta đặt tên cho con gái đi... Tên gì đẹp nhỉ?- Còn 10 ngày nữa con bé chào đời, cô hào hứng cùng Thanh Tuấn nghĩ ra cái tên.

- Phá thai đi!- Lâm Phong vẫn khuôn mặt lạnh lùng nêu ý kiến, thằng nhóc không thích có em gái, sẽ rất phiền phức.

- Vào phòng ngay ẹ!- Minh Minh đứng dậy ra lệnh. Lâm Phong vẫn trơ trơ, không nói, không trả lời, vẫn hằm hằm nóng nảy. Thôi mặc!

- Con tên Lâm Phong, thôi cứ đặt tên nó là Lâm Chung đi!- Thằng nhóc suy nghĩ 1 hồi rồi lên tiếng. Minh Minh suốt nữa thì té xỉu, nó không bảo phá thai nữa, không thì đặt tên Lâm Chung cho đỡ buồn chẳng?

- Con không có quyền lên tiếng!- Minh Minh cấm tuyệt đối.

- Chữ lót tên anh là Thanh, chữ lót tên em là Minh. Vậy đặt Thanh Minh đi!- Tên kia này giờ nghiên cứu khá kĩ lưỡng lên tiếng. Khóe mắt Minh Minh giật giật, 2 cha con, 1 người Lâm Chung, 1 người Thanh Minh?

- Anh cũng đừng lên tiếng nữa!- Thế là tham khảo ý kiến đặt tên chấm dứt tại đây. Minh Minh tự đặt vậy! Mẹ là Minh Minh, vậy con là Minh Vy!

Minh Vy là bé gái nên đặc biệt được ba chiều chuộng, khác hẳn với Lâm Phong. Mới 1 tháng tuổi, con bé đã lập được chiến tích oanh liệt, tè dầm ra hợp đồng của ba mà không bị quăng ra cửa sổ. Minh Minh cũng thấy rất hài lòng về gia đình hiện giờ, ngoại trừ con bé vẫn hay bị anh nó bắt nạt.

Được 2 tháng tuổi, Minh Vy đã biết trườn mắt cảnh cáo mọi người xung quanh. Con bé trông có nét vừa giống Minh Minh vừa giống Thanh Tuấn nhưng cái điệu liếc mắt này thì không sai dịch 1 nét với ai kia. Vậy mới nói là rượu cũ bình mới, vẫn là cái nét này nhưng... là con gái.

Minh Vy cũng được ông bà nuông chiều không kém anh hai. Anh hai bị “ra rìa” nên rất tức giận, lúc không có mặt bố mẹ thì bưng con nhóc ra cửa nhà để đó cho... ai thương xót thì nhặt. Mẹ nó đã nhặt vào ít nhất 5 lần nên cách ly 2 đứa ra.

Con nhóc rất chai lì, bị anh hai hắt hủi cũng không khóc, vừa mới mọc răng thì bò đi trả thù ngay. Sách vở của thằng nhóc bị em nó cắn xé, nước vãi chảy ra tùm lum giường. Lâm Phong vừa phát hiện bế lên, chuẩn bị đánh vào mông nó 1 cái thì bị Minh Vy cắn ngay vào vai đau điếng.

Được 3 tuổi, con nhóc đã đi lằng xằng cùng trời cuối phố. Chỉ cần 1 trong 3 người không khóa cổng cản thận thì y như hôm đó nó bỏ nhà ra đi, cả nhà lại phải đăng tin “tìm trẻ lạc”. Tên Thanh Tuấn không la mắng gì con nhóc cả, cứ dung túng cho nó quậy phá. Ngay chính mình cũng bị nó xoay như tít. Tài liệu quên cất vào học bàn thì bị nó lôi mấy cái đóng dấu đóng đầy chữ Nguyễn Thanh Tuấn lên đấy, may hơn tí xíu thì nó giấu vào gầm bàn, sofa, tủ lạnh... sau khi làm bản hợp đồng mới mới tìm ra. Minh Minh thì khỏi nói, vào nhà bếp uống nước cũng phải bế nó theo. Chỉ cần chạm đất thì nó cứ như “nhân sâm ngàn năm” trong Tây Du Ký biến mất không dấu vết.

- Con tuổi con gì thế Minh Vy?- Minh Minh bế con bé vào lòng hỏi nhỏ.

- Con gà.- Con nhóc cũng trả lời lại.

- Mẹ nghĩ con gà này cốt con ngựa ấy! Con đi như ngựa ấy... Mai một mẹ phải xích lại mới được!

-!!!!!!- *Há mồm cắn vào tay mẹ yêu*.

Được 5 tuổi, con bé đã ... biết đá bóng. 1 mình dám thách đấu với cả bọn bạn của anh hai. Anh hai rất quân tử, không chấp cả đám mà chỉ 1 mình đấu với con nhóc. Thằng nhóc không phải hạng thường, đương nhiên là chiến thắng con nhóc sau khi... lãnh vài vết răng rả rác.

Minh Vy đi vào nhà, chiếc xe hiện đại của ông anh đang dựng trong sân.

Con bé đã cố tình tránh ra xa nhưng chiếc xe đột nhiên ngã xuống, anh hai ở đâu chạy ra hét lên:

- Là em làm ngã xe anh nhé!

- Ồ!- Con nhóc khoanh tay gặt đầu. Lâm Phong đi đến chiếc xe kể tội:

- Chiếc xe ngã nên bóng đèn vỡ rồi, dây thắng cũng đứt luôn, bàn đạp cũng bị gãy nữa, cãm xe cong cả rồi. Anh sẽ đi nói với ba mẹ!

- Ồ!- Con nhóc gặt đầu. Lâm Phong chạy ngay vào nhà kéo Minh Minh ra.

Trời ơi, chiếc xe vừa mới mua hôm qua mà, đây là chiếc xe thứ 5 trong tuần rồi. Minh Minh khoanh tay hỏi tội con nhóc:

- Sao con lại làm hỏng xe của anh nữa rồi?

- Những lần trước là do con làm nhưng lần này là do anh làm. Con chỉ đi ngang qua, anh hai giật sợi dây ở thanh chống xe nên nó ngã mà.-

Con nhóc ngồi xuống đất cầm sợi dây lên.- Hôm qua con thấy anh đưa xe, chiếc xe tông vào cột điện nên mới thế!

- Lâm Phong!!!!!!!!!!!!- Minh Minh thét lên, không còn thấy bóng dáng của tên tội phạm đâu nữa, thằng nhóc bốc hơi rồi.

2 đứa ghét nhau đã đành, giờ còn lại phải xử thêm chuyện ăn uống, quà cáp. Số là vậy. . .

- Minh Vy, hộp chocolate trong tủ lạnh của anh đâu rồi?

- Em ăn rồi!

- Sao có thể được, em mau đền cho anh!- Hôm nay là valentine, nghe đâu cô bạn hot girl Lâm Phong để mất lâu lắm rồi vừa tặng hộp chocolate cho cậu ấm, vừa định lấy ra xem đã bị nhỏ em ăn bốc hơi.

- Em ói ra nhé!

- Anh không biết. Mẹ à!- Thằng nhóc nóng giận nhảy tung tung như muốn đập phá nhà cửa.

- Mẹ sẽ mua hộp khác!- Minh Minh đau đầu giải quyết.

- Chocolate không ngon, dở lắm mẹ à!- Minh Vy nháy mắt với anh hai 1 cái rồi ôm lấy tay mẹ. Minh Minh hết sức mệt mỏi, chỉ biết lắc đầu.

- Có tiền cũng chẳng mua được đâu! Hừ...- Thằng nhóc giận dỗi khoanh tay trước ngực.

- Thì ra là quà vô giá!!! À, mẹ xem thử trang sức của mẹ có mất món gì không, xem chừng nó cũng trở thành quà vô giá...- Minh Vy cười hết sức ma mãnh.

- Ý con là sao?

. . .

- Lâm Phong!!!!!!! Sợi dây chuyền ba tặng mẹ đâu rồi hả???????????

Có qua có lại, biện pháp bù trừ thôi... Do cậu ấm quá keo kiệt nên không chịu lấy tiền trong tài khoản của mình mà lấy "hàng có sẵn". Rốt cuộc bị mẹ la đến long trời lở đất, Minh Vy cũng đau đầu nhức óc nên... gọi cho ba bảo ba mua sợi khác tặng mẹ. Tuy đã có con nhưng ai bảo Valentine không được tình cảm chứ? Hắn phải đặt hàng thêm 1 sợi, vừa về đã có cơ phạt Lâm Phong không được ăn cơm tối nên tâm trạng cực kỳ khoái chí, thoải mái.

Minh Vy đã được 7 tuổi, trở thành cô bé xinh xắn nhưng lại có tính tình quái đăng. Tên Thanh Tuấn cũng dần trở thành người cha vĩ đại.

Một hôm, Minh Minh ốm bệnh, hắn phải tự tay làm tất cả.

- Ngồi yên!- Hắn gằng giọng tức giận. Hắn đang buộc tóc cho Minh Vy, chỉ có vài sợi tóc mà không thể vào nếp là sao?

- Bao giờ mới xong? Con trễ rồi!- Minh Vy lên tiếng hối thúc, khuôn mặt nhăn nhó.

- Xong rồi!- Hắn thở phào nhẹ nhõm, tự hào nhìn tác phẩm của mình.

Minh Vy nhú mày:

- Xong rồi?

- Ủ!

- Ba đùa con à?- Con nhóc định cởi ra thì hấn ngăn lại.
- Con mà cởi ra thì không được sử dụng ipad, máy tính, all...
- Ba là cầm thú!- Nuốt nước mắt vào trong, Minh Vy đành ngoan ngoãn nghe lời ba. Đầu tóc con bé rồi bù đi vào trường, ai mà hỏi đến đầu tóc này thì bị con bé “xử” tại chỗ ngay tức khắc. Hằng ngày được Minh Minh dắt cà vạt giúp nên bây giờ tự thắt hơi không quen, xiêu xiêu vẹo vẹo, hấn tháo cà vạt quăng ra ngoài xe luôn. Thấy Minh Minh vẫn không được khỏe nên tổng giám đốc nghỉ việc 1 ngày chăm sóc vợ, nhưng mục đích chính vẫn là muốn tỏ ra phong độ với nhân viên...
- Anh không đi làm sao?- Minh Minh thấy cổ họng mình đau rát, đắng đắng, khó nhọc hỏi hấn.
- Không. Ăn cháo hả?- Hấn giơ tay lên trán cô, xem ra sốt vẫn chưa hạ.
- Anh biết nấu sao?- Minh Minh ngồi dậy tựa vào người hấn.
- Ừm... tất nhiên!- Hấn hơi nghỉ ngơi rồi gặt đầu đi xuống bếp. Khoảng 2 3 tiếng sau hấn trở lại với tô cháo trên tay. Minh Minh tròn mắt nhìn tô cháo, hình như cháo này hơi lỏng, giống súp hơn nhưng không có mùi khó chịu.
- Ăn đi!- Hấn nhướn mày ra lệnh. Minh Minh gặt đầu ăn thử 1 muỗng, trời ơi, chua chua, cay cay, đắng đắng, thật sự quá khó nuốt mà. Cô không đáp lại, cái muỗng vẫn được cầm trong tay run run.
- Ăn tiếp đi rồi uống thuốc!
- Cháo có hơi...
- Sao? Em dám không ăn?- Hấn uy hiếp, trong đầu vẫn đinh ninh nghĩ là cô kén ăn, không ăn thì không thể uống thuốc, rất dễ bị sốt thuốc.

Minh Minh nghe những lời nói có dao có búa này đành ăn tiếp. Chỉ 5 phút sau, Minh Minh nhập viện, đến 1 tháng sau mới khỏi bệnh về nhà.

Người đau khổ nhất vẫn là con gái út Minh Vy, mẹ vừa xuất viện con bé đã ôm chầm lấy cô khóc nức nở:” Người ta thường bảo tình phụ tử là tình cảm thiêng liêng nhất, nhưng với ba chỉ là uy hiếp, cầm thú thôi!”

- Minh Vy, tớ xin lỗi, tớ đã làm mất bộ sưu tập tranh của cậu rồi!-

Thằng nhóc thút thít với Minh Vy. Minh Vy chống nạnh phồng má, trợn mắt, đây là bộ sưu tập con bé thích nhất. Đúng lúc, Gia Bảo bạn của Lâm Phong đến nhà chơi, vừa nhìn thấy, con bé đã cúi người 90 độ:

- Anh đến nhà chơi ă!- Gia Bảo đẹp trai không thua Lâm Phong, tính tình lại tốt hơn anh trai rất nhiều, con bé 8 tuổi, Gia Bảo 16 tuổi, khoảng cách không quá xa mà!
- Ủ, chào em!- Gia Bảo nở nụ cười. Lâm Phong đi đến đẩy đầu Minh Vy 1 cái:
- Lúc ở nhà mày có lẽ phép với anh mày như thế đâu?
- Anh này, anh kì quá hà!- Con bé trưng bộ mặt thiên thần ra nũng nịu, Lâm Phong cảm thấy buồn nôn, Gia Bảo mà về thì nó lại trở thành ác quỷ ngay.
- Tuy cậu làm mất bộ sưu tập tớ quý nhất nhưng tớ độ nhân độ lượng không chấp nhất, về đi!- Con bé tỏ ra rất người lớn, cố gắng nói to cho Gia Bảo nghe được. Gia Bảo khen con bé vừa ngoan, vừa xinh, lại rất hiểu chuyện. Lâm Phong trầm ngâm 1 chút rồi lên tiếng:
- Có lẽ cậu nên lập hộ khẩu chung nhà cùng tớ để nó độ lượng lâu 1 chút!
- Nói đi, sao cậu làm mất? Hả?- Qua hôm sau, con bé vừa vào trường, cầm chiếc giày gõ gõ vào bạn cậu bạn làm mất bộ sưu tập hôm qua.
- Cậu... nói tha cho tớ rồi mà!
- Vậy sao? Tớ không nhớ, cũng không đau lắm đâu!

Cảnh tiếp theo quá bạo lực, chúng ta không nên xem. (Đủ tính côn đồ với giả nai của ba mẹ!) (Thiên Xuân Mộng đã post, mọi người đón đọc nha ^^!)

44. – Ngoại Truyện 4

Ngoại truyện 4: Em không biết. . .

Trời chuyển lạnh, ngoài trời tuyết rơi kín. Ngày hẹn với em, tôi sẽ trở về nhưng tôi lại thất hẹn, vụ kiện bây giờ mới được giải quyết. Tôi chăm chăm nhìn ly coffee ngun ngút khói trắng, em thường bảo tôi là con người cứng nhắc, khó gần, ích kỷ, còn đồ, tôi giống 1 ly coffee đen không đường. . .

Tôi xa em, em thay đổi nhiều. Mái tóc tôi thích vuốt ve giờ đã ngắn cùn cùn. Em ít nói, ít đùa giỡn hơn, riêng việc vẫn đọc tiểu thuyết hàng ngày, có lẽ sở thích đó không liên quan đến tôi. Tôi có thể là người nói được, làm được nhưng không có nghĩa là tôi đã chắc thắng 100%, tôi vẫn sợ, mình xa em quá lâu, khi trở về, tôi đã quá xa em, em đẩy tôi đi. . .

Vụ kiện tham ô kéo dài hơn 6 tháng, tôi trễ hẹn với em 6 tháng. . .

- Thưa giám đốc, ông ấy đã nhận tội rồi! Chúng ta đã thắng kiện!- Tôi gạt đầu, thư ký đi ra ngoài. Không ngoài dự đoán của tôi, tôi bỏ công ra tất nhiên là phải có kết quả. Chẳng lẽ tôi để mình xa em là uổng phí?

Thánh đường náo nức đèn hoa, Gia Linh hạnh phúc khoác lên người chiếc áo cưới trắng tinh, nụ cười cô ấy thật sự vui vẻ. Nhìn sự vui vẻ đó, tôi lại cảm thấy nóng giận. Cô ấy tát em 1 cái, còn xông vào mắng chửi em, tôi chỉ ước lúc đó có thể tát cô ấy 1 cái cho cô ta tỉnh. Em là của tôi, đụng vào em cũng như đụng vào tôi, tát em cũng như tát tôi, em đau cũng như tôi đau. Thánh đường tẻ nhạt, tôi chỉ nhìn thấy em mặc váy cưới cười vui vẻ với tôi, sẽ chẳng có đám cưới nào diễn ra cả! Chú rể không mặc plet, trên tay cầm đơn kiện, thẳng thừng tuyên bố với mọi người. Tôi đẩy Gia Linh xuống địa ngục, vì em, em không biết, không hiểu, chỉ trách tôi phản bội em. . .

Tôi đáp máy bay, rốt cuộc rồi tôi đã được trở về cùng em. Em không biết, chỉ tôi biết. Điều đầu tiên tôi làm là chạy đi tìm em. Em không biết, chỉ tôi biết.

- Thanh Tuấn à, Thanh Tuấn à! Đừng chạy nữa...- Em dắt con Thanh Tuấn đi dạo phố, dáng người em thấp bé, chỉ cao hơn nó 1 cái đầu. Xa em hơn 1 năm, em vẫn không trưởng thành thêm tí nào, gương mặt vẫn như xưa, chỉ giống đứa con gái học cấp 3. Tôi ngồi trong taxi nhìn em, chỉ nhìn thôi, không đi đến. Em quay mặt lại, nhìn vào xe, em hơi nhủu mày rồi đi tiếp, em linh cảm có tôi quanh đây, tôi sống trong em, nhưng em không biết tôi chính xác là ở đâu. . .

- Cháu đã về Việt Nam ư?

- Dạ vâng! Cháu xin lỗi vì lúc trước không giải thích rõ ràng với bác!- Tôi gặp ba em, ba em bối rối nhìn tôi. Tôi không ngại, rồi cũng sẽ là người 1 nhà. Đây là lúc giải tỏa mọi hiểu lầm. Tôi kể ba em nghe, tôi đã làm gì ở Mỹ, yêu em thế nào, nhớ em ra sao. Bác ấy gạt đầu:

- Vậy ra tất cả chỉ là hiểu lầm!

- Vâng, bác hiểu cho cháu thì tốt quá rồi. Bác đừng nói với Minh Minh, cháu nghĩ chưa đến lúc!

- Ừ!

- Cháu sẽ có chuyện nhờ bác giúp đỡ sau!

Công ty Minh Tuấn đã xây dựng hơn 1 năm và sắp hoàn thành, đây là quà cho em, quà cho sự thất hứa của tôi. Tôi để em chờ 2 năm. Em vẫn đang học đại học, căn bản là không thể đến đây làm việc nhưng không việc gì là không thể nếu tôi có thể làm.

Tôi đưa đơn mời em vào làm việc cho bác trai. Em vẫn cứ tưởng mình là tài giỏi mới được nhận vào làm tôi bỗng thấy nhớ cô gái có mái tóc dài, mang đôi mắt kính cận dày cộm đến trường, hay gây sự với tôi mặc dù về sau em đã đeo kính áp tròng. . .

Tôi là còn đồ, em là một sách ham ngủ. Tôi gây sự với em, em mắng chửi tôi. Tôi theo đuổi em, em chạy trốn khỏi tôi. Tôi buông em ra, em quần lấy tôi. Em cứ như cuộn chỉ rồi quần quanh lõi, không biết phải

tháo gỡ từ đâu, không biết có nên cắt bỏ 2 không. Tôi tình nguyện để em quần lầy. Em trẻ con, tôi chẳng chặc. Em không nhẽo, tôi dễ dàng. Em hay khóc, tôi lau nước mắt. Chỉ cần những điều em thiếu, tôi đều có thể bù đắp.

Tôi ra quy định, mọi nhân viên trong công ty đều phải để tóc dài, mặc váy dạ hội đến lễ kỉ niệm của công ty. Em vẫn như xưa, chữ tôi biến thái dù không biết tôi là người ra lệnh. Tôi phì cười 1 mình nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Tôi theo dõi em, em không biết. . .

Em đã xinh đẹp, quyến rũ hơn từ bao giờ? Là do tôi xa em quá lâu nên không nhận ra chăng? Em mặc chiếc váy dạ hội, tôn lên vóc dáng bé nhỏ vừa phải của em. Đôi mắt vẫn sáng ngời, khóe môi vẫn mím chặt ương ngạnh nhưng đẹp lạ thường. Khoảnh khắc em chạm vào tôi lúc khiêu vũ, cả người tôi như muốn tan chảy. Em như ánh nắng mặt trời chói chang chiếu thẳng lên tầng băng trong trái tim tôi. Em bảo em ghét tôi, em bảo tôi bội bạc, em hận tôi... nhưng rồi em lại uống rượu 1 mình, tự chuốc say bản thân để giả vờ rằng mình chấp nhận điều đó. Tôi mang em về phòng, cắt vào ngăn tử của trái tim, em không có chìa khóa để mở nó, tôi đã quăng nó đi mất rồi. Em tỉnh dậy nhìn tôi, tôi ôm lấy em, em chống cự nhưng lại hỏi tôi 1 câu hỏi hết sức ngây ngô: "Anh vẫn thật sự chưa có vợ?" Tôi thấy trong lòng mình vui vẻ, ấm áp lạ thường. Em vẫn yêu tôi, vẫn chờ tôi nên mới mong tôi vẫn chưa kết hôn. Tôi cùng em ngắm hoàng hôn, em tha thứ cho tôi, chúng tôi hàn gắn, một lần nữa lại yêu nhau. . .

Đồng nghiệp hiểu lầm, em lại phải gánh chịu những chỉ trích. Có lẽ vì tôi mà em gánh chịu những điều vô lý này quá nhiều. Tôi lấy chứng minh thư của em đi đăng ký kết hôn, em không biết. . .

Tôi thông báo với mọi người rằng tôi đã kết hôn, em sưng sờ nhìn tôi, khóe mắt rưng rưng. Chắc em tin tôi nhiều lắm. Thế rồi, em lại ngạc nhiên, em vừa vui mừng, vừa khó xử. Em đã là vợ tôi, em có thể trốn tránh?

Tôi bảo em kết hôn, em tìm mọi cách để trốn tránh. Em vẫn còn trẻ con, em chưa trưởng thành, bao giờ em mới lớn đây chứ? Em trách tôi không có quà cưới cho em như ba tặng mẹ. Ba tôi chỉ tặng ẹ tôi trái tim, những cửa hàng sắc đẹp. Còn em, em là kẻ trộm hung hăng cướp mất trái tim tôi, còn là "bà xã giám đốc" cả 1 tập đoàn, tôi còn có thể cho em thêm gì nữa? Em không biết, chỉ trách cứ. . .

Tôi và em kết hôn. Em vẫn tròn trẻ con. Em vẫn bảo tôi công, vẫn bảo tôi bé. Tôi không từ chối. Em cười tít mắt rồi ôm chặt lấy tôi. Tôi và em cùng ngắm thêm nhiều chiều hoàng hôn nữa. . .

Tôi mua căn nhà ngoại ô, tôi thường đến công ty tập đàn guitar. Sẽ có 1 ngày điều ước của em thành sự thật, 1 căn nhà nhỏ ở ngoại ô, tôi đánh đàn, em ca hát dù em hát thật sự không hay. Chúng tôi sẽ cùng nhau ngắm hoàng hôn, cùng nhau vui vẻ hết quãng đời còn lại. Chỉ tôi biết, em không biết. . .

Cuộc đời của tôi là 1 vòng lẩn quẩn, gặp em, yêu em, bị em trói chặt. Em bảo tôi là côn đồ, tôi cảm thấy không phải, em mới chính là côn đồ. Tôi là người yêu em trước, người tỏ tình trước, em đánh cắp trái tim tôi rồi dày vò nó. Nhưng em cũng không thể thoát khỏi tôi, vì tôi là côn đồ, tôi muốn có em, em chịu sự uy hiếp mà về bên tôi. Tôi yêu em, tôi không uy hiếp, em vẫn yêu tôi bởi vì tôi cũng đang nắm giữ trái tim em. Tôi sắp đặt mọi thứ - 1 tên côn đồ tính toán, em vẫn không hề hay biết. . .

(Mọi người hiểu tâm tư tình cảm tên côn đồ chưa! Cũng bị hành hạ lắm chứ bộ! Nhưng mọi người có ủng hộ truyện Thiên Xuân Mộng không? >.< chẳng=" ai=" follow=" cả!=" huhu,=" nếu=" không=" thì=" win=" ngừng=" viết,=" chuyển=" sang=" truyện=" khác.=" còn=" 1=" ngoại=" truyện=" cuối=" cùng=" của=" thử=" yêu=" còn=" đồ=" để=" win=" còn=" giới=" thiệu=" truyện=" ">

45. – Ngoại Truyện 5

*Chuyên mục đào mộ:

- Minh Minh à, em rất gốc!

- Gì chớ? Cho anh nói lại.- 2 nhân vật chính của chúng ta đang nhắc lại chuyện xưa.

- Lúc đầu rất trẻ trâu!- Thanh Tuấn xoa cằm, đúng vậy... Minh Minh hồi tưởng... Lúc đầu là do Minh Minh kể lại, lời văn có dùng những từ ngữ như sau: cmnr, vãi, cmn, bà... Đúng là rất trâu!
- Anh rất là dễ tiện!- Minh Minh cũng chẳng vừa, nhanh chóng đốp chất lại ngay. Chúng ta cùng điểm lại 1 vài cái biệt danh Minh Minh đã đặt cho hần đi nào: Thằng đàn bà, Thân Thú, Chihuahua đầu đàn... blah blah... Hơn nữa còn rất mặt dày vô sỉ: " Tôi sẽ chịu trách nhiệm!" Cái lúc đôi bên chẳng có gì và bị toàn trường hiểu lầm!
- Thanh Tuấn gật đầu, đúng rồi, thế thôi!
- First kiss! Không khai thì coi chừng đấy!- 2 người đang ngồi lại cùng nhau khai báo thật lòng.
- Với anh họ. Anh biết trò xoay chai bia không? Em là nạn nhân thôi!- Minh Minh rụt đầu lại. Thanh Tuấn vẫn hằm hằm không nói, lát sau hần lên tiếng:
- Nghĩ sao mà đi chơi mấy cái trò này hả?
- Anh nói chỉ cần anh là người đàn ông cuối cùng của em mà! Vậy anh là người thứ 100 hôn em cũng đâu có sao, người cuối cùng "í í" cũng đâu có sao!- Minh Minh tuân 1 trằng.
- Anh có bảo em nghĩ theo hướng tiêu cực thế đâu!- Thanh Tuấn gất lên. Cuộc nói chuyện gián đoạn tại đây, Minh Minh bị "kịch liệt trừng phạt".
- Mẫu bạn gái lí tưởng của anh là gì?- Minh Minh đau đầu hỏi, chắc phải xem xét lại cách nói chuyện, 1 ngày bị trừng phạt 3 lần thế này thì Minh Vy có thêm đứa em nữa à xem.
- Cao đến cổ, xinh, thông minh!
- A, em có đủ!- Minh Minh reo lên.
- Cao đến cổ anh sau khi đã đi giày cao gót, xinh sau khi đã make up, thông minh hả... cái này thì không có cái nào khỏa lấp được rồi!
- Nè, chúng ta phân tích từng cái... Chân ngắn- Chân ngắn thông minh mà, chân ngắn đáng yêu mà!
- ~~ Minh Minh lắc lắc cái đầu hát.
- Khoan, em chân ngắn nhưng anh vẫn phải nói thật là em không thông minh!- Hần nhếch mép."Anh đi chết đi!" Phù, cuối cùng thì Minh Minh đã có thể ngược đãi cái tên khốn kia.
- Đã mơ thấy anh chưa, lần đầu tiên mơ lúc đã "thích" rồi ấy !
- Có, lúc trong rừng, em mơ thấy anh "kiss" em!- Minh Minh đánh vào vai hần mắc cỡ.
- Cũng biết mơ nhỉ! Sao em tham thế?
- Kì quá nha! Chẳng phải anh bảo em khai thật sao?- Minh minh bị chọc quê tức đỏ mặt. Hần gật đầu. Minh Minh nhanh chóng chớp thời cơ:
- Lần thứ 2 hôn em là khi nào? Test IQ xem nào!
- Là trí nhớ, không phải IQ!
- Biết rồi, sao hay bắt lỗi quá hà! Bởi vậy không lọt qua cái kẻ tay nữa!- Minh Minh đánh vào vai hần 1 cái thật mạnh.
- Lúc em mơ đó!- Hần gật đầu lần nữa.
- Vậy là hôn thật á!- Minh Minh trợn mắt. Hần gật đầu chắc nịch. Minh Minh cười to, đánh vào vai hần cái nữa.- Ta biết ta giống mì OMACHI mà! Kì quá nha! (Sức hấp dẫn không thể chối từ!)
- Lúc đầu em muốn làm gì của anh?
- Má anh!
- Khai thật!

- Tất nhiên là chị dâu!- Minh Minh giơ ngón tay cái.

- Thích anh Huy ở điểm nào?

- Ôn nhu soái ca a.~ Hiền lành soái ca a.~ Dụ soái ca a.

~~ Minh Minh tuôn 1 tràng, ánh mắt lấp lánh những vì sao.

- Dịch nghĩa lại!

- Điềm đậm, hiền lành, rất có sức hấp dẫn, trạch nữ thường thích thể loại này!

- Tốt lắm, Minh Minh!

- Anh quá khen!- Minh Minh cười títt mắt, hấn lòi cái điện thoại trong túi ra.- Căn dặn các nhà sách lớn nhỏ, không được cung cấp truyện sách cho Minh Minh xem nữa! Đúng vậy, bà xã của tôi đã đạt đến cảnh giới ảo tưởng sức mạnh rồi!

- Hả?- Minh Minh ngạc nhiên hả lên 1 tiếng rồi sau đó là ôm chân cầu xin bá đạo soái ca a, yêu nghiệt soái ca a, và nhất là bá chủ soái ca a

~~...

- Anh thích điểm gì ở em nhất?

- Không có gì hết!

- Tại sao?- Minh Minh chống nạnh trợn mắt.

- Em không lọt vào bất cứ tiêu chuẩn nào của anh hết!

- Nè, lùn thì sao? Em nhón lên, em sẽ cao thôi! Em không xinh thì sao? Em trang điểm vào thì cũng sẽ lộng lầy! Em không thông minh thì sao? Khờ khờ mới bị anh dụ đấy!- Minh Minh nắm cổ áo của hắn dẩu môi cãi lại.

- Anh biết rồi!- *kéo cục nợ vào lòng xoa xoa đầu* (Win cũng muốn! >.<)>

- Em thích gì ở anh nhất?

- Ừm... giàu, đẹp!

- Không thích gì về tính tình sao?

- Anh xấu nét bỏ mẹ!- Minh Minh ngửa cổ cười ha hả.

- Em là người đàn bà thực dụng!- Thanh Tuấn sủ vào trán cô 1 cái. Minh Minh xoa xoa chán rồi chu môi:

- Anh có 2 điều đó anh là lung linh nhất rồi còn đâu!

- Vậy...sao?- Hắn kéo dài 2 từ đó. Minh Minh véo má hắn 1 cái:

- Rất ngoan, rất chung tình nè! Lúc em vừa sinh xong còn giúp em giảm cân nữa! (Cách giảm cân ra sao mọi người biết chứ?)

- Chỉ có em ngốc mới không biết!- Hắn phì cười, đầu óc của Minh Minh chẳng biết chứa cái gì, bị hại mà rất vui sướng là sao?

- Anh ghét gì ở em nhất?

- Không ghét!

- Biết ngay mà!- Minh Minh vỗ tay đắc thắng.

- Còn em?

- Ghét nhiều lắm! Hay ghen nè, ỷ quyền cậy thế nè, xấu tính đủ thứ!

- Hà, vậy thôi sao?- Thanh Tuấn nhếch mép. Minh Minh gật đầu.- Anh không ghét cái gì của em vì đơn giản anh có thích đâu mà ghét!

- Ly dị, ly dị, không nói nhiều!- Minh Minh ngẩn người ra, à nhẹ 1 tiếng rồi vỗ tới tấp.
- Điều gì làm anh hồi hận nhất khi đã cưới em?
- Ừm. . . 1 điều duy nhất thôi!
- Điều gì cơ?
- Cưới em!
- Cái...#@%\$#&%*%^#%#@#R\$#...
- Em nhớ nhất điều gì ở anh?
- Để nghĩ thử xem. . . À, nét mặt khi bị em chọc tức!
- Huh?
- Lúc đầu anh rất ít nói chuyện, bị em huấn luyện miết bây giờ nói như sáo vầy đó!- Minh Minh vỗ ngực tự hào. Hắn suy nghĩ gì đó rồi nói lại:
- Lúc đầu em cũng không đến nỗi ngốc lắm, nhờ anh huấn luyện miết bây giờ não gần như không có nếp nhăn!
- Đẹp! Đẹp! Cái đồ...%\$#&#%*%\$#@%... Đéo nói nữa, mệt quá!

Đây là lần đầu tiên Minh Minh đi xem mặt. Nhan sắc của cô không đẹp nhưng được cái là nó độc lạ. Cô chưa từng có bạn trai, thế nên mới phải đi xem mặt! Cô đeo cái mắt kính dày cộm, quê mùa đi đến. Mọi người đã tụ tập đông đủ, sự xuất hiện của cô không gây bất ngờ cũng không gây ảnh hưởng quá nhiều.

- Chào mọi người, mình tên Triệu Minh Minh!
- À, chào!- 1 cậu lên tiếng, còn lại, 4 cậu kia đều im hơi lặng tiếng. Minh Minh chột dạ ngồi xuống. Cuộc xem mặt bỗng chốc rơi vào im lặng. Lần sau rút kinh nghiệm, trang điểm kĩ càng hơn vầy!
- 1 chàng trai tóc hơi ngả vàng đi vào, ngồi cạnh bàn cô. Cậu ta chỉ nghe nhạc, không chú ý đến mọi chuyện xung quanh, Minh Minh cũng chẳng buồn để ý kĩ. Cô chỉ cúi đầu bấm điện thoại, thời buổi công nghệ thông tin có khác!
- Tổ đi vệ sinh!- Minh Minh đứng dậy bước đi. Không có Hải Yến đi cùng, cô lạc lõng quá đi mất.
- Công nhận, Minh Minh gì đấy xấu thế cũng tham gia xem mặt!- 1 tên không giữ phép lịch sự, nói xấu sau lưng. Cậu bạn tóc vàng nghiêng đầu lắng nghe rồi nhếch mép. Trên đời này cậu chúa ghét những tên như thế.
- Hả? À! Lúc nãy tổ lên tiếng chào lại, cô ấy mừng rỡ hết cả lên!
- Cả đám nhao nhao cười nói, trai gái gì cũng xoay quanh vấn đề này cho đến khi Minh Minh đi ra.
- Để tổ trâu nhỏ đó!- Tên “gửi lời chào” lên tiếng. Cậu bạn tóc vàng bàn bên cạnh đứng phắt dậy, đập bàn 1 cái rầm. Minh Minh vừa đi vừa lau kính, giật mình rơi xuống. Cô quỳ xuống sờ mò mò tìm kiếm. Cậu bạn đó kéo cô ra phía sau mình lên tiếng:
- Hạng người như các người xứng với cô ấy hay sao?
- 5 tên kia vừa nhìn sơ qua đã biết cậu bạn là đàn anh, tuyệt đối không phải hạng tầm thường nên cả đám không ai dám lên tiếng. Cậu bạn kéo cô ra khỏi quán, Minh Minh vẫn chưa kịp nhặt chiếc kính đã bị kéo bay bay.
- Nè, cậu nói cái gì thế hả? - Ngay sau khi ra khỏi đó, Minh Minh giằng tay ra khỏi tay cậu bạn đó. Thoạt nhìn cậu bạn chắc cũng đẹp trai lắm nhưng mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, cô không thể nhìn rõ.

- Lần sau nhớ phải cẩn thận, không phải xem mặt lúc nào cũng tốt đâu!- Cậu ta rời đi bỏ lại Minh Minh ở đó. Cô không biết cậu là ai nhưng rất cảm kích, nếu có gặp lại chàng bạch mã hoàng tử đó, cô chắc chắn sẽ yêu cậu suốt cuộc đời.

Thế rồi, bạch mã hoàng tử lên nhận thưởng cấp thành phố, thì ra, cậu tên Quang Huy. Minh Minh đến trường sớm hơn mọi khi, len lén đưa bức thư chỉ vắn vắn 1 câu ngắn:" Cảm ơn anh vì chuyện xem mắt hôm bữa!" vào trong ngăn bàn của hoàng tử. Quang Huy đọc bức thư, ngẩn ra 1 chút:" Có khi nào nhầm lẫn rồi không nhỉ?"

2 năm sau. . .

- Cô học trường Minh Đăng?

- Thì sao?

- Lớp?

- 12A1. Lớp giỏi nhất đó!

- OK. Tôi tính sổ cô sau!

Lúc đầu gặp mặt, hắn đã sớm nhận ra con nhóc năm nào. Triệu Minh Minh, đột nhiên, hắn thấy thích thú kì lạ. Vẫn ngốc như xưa, nhưng không dễ bị người khác ức hiếp. Có lẽ do hắn đã nhuộm lại tóc nên cô không nhận ra, có lẽ cô đã quên rồi nhưng hắn thì vẫn nhớ. Sao cái giọng điệu đáng ghét thế này? Hừm, càng đáng ghét thì hắn lại càng muốn tiếp cận, càng muốn trêu chọc, càng muốn hành hạ. Đây là bí mật đầu tiên tên con đồ không nói cho cô biết. Nhưng có cả 1 bí mật mà cả 2 không biết, hắn là người đàn ông đầu tiên và là cuối cùng của đời cô.. .

-End-

Vậy là hết rồi! Cảm ơn mọi người đã theo dõi truyện trong suốt chặng đường qua. Win cũng mong mọi người sẽ ủng hộ Thiên Xuân Mộng ạ! ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-yeu-con-do>